

**S. NICEPHORI
PATRIARCAE
CONSTANTINOPO
LITANI
BREUIARIUM...**

Nicephorus, Nicephorus
Gregoras, Denis Petau

M 9

6-D
45

Ex Bibliotheca
majori Coll. Rom.
Societ. Jesu

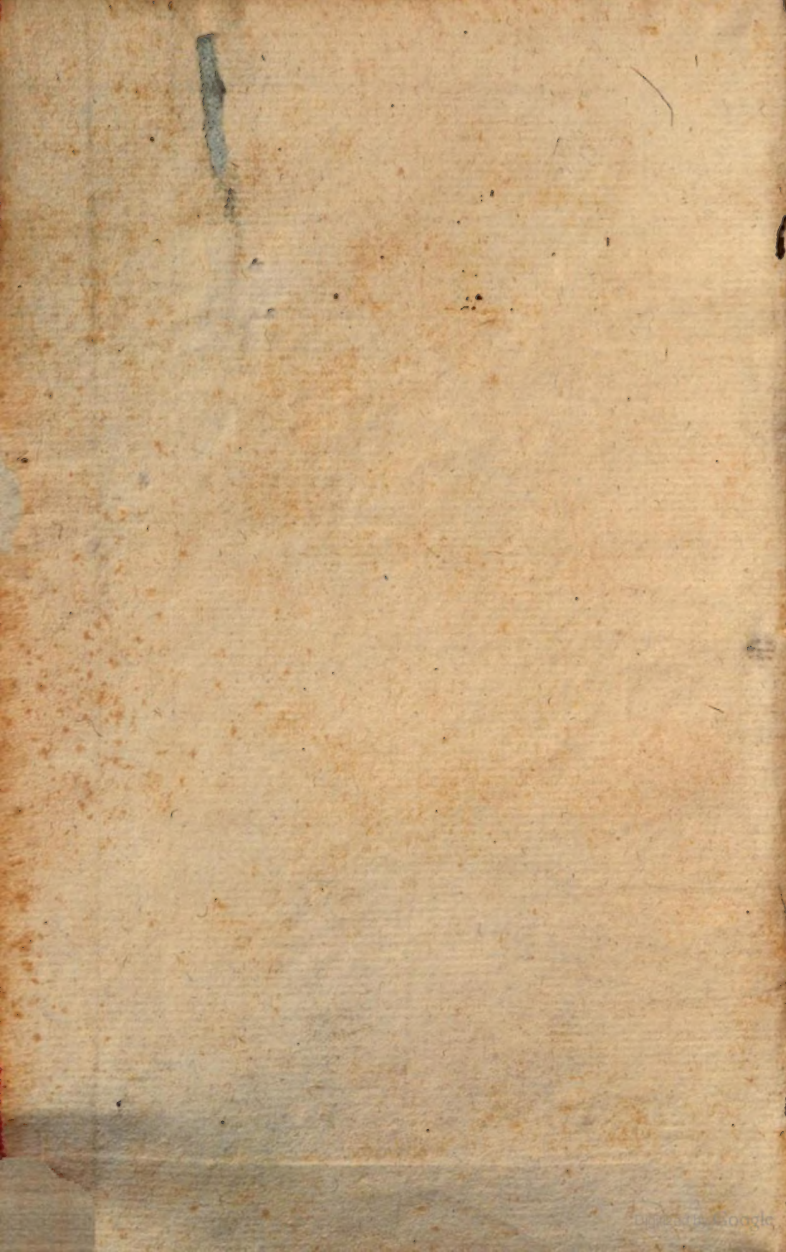
*Defunct paginas 305
ad 314.*

~~6-D-45~~

10-2-77

69
77

~~6-D~~

Petru. Nisephor. Breu.

$$\frac{R}{II}$$

Don't forget to

12

Coll. Clm. Soc. An

Τῷ ἐν ἁγίοις Πατρὶς ἡμῶν

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Κωνσταντινῆς πόλεως Ἱστροῖα σιὺτομος

Catalog. Στὸ τῇ Μαυρικίᾳ Βασιλείᾳ. Jmazio.

S. NICEPHORI

P A T R I A R C H Æ

C O N S T A N T I N O P O L I T A N I

Breuiarium Historicum, de rebus
gestis ab obitu Mauricij ad Con-
stantinum vsque Copronymum.

*Nunc primum vulgatum, ac Latine redditum
operâ DIONYSII PETAVII è Societate
LESV, cum eiusdem Notis Chronologicis.*

Accesserunt & alia insuper Fragmenta Theo-
phanis, Nicephori Gregoræ, Pachymerij, &
aliorum nondum in hanc diem edita.

P A R I S I I S,

Apud SEBASTIANVM CHAPPELET,
via Iacobæa, ad insigne Oliuæ.

M. D C. X V I. +

CVM PRIVILEGIO REGIS.

B. S.

Copy. Case. No. 100

NICKERBOCKER

THE

Copy. Case. No. 100

NICKERBOCKER

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

ILLVSTRISSIMO VIRO
GVLIELMO VAIRIO
Franciæ Procancellario.

DIONYSIVS PETAVIVS
è Societate IESV. S.

QVO primùm tempore
Magistratus amplissi-
mi dignitatem ade-
ptus es, (*Vir Illustris-
sime*) communis hic omnium
sensus fuit, non minùs literarum
incolumitati, quàm Imperij sa-
luti esse prospectum. Etenim
quod de Ciuitatibus à Platone
dictum est, multo id magis ad ar-
tium studia disciplinasque perti-
net: tùm eas demùm felices futu-
ras, cùm aut Sapientes præessent,

à ij

aut Sapientum illi ipsi qui prae-
essent authoritate regerentur. Ea
porrò te sapientia hominem esse,
qualem constituendis ciuitatibus
adhibendam Plato censuit, iam-
dudum publica quædam Populi
vox, ac constans totius Regni
fama celebrauit. Quod ipsum
adeò leue non est, vt in eo diui-
nitatis aliquid inesse vetere sit
Prouerbio contritum. Idem ve-
rò multo certiùs cùm antea cta
vita omnis, tùm (vt nondum ab
alieno suffragio discedatur) gra-
uissima de te Principum iudicia
comprobarunt. Quorum alter
amplissimi te Consilij Principem
fecit: alter ab vnus Prouinciæ
cura totius ad Regni moderatio-
nem conuertit. Sed hic postremò
quantum sapientiæ tuæ cum Re-
gina Matre tribueret ostendit;
cùm ambo te vltimis è Galliæ fi-

5

nibus exciuerunt, quem formi-
dolosus temporibus in quadā ve-
lut Imperij specula collocarent.
Siquidem pacato mari, trāquillo-
que cœlo facilè cuius gubernatori
creditur, vel mediocriter pe-
rito. In periculo nemo est qui
non eum, si potest, adsciscat,
quem scientissimū, prudentis-
simūque cognorit.

In quo vnum est minimè præ-
tereundum, quod ad hoc negotiū
multum interesse sentio. Nam
plerique, qui prodesse sapientia
sua publicè student, operosam
illam duntaxat, ac rebus gerendis
exercitatom adhibent; eam verò,
quæ in Libris doctrinisque cerni-
tur, tanquam ciuitatibus inuti-
lem, feriatis hominibus relin-
quunt. Tu verò sic vtramque
admirabiliter complexus es; ut

cùm nemo tractandarum rerum
maiore peritia sit, tùm vsu litera-
rum, ac Philosophiæ studio his
temporibus antecellas.

Hanc enim primus inter Gal-
los, vt ille quondam in Græcia
Socrates, languentem in Scholis
ab otiosa contemplatione mo-
rum ad vtilitatem vsúmque tran-
stulisti. Tùm ea monumentis mán-
dasti plurimis, quibus & dicendi
Ciuibus tuis, & viuēdi tibi etiam
ac reliquis exempla præscriberes.
Quibus in Libris ita virtutis tuæ
imaginem expressisti, vt eos vnà
velut pignora, obsidésque Gallis
traderes; vt quæ tua futura esset
Reip. gerendæ ratio, tanquam ex
Prætoris edicto, cognoscerent;
neque eam vnquam licere crede-
rent, quam tute tibi imposuisses,
personam detrahere. Quod qui-
dem paucis his mensibus, ex quo

præesse ei muneri cœpisti, egregiè est à te perfectum : neque quisquam dubitat, cuiusmodi hæc initia sunt, quin breui per te huius Imperij salus cōstitui, ac Legū authoritas recuperari possit.

Hac tu grauiore cura simul ac perfunctus eris, & maiora illa Regni negotia sapienter explicaris, tūm te ad hæc nostra, nec minùs tamen ad benè beatèque viuendū necessaria, conuerteres, ac literarū tuarum salubritati dignitatiq̃ue consules. Venit enim mihi in mētem, qui tuus ante paucos dies partim à me auditus, partim ab aliis exceptus sermo fuerit; cū tu illud profitebare : Nihil tibi gratius vnquam extitisse bonis artibus artiumque peritis, neque in posterū, quo maior subleuandi esset facultas, vlla in re defuturū.

Quamobrem ut eius vocis
 consiliique meminisses, tanquam
 admonitorem allegavi Nicepho-
 rum nostrum: qui tibi cum pri-
 uatim sui, tum cōmuni nomine
 Literarum patrocinium deferret;
 Simul etiam rogaret, quòd in iis
 tractandis profitendisque nostra
 Societas elaboret, partem ut ad eā
 aliquam sollicitudinis huius bene-
 uolentiæq. transferres: ut iis qui-
 bus sæpè iactata est molestiis per-
 functa, non tam ipsa cōquiescere
 possit, quàm & Ecclesiæ officiis
 omnibus, & doctrinarū studiis, vi-
 giliis laboribusq; suis cōmodi ali-
 quid afferre. De me verò quod
 præcipuè postulè nihil est, nisi ut
 audaciæ in te interpellādo meæ sic
 ignoscas, ut amoris erga te volun-
 tatiq; faueas. Vale. Lutetiæ Paris.
 vi. Kal. Sept. A. D. cīa īccxvi.

AD CANDIDVM LECTOREM.

NICEPHORIANAM Epitomen, de qua te (Candidè Lector) paucis admonere volumus, ante hoc ferè quinquennium accepimus à R. P. Sirmondo, viro cum in omni genere doctrinarum prestante, tum de me iamdudum egregiè merito. Qui cum illam Roma secum attulisset, quòd ipse propter occupationes aggredi minùs poterat, ut in lucem emitterem, ac Latine interpretarer ad me misit. Ego verò, etsi iam tum id ex eius voluntate fecissem, tamen certis de causis producta in hunc diem illius editio fuit. Qua ex dilatione sumus id comodi consecuti, ut multo, quàm initio decreueram, locupletior & accuratior exiret. Nam cum Nicephori duntaxat Historiam quàm-minimo apparatu dare statuissem; fortè accidit, ut ego Lutetiam interim redirem: ibique maiore & otio, & copia Librorum affluerem partim excuseram,

partim à Librarijs exscriptorum. Quorum in lectione paulatim altius euectus, cum Theophanis præsertim vberima illa Chronica suppeterent, capi plurima ad illustrandam illorum temporum historiam mandare scriptis, quæ cum Nicephoro tecum esse communicanda censi. Quinetiam eadem mora non pœnitenda nobis Historicorum fragmenta contulit, quibus in idem volumen coniectis, eo tibi fructuosior erit tua hic à nobis caussa susceptus labor. De quibus antequàm disputo, pauca mihi necessario de Nicephoro Breuiarij scriptore dicenda sunt.

Est igitur primum eius in Bibliotheca Photij sanè perhonorifica mentio, qua & Epitomen istam magnoperè commendat, & hac una lucubratione iudicat non prouocasse modo superiores quàm plurimos, sed longo etiam interuallo superasse. De alijs verò relictis ab eo monumentis ne verbo quidem meminit. Quare meritò mihi refellenda nonnullorum sententia videtur, qui cum hoc Nicephoro Scriptorem eiusdem nominis alterum confundunt, cuius extat Chronicon Latinè olim à multis, Græcè etià à Scaligero nuper editum. Etenim cum inter Constantinopolitanos Pontifices Photius

eodem in Chronico numeretur, apparet non esse ab eo Nicephoro profectum, qui tunc cum ista Photius scripsit, è vita discesserat, atque ἐν ἀγίοις, ut hic loquitur, hoc est Sanctorum numero erat adiunctus. Mibi itaque attentius ista cogitanti nihil esse causse videtur, quin Nicephorus noster Patriarcha ille sit, qui est in illo Chronico ordine LXXVIII. De quo ibidem hæc produntur. Νικηφόρος ὁ Ἀσκληπίας Μοναχὸς γεγονώς ἐτὶ θ'. καὶ δὲ βλήθη ὑπὸ τῶν ἀσεβοῦν Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου. Quæ Latinè hoc significant. Nicephorus à Secretis Monachus sedit A. IX. & ab impio Leone Armeno in exiliū eiectus est. Nam & unicus hic ante Photium Patriarcha Constantinopolitanus fuit, ut ab illo nemo alius intelligi potuerit, & inter Sanctos non Græculorum assentatione solū, sed etiam communi Ecclesiæ suffragio receptus est. Huius enim memoria à Latinis III. Eid. Maias, à Grecis IV. Non. Iun. Ecclesiasticis est consecrata Tabulis. Postquam à Leone Armeno Iconoclasta perditissimo redactus in ordinem A. D. MCCCXXVIII, exiliū XIV, feliciter è viuis excessit. Quo

cum præcipua Theodoro Studite, quo nullam
 ea tempora sanctiorem tulerunt, familiari-
 tas intercessit. Hoc igitur nomine cum ti-
 bi commendatior tanti Viri lucubratio debet
 esse, tum mea mihi in eam opera collata in-
 cundior. Habes de Nicephoro. Cognosce
 nunc de cæteris. Igitur Nicephori Gregorie
 fragmenta, quæ in utraque editione deerant,
 unâ cum Pachymerij excerptis ad Augusta-
 num Codicem, de quo Volfius meminit, sup-
 plendum peridoneis, nacti sumus beneficio
 R. P. Frontonis Ducaei Societatis Iesu Theo-
 logi, hominis, ut omnes norunt, singulari
 eruditione, & humanitate summa præditi.
 De Gregorio ^{τῷ Κεραυρῷ} dixi in Notis P. 10.
 Iam Chronicon perbreue ex Eusebij nescio
 quo Basilico, ut præ se fert Titulus, contex-
 tum Cl. V. D. Nicolao Clerico Senatori Pa-
 risiensi debemus.

Theophanis demum, cuius & authori-
 tate sæpius in Notis utimur, & aliquot
 fragmenta opportunis locis exscripsimus,
 exempla duo reperimus; alterum ex Illustri-
 simi Cardinalis Ioieuſe Bibliotheca, alte-
 rum à Cl. V. D. Francisco Oliuario com-
 modatum. Horum prius nullo cuiusquam
 Authoris Titulo inscriptum, neque singulos

annos accuratè distinguit, & alterius inter-
 dum valdè dissimile est: adeò quidem ut de
 industria decurtatū, atque aliam in formam
 redactum possit videri. Posterius longè opti-
 mū & integerrimū duos in Tomos, ut & pri-
 mum, diuiditur. Ac tam ex utriusq; Titulo,
 quàm ex Theophanis Præfatione discimus;
 priorem partem à Georgio Monacho Syncello
 ad Diocletiani tempus elucubratam fuisse.
 Cetera ad Michaëlem & Theophylactū usq;
 Theophanem Georgij mandato pertexuisse.
 Sed cum in eadem Præfatione Theophanes
 scribat, Georgium à Mundi initio Chronicon
 inchoasse suum, Nostrorum tamen Librorum
 alter nō nisi ab obsessis à Pompeio Hierosoly-
 mis, alter à Iulij & Augusti principatu prio-
 rem partem exorsus est. Præter hæc Volumi-
 na duo, in Collectanea quedam incidimus à
 Petro Morello Turonensi descripta; quibus
 Georgij nomen erat prefixū. Qua re factū est
 ut in Notis alicubi Georgiū tanquā à Theo-
 phane diuersum testem adduxerimus, cum
 tamen quæ à Diocletiani tempore cōtigerunt
 non Georgius, sed Theophanes perscripserit.
 Atqui nōnulla sunt in Morellianis excerptis,
 atque in Illustrissimi Card. Ioienſe Codice,
 qui adamussim cum Collectaneis congruit;

quæ in Olinieriano desiderantur. Cuiusmodi
 luculentissimum illud est Nicephori nostri
 de Copronymi obitu fragmentum, quod in
 Notarum calcem coniecimus. Ut omninò
 Theophanem interpolatam sepiùs fuisse
 necesse sit, aut incertos authores non sine
 plagij culpa multa ex eo compilasse. Nam
 de Cedreno constat, ejusdē penè verbis omnia
 transtulisse ex Theophanis Annalibus. Ex
 Latinis verò Paulum Diaconum, siue alium
 quemcunque Miscellæ scriptorem, posteriori-
 bus in Libris nihil aliud nisi eorundem In-
 terpreterem egisse. Quos quidem, utpote vber-
 rimos Historiæ fontes, prodire in publicum
 aliquando vehementer communium lite-
 rarum interest: id quod à Cl. V. Marco
 Velsero vir præclarè de antiquitate meri-
 tus Henricus Canisius promiserat. Equidem
 nisi me tamdudum Epiphanius Noster ve-
 lut iniecta manu retraheret, atque ad se uti
 longo intervallo redirem hortaretur, ad eum
 me laborem forsitan accinxissem. Erit tem-
 pus cum idipsum à me, aut ab aliquo alio, cui
 plus otij industrieque suppetat, non mediocri
 literarum fructu procurabitur.

Non prius dicendi finem faciam, quam
 te unum postremò admonuero, Nicephori

quod secuti sumus Apographum passim mendosum ac deprauatum fuisse: nosque ut tolerabilem sensum eliceremus plurimam in interpretando laborasse. Quos nos ipsum à Pachymerio Latine vertendo deterruit: præterquam quòd instante Francofordiensi Mercatu urgendum opus nostrum, ac præpòperè festinandum fuit. Denique nos ex ea lege, quam sponte nobis imposuimus, nihil in contextu ipso mutasse, præter leuissima quedam, omninoque manifesta, atque in omnibus Pythagorico decreto paruisse: quod ex Synesij Dione tanquam ex Solonis tabulis hoc loco proferendum est: dignum sanè quod Critici omnes ante oculos habeant, ad idque conatus suos ac lucubrationes accommodent.

PYTHAGORÆ SANCTIO

EX SYNESII DIONE,

Pag. edit. nostræ 60.

Πυθαγόρας Μνησάρεθου Σάμιος ὅτι-
 γέγραπται τὰ νόμοι. Οὗτος ὁ νόμος οὐκ
 ἐστὶ τοῖς Βιβλίοις ὅτι ποιήν, ἀλλὰ βέλεται
 μὴδὲν αὐτὰ ὅτι τὸ πρῶτον χρεὸς, ὅπως
 ποτὲ ἔχει τύχης ἢ τέχνης.

QVÆ HOC VOLVMINE
COMPREHENDVNTVR
nunc primùm edita.

- S. Nicephori Historia Pag. 4.
Nicephori Gregoræ Fragmenta
Pag. 240.
Gregorij Taurominitani Oratio de
Indict. P. 258.
Chronologia ex Eusebio Collecta
Pag. 286.
Georgij Pachymerij frag. P. 315.
Theophanis fragmentum P. 399.
Alia eiusdem fragmenta sparsim
posita, ac præcipuè P. 143. & 156.
Hippocratis libellus *περὶ καθαρότητος
φαρμάκων.* P. 408.
Notæ Chronologicæ Dionysij Pe-
tauij P. 3. Partis 2.
S. Nicephori fragmentum cùm eius-
dem Historia coniungen-
dum Partis 2. P. 206.

ΕΚ ΤΗΣ ΦΩΤΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΑΝΕΓΝΩΣΘΗ ἱστορικὸν σὺν-
ταμνον Νικηφόρου τῷ ᾧ ἀγίοις Κων-
σταντίνῳ πόλεως ἄρχιερέως. ἀρχεται ἀπὸ τῆς
ἀναγρέσεως Μαυρικίου, καὶ κατέεισι μέλει τῆς
εἰς γάμον κοινωνίας Λέοντος καὶ Εἰρηνούς.
Εστὶ δὲ πλεὺς φράσιν ἀπέριττός τε, καὶ σαφής.
Καμιλεξία τε καὶ σὺν θύκῃ λόγου ἔτε λε-
λυμμένη ἔτε αὖ πάλιν συμπεπιεσμένη πε-
ειέρως καχρημύος. ἄλλ' οἷα αὖ χεῖρσαι το
ὁ ῥηπρεὺς ὡς ἀληθῶς καὶ τέλειος ἀνὴρ.
τό, τε γὰρ νεωτεροποιὸν ἐκκλίνει, καὶ τὸ ἄρ-
χαίότροπον καὶ ἔξησκημύον οὐ πῶδα τρέχει.
ἔτι δὲ καὶ ἡδονὴν χέκεται αὐτὸ σὺν χρείπῃ
τοῖς λόγοις. καὶ ὅλως πολλοὺς ἔστι τῶν παρὰ
αὐτὸν ἀποκρυπτόμενος τῇ δὲ τῆς ἱστορίας τῇ
συγγραφῇ. Εἰ μὴ τῶν ὁλίγων σὺν τιμῇ-
μύον ὅσα ὁλόκληρον δοῖται ἀναφαίνειν
πλεὺς χρεῖν.

EX PHOTII BIBLIO-
THECA.

LECTVM est S. Nicephori Archiepiscopi
Constantinopolitani Breuiarium Histori-
cum. Cuius initium est à Mauricij cade, & ad
Leonis & Irenes vsque nuptias perductum
est. Dicendi genus minimè redundans, &
perspicuum. Dictionis verò elegantia, oratio-
nisque structura, neque soluta nimium,
neque porro cum affectatione pressa & ad-
stricta: sed cuiusmodi eloquentis planè homi-
nis ac perfecti esse debeat. Nam & nouitatem
declinat, & quod vetus excultumque est non
pretermittit. Inest præterea illius orationi
quidam cum voluptate lepos. Denique pluri-
mos eorum qui antea scripserant, una hac
historica lucubrationcula superauit. Nisi
quòd nimia breuitas nonnihil de venustate
ipsa decerpere videtur.

Τῷ εὐ ἀγίοις πατρὶς ἡμῶν
 ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
 Κωνσταντινουπόλεως Ἱσουλία σὺν τῷ
 ἀπὸ τῆς Μαυρικίης βασιλείας.

ΜΕΤΑ πλὴν Μαυρικίου τῆς
 βασιλείας ἀναίρεσιν, Φωκῆς
 ἐπεὶ αὐτὴν διήρξασατο, τῆς
 βασιλείας ἀρχῆς ἐπιλαμ-
 βάναται. οὗ δὴ ἄρξας ἐπὶ τοσοῦτο κακώ-
 σιως Χριστιανοὺς ἤλασε τὰ πρῶτα, ὡς
 πρὸς πολλοῖς ἀδεσθαι ὅτι Πέρσαι μὲν πλὴν
 Ρωμῶν ἀρχὴν ἐκ τῶν κατεπήμενων, Φω-
 κῆς δὲ ἐνδοχὴν χεῖρ τοῦτων ἐπεσπῆ. αὐτὰ
 οὐκ ἀνεκτὰ Ρωμῶσις ἐγένετο. δὲ οἱ αὐτοὶ
 τῆς Λιβύης πλυνκαστα ἡγεμονεύοντες, ἅτε
 τῷ μεγάλῳ διαστήματι τὸ θαρσεῖν ἔχοντες,
 καὶ ἅμα πρὸς Μαυρικίαν τὴν στρατηγίδος
 ἀρχῆς ἐπὶ χειρισμένοι. δύο δὲ ἦσαν ἀδελφῶν,
 Ηράκλειος καὶ Γρηγόριος. ὅτι κοινῇ βα-

SANCTI NICEPHORI

Patriarchæ Constantinopolitani
Breuiarium historicum de rebus
gestis post Imperium Mauricij.

Interprete DIONYSIO PETAVIO
è Societate IESV.

MAVRICIO Impera- A. IJCIJ.
tore cæso, Phocas par-
ricidij huius author
imperium inuadit. Sub
quo tantæ calamitates
Christianis rebus illatæ sunt, vt hoc
vulgo iactaretur ab omnibus, Per-
sas foris Romanum imperium vasta-
re, Phocam verò intus multo iis de-
teriora facere. Nec à Romanis diu-
tius ista ferri poterant. Igitur qui
tum Africæ præerant, ea re auda-
ciores facti, quòd longissimo inter-
uallo ab vrbe distarent, quòdque
à Mauricio imperium, ac præfectu-
ram obtinuerant, (erant illi germani
duo Heraclius, & Gregorius) com-

6 NICEPHORI CONST.

A. 100x. municato consilio filios suos Byzantium mittunt. Ita porro inter eos conuenerat, ut qui prior peruenisset, imperium, si posset arriperet. Ergo Heraclium Heraclij filium cum supplemento classiaro, & nauibus mittunt: Nicetam Gregorij filium cum ingentibus equitum copiis terrestri itinere contendere iubent. Heraclius vento ac fortuna secundantibus Constantinopolim ante Nicetam peruenit. iamq. ad urbem appulsus propius accesserat. Erat in ea Imperatoris gener Crispus Præfectus vrbi, vir cum primis potens, & Phocæ ob recentem iniuriam infensus. Quippe eius imaginem deiecerat, quam contrariarum factionum homines iuxta Imperatoriam appinxerant. Ergo ille dolo Imperatorem circunuenit. Nam huic ipsius causa laborare se persuadet, & Heraclium suam in perniciem venisse confirmat. Interim vero Heraclium adiuvat, eique omnibus in rebus commodare studet.

λυσιπάρμοι τοῖς ὑφ' ἐαυτῶν πρὸς τὸ Βυζάν-
 τιον ἐκπέμπουσιν ἄνδρα, ἀλλήλοισι σπειόμενοι,
 ὡς τ' ὡρσάσθαι, τῶν τ' βασιλείας εἰ-
 δύσασθαι ὅτι κληῖος, καὶ Ηρακλῆον μὲν ὁ Ἡρα-
 κλείδης παῖδα ἀνδρῶν πληρώσαντες πλοῖον ὄξε-
 πεμπον. Νικήτορ δ' ὁ Γρηγορίδης ὑπὸ ἰπποκρί-
 τῳ πολλῇ πείρᾳ λαλόντες διὰ τῆς ἡπείρου
 ἀπέπελτον. ὁ δὲ τὴν τύχην χρησάμενος Ηρα-
 κλῆος, καὶ πνύμασιν ὁπλοπορώταῖς ἀναρτῆς,
 φθάνει Νικήταν δι' ἀπλοίας, εἰς Βυζάντιον καὶ ἦδη
 τῇ πόλει ὡρσάσθαι ἐπέλαξε. Κεῖστος δ' ὁ
 Φωκῆς ὁ δὲ ὡς γαμβρὸς, ὁπηνίκα δὲ τὸν τῷ
 ὑπὲρ τοῦ πόλεως θρόνον διέπειν ἔλαχε, καὶ
 μέγαλα ἐν τοῖς βασιλείοις διωγόμενος, ἐπεὶ
 ἀπηρτάνετο Φωκῆς, ὡς δὴ κρυβεῖσθαι ἐπὶ
 ἐκείνῳ τυγχάνων, τὴν οἰκείαν εἰκόνα καθάρσεως
 ἔνεκεν, ὡς ποτε οἱ τ' ἀντιθέτων χρωμάτων δι-
 μῶν τῇ δ' ὡς Φωκῆς συνπρέζοντο εἰκόνη, δόλω-
 σάντων μετρήσαντες καὶ πονέοντες ὑπὲρ αὐτῶν πλα-
 τύνοντες ἐπειθε, καὶ Ηρακλῆον ἐπὶ ἀπωλείᾳ
 αὐτῶν ἤκειν ἀπικυρίζον. σωτήρ δ' ὅμως
 Ηρακλείδης, καὶ τὰ ὄντα τὰ ὑπὲρ αὐτῶν εἰς μάλιστα

ἔπειραθεν. οἱ οὖν παρὶ Φωκᾶν θαπάμυροι, καὶ
 ὅσον πολιτικόν, ἐαυτῶν ἐκαστάζον. ἤδη γὰρ οἱ τῷ
 Περσὶς χρώματος δημῶνται τοῖς παρὶ τῷ Καί-
 σαρίᾳ ὁ πῦρ ἐφῆπτον, καὶ τὸ ἐπὶ ἡλίῳ βασιλέα
 ἀνδρὸς ἡμῶν ὅτι κερμαίνοντος ὁ αὐτοῖς καρτερώτατα
 καὶ τοῖς ἐκ τῷ Ηρακλείᾳ γραβυμῶν εἰσιδόντες,
 καταλιπόντες αὐτὸν, ἐφ' αὐτοῖς γίνοντο. Φώπιος
 δὲ τις τῶνομα, ὅς περ αὐτῶν εἰς τὸ σύζυγον ὅτι-
 βυλδοῖς ποτε κατ' ἐοίκετο, εἰς τὰ βασίλεια
 οὐκ ἀπλήρως γραπὸν ὅτι τὸ Φωκᾶν αὐτὴν
 κατέχευε. καὶ τὸ βασιλικῆς αὐτὸν ἀπαμφορέας
 ἐσθῆτος, παρὶ ζώμα μέλαν αὐτῶν παρὶ τῶν
 τοῖς χεῖρας παρὶ γυμνάσας εἰς τὸ πίσω ἀποδισ-
 μῆσας, καὶ πλοῖα ἐμβάλων, παρὶς Ηρακλῆον
 δεσμώτῳ ἀπήγαγε. ὃν ἰδὼν Ηρακλῆος, ἔφη·
 Οὕτως ἄθλιε τὸ πολιτεῖαν διώκῃσας; ὁ δὲ, Σὺ
 μάλλον, εἶπε, κάλλιον δροικὴν μέλλεις. οὐδὲν
 αὐτῶν τὸ ἀφ' ἑξίφους ἐπὶ παρὶς τῶν πλοῖων ὄντι
 καταψηφίζεσθαι θάνατον. ἔπειτα ἀκρωτηρία-
 ζαῖς, χερσὶν τε δαξιαὶ αἰώθεν ἐκ τῶν ὠμῶν
 ἀφ' ὧν ἐκκόπῃσας. καὶ τὸ ἀδιδίων ἐκτέμνεαῖς,
 καὶ κεντρίσ ἀνὰ ραῖας. ἔτω τε τὸ σῶμα συρὲν καὶ

Accedebat & ciuium in spectaculis atque Imperatoris discordia. Iamque Prasina factio vicinis Basilicæ Cæsarij ædibus ignem admouerat, & tunc externum Principem palam celebrare ausa, postquam instantes Heraclij exercitus vidit, relicto Phoca priuatos conuentus habere instituit. Dum hæc aguntur Photius quidam, cuius vxori Imperator stuprum obtulerat, cum magna militum manu in Palatium irrumpens Phocam illicò comprehendit. Quem exutum Imperatorio cultu, ac pul- la veste circundatum reductis post terga manibus vinctum, & nauigio impositum ad Heraclium deducit. Quo ille conspecto, Itá-ne, inquit, infelix Remp. administrasti? Cui ita Phocas respondit, Tu verò melius administrabis. Igitur hunc è vesti- gio, cùm adhuc in naui esset, gla- dio plecti iubet: deinde mutilari, & dextram manum ab humeris ampu- tari, tum virilia excidi, atque è con- tis suspendi: itaq. cadauer per urbem

tractum in foro quod Bouis dicitur, igne concremari. Idem in Domeniolum Phocæ fratrem, & Bonosum, ac Leontium fisci quaestorem mortis supplicium decernit. Atque hæc in hunc modum gesta sunt. Postea Sergius vrbis Patriarcha ac reliqua ciuium multitudo cum omni officio ac gratulatione Heraclium intra mœnia recipit. Qui quidem Crispum ad capessendum imperium cohortabatur: neque enim se illius vsurpandi gratia venisse dicebat, sed vt à Phoca eorum quæ in Mauricium ac Mauricij liberos commiserat facinorum pœnas repeteret. Sed abnuente Crispo, tandem Heraclius Imperator à Senatu, populoque proclamatus est, & ab ipso Patriarcha coronatus. Quibus peractis Crispum ducem eligens, militarijs copiis, quæ in Cappadocia erant, præposuit. Sub hæc cum iam de Persarum in Romanos expeditione fama percrebuisset, Heraclius Constantinopoli soluens, ad Crispum, qui Cæsareæ tum erat,

πτω τῷ Βοός λεηροδύνῳ ἀγροῦν τὰς πυρεὶ
 καταπίμπωσθαι. Δομετίολόν τε τὸν Φω-
 κᾶ ἀδελφόν, καὶ Βόνωσον καὶ Λεόντιον τὸν
 τῷ βασιλικῷ χρημάτων ταμίαν τὸν αὐτὸν
 τὰς Φωκᾶ σιωδμεφέρειν κίνδυνον παρεπέ-
 παθε. καὶ δὴ ταῦτα οὕτως ἀπέδωκε. Σέργιος
 δὲ αὐτίκα ὁ τῆς πόλεως παρόδρος, καὶ ὁ λοι-
 πὸς ταύτης ἔμμελος σὺν πάσῃ διγνωμοσυνῇ
 Ηράκλειον ἐντὸς εἰσδέχεται. καὶ αὐτὸς
 Κεῖαρον εἰς πτω βασιλέον ἀξίαν πρῶτος πε-
 μηδὲ γὰρ τῆς βασιλείας ἐνεκεν αὐτὸς ἐληλυ-
 θέναι ἔφασκε. πῶσα δὲ μᾶλλον Φωκᾶν τῆς εἰς
 Μαυρείκιον καὶ τὰ Μαυρεῖκιά τέκνα πῶσαιο-
 μίας. ὃ δὲ οὐκ ἐδέχεται. τέλος ὑπὸ τῷ συγκλή-
 του βουλῆς καὶ τῷ δήμῳ Ηράκλειος βασιλεὺς
 αἰακηρύσσεται, καὶ τὸν βασιλέον πρῶτον αὐτὸν
 παρόδρον πείθειται σέφαρον. Κεῖαρον δὲ
 στρατηγὸν ἀποπέμψας χρηστηρίαν τὴν ἐν Καπ-
 παδοκίᾳ ἐκτραύμαζεν. ἐπεὶ δὲ ἡ φήμη διέ-
 θεεν ὡς Πέρσαι ἐπὶ Ρωμαίους τραύουσιν,
 Ηράκλειος ἐκ Βυζαντίου ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Κεῖαρον
 καὶ πτω Κάσσερος πόλιν πηλικεύει τυχερά-

νονται παρσπορεύεται, ὡς δὴ αὐτῷ πρὸς τῶν
 κοινῶν ἐνεκεν βυλθυτάμνος. καὶ ὅς μὴ νοσεῖν
 παρσπορεῖν, καὶ τὸν βασιλέα συγχῶς ἡκέτο,
 ὡς καὶ διελειδορεῖν αὐτῷ. Ἡράκλειος δ' ὁ
 δράμα σιωπῆκε· καὶ πλεὺς ὕβριν ὄμνος ὑπέειπε.
 καὶ ἤδη ἐκαμφοφύλακει. ἄλλ' ἐδόξεν τέως
 γνησιώτερόν πως ἀφ' ἀλέγεσθαι πρὸς τῷ δεῖν
 ποιεῖν ὑπὸ ἀλλήλων τῆς πολιτείας χάριν.
 ὁ δὲ οἷα ἐπιχωρᾶζων, οὐκ ὄξον βασιλεῖ
 ἔφασκε κατ' ἀλιμπάνειν βασίλεια, καὶ ταῖς
 πόρρω ἐπιχωρᾶζειν διωάμεσιν. ἐν τούτοις
 ἵκτεται παῖς ὁ βασιλεὺς Ἡράκλειος, ὃν δὴ καὶ
 Κωνσταντῖνον ὠνόμασε. τότε δὴ πρῶτον γίνεται
 καὶ Νικήτας ὁ τῷ ἀξίῳ Πατερίκιος πρὸς τὸ
 βασίλειον ἄντι. ὅτε τῶν Ἡράκλειος εἰς
 τὸ Βυζάντιον ἐπάνεισι· καὶ Νικήτα σιωπῶν
 μεγίστη καὶ πρὸς φανεία, ὡς ἀδελφὸν γνήσιον
 καὶ ὁμόπουν δέχεται, κατὰ τὸ αὐτοῖς ἤδη
 σιωπεταγμένον ἐκ Λιβύης ἐπαύρεσιν. καὶ
 Κεῖσπος δὲ εἰς Βυζάντιον ἦκεν ὡς τῇ εἰσό-
 δῳ Νικήτα σιωπηδοσόμενος. σκήπτειται δὲ
 Ἡράκλειος ὡς θεῶς λαυτῶ τὸν υἱὸν καὶ ταγῆ-

contendit, vt cum eo de Rep. consilium caperet. At ille simulato morbo sæpe Imperatorem eludere, nonnunquam & conuitiis incessere. Nec Heraclium eius consilia latebant: sed dissimulare in præsens contumeliam statuit, & opportunum tempus expectare. Interim verò cum eo pacificè colloqui, ac Reip. salutis communi consilio prospicere. Crispus verò quasi deridens, Non licet, inquit, Principi è palatio discedere, & in longinquis exercitibus degere. Interea Heraclio Imperatori filius nascitur, quem Constantinum nominauit: eodémque tempore Nicetas Patricius ad Urbem venit. Quare Heraclius eodém reuertitur: ibique Nicetam tanquam germanum fratrem, atque imperij participem, magno cum honore, & magnificentia recipit. Sic enim inter eos conuenerat, quo tempore ex Africa proficiscebantur. Sed & Crispus Byzantium quoq. peruenit, vt de aduentu Nicetæ gratularetur. Heraclius verò cum filium suum diuino lauacro

IOCXII.

tingere, ac Crispo suscipiendum dare velle simulasset, & is ob eam causam in Palatium venisset, vniuerso senatu, ac reliqua ciuium multitudine collecta vnà cum Patriarcha Sergio hunc in modum eos allocutus dicitur: Qui Imperatori contumeliam facit, apud quem offendit? cùm illi ad Deum pertinere respondissent, qui Imperatorem ipsum fecit: Imperator Crispum hortatus est, vt quid sibi iustum videretur, pronuntiaret. Qui doli nescius, tanti sceleris conuictū omni æquo atq. humano iudicio indignū esse palàm asseruit. Tum Imperator omnia ei in memoriam reuocat, quæ Cæsarex de morbo simulauerat, quemadmodum Imperatoriam maiestatem contemnere ac minuere se eo factō putabat: vtq. ipsum antea ad capiendū imperium hortatus fuerat. Quibus dictis volumen capies eo malam eius percussit, atque ita compellans: Qui genero fidē non præstisti, quī tandem amico præstabis? statim in Clerici formam tōderi iussit,

ζειν, ὑποθεῖσθαι δὲ αὐτὸν ὑπὸ Κλείαρου.
 ὃ ὅτι ἐπὶ βούρῃς εἰσέρχεται εἰς τὰ βασιλεία.
 Ηρόκλειος ὃ ἀδελφίσκος τοῦ ἐν τῆς συλ-
 κλήτου βουλῆς ἀπέντας, καὶ πρὸ ἄλλου
 πληθὺν τῷ ἄστεος, ἅμα τὰς προέδρῳ Σερ-
 γίῳ, εἰπεῖν λέγεται πρὸς αὐτοῦ. Ο βασι-
 λέα ὑβρίζων, τίμι προεκευρέσι; τοῖς δὲ φά-
 ναι, τὰ Θεῷ τὰ ποιήσονται αὐτὸν βασι-
 λέα, καὶ Κλείαρον προτρέπειν δὲ αὐτὸν ἀπο-
 φαίνεσθαι ὅ δοκοῦν ὀρθῶς. τὸν δὲ οὐκ εἰ-
 δότα ὅ δραμεθύργημα, λέξαι. μηδὲ φι-
 λανδρόπου τυχεῖν δίκης τὸν ἐπὶ τοιούτῳ
 αἰλόντα βολμῆματι. καὶ τὸν βασιλέα, αἰα-
 μιμνήσκειν αὐτὸν, εἴα ἐν Καίθρεϊα ἐπὶ τῇ
 νίσσῳ κατεγχευμένον, καὶ ὡς ὅ τῆς βα-
 σιλείας κατευτελίζειν ἀξίωμα ὤετο. καὶ
 ὡς εἰς πρὸ βασιλείου ἄρχῳ προὔτρε-
 πε. καὶ ἅμα λαβόντα ῥόμον, κατὰ κέρρης
 τῆτον παῖσιν. καὶ εἶτα λέγοντα, ὡς γαμ-
 βρὸν οὐκ ἐποίησας, φίλον πῶς αὐτοῖς ποίησας;
 οὐδὲς δὲ ἐπιτρέψαι εἰς Κλημενὸς γῆ-
 μα πρὸ κεφαλῇ ἀποκείσθαι. καὶ τὸν

ἱεράρχῳ τὰ νενομισμένα ὑπὲρ τῇ ἀποκέρσει
 ὑποφθένεσθαι. ὁξελθόντα δὲ αὐτὸν τοῖς μὲν
 Κεῖαπου γραπῶταις ὑπὲρ λέξεως ὧδε εἰπεῖν·
 Ο πάπας Κεῖαπος ὑπουργεῖς ὑμᾶς ἕως τῆς
 νῦν εἶχε· ἡμεῖς δὲ σήμερον οἰκειαχεῖς τῆς βα-
 σιλείας ὑποκρέτας. παρθεῖναι δὲ αὐτοῖς ὅ
 ὅξ ἔτι σιτηρέσιον, παρῶτις τε καλεῖσθαι καὶ
 ἐν τοῖς γραπτικαῖς τὰγμασιν αὐτοῖς τε δι-
 μιῖναι δόξα μὲν οὖν τὸν βασιλέα ἐπευφη-
 μῆσαι ἅμα τῇ ἄλλῃ πληθύνει. μὲν δὲ τοῦτο
 Κεῖαπον εἰς τὸ λεγόμενον τῆς χώρας παρθε-
 ρῆσαι σιμῶν. ὅς τις ζήσας ἐν αὐτὸν αὐτὸς ἐτε-
 λούτησεν. Ηρόκλητος ὁ Θεόδωρον τὸν ἐαυτοῦ
 ἀδελφὸν πῶς μὲν βασιλέα παρῶτις δὲ χεῖν
 κεκτημένον (Κυρπαλάτιον δὲ αὐτὸν οἱ παρθε-
 ρῆσαι βασιλεία καλεῖσθαι εἰώθασιν) ἐπὶ καὶ Φιλιπ-
 πικόν τὸν Μαυρικίον τῆς βασιλείας γαμβρὸν
 ἐπὶ ἀδελφῇ γενόμενον πῶς καλεῖται ὁ εἰς Κλη-
 ρικὸν ὄνομα ἀποκεκαρμένον τὸν κόμην, ἡγε-
 μόνα τῆς ὑπὸ Κεῖαπου παρῶτις ἰθυνομένης
 ἀρχῆς ὁξέπεμπε. Φιλιππικὸς ὁ ὑποβιουῖς χρό-
 νον ὑστερον ἐτελούται· ἔτι παρῶτις τῶν αὐτῶν

Patriarcha solenni carmine præeunte. Inde ad Crispi milites egressus sic eos affatus est. Crispus parens huc vsque ministros vos habuit, nos verò hodie domesticos vos imperij satellites facimus. Iisdem insuper frumentum annuum adiecit, ac primos inter militares ordines censerì voluit. Qui propensissimis animis Imperatorem excipientes faustis eum acclamationibus cum reliquo populo profecuti sunt. Secundum quæ Crispus in Monasterio quod Choræ dicitur inclusus post annum in eo loco diem obiit. Heraclius Theodorum fratrem suum, qui secundum post Imperatorem locum dignitatis obtinebat (Curopalaten appellare vulgò in Palatio solent) itemque Philippicum Mauricij Imperatoris, cuius sororem duxerat, affinem, tunc temporis Clerici habitu detonsum, ei imperio, quod antea Crispus administrauerat, præfecit. Philippicus cum aliquanto tempore supervixisset moritur, &

18 NICEPHORI CONST.

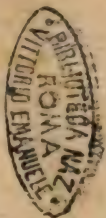
10CXII.

in egregio , ac religiosissimo templo sepelitur , quod Chrysopoli condiderat. Non multo post hæc elapso tempore Imperatoris coniux Eudocia comitali morbo interiit. Cuius dum corpus effertur plerisque ut assolet , ad spectaculum confluentibus , fortè contigit , ut puella quædam sursum è solario prospiciens (Ancilla hæc erat cuiusdam è ciuibus) in aërem incautè despiceret. Cùmque sputum in pretiosas illas vestes temerè decidisset, quibus Imperatricis corpus obuolutum erat, qui pompam prosequiebantur ira perciti correptam illam incendio damnant. Ita scelerati homines contra ius fasque barbarico ritu Imperatricis funeri parentarunt. Iidem verò illi dum ancillæ dominam idem ad supplicium requirunt, illa re cognita se subduxit, nec eam deinceps postea quisquam vidit. Hæc per illud tempus apud Palatium gesta sunt. Quæ verò aliis in partibus accidisse narrantur, hoc modo sese habent.

δωμηγέντη πωρεκαλλῆ ἄγαν καὶ σεβασμίῳ
 ἱερῷ τῷ Χρυσόπολιν ὄντι (αφῆ πωρεκαδί-
 δο). Ολίγου ὃ χρόνος διππλόσμενος, νίσσα
 ὀπιληψίας ἡ τῷ βασιλέως γαμετῇ Εὐδοκίᾳ
 ληφθεῖσα ἐτελεύτησεν. ἐν ᾧ δὲ τὸ ταύτης σῶ-
 μα ὀξεκομίζετο, καὶ πολλῶν, ὡς τὸ εἰκὸς, ὅτι τῇ
 θεῷ συρρέοντων, σπυρέπεσε κόρυιν πινὰ ὑπερθεῖν
 τῇ ὑπερώων δὲ κορυφασθῆναι. περὶ παλαιὰ ὃ ἦν
 αὐτῇ τῇ ἀστὴν ἱνός, ἀποπύσσει ὡς τὸν αἶρα
 ἀφύλακτα. καὶ τὸ πείπλωμα καὶ τὸ πολυτε-
 λοῦς ἐκείνης ἐαδῆτος πωρενεχθῆναι, ἡ τὸ τὸ βα-
 σιλίδος νεκρὸν πωρετέλλεν ἐφ' ᾧ οἱ πωρετὶ ἐκ-
 φορᾶν πρὶ ὀργῆς θυμόμενοι, συλλαμβαίοισι τε
 αὐτῶν, καὶ τὸ δὲ πύρος κατεδίκασθαι θάνατον.
 ἐν τῷ φιον ὅτι ἐναγὲς βαρβαρικῶν νόμων χρη-
 σαμένοι τῇ ἐκδημίᾳ τὴν βασιλείας ἀθέσμως
 συμπωρεπέμψαντες οἱ αἰόσιοι. πωρεεξήπουν
 ὃ οἶγε καὶ τὸ δέσποιναι τὸ οἰκέτιδος, ὡς ἔα αὐτῇ τὸ
 ἴσον εἶχθαι τοῦ κίνδυνον. ἡ δὲ δὴ πρὸ αἰδομένη τὸ
 ὀλεθρον εἶχε πέφθυ, ὑπὲρ ὅραθῆσα εἰς τὸ ἐπει-
 πα πώποτε. Καὶ ταῦτα μὲν ἀμφὶ τὰ βασιλῆα
 ὧδε πως εἶχε. Τὰ δ' αὖ ἐτέρως ὡς ἐτελέστο

οὐτω σιωέσθαιεν. ἐν πηι τῇ ὀπιχωρίων χεί-
 ρα ὃ ἥ τις ποτε ὄσιν, οὐδαμῇ εἰς τὸ νῦν πῶτα
 δέδοται. ὡς τις ἐν ἐκείνῃ περὶ φανεία καμῶν-
 των ὀπορία τε βίβλα μαρτυρεῖ, οὗ τὸ ἐπω-
 νυμον Βιτυλῖνος ἐτύχανε. πλὴν δὲ ἀξίας, ὡς
 κερυδιδαπὸν Ρωμάοις κικλήσκον ἔθος. τοῦτω
 γυνὴ τις χήρα ἐν γάμων ἀφαιμένη χα-
 λεπῶς ἔφερε τὸ γέννημα. ἀμφισβητήσεως
 γὰρ αὐτῇς μεθορίων γῆς ἔνεκεν συμβαίνουσης ὁ
 Βιτυλῖνος τοῖς πασι τοῖς αὐτῇ ἐνεκέλθε
 μάχη ὀπιέναι τοῖς ὁμορροῖσι. καὶ οἱ δὲ ῥοπά-
 λαις ἔτα τῇ τῆς χήρας ὑέων ἀμαρτοῖσιν. αὕτη
 ἀφελμένη τὸν ἥδη τεθνηκότα υἱὸν ἡμαρμένον
 τὸ ἀμφίον εἰς Βιζάντιον ὡς Ηρακλεῖον ἤκε-
 ρ. καὶ ἐπεὶ περὶ ὄντα εἶδε, εἰς δραμεύσα τῇ
 χαλινῶς τῇ ἵππου ἐφ' ᾧ ἐπαχεῖτο ἐφάπτετο.
 καὶ αἶμα τὸ τῇ παιδὸς ἔαθημα ὀπιδὲ κινῶσα
 σιωὶ βοῇ περὶ αὐτὸν ἀπεφθέγγετο. οὐτω
 γήοιτο τοῖς σοῖς τέκνοις, ὡς βασιλεῦς, εἰ μὴ τὸ
 αἶμα τῆς τοῦ, ὃ σοὶ δείκνυμι, αὐτίκα ἐν δίκῃς
 ὑμῶν ὄσας. τῇ δ' οὖν πρὸς τὸν βασιλέα
 δορυφόρων ὀπιόντες πλήτην ἐπέλθον. βασι-

In suburbano quodam loco , cuius nomen hætenus compertum non fuit, Vitulinus quidam erat homo & dignitate , & opibus illustris, ex eo genere quos Candidatos Romani appellare solent. Huic vicina quædam mulier habitabat, quæ viciniam illam molestè ferebat. Quare cum de finibus orta inter illos esset controuersia , Vitulinus seruos suos pugna vicinos illos aggredi iubet, qui cum fustibus vnum ex viduæ filiis interemissent , illa sublato mortui corpore , vestem eius ad Imperatorem ferens Byzantium aduolat, ibique procedentem eum obseruans accurrit, & equi, cui insidebat, frænâ manibus arripiens, vnâque filij sui vestem ostendens hæc ad eum vociferata est; Sic filiis tuis, Imperator, eueniat, nisi sanguinem hunc, quem ostendo tibi, subinde legibus vlcisce-
ris. Concurrentibus prætorianis, & mulieri verbera intentantibus, Imperator prohibuit, atque vlterius

accedere vetuit : se cū visum esset
 de causa cogniturū. Quo dicto recessit.
 At mulier cū ius suū nō impetraret,
 in gemitus, ac lamētationes soluta est.
 Inde aliquanto tēporis elapso
 veritus parricida ne iterum fœmina
 de filij cæde Imperatorē interpelleret,
 Byzantium cōtendit, ac se multitudi
 ni ciuium immiscet. Fortè tum
 equestre certamen celebrabatur,
 cū illum Imperator in media concione
 populi contuitus Præfecto Urbis
 mandat, vt suspectum hominem in
 custodiam coniiceret : deinde muliere
 accersita de perpetrata cæde accuratius
 inquit. Ac demum quam mortis pœnam
 extinctus ille viduæ filius pertulerat, ean
 dem in Vitulinum decernit : eumque
 ab huius liberis eodem modo interfici
 præcipit. Sub hac Heraclius filium
 Heraclium, siue Constantinum (duplici
 enim nomine dictus est) cum à Patriarcha
 diuino lauacro expiatus esset, vlnis suis
 sacro ex fonte suscepit, statimque cum
 alia Imperij signa & ornamenta con-

λείς δὲ δεκάλυσεν καὶ τῇ γυναικὶ μηκέτι
 ὧλμα ἑνὸς πρὸς ἑνὸς πρὸς ἑνὸς ἐπέξινεν ὅ
 τὰ τῆς δίκης, ὅππῃ αὐτὰ δεδογμένα εἴη.
 ὥστε δὴ. μὴ δίκης τυχὸν ὥλμα ἑνὸς
 γυναικὸς. χρόνος ὅ δὴ ἔρχεται. καὶ δὴ ὁ τὸν φόνον
 ἐπιτρέψας δεδιὼς ἔα αὐτὸς πρὸς γυναικὰ τῶ
 ἀνδρὸς ἐνεκεν βασιλῆς ἑπικαλῆναι. ταύτη
 τοι εἰς Βυζάντιον εἰσέλθοι καὶ δὴ εἰς τὸν δῆμον
 τὸν ἐαυτὸς ἐκκαταμίγῃσι. καὶ ἰπποκράτους ἀγῶ
 νος τελευτήσας, τῶτον βασιλεὺς ἐν μέσσοις
 δῆμοναίῃσι κατείδων, τὰ ἐπὶ ἑαυτῷ ἐπιβέβηκε
 πόλεως φρουρὰ καὶ ἡγεμονίαν τὸν ὑποπτόμενον.
 εἶπε δὲ γυναικὸς μεταπέμπεται, καὶ τὰ τῆς
 μακαρίας ἀσφαλέστερον ἀνδρὸς. καὶ ἐλθὼν
 τὸν Βυζαντινὸν ὑπὸ τῶν παίδων ὅ αὐτὸς
 ἴσῃ ὑποχεῖν τὰ ἀνδρὸς πρὸς ἑαυτὸν,
 καὶ αὐτῆς ἐκείνης ὡσαύτως κτείνεσθαι. Ἡρά-
 κλειος ὅ τὸν υἱὸν Ἡράκλειον, ταύτην δὲ εἰπεῖν
 Κωνσταντῖνον. διώνυμος γὰρ ὢν ἐτύχανε. πρὸς
 τῶ ἱεραρχοῦ τὰ θεία λευκῶ κατανύσσας
 ἀγκάλας τὸ ἱερὸς κολυμβήθρας ἐδέξατο.
 αὐτὸς ὅ αὐτὰ τὸ βασιλείας ἀξίας τὰ σύμ-

βολα ἄλλατε καὶ ὁ ἀγάθημα πρεσβύτερος
 ἐπαγνώσει, καὶ βασιλέα αἰδέσει. πῶς θυγατέ-
 ρα ὁ Γρηγορίου ὀνόματι Νικήτα ὁ τ' ἀξίως
 πατριάρχης γαμετὴν κατηγήνησε. ὅ δὲ καὶ αὐ-
 τὴ τῷ βασιλεὶ μειζόνως οἰκειωθέντος, πὺν
 αἰδριάζει κεχρυσωμένον καθύπερθε κιόνων
 ἐφιππων, καὶ τ' τῷ φόρῳ λεγόμενῳ ἀγροῦν
 αἰέσσει. Καὶ ὕτω μὲν αὐτὰ ἐπεράθητο.
 Χοσροὺς ὁ ὁ Περσῶν βασιλεὺς γραπαὶ ὡς
 πλείστην ἀθροίσας ὅτι Ρωμαίους ἐξέπεμψεν,
 ἡγεμόνα τ' Περσικῶν Σαῖον χρηστονίσας δυ-
 νάμεων. ὅτι τ' Ἀλεξάνδρου ἀφορμιθεὶς,
 αὐτὸν τε αἰακράτος εἶλε, καὶ τ' ὅλῳ Αἴ-
 γυπτον ὑδραπόδισε καὶ τ' ἐφ' αὐτὰ ἀπαρτὶ μείραν
 κατεδήσας, καὶ δορυδῶταις ὡς πλείστοις ἤγε. καὶ
 δῆλους αἰήρει ὕδεμια φειδοῖ εἰς αὐτοὺς χρώμε-
 νος. αὐτὰ γίνω ὕτω δ' ἀγάθημος, εἰς ὃ ἐπειτα
 παρ' ἀπὸ καὶ τῷ Κωνσταντίνῳ πόλιν ἵκει καὶ
 πρὸς ἐκείνην αὐτὴν χρόνον ὅτι συχρὸν ἤξι-
 τε βασιλέα εἰς ὁμιλίαν οἱ λόγων ἰκέα. καὶ δὲ
 βασιλὸς εἰσήκουε, καὶ ὡς αὐτὸν διεφαιδτο
 βασιλικῇ δορυφορίᾳ τε καὶ κομπῇ χρώμενος.

tulit, tum imposito diademate coronauit, & Imperatorem proclamauit, filiam verò Gregoriam nomine Nicetæ Patricio despondit, eidemque arctiori iam necessitudine coniuncto auratam statuâ equestrem supra columnas posuit in foro. Hoc illa modo Constantinopoli gesta sunt. At Chosroës Persarum Rex ingentes copias contra Romanos immisit, quibus Saitum Ducem præfecit. Hic Alexandriam appulsus, 10CXVI. vrbe per vim occupata Ægyptum vniuersam in seruitutem redegit: atque inde totum Orientem vastauit, plerisque captiuis abductis, reliquis sine miseratione vlla crudeliter occisis. Quibus confectis dein- 10CXVI. ceptis cum omnibus copiis Chalcedonem contendit, & eam diuturna obsidione cinxit. Interim ad colloquium Imperatorem inuitat: qui eius voluntati cedens vt ad ipsum pergeret cum regio comitatu & apparatu Bosphorum transmittit.

Hunc simulatque Saitus conspexit
 è folio surgens, & humi prouolutus
 Imperatorem adorauit; qui è lembo
 quo uectus fuerat vicissim eum salu-
 tat & muneribus prosequitur. Tum
 Saitus hunc in modum exorsus est.
 Romanorum quidem ac Persarum
 Principes oportebat neque animis
 à se inuicem disiunctos esse, neq. vlla
 in re dissidere, sed amicitia inter se ac
 foedus quam lubētissimè coniūgere.
 Quod cum veteribus olim fuit, tum
 omnibus hoc tēpore hominibus iu-
 cundissimum est: eaq. res & tranquil-
 litatem vitæ, atq. optimarum legū in-
 stitutionem affert, & ad id quod de
 Imperio adhuc superest tuendum
 magnopere pertinet. Neque enim
 ignoramus nullum vnquam Imperiū
 fore, quod cum duobus illis conferri
 possit. Atq. illud nefas esse duco, in-
 ter quos prudētia atq. cōsilio mutua
 beneuolentia & amicitia confirmari
 possit, eos arma sibi inuicem inferre
 ac subiectos sibi populos sine causa
 detrimentis afficere. Ex quo quid
 tandem accidet? Nimirum si concor-

καὶ αὐτὸν ἰδὼν Σαίπτος ἐξανέστητε τῆς καθε-
δρας, καὶ πρὸς τοῦδαφος ἑαυτὸν ἀπορρί-
ψας προσκύνει· αὐτὸς τε ἐκ τῆς ἀκαθίας,
ὅν ᾧ ἐπέπλει, ὃ χαῖρε αὐτῷ προσεφώνει
καὶ δωρεαῖς ἡμεῖς εἶπο. ὧδε πρὸς αὐτὸν Σαίπτος
ἔλκει· ἔδῃ μὲν ᾧ βασιλεῦς, τοῖς Ρωμαίων
τε καὶ Περσῶν βασιλέας μὴτε δίστασαι τῆς
γνώμης, μηδ' ὅπως τι οὖν ἀλλήλοις ἀπι-
καθίστασαι, εἰς Φιλίαν τε καὶ συμβάσεως
ἵεναι ὡς προθυμότεροι· ὅσῳ ἡδιστὸν τε καὶ
δύσχευον ἀνδράποισι τοῖς πάλαι καὶ νῦν τυλ-
χάνει ἅπασιν· εἰς τε τῆς ζωῆς τε τῆς θύκτεας
καὶ ἀγνωμομυρίας αἰτιώτατον, καὶ τὰ πε-
ριόντι τῆς ὀξοσίας· συμπροσκαμνόν δὲ ὃ
τῆς συμβάσεως μέγεθος. καὶ γὰρ ἴσμεν, ὡς
ἥκιστα τῆς ὀξοσίας δεῖ ταύτας ἐφάμιλλος
πολιτεία φαῖν καὶ πώποτε. οὐ γὰρ ὅσιον
παρὸν ἐπιφροσυνῇ ἢ βούλῃα χρωσμένοις.
ὃ δύνου καὶ φίλιον εἰς ἀλλήλους κρατύ-
νασαι, ὅπλα καὶ ἀλλήλων αἵρεσθαι, καὶ
πημαίνειν ὅσον ἐνδική, καὶ κακοῦ ὃ ἔτι πῃ
χρον. ὅς ᾧν τί συμβαίνει. εἰ μὲν ὃ ὁμῶς

μον καὶ εἰρηνικὴν γήσεσθε. διδάμνατά τε ἐκεί-
 τερον ὑμῶν τῆς διέναν ἀνθρώπων μάλλον ὑπερ-
 ξαί, ἑλωτοὺς τε καὶ ἀξιαγάτους εἰς τὸν ἀπὸ μ-
 πα βίον δείκνυσθαι· εἰς τε τὸ ἄμεινον καὶ οὐχ ὅμιον,
 ὁ πότος δὲ ὑμῖν φροντὶς παρέστη). εἰ δ' αὖτε
 ταῦτ' ἐμελέμενοι, καὶ ἡλίχον οἷον ἀγαθὸν εἰρηνικῶς
 ἐκποδῶν ποιήσασθαι ἐλέασθε· καὶ ὥσθ' ὅτι
 οἰκσιφόρον λογίσασθαι ὑμῖν οἶσον. δυσμένειαν γὰρ
 τὴν εἰς ἀλλήλους, καὶ τὸ ἔχθιστον ἀνιερημεῖον, πο-
 λέμεν μὲν ὡς πλείων, ὅπως ἀπηχὲς καὶ ἀκώ-
 μωτον, πρᾶίητοι γηήσεσθε. ἰδρωτά τε καὶ πότοις
 ὡς τὸ εἰκὸς ἀνέλεσθε μεγίστους. πολλὰ δὲ σώ-
 ματα παρημέμενοι διαπόνησετε χρημῶν τε
 αἰάλωσιν ὡς πλείων ποιήσεσθε· καὶ ἀπαξα-
 πλάς εἰς μέγα κακοῦ τὸ τὴν πόλεως ὑμῖν πέ-
 ρας ἤξει. οἷα δὲ καὶ νῦν ὁρᾶν ὑμῖν πρᾶξι. ἀφ' ὧν
 ἐγὼ γε εἰς τὴν Ῥωμῶν εἰσβολὴν γινώσκων, τὰ δε-
 γόμενα εἶδε καὶ πέπονθεν. ἐντελέην οὖν λελεί-
 ψεται τὰ τὴν πολέμου οἰκτοῦται καὶ ἀθλιώτα-
 τα δεικνύσας. ταῦτα διώμνυτο λέγων αὐτός.
 καὶ ὡς ἐν σπουδῇ τήσας τὰς πολιτείας Ῥω-
 μῶν τε καὶ Περσῶν εἰς τὸ τὰ συμβατήρια

diam inter vos pacemque stabilieritis, utriusque vestrum cæteris hominibus multò feliciores, & toto vitæ tempore maiori in splendore & omnium admiratione eritis, ac laborem illum curamque cum quiete, & otio commutabitis. Sin his contemptis ac reiectis pacem longè præstantissimum bonum repudiare malueritis, nihil ea res, mihi credite, vobis utilitatis afferet. Sed cum hostilem mutuò in vos animum, ac discordiam susceperitis, quâplurima vobis bella, quod ipsum crudele ac detestandum est confiscetis. Et ut vno verbo dicam, summam in calamitatem Resp. vestra redigetur: cuiusmodi in præsentia intueri potestis. Nam à quo tempore Romanum Imperium ingressus sum, atrocissima quæque vidit ac perpeßum est. Quamobrem reliquum erit, ut rerum publicarum vestrarum infelicissimus sit status ac miserrimus. His dictis iusiurandum insuper adiecit, magnopere studere se, ut Romani ac Persæ pacis inter se

foedus coniungerent. Ad hæc Imperator ita facturum se pollicetur; sed eorum quæ iureiurando confirmata erant fidem aliquam faciendam esse dixit, iisdem illis sponte Chosroëm assensurum. At Saitus; Si mihi, inquit, creditis, Legatos mecum ea de re ad Chosroëm mittetis: Nec dubito quin ad meam sententiam accedat: ita tamen si & nobiscum foedus societis, & in posterum pacem firmam ac sinceram custodiat. Heraclius blanda hac oratione delinitus prolixè omnia perfecturum se esse promissit: Itaque consilio habito, vehementer ea res Patriarchæ ac Magistratibus placuit, eique promouendæ opera omnis adhibita. Quare Legati illicò decernuntur, Olympius Prætorio, & Leontius Urbis præfectus, Anastasius maioris templi, quod Sophiæ appellatur, Oeconomus. Cum his Saitus, abductis à Chalcedone copiis, recessit. Et in

ἦκον. ταῦτα ὅτι τέλει ποιήσῃ ὅγε ἐπήγγητο. καὶ
 ὡς τ' ὠμωμοσμένων τὰ πιστὰ δοῖν παρσφύρειν.
 ὅτι γὰρ δὴ ταῦτα ἔχουσιν βυλαμύα αἰρετέα
 εἴη. εἰπὺν μοι, Φκσι, πείθεσθε, ἔχριτε αὐτίκα δὴ
 μάλα τοὺς ὡς Χοσρόην παρσβουσαμύας. ἴδτε
 ἔκητι ἄμα ἐμοὶ ἐκπέμποιτε. πειθεῖν δ' αὖ
 μοι ἔαυτός, ὅ οἶδα, εἰς τὸ γνῶμης καλίστα-
 μῆκος. ἀπείσεσθε μὲν ὑμῶν, καὶ τ' εἰρήνην τὸ λοιπὸν
 εἰς τ' ἅπαντα χρόνον βεβαίαι τε καὶ ἀκραφνῇ
 καταστήσεσθε. βασιλεὺς δ' Ἡράκλειος ἐπεὶ τὸ
 ἔν ἐπέπειτο, ἔχουσι δ' ἔθνη κτηνῶν τ' λόγων
 συνηδόμενος καὶ κατακληλόμενος ὑπέχετο εἰς ἅ-
 πλῃτα πράσσειν ἐριμότητα τε καὶ ἀσπουδαγότα-
 τα καὶ οἷς ἐβυλαμύετο τοῦτων πρὸ συνέπρατον
 τε μέλιστα καὶ συνήντων, ὁ ἱερομύσης τε καὶ ὁ ἐν τέ-
 λει. καὶ ὅτι ἄχιστα οἱ δὲ παρσβουσαμύοι ὄξε-
 λήεντο. Ολύμπιος μὲν ὁ τ' ὅτι ὑπὲρ τ' ὡρα-
 τῶν διέπων. αἰπὴν λεόντιος δ' ὁ τῆς πόλεως
 ὑπὲρ τ' ἄλλων, Αναστάσιος τε ὁ πρὸ οἰκονομίας τ' με-
 γίστου ἱεροῦ, ὅ σοφία ὁ θεῖος λόγος ἐπώνυμον,
 τ' παραγμάτων πεπιτευμένος. τοῖσι τοῖσι
 λαβὼν Σάπτος, ἔα ἄρας ἐκ Χολκηδόνος ὀπίσω

ἀπέλαμψε καὶ πρὸς τὰ Περσικὰ ἡ ἡμέρα· καὶ
 ἕως μὲν τῆς Ρωμαίων ἐπέβαινε γῆς, δὲ ἡμῶς
 ἦγε, καὶ θεραπείας ἡξίου. τῇ Περσικῇ δὲ ἐμβολῶν
 πέδας τὰς ἐκ σιδήρων αὐτοῖς περικείμενος
 δεσμώντας τὸν Χοσρόην ἐκράνισε. Χοσρόης
 δὲ ἐπεὶ ἔγνω ὡς Σάπτος Ηράκλειον ὡς βασι-
 λέα εἶδε τε ἐτετίμηκεν, ἀλλ' ὁ δορυάλατον
 ἐλὼν ὡς αὐτὸν ἤγαγον· ἐν τούτῳ γὰρ αὐτὰς τὰς
 ἐλπίδας ὠφροπολεῖτο καὶ ἔκειτο· μέγαλα τε
 ἐπ' αὐτὰς ἠγανάκτει, καὶ τέλος εἰς ἀσπὸν αὐτὰς
 ἀπέδρε· τὸν δὲ πικρὸν αὐτὰς καὶ βίαιον κατὰ-
 στήσας τὸ θάνατον. Ρωμαῖοι δὲ τοὺς παρεσβυτάς
 ἰδίᾳ δαμασκίας ὡς ἕκαστον φρουρὰς ἀσφάδε-
 σάτους ἀπέχετο ἐκείνου τὰ μέγιστα. Ταῦτα δὲ
 μικρὰς ἡμῶς τὴν βασιλέα, καὶ ἐπετάρατ'· ἐφ'
 οἷς καὶ λιμὸς πύρικαὶ τῇ πολιτείᾳ ἐπεφύε
 βαρύντατος. ὁ γὰρ ἡ Αἴγυπτος αὐτοῖς δὲ λοιπὸν
 ἐπεσίπτε· ὅς δ' ἐκ τὰ πλεῖστα τῇ βασιλικῇ
 ἐπελχοίπει σιτηρεσίων. ἐν τούτοις καὶ νόσος λοι-
 μώδης τοῖς ἐν τῇ πόλει ὀπίσκη· φασα, θανάτῳ
 τὰ πλήρη τὰ ἐν αὐτῇ διέφθρεν. ὧν ἀπώτων

Persi-

Perfidem profectus est. Ac quādiu iter per Romanorū Imperium fuit, Legatos omni honore ac cultu prosequēbatur: simulātque verò Persarū fines attigit, ferreas catenas iniiciens ad Cosroēm deduxit. Qui vbi cōperit Heracliū à Saito Imperatoris loco habitū, & honoratum, non ad se tanquam captivum abreptum, quod iamdudum somniabat, atque animo praeceperat, vehemēter in eum commotus est: ac postremò detracta pelle & vtre ex illa facto acerba ac violenta morte damnauit: Romanorum verò Legatos seorsim quam diligentissimis custodiis habitos miserandū in modū afflixit. Angebant hęc Imperatoris animū & magnopere terrebāt. Accedebat & famis acerbitas, quæ sub idem tempus Imperiū Romanū inuasit: cū nihil amplius frumenti ex Ægypto subueheretur: ex

10cxviii.

in mœrorē ac desperationē redactus est. Iamque migrare in Africam cogitabat, & magnam opum vim, auriq. & argenti copiā ac gēmarum eò præmiserat. Quarum rerum magna pars cū iam appelleret, ingenti coorta tempestate naufragio periit. Hæc cū ciues animaduertissent, quoad in ipsis situm erat, impediabant. Ac demum Patriarcha Imperatorem ad templum vocans iurisiurandi religione obstrinxit, nunquam se ab urbe regia digressurum. Quibus ille cedens, tametsi præsentibus miseriis ingemisceret, eorum tamen voluntati vel inuitus paruit. Post hæc aliquanto temporis elapso Hunnorum Rex cum procerum suorum ac satellitum stipatu Byzantium peruenit, & ab Imperatore Christianis sacris initiari se petiit. Quo libenter excepto Hunnorum Principes à Romanis Principibus, & illorū coniuges ab horum coniugibus de sacro fonte suscepti sunt. Inde illos omnes diuinis mysteriis initiatos donis regiis ac dignitatibus affecit. Quippe

ἕνεκεν πολλῇ δυσθυμίᾳ καὶ ἀπορίᾳ ὧς κρατὶν π
 ᾤριεκέχυτο. καὶ εἵχεα δὲ ταῦτα πρὸς Διδύκῳ
 Βυλαμύῳ καὶ αὐτῷ χρημάτων τέως πλεον
 ἔστα, χρυσόν τε ἀργύρον, καὶ λίθων τοῖς πμω
 τὰ τοῖς πρὸς πέμπεν. ὧν δὲ ὀλίγη κατὰ ἔργον
 τα κλύδωνι μεγίστῳ πρὸς πεπλώκει· καὶ τοῖς
 πονηκοῖς ρείθροις βρῖχια γέρονεν. ταῦτα τοῖ
 νυν τῇ πολιτῶν ἀσθενήμοι ὡς διωκτὰ καὶ αὐ
 τοῖς διεκώλυον. ὁ γὰρ ἱεράρχης ὅτι τῷ ἱερῷ
 τῷτον καλέσας ὅρκους ἐν ταῦτα πρὸς ἐδέσμε
 ὡς ἤκιστα τῇ βασιλευσῆς ἐξίστατο· οἷς εἰξας
 τὰς μὲν πρῶτας τύχας ἀπωλοφύρετο. τὰς δὲ
 γνώμας τὰς αὐτῶν καὶ οὐκ ἐπελαιντὴς ἔστειλε.
 χρόνος δὲ τις πρῶτον· καὶ ὁ τῶν Οὐνῶν τῷ
 ἔθνει κύριος, τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἀρχοῖσι καὶ δορυ
 φόροις ἅμα εἰς Βυζάντιον εἰσῆλθ. μετὰ δὲ τὰ
 Χριστιανῶν βασιλέα ἐζήτη· ὁ δὲ ἀσμένως
 αὐτὸν ὑπεδέχετο. καὶ οἱ Ῥωμαίων ἀρχόντες τοῖς
 Οὐνικοῖς ἀρχόντας, καὶ τὰς ἐκείνων γαμετὰς
 καὶ τούτων αὐτῶν ὧς θείῳ λουτρῷ ἐπικνώσαντο
 σύζυγοι. ἔπειτα τὰ θεῖα μυκηθεῖσι δώροις βα
 σιλικοῖς καὶ ἀξιώμασιν ἐφιλοτιμήσατο. τῇ γὰρ

ἀξία τῷ Πατρικίῳ τὸν ἡγεμόνα τῷτον τετή-
 μηκε, καὶ πρὸς τὰ Οὐννικὰ ἤθη φιλοφρό-
 νως ἐξέπεμπε. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ τῷ
 Ἀβάρων τῷ ἔθνει ἡγεμὼν ὅτι συμβάσειν
 ὡς Ηρακλείου ὅτι κηρυκεύεται. ἐφ' ᾧ λίαν
 ὑποφράδιμος, δώροισι αὐτὸν ἡμεΐβετο· καὶ
 δὴ καὶ ἐπέμπεν ὡς αὐτὸν ἀγγελιαφόρος, Ἀθα-
 νασίον τὸν Πατρικίον, εἶτα μετ' αὐτὸν καὶ
 Κοσμάν τ' ἀξίαν ἣν δὴ Κυαίτωρα καλεῖσι, ὃ
 τ' βασιλέως γνώμης αὐτῷ ἀπαύροντας. ὁ
 Ἀβάρων δ' ἡ πρὸς Φιλίαν ὑποκρινόμενος,
 αἰμύλατε ἔπαυσα πρὸς αὐτοὺς ἀποφθε-
 γνόμενος, ὑπήγετο ὡς φίλος εἰς Ρωμαιοὺς. καὶ
 ἦκεν ὡς βασιλέα ὅτι σπονδαῖς ἐπήγγηκε. οἱ
 δὴ ἔα ἰαζόμενοι τὰ τ' ἀνοίας ἐκείνου βύβηλα
 βασιλεὺς ἐποίουν. οἷς ἄγαν ὑποφροσύνη, βυ-
 λυεῖ) εἰς τὴν πόλιν Ηρακλείαν, κατὰ τὴν αὐτοῖς
 συγκαίμενον, τὰ Ἀβάρων συμβολήν. τ' θυμε-
 λικὴν σκώλῳ πρὸς ἐπέμπε, ἔκ ἰπποκὴν ἀγω-
 νίαν ὅτι τῇ δοχῇ αὐτὸν τελὴν ἀπρέπτε, σολὴν
 τε αὐτῷ λαμπαρὰν καὶ τοῖς συνομῶν τῶσιν ἐκόμι-
 ζεν. εἶτα καὶ τ' Σηλυμβείαν πόλιν ἀφιστάντος

Duci ipsi Patriciatus honorem detulit, & in Hunnorum regionem humanissimè dimisit. Post hæc Auarum Princeps Legatos de pace ad Heraclium misit: quibus magnopere gauisus donis illum remuneratus est, ad eumque vicissim Legatos destinat, Athanasium Patricium, & Cosinam Quæstorem, qui voluntatem suam renuntiarent. At Auarus amicitiam simulans, multa blandè & humanè cum iis locutus, Romanorum se amicum esse persuasit, & ad Imperatorem ineundi fœderis gratia venturum esse promisit. Legati igitur ad Imperatorem reuerfi de illius in Romanos beneuolentia certiore eum faciunt. Quibus plurimum delectatus, ad Heracleam urbem, quemadmodum inter eos conuenerat, Regi Auarū occurrere decreuit. Præmissōque scénico apparatu, cum equestre certamen ad eum suscipiendū pararet, ac splendidam ei vestem & ipsius comitibus ferret, Selymbriam peruenit, ibiq. commo-

38 NICEPHORI CONST.

ratus est. Triduo deinde Chaganus cum Auarorum ingenti multitudine Heracleam contendit. Ibi parte suorum delecta, quidquid roboris erat, per saltus ac silvas, quæ Longis muris imminet, clam dissipari, ac per condensa montium pergere iubet, ut Imperatore à tergo circumuento, medium ipsum eiusque comitatum omnem in potestatem haberent. Sensit hæc Heraclius, & inopinata re nec mediocriter perculsus, purpuram exiit: ac vili detritoque habitu, quò priuatus esse videretur, indutus, & coronam regiam cubito alligans, statim indecorè se in fugam coniecit. Ita cum vix ad campum qui ex aduerso urbis est nomine Septimus, euassisset, aliquandiu illic mansit. Inde ad Barnyssi fluminis pontem usque dispersus hostis circumiecta loca populari, & per Romanorum caedes impunè grassari. Inter cætera

ἡυλίζετο. τεισὶ ὃ ὑπερὸν ἡμέρας ὁ Χαλάνος
 σὺν πλήρῃ πολλῷ τ' Αἰσάρων ἀμφὶ τ' Ηρα-
 κλείῃ περὶ. ἀπὸ δεσμον δέ τινα τ' οἱ ἐπομέ-
 νων, οἱ δὲ κίμοι τε καὶ μαχίμωτατοι ἐτύχανον,
 ἀπολεξάμενος, καὶ τὰ ὑποφειμένα τῷ μα-
 κρῶν λεγούτων τειχῶν λοχιστὰς τε καὶ ἀμ-
 φιλαρῆ ἐκπέμψας, σκεδδύνουσι κρύβδην καὶ
 τῷ τε ἐκ τ' ὁρῶν χωρήσιν τὰ λαοισα, ὡς αὖ καὶ
 νώρου τ' βασιλέως γυρόμενοι, αὐτὸν τε μέσσην
 τοῖς περὶ αὐτὸν ἀποληφόμενος γοῖεν διχέιρων.
 οὗτος Ηρακλῆος αἰσάμενος, καὶ ὁ μετεῖως
 πῶς αὐτὸν καὶ πλάγεις, ὁ ἀλκρὸν ἀπὸ
 φιδνῶ ἐάθημα. οἱ καὶ δὲ π καὶ πενιχρὸν, ὡς
 αὖ ἰδιώτης τοῖς ἐνδοξομένοις φαίνοιτο, πῶς αὖ
 λόμενος ἐνδυμα, τὸν τε σέφανον τ' βασιλῆον τῇ
 ὠλένη πῶς αὖ λόμενος, ἀγνῶς πῶς αὖ
 εἰς φυγὴν ἐπείπερ καὶ μόλις πρὸς τὸ πεδίον
 τὸ πρὸ τ' πόλεως, ὁ ἐβδόμενος καλῶσι, κατα-
 λαβόντες ἰδρύοντο. ἐν τῇδε τε σκεδδύνεται
 ἄλλοις εἰς τ' τ' Βαρνύσου ποταμοῦ γέφυραν.
 καὶ τὰ τῇδε χωρία περὶ κατελνίζοντο, εἰ τῇ
 Ρωμαῖων ὁμιλον ἀφιδνῶς ἐκέραιζον πῶς τε

βασιλικὴν ἐδοῦντα, καὶ τὰς πολλὰς ποταλάμ-
 βάνοισι· πρὸς δὲ καὶ θυμελικὰ ὄργανα, καὶ
 τοὺς ὀγκομίζοντας ἀποδυτάς. πληῖστον δὲ ὅσον
 λαὸν ὑδραποδισμένοι δδρυάλωτον ἄρουντες,
 πρὸς τὰ σφέτερά ἀπεχέμισαν· εἰς ἐβδόμη-
 χυντα δὲ καὶ ὀγκόσια χιλιάδας αἰδράν τε καὶ
 γυναικῶν, καθαῶς ἐνιοὶ τῶ ἀλόγτων ὀγκοδρά-
 πτες διηήλοις στυφὰ ἀέφαρ, ὁ ἀριθμὸς αὐτοῖς
 ἅπας στυφένεστο. Ηρακλείῳ δὲ τῶ κοινῶν αὐτῶν
 ποταμῶν ὅτι τοσούτο δυσχερείας καὶ ἀνωμα-
 λίας ἤκοντων, ὃ μὲν ὅδε καὶ οἰκτιᾶ δὲ γέσθαι
 φροντὶς ἐγχερόν. ἀλλ' ὁ γε πρὸς ποταμῶν
 ἀγασμον, καὶ ὑπὸ Ρωμαίων ἀπαγορευοῖσι νόμοι,
 ἰδὼν, ὅτι πρὸς τῇ αἰε· λιὰ Μαρκῖναι ἡσπάσατο
 κῆδος. θυγάτηρ αὐτῇ Μαρίας τῇ αὐτῇ ἐτύχα-
 νει ἀδελφῆς πατρὸς δὲ Μαρτίνου, ὃν Μαρία
 πρὸς Εὐτροπίου γαμετὴν ἐκέκτητο. καὶ δὴ δύο
 ἡμεῖς ὅδε αὐτῆς τίχῃ. ὦν τὸν μὲν Φλάβιον, τὸν δὲ
 Θεοδόσιον προσηγέρουσιν· ἡ δὲ κη δὲ ἐδράμ-
 βουε τὸ ἀγέμιτον. καὶ τῶ μὲν παρὶσσοτέρῳ πρὸς
 μῦθον ἐδείκνυ τὸ αὐχένα· ὡς μὴ δ' ἐτέρῳ δὲ ὅτι
 σφρέσθαι οἶόν τε εἶναι. τῷ δ' αὖ νεωτέρῳ τῷ

Imperatoria vestis in potestatem hostium redacta, cæteriꝑ. illi quos parauerant amictus, cum scenico omni instrumento, & iis qui ea perferebant. Tandem cum infinita captiuorum multitudine ad suos limites regressi sunt. Compertum est ex captiuorum quorundam, qui furtim aufugerant, constanti relatione, ad ducenta & septuaginta millia captorum numerum peruenisse. At Heraclius in tanta publicarum rerum difficultate & varietate nihilo melius priuatis consuluit. Quippe facinus ingens contra ius omne ac Romanorum leges aggressus, Mariæ sorori filiam Martinam sibi matrimonio coniunxit, Martino patre natam, cui Maria ante Eutropium nupserat. Ex hac liberis duobus susceptis, alteri Flauio, alteri Theodosio nomen imposuit. Sed tam nefandum scelus diuina iustitia persequitur. Horum enim liberum seniori collum ita dissolu-

IOCXVI.

tum est, ut aliò torqueri non posset, iunior erepto audiendi sensu penitus obscuruit. At turpes illas & inhonestas nuptias Prasina potissimum factio per Circenses ludos agitabat, approbantibus contra & subleuantibus aliis. Sergius porrò Constantinopolitanus Patriarcha literis suis vehementius instabat, ut illam cum muliere societatem abiiceret. Ad hæc Imperator ita respondit: Rectè tu quidem omninò dicis: quod enim & Patriarcham & amicum decet, quoddam veluti debitum reddidisti. Nostrum igitur erit factis ipsis præstare quod iubes. Per idem tempus Ecclesiarum thesauri distracti sunt, & tributum nomine in barbaros diuisi. At Chosroës rursus contra Romanos exercitum mittens, Sarbarum
 100XV. ei Ducem præfecit, qui Oriente peruastato, salutaris Crucis viuifica ligna in sanctis locis occupat, Modesto tunc Hierosolymorum Ecclesiam gubernante. Quin Persæ longius insuper progressi Chalcedonem properabant,

ἀκουστικὴν ἀφῆρκετο αἰσθητὴν· καὶ κωφὸν ἤδη
 ἀπέφαινε. διήλεγεν δὲ αὐτὸν μάστιγα ὁ ἀσε-
 μνον συνοικέσιον ὅππῃ τῇ ἰπποτικῇ ἀμίλλῃς ἔ-
 οἱ τῷ Περσῶν δὴμῷ τὰν χροῖαν· συνήντη-
 τε ὅππῃ αὐτῇ ἔσυνεπρεπον. Σέργιος ὃ ὅτ
 Β. ζανθῶν ἱεράρχης γραμμασιν αὐτὸν λιπα-
 ρῶς ἐκείμενος ἐνδύεται τῷ πρὸς τὸ γυναικῶν
 τῷ κοινῶν αἰνῶσαι. ὁ δὲ αὐτὸν ἀπελο-
 γεῖτο· ὡς δὲ μὲν ἔχει τὰ πρὸς τοὺς λεγόμενα· ὁ
 γὰρ τοὺς χροῖας ὡς ἀρχιερεῖς ἔφίλει, ἤδη ἀπο-
 δέδωκε· ἐφ' ἡμῖν ὃ ὅλοιον κείσεται τὰ τῆς
 πορφυρεως. Κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ διέπι-
 πορφερεῖ τὰ τῶν ἐκκλησιῶν κειμήλια, καὶ εἰς
 ἐπαγωγὴν φόρου τοῖς Βαρβαρῶν ἐξενεμήθη.
 αὐτῶν ἐν ὅππῃ αὐτῷ Χοσρόης ὁ τῶν Περσῶν
 βασιλεὺς καὶ Ῥωμαίων, Σαρδάρην ἡγεμόνον
 τῇ τραπιάζῃ ἐπέμψας· ὅς κατεδήσεν πᾶσαν τὴν
 αἰατωλικὴν χώραν. κατὰ λαμβάνει τὴν αἰών
 ῥῶπων τὰ ζωοποιὰ ζύλα τὰ σάπια σαυροῦ,
 Μοδίου πλυνκὰ τὰ ἱεροπολύμων πορε-
 δρῶντος. πρὸς ἐκδύζονται δὲ οἱ Πέρσαι, καὶ
 ἠπείρουντο μέγας ἐλθεῖν εἰς Καλλιθόνα.

ὁ οὖν Ηράκλειος ἔκτε Περσῶν καὶ Ἀβάρων θο-
 ρυδόμενος, ἅμα καὶ λιμῶν πιεζομένης τῆς Ρω-
 μαϊκῆς πολιτείας, ἐλθόμενος θανάτῳ φη-
 ρομένης, προσεκαλεῖτο Σέργιον τε τὸν τῆς πό-
 λεως πρέσβρον· ἐπὶ τε ἐκ ἀρχόντων, καὶ τὸν λοι-
 πὸν τῶ λαοῦ μέγας. ᾧ διετίθηται αὐτοῖς τοὺς
 παῖδας, καὶ Βαῖνον τὸν Πατείκιον ἐλχεῖν τὰς
 τῆς πρεσβυτέρου δουρικῆς· ἐκ ἀπάρους δὲ τῆς Εὐ-
 ξείνης ἐπειράτο δὲ Λαζικῆς εἰς τὴν Περσικὴν
 εἰσελθεῖν. καθ' ἣν ἤκτεται αὐτῷ υἱὸς ἐκ
 Μαρτίνης τῆς γυναικός. μὲν ἑαυτὸν γὰρ ταύτῃ
 ἤγατο· ὃν καὶ ἐπωνόμασεν Ηράκλειον. ἐντεῦθεν
 ἀποτέλλει δῶρα πρὸς τὴν Τύρκων κύριον ὅτι
 συμμαχίᾳ τῇ αὐτῇ Περσῶν συγκαλέμενος. ὁ δὲ
 δεξάμενος ὑπέχετο συμμαχήσῃν. ἐν τούτῳ
 ἡ αὐτοῦ Ηράκλειος ὥρμησε καὶ αὐτὸς πρὸς αὐ-
 τὸν. καὶ κεῖνος τῇ τῆς βασιλέως πρὸς αὐτὴν ἀκη-
 κοῶς, σὺν πλήθει Τύρκων πολλῶν ᾧ βασιλεὺς
 ὑπηντίαζε, καὶ ἀποβὰς τῆς ἵππου τῇ βασιλεῖς αὐ-
 τῆς περὶ τοῦ ποταμοῦ. ἐποίησεν τῷ τῷ ἐκ ὅσων αὐτῇ
 πᾶς ὄχλος. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ὑπερβάλλοντος
 ἡμῶν θρασυάμενος, ἐδήλου αὐτῇ, ὡς εἰ πρὸς τῆς

Heraclius, Persis eodem tempore
& Auaribus infestantibus, cum vnâ
& fame & pestilētia Respublica pre-
meretur, Sergium Patriarcham cum 150cxxxii.
Magistratibus atque omni populo
conuocans, filios suos eorū fidei cō-
mittit, & Bonum Patricium rerum
admiſtrationi præficit. Hinc Euxino
mari nauigans per Lazorum prouin-
ciam in Persidem irrumperere cona-
tus est: Vbi ex Martina coniuge fi-
lius nascitur (hanc enim secum ad-
duxerat) quem Heraclium nomina-
uit. Indidem porrò Legatos cum
donis ad Turcarum principem de-
ſtinat, quibus eum ad belli contra
Persas societatem alliceret. His ille
acceptis, auxilio futurum se pollici-
tus est. Ea re gauisus Heraclius ad 150cxxxv.
illum ipse perrexit. Qui adesse Impe-
ratorem audiens, cum magna Tur-
carum manu obuiam processit, & ex
equo desiliens humi se coram illo
prostravit: Idem & vniuerſi eius co-
mites fecerunt. Imperator tantū sibi
ab illis honorē exhiberi videns, Duci
eorum ſignificat, ſi firmam ac ſince-

ram amicitiam inire vellet, equo etiam vectus accederet, filium insuper eundem appellans. Ita demum ad Imperatoris complexum admisus est, qui detractam sibi coronam Turcæ capiti imposuit. Cūque ad conuiuium inuitasset, omnia conuiuij vasa atque vtensilia cum regia veste, & inauribus ex margaritis ei donauit. Dedit & inares alias principibus qui eum comitabantur, quas manu sua dilargitus est. Post hæc veritus ne idem quod Auarus fecerat, cōtra se tentaret, fœdus istud firmioribus vinculis astrinxit. Nam Eudociæ filix imaginem demonstrans, hunc in modum alloquitur: Cū primum nos Deus conciliauit, filium te meum esse voluit. En igitur & filiam meam, & Romanorum Augustam, quam, si me adiuueris, & cōtra hostes auxilium dederis, vxorem tibi spondeo. Ad hæc Barbarus imaginis pulchritudine & ornatu in Archetypi amorem impulsus, eo ad firmādam societatem pro-

Φιλίας αὐτῇ βέβαια εἶη, καὶ ἐποχούμηνον
 πλησιάζειν· καὶ ἅμα τέκνον ἴδμεν ἀποκα-
 λῶν. ὅπως οὖν οὗτ' ἀσπάζεταιται τῇ βασι-
 λεῖ. ὁ δὲ ὅν περ ἐπέχειτο γέφαιον, τῆς κεφα-
 λῆς λαβὼν, τῇ τῷ Τέρκνυ κεφαλῇ περὶ-
 θερ· συμποσιάσας τε αὐτῇ πόμυτα τὰ εἰς
 ὑπηρεσίαν τῷ συμποσίῃ σκῶν, ἅμα καὶ σο-
 λυν βασιλικήν, καὶ ἐνωπίοις ὅκ μὲν γάρων
 κεκοσμημένοις δωρῆται αὐτῇ. ὡσαύτως δὲ
 καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ἀρχοῖσι τοῖς ὁμοίοις ἐνω-
 πίοις αὐτοχρεία ἐχέσμει. εἶτα δεδιὼς μὴ τὰ
 αὐτὰ τῇ Αἰσάτῃ καὶ περ' ἐκείνῃ πείσεται,
 ὅππῃ κατέπερα δ' αὐτῇ καὶ τὰ τῆς συμβά-
 σεως ἀπογράφεται· ὡς δὲ δείκνυσιν αὐτῇ τῆς
 θυγατρὸς Εὐδοκίας εἰκόνα· ἔφη τε περὶ αὐ-
 τὴν. Ὡς ἰώωσεν ἡμεῖς ὁ Θεὸς, σὲ τέκνον ἐμὸν
 ἀπέδωξεν. ἰδοὺ δὴ αὕτη θυγάτηρ μου ὅσῃ,
 καὶ Ρωμαίων Αὐγούστα· εἰ οὖν στυαίρεις
 μοι, καὶ βοηθεῖς καὶ τῇ ἐχθρῇ, εἰς γυναικα
 δίδωμί σοι αὐτήν. ὁ δὲ τῇ κάλλει τῆς εἰκότος,
 καὶ τῇ περὶ αὐτὴν κόσμῳ πρῶτος ἔρωπ τῷ
 Ἀρχιτύπῳ ἐπὶ μᾶλλον ὅππ' ἐπὶ τῇ συμμαχίᾳ

ἐπέκειτο. Διὸς οὖν ἀρχόντα καὶ πλήθος Τυρ-
 κων τῷ βασιλεῖ παρὰδίδωσι· σὺν αὐτοῖς τε
 εἰς τὴν Περσικὴν εἰσβαλὼν, τὰς τε πόλεις κα-
 θήρει, καὶ τὰ πυρρὰ διέσρεφεν. Ἐφ' ἐνὸς δὲ τυρ-
 κῶν (ὧν) Χοσρόης ἑαυτὸν θεοποιήσας· ἐν τῇ
 τυρκεῖ γῆρᾳ ἑαυτὸν καὶ θεὸν ὡς ἐν ἑσθίῳ
 αἰετῇ λωσεν· ἀστράπας, καὶ ἥλιον, καὶ σιλιώλια
 συγκατασκύβας· ἀγγέλους παρ' ἐστῶτας αὐ-
 τῷ· καὶ βρογντῶν διὰ μνηστῆρας ποιεῖν καὶ
 εἶναι ὁπόταν θελήσῃ. τὸτο δὲ βδελύγμα
 θεασάμενος Ηρακλεῖος εἰς γλῶσσαν κατέρρι-
 ψε, καὶ ὡς κηκορτὴν διέλυσε. Χοσρόης τί-
 νω ἀκούσας τὰ τε ἄλλα πόμυτα, καὶ ὡς
 Τυρκοὶ συμμαχοῦσιν Ηρακλεῖ, δὴλα
 ἐποίει πόμυτα διὰ γραφῆς τῷ Σαρδάρᾳ,
 καὶ ὡς ἱσχυρῶς παρὰ αὐτὸν ἐκ τῆς Ραμσι-
 κῆς ἀναβυγνῶσαι, καὶ Ηρακλεῖον ἀμύνεσθαι·
 μηδὲ γὰρ διώσασθαι τῷ πλήθει ὃ ἐκεί-
 νου ἀπὸ κηκίσασθαι. ὃ δὲ γραμματεῖς
 παρὰ Ηρακλεῖ ἐλχεῖσθαι. ὁ δὲ τὸ-
 το αἰαγνοῖς, ταῦτα μὲν ἐξηφάτισε. ἑτέραν
 δὲ γραφὴν ὡς ἀπὸ Χοσρόος σκηψάμενος,

penſior factus eſt. Statim igitur Turcarum copias cum Duce Imperatori tradidit. Quibuſcum in Perſidem irruens oppida ſubuertit, atque Ignis delubra proſternit. Horum in vno Chofrois ſimulacrum reperit diuino habitu conſecratum. Nam in huius recto tanquam in cœlo quodam ſedentem ſe collocauerat. Exprefſæ circum erant fulgurũ ac Solis & Lunæ ſpecies, circumſtante Angelorum turba. Præter hæc machina erat qua fulmina cum vellet, aut pluuias mitteret. Hoc deteſtandũ monſtrũ cõſpicatus Heraclius humi deiicit, & in puluerem cõminuit. Poſtquã Chofroës cum alia omnia comperit, tum Turcas ab Heraclio in ſocietate receptos, de his certiorẽ per literas Sarbarum reddit, ac quàm celerrimè ex Romanorum finibus ad ſe reuerti iubet, & Heraclio copias ſuas oppo-
nere: neq. enim ſe illius exercitũ ſuſtinere poſſe. Hæ porrò literæ in itinere interceptæ ad Herachũ delatæ ſunt: quibus ille perlectis & ſuppreſſis alias tanquam à Chofroë miſſas ſup-

posuit, & illius sigillo obsignatas ad Sarbarum misit, quibus ea continebantur: Romanorum Imperatorem cum Turcis amicitiam iniisse, & Adoradiganum usque peruenisse, quem misso à se exercitu cum Turcis esse profligatum, reliquos fuga sibi consuluisse. Quamobrem hortari ne ex Romanorum agro exercitum transporter, sed Chalcedonem obsidere, ac Romanos capere prædariq. pergat. Quibus acceptis literis Sarbarus eodem in loco substitit. At Auari dissoluta iam pace (etenim Heraclius priusquam in Persas exercitum duceret, muneribus ad eos missis illam firmauerat, atque insuper ducenda his numerorum millia promiserat, obsidesq. dederat Ioannem cognomento Athalaricum naturalem filium ex concubina natum, & Stephanum consobrinum Mariæ sororis filium, & Eutropium, necnon & Ioannem alterum Boni Patricij filium, eundemq. spurium, & ex pellice susceptum. Sed Barbari expeditione facta castra ad Constantinopolim admovent, ibiq.

† 1300. xvi.

ὁ Σαρδάρω ἐκτίθεται, τῇ ἐκείνῃ σφραγίδι
σημηνάμενος, ἔχον ἕτως· ὁ Καῖσαρ Ρωμαίων
φιλίας μὲν Τύρκων ἐσπέισατο. καὶ εἰσῆλθε μέ-
λει δ' Αἰδορυαδιστὰς καλῶν ἄνθρωπων. καὶ ὅτι
πέμψας γραπὰ καθ' αὐτὸν, αὐτὸν τε ἐβό-
η Τύρκοις διώλεσα. οἱ δ' ἐπελθόντες ἐφυ-
γον. μὴ δὲ ἀπέρησεν ἐκ τῆς Ρωμαίων γῆς. ἀλλὰ
τῇ Χοχκηδόνι προσέδρυνε, Ρωμαίους αἰχμα-
λωπτύων καὶ ληϊζόμενος. Καὶ Σαρδάρω μὲν δ'
ζῆλμα δόξαμενος, τῇ προσεδρίας εἶχετο. οἱ
δ' Ἀβάροι ἐπεὶ τὰς ἀποιδὰς διέλυσαν. καὶ γὰρ
Ἡρόκλητος τὸν Πέρσας ἐκτρατεύσας δώρεσις
πρὸς αὐτοὺς ταύτας ἐβέβαιον, ὑποχόμενος
παύσαι αὐτοὺς νομισμάτων μυριάδας εἴ-
κοσι. οἱ μὲν αὐτοὺς δεδοκὰς ἕνα τῶν ἱερῶν Ἰωάν-
νου βύνομα· ὃν δὲ καὶ Απαλάειχον ἐκάλεσε·
νεὸς δ' ἦν αὐτῶν ἐκ παλλακῆς, καὶ Στέφανον
αὐτῶν αὐτῶν ἱὸν Μαρίας τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν.
καὶ Εὐπρόπιον· ἐπὶ δ' καὶ Ἰωάννην ἑτερον ἱὸν
Βώνη τῆς Παρσικῆς, καὶ αὐτὸν ἐκ παλλακῆς
αὐτῶν γεγονότα. καὶ αὐτοὶ ἐκτρατεύοντες
τὰ πᾶσι τῆς Βυζαντίας πελάζουσιν. ὧς τε

πρῶτα συνεπίστων τὰ παρὰ τεία. καὶ ὡς περ
 αἰαμεριστά μιν ἐκάπερι τὸν θρακικὸν Βόσ-
 πορον. Πέρσαι μὲν τοῖς τ' Ἀσίατιδος μέρους
 καθήκον. Ἀβάροι δ' τὸν ἐπὶ Θράκης διέφθη-
 ρον χώρον. ὧν ἡλεις τε λόγους οἱ Ἀβάροι μη-
 χρήματα τεχνήματα ἐτέκτανον. πύργους δ'
 ἡσὺν ξύλινοι καὶ χαλκῆαι τὰ κατασκευάσμα-
 τα. καὶ ἐπὶ παρῶν τῶν πύργων τὰ ὄργανα,
 θεία δυνάμεις ἐξαπινάως ταῦτα διέλυσε, καὶ
 τοῖς ἐν αὐταῖς τῇ Ἀβάρων μαχηταῖς διώλεε.
 ἐπεὶ δὲ καὶ Σκλαβῶνὰ πλήθη οἱ Ἀβάροι
 ἐπεφέροντο, καὶ εἰς συμμαχίαν ἐχρῶντο, δι-
 δώκεσθαι δὲ αὐτοῖς σημεῖον, ὡς ἰούκα αὐτοῖς ἰδοῖεν
 πυρσὺς αἰαφέντας εἰς τὸ Βλαχερινῶν παρ-
 τείχιον, τὸ καλούμενον πτερόν, ἀπὸς ἅμα
 τοῖς μονοξύλοις ἀκαπίοις καὶ κείνοι ἐπεξίοιεν, ὡς
 πλοῖμα αἰαφέντες τὴν πόλιν κραταίως
 θορυβήσοιεν. αὐτοῖς αὖτε ἀδείας λαβόμενοι ἐκ τῶν
 τειχῶν αἰαφέντες ἐπὶ τὴν πόλιν ἦλθον.
 δὴλα δὲ ταῦτα Βῶναι τῷ Πατριάρχῳ ἐγίνοντο. καὶ
 αὐτὸς διήρξεν καὶ βένρξεν ἀρμόσας, εἰς τὸν χώρον,
 ἐν ᾧ τὸ σημεῖον ἐδίδετο, καὶ πλησίον παρῶν

suburbana omnia incēdio vastant. Ita diuiso inter se velut Thracio Bosphoro Persæ Asiaticum limitem, Auares Thraciam infestabant. Idem ad muros expugnandos machinas fabricauerāt, turres scilicet ligneas & testudines; quas cū mœnibus admouissent, repentē diuina virtute dissolutæ sunt, obtritis, qui in illis erāt Auarum propugnatoribus. Erant in eorūdem exercitu Sclauinorum auxiliares copię bene multæ, quas illi secum adduxerant: quibus & signum dederant, vt cū accensas faces ex Blachernarum munitione cōspexissent, quam Alam nuncupant, statim actuariis lembis irrumperent, & remigio ad urbem subuecti tumultum ac terrorem iniicerent; per quem nullo prohibente ipsi ex operibus suis subitō impetu factō urbem inuaderent. Quibus ad Bonum Patricium perlatis, mox biremibus ac triremibus instructis armisque dispositis ad eum locum vnde signum attollendum erat, classē dirigit,

eodémque tempore biremes contrarium ad litus applicat. Inde facibus erectis signum dari iubet. Hoc ubi Sclauī conspicatī sunt, è fluuio quem Barnyssum vocant rectā ad urbem nauigiis feruntur. At nostri obuiam progressi in medium receptos & circumuentos opprimunt, tantāque cædes hostium facta est, vt mare ipsum purpureo colore tingeretur. Inter cæsorū cadauera Sclauinæ quoque mulieres inuentæ sunt. Quæ cū omnia Barbari conspexissent, oblidionis ac moræ pertæsi in patriā reuertuntur. Tum Patriarcha cum Constantino Imperatore ad Diuæ virginis templum, quod in Blachernis erat, progressi, ingentes Deo gratias persoluunt, ibidémque murum ad huius templi præsidium ædificant. Hunc in modum ab Auaribus res ad Constantinopolim gesta est. Interim Chosroës ubi adesse iam Heraclium atque ad Regiam accedere comperit, vnū ex Ducibus suis

σεν. ὡσαύτως καὶ πρὸς τὴν αἰπύπερον ἀκτὴν
 τὰς διήρδεις ἐπέλασεν. Ἀφ' ὧν καὶ τὰς πόλεις τε
 ὁρῶν ἐπέπρεψεν. ὁ δὲ Σκλαβῶνι θεα-
 σάμενοι ἐκ τῆς ποταμοῦ τῆς καλουμένης Βαρ-
 νύσου ἀφώρμωσαν, καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως ἤστησαν.
 αἱ δὲ ἐπεκδραμόσασιν, καὶ εἰς μέσον αὐτοῖς
 ἀπολαβούσασιν, ἐκ τῆς ὁρῶν ἐκτεινον, καὶ
 αἵματι πολλῷ δὲ θαλάσσιον ὕδωρ ἐφοινίσασιν.
 ἐν ταῖς πλώμασιν οὖν τῶν αἰαρεθέντων καὶ
 γυναικες Σκλαβῶναι κατεφαίνοντο. Ἀλλὰ
 ταῦτα οἱ Βάρβαροι θεασάμενοι, καὶ τῆς πωρε-
 δρίας ἀπειπόντες, πρὸς τὴν αὐτὴν αἰεζού-
 γησον. ὁ δὲ ἀρχιερεὺς τῆς πόλεως σὺν Κων-
 σαντίνῳ τῷ βασιλεὺς ἐλθροῖς λίθας τὰς
 Θεῷ προσέφερον ἐν τῷ ναῷ τῆς θεομήτο-
 ρος, τὰς ἐν Βλαχέρνας ἰδρυμένους, ἀφικέ-
 μενοι. τεῖχος δὲ τοὺς δωμησάμενοι τῆς ἱερᾶς
 ἐκείνου ναῦ φερέειον κατέστησαν. Καὶ τὰ μὲν
 Ἀβάρων ἔτῳπῃ εἶχεν. Μαθὼν δὲ Χοσροὺς
 Ἡράκλειον πλησιάζοντα τοῖς βασιλείοις
 Περσῶν, ἐκπέμπει κατ' αὐτὸν στρατηγὸν πῖνα
 Ρυζάτιον ὄνομα, γυναικὸν ὄντα καὶ ἔμπειρον

τὰ πολέμια. οὗτ' ἐλθὼν τὰ βασιλεὺς παύεται, καὶ τῆς οἰκείας ἀφορμῇ φάλαγγος
 μόνος πρὸς μόνον παρκαλέσθαι δαμάσκειται.
 Ηρακλείος δὲ, ἐπεὶ οὐδένα τῷ οἰκείῳ στρατῷ
 παρθυμούμενον ἐπεχίνωσκεν, αὐτὸς ὤξησεν καὶ
 ἔβαρσάρεν. ὁ δὲ ὡς ἔπξιχὴν ἔμπερος, οἷσάν
 ἠΐθε, καὶ ἄκρων χιλήων τῷ βασιλέως καθή-
 πτεον. εἶτα καὶ ἄλλον οἷσόν ὀξέπεμψε, καὶ τὸν
 σφύρον τῷ ποδὸς ἐπέζυπεν. αὐτὸς δὲ Ηρα-
 κλείος τὰ ἵππων ἐπήει, ἥ τις τῶν αὐτῶν δορυφό-
 ρων παρφθάσας τ' ὤμων Ρυζάτου ξίφει ἀπέ-
 τεμε. καὶ αὐτὸν πισόντα ὁ βασιλεὺς κατηκόντι-
 σεν καὶ δι' αὐτοῦ πύον τούτου κεφαλῇ ἀπέτεμε. ὅτι
 ὅττι τῇ νίκῃ ταύτῃ παρθυμίας ὁ τῶν Ρωμαίων
 στρατὸς πληθεῖς, ἀγαθόμηνος πύον τῷ βασι-
 λέως πύρρησιαι, καὶ Περσῶν ἐχέοντι σιω-
 νώταται. καὶ ἀνακράτης ἠπληθέντας ἐδίδωκον. καὶ
 πληθὺς αὐτῶν πολὺ ἀπέκτειναν. οἱ δὲ Περσῶν
 ἄρχοντες ἐπεὶ διεγνώκεσαν ὡς ὁ τῶν Ρωμαίων
 βασιλεὺς ὑπὸ τῇ αὐτοῦ πολιτείᾳ τῇ οἰκείᾳς
 ζωῆς κατεφρόνησε, μὲν Σφρόντιος υἱοῦ Χοσρόου
 βελλόντων Χοσρόου ἀνελόν, μέγα πρὸς τῆς

ac belli peritum aduersus eum mittit, qui acie contra Imperatorem disposita ante ordines suos procedens solus solum ad certamen provocat. Heraclius cum nemini suorum ad hoc prælum audaciæ satis esse videret, contra Barbarum ipse progreditur. Ille ut erat sagittandi peritus, emisso spiculo summa Imperatoris labia perstrinxit; inde alio directo inum pedis talum deterfit. Heraclius equo in eum inuehitur; cumque è prætorianis quidam gladio Rufatæ humerum amputasset, cadentem hunc Imperator iaculo confixit, ac subinde caput præcidit. Hac victoria Romani alacriores facti, & Imperatoris audacia confirmati, magno impetu in Persas irrue-
re & funditus profligatos fugientesque persequi, innumeros eorum interficere. Post hæc Persarum Principes, ubi Romanorum Imperatorem vidissent pro tuendo Imperio ne vitæ quidem suæ parcere, de Chosrois nece qui Imperium suum 15cxxviii adeo cōtemneret, cū Siroe eius filio

consilium capiunt, quem demum in
 vna ex Regiis ædibus concludunt,
 & cibo omni subtracto, auri & argē-
 ti ac lapellorum vim maximam co-
 ram eo proponunt atque iis vocibus,
 insultant; Fruere iis agendum, quorū
 insana cupidine flagrasti, quæque
 amasti tantopere atque collegisti. Ita
 fame enectum postremò irruentes
 interficiunt. Tum Siroen eius loco
 Persarum Regem pronunciant. Qui
 statim Legatis ad Heraclium missis
 munera ad eum placandum obtulit.
 Addidit insuper literas, quibus hor-
 tabatur, vt ambo inuicem Imperia
 coniungerent, & cōcessa à Deo pace
 fruerentur, ea lege, vt vtrumque suis
 se finibus contineret. Ad hæc Hera-
 clius rescribit, filiū appellans Siroen:
 Nulli se vnquam Principi Imperium
 eripere voluisse, neque ipsi adeò
 Chosroi. Qui tametsi quamplurima
 in Persas æquè ac Romanos scelera-
 tè commiserit, libenter nihilominus
 (aiebat) sospitem cum atque incolu-
 mem, licèt in potestate haberem,
 Imperio suo restituissem. Sed Deus

οἰκείας πολιτείας καὶ ἀφροσύνην. τῶν δὲ
ἐφ' ἐνὶ τῇ βασιλικῇ οἰκῶν κατέκλυσται, καὶ
ἔφυγόντες ἐδίδοντο. παρ' ὅντων δὲ χρυσὸν
καὶ ἀργύρον, καὶ λίθον πλῆθον, λέγοντες, Τούτων
ἄπο λαυεοῖς κατεμάχης, καὶ ἀπὸ ἡγάπησας καὶ
σιωπῆς. ἔπειτα λιμώττοντα ἐπελθόντες
αἰσλόν. Σφοδρὸν δὲ τὸν τύπου ἔχον βασιλέα
Περσῶν αἰνηρόν. ὅς διὰ τὸ πρὸς Ἡρά-
κλειον ὁρᾷ παρ' ἐσθλῆς, δῶρ' αὖτε δὲ ἐπέμψεν,
ὥς πείσασθαι αὐτῶν. γράφει δὲ πρὸς αὐτὸν
ἐνδοχὰς τε ἀλλήλοισι τὰς ἑκάς αὐτῇ πολι-
τείας, καὶ εἰρῶνι πρὸς Θεοῦ ἀσπάζεσθαι,
ὥς ἐνέστην πρὸς ἑαυτὴν ἡσυχάζειν. ὧς αὐτὴ
γράφει καὶ Ἡράκλειος, τέκνον τὸν Σφοδρὸν
καλῶν. καὶ ὡς οὐκ ἔστι αὐτῶν ποτε κατὰ γνώ-
μην βασιλέα τῆς ἐαυτῶν δόξης ἐκπεπρω-
κέαι. ὁ δὲ οὐδὲ Χοσρόης. ἀλλ' εἰ καὶ πλῆ-
στα καὶ κακίστα Ρωμαίοις καὶ Πέρσαις ἐπέ-
διδξεν, ἔπειτα αὖ ἐφασκε πᾶσι πέντα εἰ καὶ
πᾶσι μάλιστα ὅτι κρατέτερος ἐγγρόμιον, εἰς τὴν
αὐτὴν ἀπολαύσαν βασιλείαν. Θεὸς πρὸς

ἐκείνου παρέθεσιν ἐγνωκώς. μετῆλθεν αὐτῷ
 ἀξία πλὴν δίκην, ὥς μὴ τῇ πολλῶν θνέσθαι
 κατὰ λυσιν ἡμῖν νῦν ἔένωσιν παρθενός.
 παρίτε τῇ ζωοποιῶν ξύλων ὧν εἴλε Σαρδάρ-
 ρος ἐξ Ἱεροσολύμων λίπιδος ἐπέκειτο ἐπι-
 ζητῇ. ὁ δὲ ὑπέχετο δώσθαι, εἴ ποτ' αὐτῷ κα-
 τάφωρα γήοιτο· παρίτε τῇ παρθενοῦ τῇ οὐ
 Σαίτης πρὸς Χοσρόω ἀπήγαγε δόλε· ὥς
 Λεόντιος μὲν κοινῷ θανάτῳ ἐτελεύτα· τοῖς δὲ
 ἄλλοις Χοσρόης ξύλοις ἐκτεινεν, ἀπαθρόμος
 αὐτὸν Ἡράκλειον εἰς πλὴν Περσικὴν εἰσβάλεν-
 τα. αὐτὸς οὖν Σφρόης ἐτελεύτα. κρατεῖ δὲ τῆς
 βασιλείας Περσῶν Καδός, ὅς τις μετ' οὐ πο-
 λὺ τέθνηκε· μὲν ὃν βασιλεύει Περσῶν Ορμίσ-
 δας. ὅς καὶ αὐτὸς δευτεροβύβεται πρὸς
 Ἡράκλειον, τὸν τε ἴδεν υἱὸν σὺν χρήμασι
 καὶ δώροις πολυμήτρεις πρὸς αὐτὸν ἀπέ-
 σειλεν. ἐσήμανε δὲ ἀπὸ γραμμάτων τάδε,
 Οὐ θέπον λέγετε τὸν Θεὸν ὑμῶν δοθῆναι
 γηραιῷ ὑνὶ ἀνθρώπῳ Συμεῶν εἰς τὰς αἰχά-
 λας· οὕτως καὶ τὸν δοῦλόν σου τὸν υἱόν μου δι-

qui illius consilia cognorat, dignas in
eum pœnas constituit, ne ab eo plu-
rimi suis rebus euerterentur; idémq.
nobis pacem ac concordia concessit.
Adiecit præterea & cōditionē hanc,
vt viuifica ligna, quæ Sarbarus ex
Hierosolymis transtulerat, sibi red-
derentur, eique rei admodum insta-
bat. Quæ Siroes redditurum se pro-
misit, si vspiam inuenire posset. Ad
hæc de Legatis inter eos conuenit,
quos Saitus fraude circumuentos ad
Chosroēm perduxerat. Ex quibus
Leontius naturali exitu vitam finie-
rat, cæteros verò Chosroës fustibus
interemerat, cū primū Heraclij
in Persidē irruptionē audisset. ¶ Inter
hæc Siroë mortuo Chaboes Persarū
Imperium obtinet; quo iterū paulò
post defuncto Hormisdas succedit:
Qui quidē Legatos & ipse ad Hera-
cliū mittēs filiū suū cum pecuniis ac
muneribus exquisitis ad eundē alle-
gat. Porro eiusmodi literarū sentētia
fuit: Quemadmodū Deū vestrū di-
citis seni cuidam Simeoni in vlnas
datū, ita ego seruum tuū filium meū

tuas in manus cōmitto. Norit Deus
quàm tu illum honestè sis habiturus.
Hunc Imperator excipiens magno
in honore habuit, & post Hormisdæ
mortem ad Persarū Imperiū euexit.
Interim Sarbarus audita Chosrois &
Sirois, & Chabois, & Hormisdæ mor-
te, è Romanorum finibus reuertitur,
ac per literas se apud Heraclium ex-
culat: Non sponte se quæ contra Ro-
manos egerat, sed ex eius à quo mis-
sus erat, volūtate fecisse. Orare pro-
inde vt ad eum tutò venire possët,
atque in eius seruitute & obsequio
degere. Quòd si fidem Imperator
sibi dare vellet, venturum se aiebat,
magnamq. opum vim secum ex Per-
sida delaturū ad ea instauranda, quæ
in Romanorum Imperio vastasset.
Dum hæc aguntur, Hormisdæ filius
suorum insidiis opprimitur. Sarbarus
ab Imperatore Persarum regnum
impetrat ea lege, vt quidquid de Ro-
manorum Imperio à Persis occupa-
retur, integrum redderet. Ita pace
constituta Barbarus Ægyptum atq;
Orientem vniuersum Romanis resti-

δωμι εἰς τὰς χεῖρας σου. γνώη δὲ Θεὸς ὃν
 σεμνῶς ποίησας αὐτῷ. ὃ ὃ δὲ ξάμενος μεγά-
 λως ἐτίμησε. καὶ εἶπα τελευτήσαντος Ορμίσ-
 δου βασιλέα Περσῶν ἐτίμησε. Σάρδαρος ὃ
 ἀκούσας ὅτι Χοσρόης καὶ Σφρόης, Καβίης καὶ
 Ορμίσδης ἐπελευθύνοντο, ἐκ τῆς Ρωμῶν
 ἐπειόγει χώρας. γράφει τε ἀπολογία πρὸς
 Ηρόκλητον, ὡς οὐκ ἔχων, ἀλλὰ γνώμη τῷ
 ἀποτείλαντος ἔπεισεν ἄνω εἰς Ρωμῶν
 πεποίκε. πρὸς αὐτὸν ἐξήτησε, ὥς
 δοῦλον πείσασθαι. λόγους τε πίστεως πρὸς
 βασιλέως βεβαιωθῆς, ἤκειν πρὸς αὐτὸν καὶ
 χρήματα ἐκ Περσίδος διδοῖν ὑπὸ χερσίν, δι' ὧν
 πάλιν χαλίζονται ὅσα αὐτὸς ἐν χώρᾳ τῇ Ρω-
 μῶν κατεγρέφατο. Εἰ γούτοις ὅτι βλάβε-
 ται καὶ αἰαρήται ὁ υἱὸς Ορμίσδου. καὶ Σάρ-
 δαρος πρὸς βασιλῆν τῇ Περσῶν ἀρχὴν
 δέχεται. ὃ δὲ ἐδίδου. καὶ ἀλλήλων σιωπή-
 νοντο πάντα τὰ ἐκ Ρωμῶν ὑπὸ Πέρσης
 γνόνμενα Ρωμῶν αἰασώμενα. Εἰρήνης τε
 βεβαιώσεως ἢ τε Αἰγυπτον, καὶ πᾶσι τῷ αἰα-
 τολικῇ γὰρ Ρωμῶν ἀποδίδωσι Βάρβαρος

τοὺς ἐκδοὺς Πέρσας ὀξελῶν, ἵνα τε ζωποιαὶ ξύ-
 λαὶ πρὸς βασιλέα γένηται. Ἡράκλειος ὁ Νι-
 κητῶν υἱὸν Σαρδάρου Πατρικίῳ ἀξίᾳ ἐπί-
 μησε, Νίκην τε πλὴν θυγατέρα αὐτῷ Θεοδοσίῳ
 ὧν ἐκ Μαρτίνης υἱῷ αὐτῷ γαμετὴν πεποίηκε.
 Γρηγορίαν τε τῇ θυγατέρᾳ Νικήτᾳ ἐκ Πεν-
 ταπόλεως ἐπέδωκε Κωνσταντῖνῳ ὧν βασιλεὺς Ρω-
 μαίων ζούγουσιν. ἦν δὲ καὶ περὶ μνηστευσάμενης
 αὐτῷ πατρὸς ἐπὶ τῇ αὐτῆς πατρὸς. ὑπὸ δὲ τὸν
 αὐτὸν καιρὸν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ἡγεμόνους Σα-
 ρακηνοὶ διεφάνοντο· χώρα ὅτι τῆς τῆς Ὀδοῦ-
 μοιτος Ἀραβίας, καὶ τὰ ἐκδοὺς χωρία περὶ αὐ-
 τῶν λαβόντα ληίσσασθαι ἐπεχείρουν. Ἡράκλειος ὁ
 πλὴν θυγατέρα Εὐδοκίαν τῇ Βυζαντίᾳ ὀξείαν
 ἐπέτρεψεν, ὥς τὰ Τύρκων αὐτῇ κατεργυ-
 σης. καὶ ἐπειδὴ ἔγνωτο, ὅτι σφαγὴ ὁ Τῦρκος
 αἰαυρῆτο, αὐτῇ ὑποστέφειν ἐκέλευσεν.
 ὑπερχομένη ὁ Ἡράκλειος ἐν τῇ Περσικῇ ἐτε-
 λούτηξ αὐτῇ δύο υἱοὶ καὶ θυγατέρες δύο. αὐτὸς
 δὲ λαβὼν τὰ ζωποιαὶ ξύλα ἐσφραγισμένα,
 καθάπερ ἐλείφθησαν ὀξυμείναιτα, πρὸς τὰ
 Ἱερσόλυμα ἀφίκετο· καὶ Μοδίῳ ὧν ἄρχιερεὺς
 εἶπε,

tuit, detractis Persarum præfidiis
uiuifica ligna ad Imperatorem mit-
tit. Heraclius Nicetæ filium ad Pa-
triciatum promouet: eiusdémque fi-
liã Nicen Theodosio, quem ex Mar-
tina susceperat matrimonio coniun-
git. Gregoriam porrò Nicetæ filiam
è Pentapoli adductam Constantino
Romanorum Imperatori copulat;
quam adhuc uiuo parente illius des-
ponderat. Sub idem tempus ex 10cxxx1.
Æthribo, Regio hæc est felicitis Ara-
biæ, emersere Saraceni, ac vicina
loca facta irruptione populati sunt.
Heraclius porrò Eudociam filiam
quam Turcorū Principi pactus erat
ad eum Byzantio proficisci iubet.
Sed cum de Barbari cæde allatum
esset eadem Imperatoris mandato
reuertitur. Dúmque adhuc Hera-
clius in Perside moratur, duo eius
filij, totidémque filiæ diem obeunt.
Ipse uiuifica ligna ita uti erant,
cum primum capta sunt, obigna-
ta secum deferens Hierosolymam
perrexit, & Modesto Patriarchæ

eiúsque Clero monstravit. Ab iis integra adhuc signa deprehensa sunt; intellectúmque sanctissima hæc ligna neque profanis ac pollutis manibus attrectata, neque ab illis penitus conspecta: eóque nomine gratiæ Deo ac laudes persolutæ. Tum Patriarcha clauem quæ apud se remanserat domo deferens adorantibus vniuersis loculum aperit. Post hæc erecta illíc Cruce, Imperator eam illicò Byzantiũ remittit. Cui Sergius Patriarcha ex Blachernis, quod templum Dei matris est, cum Litanii obuiam processit, & ad maximum templum deducens ibidem illã sustulit. Hæc omnia Indictione secunda contigerunt. Paulò pòst verò Heraclius Byzantium rediens cum fausta omniũ acclamatione atque ingèti magnificètia à Ciuibus receptus est. Quatuor illũ elephantibus vehebát: quos insuper ad populi voluptatem ludis Circensibus traduxit. Inde solennes ob victoriam dies celebrans munera ingentia largitus est. Quòd

καὶ ὡς αὐτὸς Κλήρω ταῦτα ὑπέδωκεν. οἱ δὲ πλὴν
 σφραγίδα σώαι ἐπεγίνωσκον καὶ ὡς αἰέπαφα
 καὶ ἀτάτα βεβήλοις καὶ μαιφόνις χερσὶ τῇ
 Βαρδάρων διετηρήθη, ἀλγαιπύλειον ὠδυνῶ
 ὡς Θεῶ ἀνέθετο. πλὴν τε κλέδα τ' ἐπ' αὐτῆς
 ὁ ἱεράρχης μείνασθαι πρὶ αὐτῇ ἤγαγε. καὶ αὐτοί-
 ροντα προσκυνοῦσιν ἀπαυτες. ὑψωθέντων δ'
 αὐτῇ ἐκέσσε, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸ Βυζαντιον ὁ βασι-
 λεύς ὄξέπεμψεν. ὁ δὲ Σέργιος ὁ τῷ Βυζαντίῳ
 ἱεράρχης ἐκ Βλαχερνῶν, ἱερὸν δὲ αἱ Βλαχέρ-
 ναι τῆς θεομήτορος, λιτὰ μύλων ὑπεδέξατο. καὶ
 πρὸς τὴν μεγίστην Ἐκκλησίαν ἀγαγὼν ταῦτα
 αὐτοψάσε. δούτερά δὲ αὐτῷ Ἰνδικπῶν, αὐτοῖα
 ταῦτα ἐπεράπει. μετ' οὐ πολὺ δ' καὶ Ηρακ-
 λείος πρὸς τὸ Βυζαντιον ἐχώρει ὑπὸ πολ-
 λῆς δ' ὀφημίας καὶ δόξης ὑποβασίλειος πα-
 ρὰ τῇ ἐκέσσε δεχθεὶς. τέσσαρας δὲ ἤγαγιν
 ἐλέφαντας. οἷς δὴ καὶ εἰς τοὺς ἵππους ἀγῶ-
 νας ἐδιδάμειβεν ὅτι τῇ τῆς πόλεως τέλει.
 ἡμέρας δ' ὅτιναις ὅτι δ' ὀφροσυνὴ πάσῃ
 δωρεᾷς φιλομυθόμηνος ἐπετέλει. ἐπειδὴ

δὲ ὡς ἐλὼν τῆς ὕσεως τῆς μεγάλης Εκκλη-
 σίας, ἐκέλευσεν ἐκ τῆ βασιλικῆς ἑταίρας αὐτῇ
 τε καὶ ταῖς καὶ αὐτῶν Κλήρω ἐτήσια χεῖμα ἑτα-
 πρέχεσθαι. ἔμψ' τὸ πᾶν ὡς ἀσκήσει Κων-
 σταντῖνον τὸν υἱὸν ὑπατεύουσαν. Ἡράκλειον δὲ τὸν
 ἀπὸ Μαρτίνης Κάισαρα περὶ χεῖμα. οὐ
 πολὺ δὲ χρόνος ἐν μέσῳ, καὶ Σαρακηνοὶ τὰ
 πρὸς τὴν Αἰδιόχην κατέτρεχον. ὁ δὲ τῷ
 Ἡράκλειος σὺν Μαρτίνῃ γυναικί, ἔτα-
 κλειον ὡς παρὰ πρὸς τοῖς τῆς αἰατολῆς χω-
 ρίοις ἐπεξήει. αὐτῷ δὲ ἡμόνομος Θεοδώρος
 ὡς ἀδελφῷ ὀργίζεται. ἐπεφθουρίζου δὲ ποί,
 τοῖς δὲ αὐτὸν τὰ βασιλεῖς Μαρτίνης ἔνε-
 χεν, λέγοντα ὅτι ἀμάρτια αὐτῶν ἐνώπιον αὐτῶν
 ἔχοντες. καὶ αὐτὸν εἰς Βυζάντιον ἀποπέμψας,
 χεῖμα ὡς ὡς Κωνσταντίνῳ, τὸν ἐπ' ἀδελφί-
 ματος λαὸν ἀπὸ μὲν ὡς ὡς φρεσὶ κατέ-
 χαν. στρατηγόντες αἰατολῆς ἐκπέμπει Θεό-
 δωρον τῷ βασιλικῷ χεῖμα ἑταίρας, ὅς ἐπι-
 κλινεῖ Τειθύειον. Σέργιος γὰρ ὁ καὶ Νικήτωρ
 πλοῦς ἑταίρας. Κάμηλον εἰ Σαρα-

autem magnæ Ecclesiæ bona vsurpauerat , quotannis huic eiusque Clero certam ex fisco pecuniam numerari iussit, Inde Constantinum filium Consulem facit : Heraclium vero ex Martina genitum Cæsarem creat. Aliquanto deinceps tempore 13CXXXI.

Saraceni Antiochenum agrum populabundi percurrunt. Quare Heraclius cum Martina coniuge , & Heraclio filio rursus in Orientem proficiscitur. Vbi & Theodoro fratri succensuit clam à nonnullis delato, quod propter Martinam in Imperatorem probra coniiceret , ac sæpe istud vsurparet, peccatum eius coram ipso esse perpetuò. Hunc igitur 13CXXXIV Constantinopolim mittit cum literis ad Constantinum filium, quibus iubebat vt illum in concione productum atque in ordinem redactum tanquam in custodia haberet. Deinde Theodorum Ærarij priuati Comitum cognomento Thryturium, Ducem Orienti præficit. Nam Sergius qui Nicetæ tēpore præfuit hoc modò perierat. Saraceni Camelum

pelle denudantes, in hanc Sergium includunt ac consuunt. Ita desiccata pelle vna & qui inclusus erat contabescens paulatim miserabili morte confectus est. Quippe hoc illi crimen obiecerant, autorem Heraclio fuisse, ut ne Saracenis è Romanorum finibus egredientibus permitteret triginta auri libras, quæ illis quotannis pensitabantur, mercibus permutatas extra Imperium transferre : ex quo factum esset, ut Romanum limitem vastarent. Heraclius porrò Theodorum vetuit cum Saracenis pugnam committere. Qui dispositis insidiis, paucisque ad velitandum præmissis sensim Romanos inducunt : donec qui in insidiis erāt repēte in eos irruunt, & in medio interceptos plerosq. tam milites quam Duces interficiunt. Eodem tempore Maria Heraclij sorore pecuniis ad Auarorum Chaganum missis Stephanum filium recipit. Quibus muneribus illectus Avarus Antonianū Magistrum incitat, ut & ipse similibus donis reliquos,

κηνοὶ ἀποδείραντες τῷτον ἐκκατακλείουσι τῇ
δορᾷ, καὶ ἐπερράτωλον. τῆς βύρσης οὖν κατε-
σπληκνύας σιναπεξήραιντο, καὶ ὁ ἐντὸς ἀπο-
μαραγθεὶς πικρῶς διώλετο. αἰτίαν δὲ αὐτῷ
ἐπῆγον ὡς αὐτὸς πρῆσκέδναζεν Ηράκλειον
μὴ συλχωρῆν Σαρακηνοῖς ἐκ τῆς Ρωμαίων
γῆς ἐκπορεύεσθαι τὰς σιωήτας πρὸς χερσὶν
αὐτοῖς τειάκοντα χερσὶν λίτρας δι' ἐμπορε-
κῆς ἀμειβῆς ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας ἐκ-
πέμπειν. ἐντεθέν τε αὐτοῖς ἀρξαι τῇ Ρω-
μαίων λυμάνεσθαι χώρα. Ἐκ τούτου πρῆλ-
γχε Θεοδώρῳ μὴ συμβάλλειν πρὸς μάχην
Σαρακηνοῖς. οἱ δὲ παραλεχέτηρες π' ολί-
γοις ἡσὶν ἀκροβολιστάις Ρωμαίοις ἔπα-
νοντο. εἰσπίπτοισι δὲ αὐτοῖς οἱ ἐκ τῶν οἰκιστῶν
ἔξαπιναίως, καὶ μέσον ἀπολαβόντες πολλοὺς
ἐκλήναν τραυώτας τε καὶ ἀρρηντας. καὶ ὅτ' ἔτι κα-
ρῶν ἐκφύον Μαρία ἡ ἀδελφὴ Ηράκλειος χρη-
ματια πρὸς τὸν Χαζᾶνον Ἀβάρων ἐπεμψε. καὶ τὸν
ἡὸν Στέφανον ἀπέλαβε. τοῖς ὅτ' οὐκ οὐκ δώροις
ἡδύς ὁ Ἀβάρων ἡρέτισεν Ἀντωνιανὸν μάγ-
ηρον, ὡς καὶ αὐτὸς πέμψας δῶρα ἀπολήψεται καὶ

τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ κατεῖχεν ὁμήρου. καὶ δὴ ἔ-
 ἐλθόντος ὧτως. ὥστε ὅτι αὐτὸν χαρὸν ἐπομένη
 Κεῖρατος ὁ αἰετὸς Ορζανᾶ ὁ τὸ Ουννοζου-
 δούρων κύριος παρὰ τῇ Ἀδάρων Χαζάνῃ. καὶ οὖν
 εἶχε πρὸ αὐτῆς λαὸν περὶ εἰσάγειν ἐξεδίωξε τὴν
 οἰκείαν γῆν. ὅθεν παρεσβύε) ὅτι πρὸς Ηρακλεῖον
 καὶ σπένδεται εἰρηνώλῳ μετὰ αὐτῶν, ὡς τὸν ἐφύλα-
 ξαν μέγας τέλους τῆς ἐαυτῇ ζωῆς. δῶρτά τε
 γὰρ αὐτῶν ἐπέμψεν, καὶ τῇ τῷ Πατρικίᾳ ἀξία
 ἐτίμησεν. ἐν ᾧ δὲ ἐν τοῖς αἰατολικοῖς μέρεσι
 διέπειρεν Ηρακλεῖος, Ἰωάννου τὸν Βαρχάνης
 γρατηγὸν προεχρεῖται καὶ πέμπει εἰς Σα-
 ρακηνοὺς τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. οἷς συμβαλὼν
 πύσσει καὶ αὐτός. ἐπὶ δὲ Μαρίνος ὁ τῇ Θρα-
 κικῇ ἐκφραδύματων ἡγεμὼν συμμίσας
 αὐτοῖς ἠπλήθη· πολλὴν δὲ στρατὸν ἀποδελών
 καὶ αὐτὸς μόλις ἀποσώζε). μετὰ ἐκείνον προ-
 βάλλεται γρατηγὸν Μαριανὸν Κεδικουλά-
 ριον πρὸς Ρωμαιοὺς πρὸς ἀξία, καὶ πέμπει
 ἐκείνους, πρὸς ἀγέλης ὡς αἰακοῖν ὅθεν Κύρ-
 ῳ Ἀλεξάνδρειας ἱερέαρχη καὶ ὡς αὐτὴ κοινῇ βυ-
 λούσιν τοὺς πρὸς τοῖς Σαρακηνοῖς ἐλθόντων.

quos habebat obsides recuperaret: quod ita factum est. Sub idem ferè tempus Cubratus Organæ consobrinæ Hūnogundurorum dominus cōtra Auarorum Chaganum rebellat, populūmq̃ue omnem, quem ab ipso acceperat contumeliosè habitum patriis sedibus expellit. Inde Legatione ad Heraclium missa pacem cum eo componit, quam ad finem vsque vitæ suæ conseruauit. Nam & munera ad ipsum Heraclius misit, & Patriciatum detulit. Interim verò dum adhuc in Oriente versatur, Ioannem Barcenæ Ducem eligit, & aduersus Saracenos qui Ægyptum occupabant mittit. Quibuscum commisso prælio cæditur, vnâque & Marinus Thraciæ exercitus præfectus à Barbaris vincitur, & multis suorum amissis ægrè ipse seruatus est. Pòst illum Marianus Cubicularius Dux eligitur cum mandatis vt communicato cum Cyro Patriarcha consilio ambo inter se de Saracenico bello deliberarent,

Etenim Cyrus Imperatori significauerat cum Omaro Sarracenorum Principe, interposita tributii pactio-
 ne, conuenire posse, quod ipsum nullo Canonis detrimento mercibus indiceretur. Adhæc desponderi Barbaro Eudociam Augustam oportere, aut Imperatoris filiatum aliam quampiam. Hoc enim modo ad diuinum lauacrum accessurum hominem, & Christianum haud dubiè futurum. Cyro quippe Omarus eiusq. exercitus fidei plurimum habebant, quem & impensè amabant. Sed hæc Heraclio minimè placuerunt. Quæ ubi omnia Marianus comperit, à Cyro dissentiens, & cum Saracenis confli-
 gens cum ingenti numero militum occubuit. Sub hæc Heraclius ad Urbem reuersus in Palatio quod Hiericæ dicitur mansit, neque enim mari se committere audebat. Cùmque & Magistratus & primores ciuium instarent, vt in urbem ingrederetur, persuadere non potuerunt. Ac perfectos dies filios duntaxat mittebat, qui sacris in tēplo ex more perfectis

Κύρος δὲ ἰὼ δεδηλωκώς βασιλὲς ἀποφθεῖναι
 ὅτι τελέσασιν Ἀμύρῳ τὰς τῆς Σαρακηνῶν
 Φυλάρχῳ. ὃ δὴ καὶ ὑπέρχαν δι' ἐμπολαίῃς συ-
 νήσφορας ἐσήμηνε. τὰ δὲ τὰς βασιλὲς πῶρε-
 χρόνῳ ἀδράστωτα μύθῳ. κατεγυνήσασθαι
 δὲ αὐτὰς Εὐδοκίαν πλὴν Αὐγούσαν, ἥ μίαν
 τῆς θυγατέρων τῆ βασιλέως. ὡς ἐντέθεν
 καὶ τὰς θείῳ λουτρῷ βαπτισθῆτο μύθῳ καὶ
 Χριστιανῷ χρισματίσθη. ἐπειθετο γὰρ Ἀμ-
 βρος τὰς Κύρῳ, καὶ ὁ Τύτῳ φραγῆς. καὶ γὰρ
 ἡγάπων αὐτὸν λίαν. καὶ Τύτῳν Ηρακλείος
 σὺδενός / ἰωείχετο. ἐπειδὴ δὲ καὶ Μαριανὸς
 ταῦτα ὤξηπίσασθαι, δίστατο τῆς τῆς Κύρου γῶ-
 μης. καὶ συμβαλὼν Σαρακηνοῖς πίπτει τε
 αὐτὸς καὶ σὺν αὐτῷ φραγῆς ἰκανός. Τύτῳ τὰς
 χρόνῳ αἰέζωξε πρὸς τὰ οἰκεῖα Ηρακλείος, ὃ
 ἡυλίζετο ἐν ᾧ Παλατίῳ ᾧ καλεσμένῳ τῷ Ιε-
 ρείας. ἐδεδίει γὰρ ὅτι βλῶν θαλάσῃ πολλά τε
 ἀξιῶντες οἵ τε ἀρχοντες καὶ οἱ τῆς πόλεως ἐν τῇ
 πόλει εἰσελθεῖν, ἐπειθον ὕδαμῳς. ἐν δὲ ταῖς
 ἐορταῖς μόνοις τοῖς υἱοῖς ὀξέπεμπε. καὶ αὐτοὶ
 ὅτι τελευτῶντες ἐν ᾧ ἱερῷ τῷ θείῳ λειτουργίαν

Ὡς πρὸς αὐτὸν ἐξήεσαν. ὡσαύτως ἔτι τοὺς
 ἵπποι τοὺς ἀγῶνας ἠώϊκα ἐθεώητο πάλιν πρὸς
 τὸν πατέρα ἀπεχώρου. ἐν ᾧ δὲ διέτειθεν
 ἐκείσε, ἀγγέλλεται αὐτῷ ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀτα-
 λάειρος ἔκ Θεόδωρου ὁ πρὸ ἀξίας Μάγιστος,
 Θεόδωρου ὃ τῷ βασιλέως ἀδελφῷ υἱὸς, σιω-
 ἀλλοις ἑὸν ὀπιθελάειν αὐτῷ ἡμελλον. καὶ
 τοῖς μινύουσι πειθεῖς, τοῦτων τὰς ῥίνας καὶ
 τὰς χεῖρας ἐξέτεμε. ἔκταλάνην μὲν εἰς
 πρὸ νῆσον πρὸ λεγυμῶν Πείκιπον ἐξόρι-
 σον ἐξέπεμψε. Θεόδωρον δὲ πρὸς πρὸ νῆσον
 Γαυδομελέτην πρὸ σαχρόθυμῶν, ἐπιτε-
 ψας τῷ ἐκείσε Δακί, ἠώϊκα πρὸς αὐτὸν κα-
 παλάδοι καὶ τ' ἕτερον τῷ ποδῶν ἀφελέσθαι.
 Κατὰ ταῦτα ὃ καὶ τοὺς συγγόντας αὐτοῖς τὰ τ'
 ὀπιθελῆς ἐπιμαρήσαντο. χρόνῳ δὲ ἰσχυρῶς διχ-
 ρόντος πρὸ σακθυάουσι οἱ τῷ βασιλέως ἀρ-
 χοντες τὸν ἐπὶ τὸν, ὡς σιωαγαγεῖν πλείστα
 πλοῖα, ἔκτορμα ἀλλήλοισι ἐξάψαι. ὥστερ
 γεφυρώσθαι τὸν πόρθμον τῷ καλυμνῶς τει-
 κλόνοις τε δένδρων καὶ φυλλάσιν ἐκατέρωθεν
 ἐξέτειχίζειν, ὡς μηδὲ ὄρεσθαι παρὸν πρὸ

Statim ad ipsum reuertebant, itidemq. postquā Circensibus spectaculis interfuerant statim ad parentem redibant. Igitur cum illūc confisteret, nunciatum ei est Atalarichum filium & Theodorū Magistrū Theodori fratris filium cum aliis quibusdam contra se coniurasse. Quarum rerum indicibus credens, nares illis & manus præcidit. Atalarichus in insulam nomine Principum deportatur, Theodorus, verò Gaudomeleten. Cuius insulæ Duci mandat, vt cum ad se peruenisset alterum ei pedem amputaret. Eadem & in omnes facinoris confcios pœna decernitur. Deinde longo postea tempore Præfectus Urbis Magistratuum hortatu multis in vnum coactis nauibus & inuicem alligatis freto quod Angustias vocant velut pontem iniungit, ac ramis arborum & foliis vtrināque litora prætendit, vt prætereunti nusquam mare prospiceretur. Quod

opus cùm celerrimè perfectum esset, Imperator equo per mare tanquam per continentem inuectus ad sinus quem Phadaliam vocant litus peruenit. Nec minore apparatu vicinum alterum transiens per Barnyssi fluminis pontem Byzantium ingressus est. Quibus peractis Heraclium Cæsarem Imperatorio diademate coronat. Indictione duodecima Sergius Constantinopolitanus Patriarcha moritur: & quia Pyrrhum Heraclius amabat, adeò vt fratrem appellaret, quòd Imperatoris sororem è sacro fonte susceperat: simul quòd eundem Sergij familiarem fuisse cum eoque educatum esse cognorat, in illius locum substituit. Et iam Cyrus Alexandrinus Antistes Constantinopolin accitus aliquanto antea venerat. Hunc enim magnopere criminabatur, quasi Ægyptum omnem Saracenis prodidisset. Tunc igitur de his criminibus coram frequenti populi concione disseruit. At Cyrus de his omnibus seipsum

θάλατταν. καὶ δὴ τὸ ἔργον εἰς τὰχος ὠρυχώρει.
καὶ ὁ βασιλεὺς ἱπποῦς διὰ θαλάττης, ὡς περ
διὰ τῆς ἡπείρου, καὶ τὰς ἀκτὰς τῆς λεγομένης
κόλπου Φαιδαλίας ἐφωτίζετο. οὔτε τὸν πα-
ράκτιον χώρον πώποτε μέλλας, διὰ τῆς γαφύ-
ρας τῆς Βαρνύσου ποταμοῦ πρὸς τὸ Βυζαί-
πον εἰσῆει. Καὶ μὲν ταῦτα Ἡράκλειον τὸ Καί-
σαρ αἰσέφει βασιλέα. Κατὰ δὲ πλὴν δωδεκά-
τιμω Ἰνδικῆ ἡγεῖα ἐπελθὺς Σέργιος ὁ τὸ Βυζαν-
τίαν πρῶτος. καὶ ἐπειδὴ τὸν πρῶτον
Ἡράκλειος Σεργίῳ, ἀδελφόντε ἐκάλει, ὡς
ἦν ἴκα πρὸς τὴν λουτρὰ ἐφωτίζετο ἢ τῆς βασι-
λέως ἀδελφῆ, χερσὶν ἐδέξατο. Ἐν αὐτῇ ὥρᾳ
Σεργίῳ καὶ συνδιατρώμῳ ἐγένετο,
τὸν τὸν ἀρχιερέα τὸ Βυζαντίαν αἰνηθόρῳ. ἥδη
δὲ χρόνοις ἑσὶ πρῶτον Κύρῳ τὸ Ἀλεξαν-
δρείας πρῶτον μετὰ κλητὸν εἰς Βυζαντίον ἦν
πεποιηκώς. καὶ ἐν αἰτία μεγάλη εἶχεν, ὡς τὰ τὸ
Αἰγύπτου πάσης Σαρακηνοῖς πρῶτον
πράγμα. πτωικαῦτα δὲ πρὸς τὴν αἰτία γέν-
ταν ὅτι πλείστου ἀφροδισέντος τὸ τῆς πόλεως
ἐπεξῆει δήμου. ὁ δὲ ἀπελογεῖτο ὡς ἔδαμῳς

τούτων ἔνοχος καθήκει· ὡς εἰ ἡ βαλὴ αὐτῷ
 παρὰχώραι, ἔτι Σαρακηνοῖς δι' ἐμπολῆς τῆς
 τῆς φορολογίας πρῆιχε· καὶ ἐφ' ἐαυτοῖς ἡσύ-
 χασον. καὶ τὰ ὧν βασιλεὺς πρὸς ἐχθροὺς οὐ κα-
 θυτερίζοιτο. ἄλλως τε τοιαῦτα ἐπηπιάτο παρὰ
 ξαίτας· καὶ αὐτὸν μάττω ὑπὸ τούτων ἐλκε-
 λούμηνον ἰχυρίζετο. ὁ δ' ἐλάνωα τὸ Κῦρον ἀ-
 πεκάλει, ὡς ἐλάνωα ἔτι τομῆχα ἔτι Χει-
 ριστῶν φρονῶντι τὰς Ἀμβροτῶν τὴν Σαρακη-
 νῶν φυλάρχω συμβαλὼν σαρπητὴν τῷ βα-
 σιλέως κατεβήνη θύων θυγατέρας. ἐν τούτοις
 οὖν ἀνανακτῆσαι κατ' αὐτῶν, καὶ αἰαυρήσθαι
 ἀπειλῶν, τὰς τῆς πόλεως αὐτὸν ὑπὸ τῶν ὡς
 αἰκιστομύων παρὰ δίδωσι. Μετὰ τῶν ἐδικαίω-
 τὸν υἱὸν Ἡράκλειον ὑπατεύσαι. Δαβίδ τε ἔτι
 Μαῖνον τοῖς υἱοῖς αὐτῶν Καίπαρος αἰνηγέρου-
 σιν. Αὐγουστῖαν δ' καὶ Μαρτίαν τὰς θυγατέρας
 Αὐγουστάς. χρόνος δ' διχθόντες νόσῳ ὑδεικῇ
 περὶ πίπτει· καὶ ὁρῶν τὸ παῖδος δυσίατον· ὅτι
 τοῦτο γὰρ ἐπεκτείνετο, ὡς καὶ ἡνίκα ἀποურῆν
 ἤμελλε σαυρίδα καὶ τῇ ἡττῇ ἐπετίθῃ. ἐσρέφετο
 γὰρ αὐτὸν τὸ αἰδοῖον· καὶ καὶ τῷ πατρὶος αὐτῶν

purgauit, asserēs si suis consiliis fides habita esset, & Saracenis tributa per mercaturam ac commercium assignata; cū ipsos quietem acturos, tū nihil de his quæ Imperatori præstari solerent perituum fuisse. Dehinc alios eius criminis authores accusat, seque frustra de his insimulari contendit. Contrà Imperator gentilem illum ac Dei hostem appellare; qui aduersus Christianos conspirasset, & de Imperatoris filia Saracenorū Principi Omaro despōdēda consiliū dedisset. Inter hæc cōtra illum exasperatus; & interfecturū se minitans Præfecto vr̄bis torquendū ac cruciādū tradidit. Postea verò Heracliū filiū Consulem facit; Dauidem & Marinū alios liberos Cæsares appellat; Augustinam & Martinam filias Augustas. Inde intercutis aquæ morbo correptus cum desperatum hunc eum sentiret. (Nam vsque aded inualuerat, vt quoties meiere vellet ventriculo asserem imponeret: etenim distortum pudendum potus excrementa sursum in faciem emit-

tebat. Quod in perpetrati sceleris argumentum atque incestus pœnam inflatum est; quod consobrinam suā in matrimonium accepisset.) Igitur testamentū condidit, quo Constantinum & Heraclium filios suos æquo iure hæredes Imperij cōstituit: adeò vt vterq. Martinā coniugē suā tāquā matrem, & Imperatricem coleret. Quibus ordinatis postremò tandem moritur, ætatis anno sexagesimo sexto, Imperij tricesimo, quartòque insuper mēse, & die sexto. Sepultus est in celeberrimorū Apostolorum templo; ac triduo apertum sepulchrum mansit, vt ipse superstes adhuc iusserrat, ministris Eunuchis circumstantibus. Inde Martina Augusta Byzantinum omnem populum conuocans Heraclij testamentum atque extremam de se liberisq. suis voluntatem aperit. Cūq. populus frequens Constantinum & Heraclium Imperatores posceret, vtrūq. corā adduxit. Ac primū tanquam habenas regni moderaretur, pro Imperatrice se gerere cogitabat.

τὰ οὐρα ἔπεμπεν. ἔλεγχος ὃ ἰὺ τὸ τοῦ τῆς
 παρὰ νομίας τῆς εἰαυτῆς, καὶ ἥς τούτῳ δι-
 κῇ ὑστάτῳ ὤξεσε τὸ εἰς τὴν αἰεψαί τὴν
 οἰκίαν γάμου. Δραγήκας οὖν ὤξετ' ἡ, ὥστε
 Κωνσταντῖνον καὶ Ηρακλῆον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν βα-
 σιλῆς ὁμοφύκτοις εἶ), καὶ Μαρτίαν τὴν αὐτῶν
 γυναικα ἡμεῖς αὐτῶν ὡς μητέρας καὶ
 βασιλισσῶν. Εκ τούτου λοιπὸν ἐτελεύτησεν ἡ-
 στας ἔτη ἑξ καὶ ἑξήκοντα. ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ
 διαύσας ἔτη τετράκοντα, μιλῶνς τέσσαρας,
 ἡμέρας ἑξ. Θάπτεται ὃ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ πλυν-
 φήμων Αποστόλων, ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀσκεπές,
 ὡς περ ἰὺ δραπετῆς ἐπὶ πεινῶν, ὃ ὑποδεδό-
 μῳ αὐτῶν ὃ σῶμα διετέλεσθη, πεινῶν καὶ
 μόνων αὐτῶν δυνάτων ὑπηρετῶν. Μετὰ τούτῳ
 Μαρτίαν ἡ Αὐγούστα ἐκκλησιάσασα, ἐπὶ τῷ
 ὃ Βυζάντιον λαόν, τὰς τε δραπετῆς Ηρακλείου
 ὑπεδείκνυ, ὡς περ αὐτῆς καὶ τῷ τέχνῳ διέθετο.
 ὃ ὃ πρῶτον ἅπας δῆμας Κωνσταντῖνον καὶ Ηρα-
 κλῆον τοὺς βασιλῆς ἐπεζητεῖ. ἡ δὲ ἡγεῖα αὐ-
 τοῖς. καὶ ἅμα διελογίζετο νομίζουσα ὅτε βα-
 σίλισσα τὰ πρῶτα εἰς τὴν βασιλείαν φέρεται.

Ἰνὲς δὲ τῆς σινωεστῶς λαῶς αἰεφώνουω πρὸς
 αὐτὴν, ὅτι σὺ μὲν ἡμῶν ἔχης, ὡς Μήτηρ
 βασιλέων. ὅτι ὅς ὡς βασιλεὺς καὶ δεσπότης.
 ὁξάρειν δὲ ἐδίδου γέρας Κωνσταντῖνον, ὡς
 πρῶτον εἰς τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ἡλικίαν
 ἐκ παιδὸς περὶ χρίσθηντι. ὅθεν καὶ Βαρβά-
 ρου ἢ ἀλλοφύλων πρὸς τὰ βασίλεια εἰσπρ-
 χομῶν, ὧς δεσποῖνα, ἔφασκον, διώασαι ὑπο-
 δέχεσθαι ἢ λόγους ἀμείβεσθαι. μηδὲ δόξαι
 Θεὸς ἐν τούτῳ τῆς ἑξέως τὴν Ρωμαιοκὴν ἐλθεῖν
 πολιτεῖαν. καὶ κατήρχοντο αἰδοφρονοῦντες τοὺς
 βασιλεὺς. ταῦτα ἀκούσασα πρὸς τὸ ἑαυτῆς
 ἀπεχώρῃ παλάτιον. ὅς ἔκ Κωνσταντῖνος τῆς
 βασιλείας ἦρχε. Περσαγενὴς ὅς αὐτῇ Φι-
 λῆριος, ὅς ἡ τῇ βασιλικῇ χρημάτων
 ταμίας, ὡς ἀδελφεοῦτος τῆς πατρὸς Ηρα-
 κλείου χρημάτων Πύρρον τῷ ἑρχιερὶ πρὸς
 ἡγεσθαι, Μαρτίνης τῆς βασιλείας ἐνεκεν,
 ὡς μήποτε αὐτὴ ὑπὸ Κωνσταντῖνος τῆς βασι-
 λεως καὶ πρὸς ἐκ τῇ βασιλείᾳ διωδου-
 μὴν χρημῶν καθεστέρησιν. ὅς Πύρρον μετὰ
 ἀγῶμος διεπυθάνετο εἰς τὴν ταῦτα ἔχει.

Sed nonnulli è turba ad eam clamarent. Tibi vt Imperatorum matri habendus honor est : his tanquam Imperatoribus , ac Dominis. Atque interim Constantino primas deferrebant , vt pote & ætate maiori, & ad Imperium iam tùm à pueritia promoti. Neque enim (aiebant) Barbaris aut externis aduersus Regiam hanc vrbe[m] venientibus (ô Domina) potes resistere , aut respondere verbis. Auertat Deus vt eò Romanorum Respublica deducatur. Ita Imperatoribus feliciter precantes recesserunt. Quibus auditis Imperatrix suum in Palatium se contulit. Ex quo deinceps Constantinus imperare cœpit. Ad hunc Philagrius Rerum priuatarum Comes detulit Heraclio Patre adhuc ægrotante apud Pyrrhum Patriarcham pecunias esse depositas, vt Martinæ Imperatrici consuleretur : ne fortè à Constantino Imperatore priuigno è Palatio exturbata inopia laboraret. Imperator itaque Pyrrhum arcescens num ita se res haberet sci-

scitatus est. Qui à Philagrio con-
 uictus commissas pecunias licet inui-
 tus tradidit. Sed Constantinus cum
 diuturno morbo conflictaretur, ac
 propter aëris intemperiem Chalce-
 done in Palatio, quod ipse con-
 struxerat, habitaret, Philagrius af-
 fectam eius valetudinē animaduer-
 tens, ac propediem obituum suspi-
 cans Heraclium & Martinan vehe-
 menter formidabat, ne quid ab iis
 mali pateretur. Quare Constanti-
 no consulit, ut ad exercitus scriberet,
 neque iniuriam in ferri sibi aut Im-
 perio extrudi sineret. Quo consilio
 gaudens Constantinus Valentinum
 Philagrij armigerum cum literis cæ-
 terisque ad eam rem necessariis ad
 castra mittit; atque insuper pecunias
 ad vices centena quinquaginta tra-
 didit, prætereaque sedecim num-
 morum millia; quibus militares co-
 pias adduceret, ut post Constantini
 mortem Martinæ eiusque filiis re-
 sisterent. Igitur Constantinus, cum
 octo & viginti annos cum Patre im-
 perasset, & centum ac tribus diebus

Πύρρος ὃ ὑπὸ Φιλαργίου διελειχόμενος
 παρεδίδου καὶ οὐκ ἐθέλων τὰ χεῖματα. ἐπεὶ
 ὃ νόσῳ χρονία Κωνσταντῖνος σιωεῖχετο, καὶ
 ἀκρεσίας αἰρών ἐνεκεν ἐν Χαλκηδόνι διέτρι-
 βεν ἐν ᾧ ὑπὸ αὐτοῦ κλισθέντι Παλατίῳ, ἰδὼν
 Φιλάργιος ὀρώσας αὐτὸν ὀφθαλμῶν, καὶ
 ἐλπίσας ἱάχιον ἀποβιάσας, ἐδεδίδε Ηρακλῆον
 καὶ Μαρτῖναν, ὡς αὐτὸν κακώσαντας. ἐκ τούτου
 Κωνσταντῖνῳ σιωεβόλῳε γράφει τοῖς γρα-
 τούχοις, καὶ μὴ συγχωρεῖν ἀδικεῖσθαι, μηδὲ
 τῆς βασιλείας διωγεῖσθαι. ἐφ' οἷς ἡδεῖς Κων-
 σταντῖνος Ουαλεντῖνον τὸν Φιλαργίον ὑπασι-
 σθῆναι τὰ τε γράμματα, καὶ πῶς λοιπὴν ὁ παρὰ
 ματος ἐργασίαν ἐλχέσας πρὸς τὸ γράψμα
 ὀξέπεμψε, δεδωκώς αὐτῷ χεῖματα σιωτε-
 λῶντα εἰς ποσότητα αἰθμεῖς μυριάδων πέντε
 ὀφθαλμῶν καὶ ἐπὶ μύρια καὶ ὀξακιστάλια νομί-
 ματα, ὑποθέμενος πείσθαι τοῖς ὁ γραπτικῶς
 καπαλόγῳ μὲν τελευτῶν Κωνσταντῖνον αὐτῇ
 κατὰ τὰς Μαρτῖνῃ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς. συμ-
 βασιλεύσας ὃ ἔφ' Παρὶ ἔτη ὀκτὼ καὶ εἴκοσι, καὶ
 ὑπεβίβας εἰς τὴν βασιλείαν ἐπὶ ἡμέρας ἑκατὸν ἑξήκοντα

ἔτελεύτησεν. Μεθ' οὖν αὐτοκράτωρ τῆς βασι-
 λείας ἀναγορεύεται Ηρακλῆος. ᾧ συνελάμ-
 βανεν εἰς τὰ τῆς βασιλείας περάγματα καὶ
 ἡ Μαρτίνα. Εὐθὺς οὖν τὸν τε Παῦλον σέ-
 φαιον, ὃν καὶ συνελάμβαν αὐτῷ, καὶ ὁ υἱὸς Κων-
 σταντῖνος τῷ ἰαθ' ἔξιόνεικον, ἡμετημένα μέγε-
 ροῖς λιπρῶν ἐβδόμηκοντα, τὰ Θεῷ προσ-
 φέρει ἐν τῷ ἱερῷ. Κίρην δ' τὸν πρεσβυτον
 Ἀλεξανδρείας τὰ οἰκεία θρόνῳ ἀποκαθίστη-
 σι. Φιλάργειον δ' ἀποκείρας ἐξείρισον εἰς τὸ
 Σέπτας λεγόμενον φρούριον πρὸς ἥλιον δύ-
 νοντα καὶ τὰ θάτερα τῷ Ηρακλέως ἐπὶ τῶν
 πρὸς τῇ Λιβύῃ κείμενον πρὸς ἐπεμψαν. ἑτέρους
 τε πλείους, οἷς οὐρε φίλους καὶ ὑπηρέτας αὐτῶν,
 πληγῶς δ' ἑτέρας ἀγκύρας ἡμίνατο. Οὐα-
 λεντῖνος δ' ὁ Φιλαργεῖον ὑπασιπῆς τῶν αἰ-
 αδομένων τὸ στρατιωτικὸν καὶ Μαρτίνης καὶ τῷ
 τέκνῳ αὐτῆς ἐπέταττε. μὴ ὦν τ' Χολκηδὼνα
 καταλαμβάνει, ὡς τοῖς τέκνοις Κωνσταντῖνος
 ἐπιτακτούσων. καὶ αὐτὸς διέπειρεν. Ηρακλῆος
 δ' πρῶτον πόλιν ἐν τῷ ἀσφοδῶς εἶχε, καὶ πᾶσιν
 ἀπελογεῖτο, ὡς Ηρακλῆος ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου

superuixisset, moritur. Pòst quem Imperator Heraclius appellatur, quo cum communiter Martina Imperium administrabat. Ille verò statim Patris coronam, quam cum eo sepultam Constātinus filius ex Templo exportauerat, quæque septuaginta auri libris æstimabatur, Deo consecrauit. Tum Cyrum Alexandria Patriarcham in sedem restituit. Philagrium verò detonsum in Septæ castellum quod ad Occidentem altera ex parte Herculis columnis adiacet in Lybia, relegauit, cæteros quamplurimos, quos amicos eius atque administratos reperit, verberibus atque aliis suppliciis affecit. Hæc ubi Valentinus Philagrij armiger accepit, militares copias contra Martinam & eius filios commouet. Inde Chalcedonē occupans, quasi Constantini liberis auxilio futurus, in ea vrbe cōmoratur. At Heraclius firmata præsidiis Vrbe apud omnes sese purgare, atque ita dictitare; Heraclium Constantini filium

incolumem manere, quem & saluum ac valentem indicabat, eiusque interim curam tanquam filij sui gerebat. Cuius rei fidem facere studēs de salutari illum fonte suscepit. Ad hæc Pyrrho Patriarcha præsente viuifica ligna tangens iurauit, neque per se Constantini filios, neque per alium quemlibet offensurum esse. Valentinum verò docebat insidiari iisdem, atque Imperium vsurpare velle. Quam vt opinionem omnium animis altiùs imprimeret, Heracliò secum adducto ad Valentinum trajcit; ibique iureiurando rursus firmare voluit se quam amicissimè esse erga Heraclium affectum. Sed Valentinus admittere noluit. Quamobrem reuersus Imperator omnia apud populum exposuit. Cui ille fidem adhibens in Valentinum maledicta coniiciebat. Post hæc per vindemiæ tēpora cum ciues animaduertissent vites suas à Valentini exercitu vastari; neque sibi in vltiora trāsitū permitti, aduersus

ἀπὴμαντος Ἀγαμέμνης, καὶ πάσῃ ὑγείᾳ, καὶ
 σῶον ἡπεδείκνυ. καὶ ἅμα ὡς τέκνη γνησίᾳ
 παρείχετο. καὶ τῷ ποτὶ σπυρίῳ τὰς ἐκ τῷ σω-
 τηριώδους βαπτίσματος ἀγκύλας δεξάσθαι.
 καὶ συμπρόνους Πύρρον ὃ τῆς πόλεως ἱεράρ-
 χου τῇ ζωοποιῶν ξύλων ἠώτετο, καὶ διώ-
 μνυτο, ὡς οὔτε δι' αὐτῶν, οὔτε δι' ἑτέρου τὰ
 τῷ Κωνσταντίνῳ τέκνα βλαβήσεται. Οὐα-
 λεντῖνον ὃ ἀπικυρῶντο δεικνύειν, ὡς ὅτι βου-
 λούμεθα αὐτοῖς, καὶ τῆς βασιλείας ἐπορευό-
 μηνον. ὡς ὃ εἰς πλείοις παύται βεβαιώσεται,
 συλλαβὴν μὲν εἰς τὸν Ἡράκλειον, πρὸς Οὐα-
 λεντῖνον παύται, καὶ πάλιν ἐβλάβετο δὲ
 μνυομαι, καὶ πείθει αὐτοῖς, ὡς Φιλεσφόργως
 ἀγείρεται πρὸς Ἡράκλειον. Οὐαλεντῖνος ὃ
 οὐκ ἐδέχετο, ἀλλ' ἀπέπεμπε. καὶ δὴ ὑπενό-
 ετο. καὶ διηγείτο παύται τοῖς τῆς πόλεως. οἱ
 ὃ ἐπείθοιτο, καὶ Οὐαλεντῖνον ἐδυσφρήμοιεν.
 τῆς τρύφης ὃ ἐπιλαβούσης, οἱ τῆς πόλεως
 αἰσθητοί, ὡς ὁ μὲν Οὐαλεντῖνου στρατὸς τρεῖς
 τε ἀμπελαδίας αὐτῇ ἀφαιρείει, καὶ κείνοισι
 οὐ συγχωρεῖ ἐκδοῖν παύται, σκώσανται

Πύρρῳ βοῶντες τέρειν Ηράκλειον τὸν Κων-
 σταντῖνον υἱόν. Πύρρος δ' ἰππὸν ἱερὰ χιτῶν καὶ πλεῖ-
 σάσιν τῷ λαῷ παλαιὰ θρησκείας, ἀπελκεῖτο ὥς
 οὐδ' ἀπὸ τῆς αὐτῆς σαπάξουσιν. ἀλλὰ Οὐα-
 λεντίνῳ πλεῖον βασιλείῳ παρὰ ποιῶνται. ἐπὶ δ' ἔν-
 ὄπτι κειμένους τ' ὄχλους, δῆλα ποιεῖ βασιλεὺς ἀποδυ-
 ταί. ὁ δὲ συλλαβόμενος τὸν αἰεσίον Ηράκλειον
 ἀδύς ἐπὶ τῷ ἱερῷ ἐχέρει. καὶ αἰέρεται
 ἅμα Πύρρῳ τὰς ἀμύωνι, καὶ παρὰ τρέπεται
 τέρειν Ηράκλειον. οἱ δὲ ὄχλοι τὸν βασιλέα
 ἐβιάζοντο τὸ ἔργον ἐπιτελεῖν. ὁ δὲ λαβὼν ἐκ
 τῆς Εκκλησίας τὸν τῷ Πατρὶς Ηρακλείου
 τέρεινον, τὸ ἔργον ἐπλήρου. ἀδύς οὖν τὸν τε-
 φθέντα Κωνσταντῖνον οἱ ὄχλοι μετονομάζουσι.
 τὸ οὖν ἀχυράδες καὶ ἀγροικωδέεσθαι τῷ λαῷ
 καὶ Πύρρος τὰς χεῖρας ὥπλιζον. καὶ παρὰ
 τῷ ἱερῷ ἡμιόμοι, εἰσέρχονται ἐπαρόμοι
 Εβραίων καὶ ἄλλων κακοδόξων ἱμιλιν εἰς τὰς
 θυσιᾶς. καὶ πλεῖον μὲν εἰδυπλεῖ ἀγαρρή-
 γησι, καὶ τὸν ἱερὸν χώρον ἀγροικῶς κατεργάζου-
 νον. τὰς τε κλῆς τῶν πυλῶν λαβόντες ἐπὶ καὶ τῷ
 αἰήρτων. καὶ ὅτω τὴν πόλιν ἀθέσμως παρὰ τῆς

Pyrrhum coitione facta Heraclium Constantini filium coronare iubent. Pyrrhus verò populari illo tumultu ac seditione perspecta contrà iactabat, non idcirco rebellasse illos, sed vt Valentino Imperium assererent. Instante nihilominus plebe, rem ad Imperatorem defert : qui Heraclium consobrinum suum statim ad templum adduxit; ibique cum Pyrrho ambone consenso Heraclium vt coronaret hortatus est. Tum populus urgere Imperatorem, vt id omni ratione perficeretur. Quod demum Heraclij patris corona è templo detracta præstitit. Statim itaque mutato nomine cum qui coronatus erat Constantinum appellat. Sed quidquid erat plebis vilissimum & abiectissimum manibus contra Pyrrhum armatis in templum ingreditur, & cum Iudæorum aliorumq. infidelium turba in sacrarium irrumpit. Ac cum sacram vestem conscidisset, & religiosissimum locum turpiter contaminasset, arreptis templi clauibus, atq. è conto sublati sine more tota vrbe peruagatur.

Hæc ubi Pyrrhus comperit sequenti nocte, in templum ingreditur. Ibi sacris omnibus salutatis, ac detracto Humerali, & in sacra mensa deposito; Non sacerdotio, inquit, me abdicō, sed contumaci populo cedo. Inde furtim egressus apud religiosissimam quandam scēminam delituit: & opportunitatē nactus Chalcedonem nauigavit. De cuius adventu simulac Monachi qui illuc erant acceperunt, de iis quæ sub Heraclio Imperatore ac Sergio Patriarcha vulgauerat, duplici scilicet in Christo voluntate & actione, percontati sunt; quorum patroni ac defensores erant Maximus ac Theodosius, qui tū in Africa versabantur. Hæc sunt quæ Pyrrho per illud tempus acciderunt. Interim dum Valentiniani Chalcedone morantur, Heraclius & Martina, ne amplius suburbana populerentur, pacem cum eo facere ac iurciurando firmare coguntur. Adiecta eidem & Comitibus Excubitorum, ut Romani vocant, dignitas:

Πύρρος ὃ ταῦτα μαθὼν τῇ ὀπίσῃ νυκτὶ ἐν
 τῷ ἱερῷ ὤραγινεται, καὶ πᾶσι τὰ ἱερὰ
 ἀσπάζεται· καὶ ὃ ἀσεκείμηνον αὐτὰ ὠμόφο-
 ρον ἀσεκλῶν τῇ ἱερᾷ ἀποτίθεται ὑπέστη,
 φήσας· τῆς ἱερωσιῆς μὴ ἀφιστάμενος ἀπο-
 τάσσομαι λαῷ ἀπειθεῖ. ἐκείθεν ἡσυχῇ ὀξελ-
 θὼν, ὡδὲ μᾶ θεοσεβέσστη γυναικὶ κρυφῇ
 κατήγετο· καὶ καροὺ δὴ τέπευ λαβόμενος παρὲς
 τὴν Χολκηδόνος ἀπέπλεε. ὃ τὴν ἔλθουσιν ἱνὲς
 τῶν μοναζόντων ἐκείσε ἀκηκοότες αὐτὸν τὸ ἐκτε-
 θέντων παρ' αὐτῶν πάλαι, Ηρακλεῖς τῷ βα-
 σιλέως καὶ Σεργίῳ τῷ τῆς πόλεως ἱεράρχῃ,
 ἔνεκεν τῇ δυνάμει τῷ σωτῆρι Χριστῷ θελη-
 μάτων καὶ ἐνεργειῶν, αἰνρούμενοι. ὧν παρασι-
 σταὶ ἐτύχαιον Μάξιμος καὶ Θεοδόσιος ὄντες ἐν
 Αφεικῇ. Καὶ τὰ μὲν καὶ Πύρρον ἔτω πως
 ἔχεν. Ἐπεὶ ὅντος αὐτοῦ Οὐαλεντίνου ἡ Χολκη-
 δὼν εἶχεν, αἰαλαχμοτέρως Ηρακλεῖς καὶ Μαρ-
 τίνα ὡς μὴ ὅτι πλεον τὰ ἐκείσε παραστάτα
 βλάπτοιτο, ἐνωθῆναι τε αὐτὰ, καὶ ὅρκους τὰ πρὸς
 ἀλλήλους θεῖσαι· καὶ ἀξία αὐτὸν ἐλπίσασθαι,
 ἐν Ρωμῇσι καλεῖσθαι Κόμητᾶ Εξκουλοτόρων·

καὶ μηδ' ὅλως ἐγκαλείῃ τῶν ὧν τῶν Κων-
 σταντίνου ἐδέξατο χημάτων, φιλοτιμὸν αὐ-
 τὸν χημάτων τοῖς συνελθοῦσιν αὐτῷ γραπ-
 τῆς. τὸ φθινῶν καὶ Δαβὶδ τὸν Καίσαρα, ἔ-
 μετονομασθῆναι Τιβέριον. Καὶ τούτων οὕτω
 τελευτῶντων παρῃ (ἐξ) Παῦλος Οἰκονό-
 μος γεροντὸς τῆς μεγάλης Εκκλησίας ἄρ-
 χιεράς Κωνσταντίνου πόλεως, καὶ τὸν Οκτώ-
 βειον μὲν αὐτὸν πεντεκαδεκάτης Ἰνδικτιωνος.
 Κωνσταντίνος οὖν ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τῆς ἰδίας
 ὑποφρετῆς δόλῳ φονεῖται ἐν τῷ λουτρῷ, ἡδὴ
 ἐν τῇ βασιλείᾳ εἰκοστὸν ἑβδόμον αἰῶνα, ὅπως
 ἐπελύτα. Μετ' οὖν Κωνσταντίνος ὁ υἱὸς τῆς
 βασιλείας ἐλθὼν σκῆπτρον. καὶ τούτου
 ἄρχοντος, θυγὴς οὗ Σαρακηνῶν ἡγεύμενος
 ναῦς πλείστας κατὰ σκλάβους καὶ τῆς Βυζαν-
 τίνος ἐκπέμπει, ἡγεμόνα αὐτῇ ὀπίσθησας, αὐτὸν
 πιστότατον καὶ τὰ πολέμια ἔμπειρον, καὶ πρὸς
 ἑαυτῇ ἀφ' ἑλκτον Χολδὺ ὀνομαζόμενον. ὅς
 αἰατῆς προσαρμίζετο ἐν ποταμοῖς τῆς Βυζαν-
 τίνος, καὶ τὸ πρὸς θαλάσσιον τόπον τὸν καλούμενον
 ἑβδόμον. Τὸν αἰατόμενος Κωνσταντίνος αἰν-

cum ea præsertim conditione, ut de his pecuniis, quas à Constantino acceperat à nemine appellaretur, utque qui cum eo erant milites præmiis afficerentur; sed & David Cæsar crearetur, ac Tiberius vocaretur. His ita confectis Paulus maioris Ecclesiæ Oeconomus Patriarcha Constantinopolitanus eligitur Octobri mense Indictionis decimæ quintæ. Igitur Constantinus in Sicilia à servis suis dolo in balneis interfectus anno Imperij sui vicesimo septimo moritur. Huic Constantinus filius successit. Quo Imperium ineunte Saracenorum princeps ingentem classem aduersus Constantinopolim mittit, præfecto Duce quem & fidissimum habebat, & belli haud expertem Chaleu nomine. Hic ad Byzantij suburbana eumque locum, quem Hebdomum vocant, classem appellit. Contra quem Constantinus cum ingenti

nauium numero contendit. Et per
 frequentia quotidianaque certami-
 na bellum à verno tempore ad au-
 tumnum vsque perductum est. Ap-
 petente hyeme Saracenorum clas-
 sis traiecto mari Cyzici hyemauit;
 ac rursus primo vere indidem sol-
 uens nauale praelium instaurauit.
 Hunc in modum septem totos annos
 bellum tenuit. Tandem verò Sarace-
 norum copiam cum nihil promoueret;
 quamplurimis suorum amissis iisdemq.
 fortissimis, nec paucis grauer vul-
 neratis, ægrè superati in patriam re-
 uersi sunt. Verum in ipso reditu dum
 ad Scyllæum mare propius accedunt,
 vehementia ventorum ac fluctibus
 obruti ad vnum omnes perierunt.
 Saracenorum Princeps audita suæ
 classis calamitate legatos ad Con-
 stantinum mittit, qui annua tributo-
 rum pactione pacem cum eo com-
 ponerent. Imperator his exceptis,
 auditisque quæ proximè retulimus,
 Ioannem Patricium cum illis re-
 mittit cognomento Petzigaudium,

ποταπύεται καὶ αὐτὸς σὺν μεγάλῃ ὑφ' ὧν
 πλησθὲν ναυμαχίᾳ ἐκάστης ἡμέρας ἐγίνοντο,
 τῷ πολέμῳ συγκροθουμένων ἀπὸ τῷ ἑαρινῷ
 μέχρι φθινοπωρινῷ χειρὸς. χαμῶνος ὅτι-
 γνομῶν, ὁ τῷ Σαρακηνῶν σὺν δαίπε-
 ραυτοῖς ἐν Κυζίκῳ διεχίμαζε. καὶ πάλιν
 ἑαρος ἀρχῇ ἐκβάναι αἰάλλειν ὡσαύτως
 τῷ δαίπερτος πολέμῳ εἶχετο. ἐπὶ αὐτῷ
 ἔπειτα τῷ πολέμῳ διερχόμενος, τέλος ὅθεν
 πλέον ὁ τῷ Σαρακηνῶν ἦν σὺν σὺν. ἀλλὰ
 πολλοὶ τε αἰῶνες μαχίμοις ἀποδιδόντες, καὶ
 δεινῶς βουμαχιδέντες, καὶ χαλεπῶς ἡττημένοι,
 ὑπενόσουν πρὸς τὰ οἰκεῖα κατὰγοντες. πρὸς
 ὅτις πελάγιοι τῷ Συλλανθῶν γνομῶν καὶ
 σεληνῶν πινυμῶν, καὶ θαλασσίων κλυδωνος κα-
 ταληφθέντες πρὸς τὰ διώλονται. ὁ δὲ τῷ
 Σαρακηνῶν βασιλεὺς ὅτι τῷ σὺν ἀκούσας
 δυστύχημα, πρὸς τὸν ἀποστέλλει πρὸς Κων-
 σταντῖνον, ὡς ἀποστέλλει πρὸς αὐτὸν ὅτι τε-
 λέσματος ἐν αὐτοῖς. ὁ δὲ τῷ δεινῶς, καὶ
 τὰ διωλόντες ἀκηνῶς, σιωκπέμπετ αὐτοῖς
 Ἰωάννην τὸ Παρίκιον, ὅτι ἐπὶ κλην Πείριανδρον,

πολυπειρία καὶ Φροῆσι δὴ φέροντα, ὡς πὰ
 ὅτι τῇ εἰρήνῃ δὴ λεγόμενον. ὅς πρὸς τὰ τῷ
 Σαρακηνῶν γένειος ἦδη συμβαίνει τε αὐτοῖς
 ὅροις τῇ εἰρήνῃ βεβαιωσάμενος ὅτι πειά-
 κοντα ἔτεσιν, ὥστε πρὸς Ρωμαίοις ὑπὸ τῷ
 Σαρακηνῶν αὐτὰ ἔτις ποσότητα χειρὶς πρὸς
 χιλιάδας, αἰδράς τε αἰχμαλώτους πενήκον-
 τα, καὶ ἵππους πενήκοντα. Ταῦτα ἀκηκόες
 καὶ οἱ πρὸς τὰ Εσπερία οἰκοῦντες μέρη, Συ-
 τέστιν ὁ τῷ Αβάρων ἡγεμῶν, καὶ οἱ ἐπέκεινα ἄρ-
 χοντες τῷ πρὸς δύσιν πρὸς αἰμαλῶν ἐθνοῦν,
 δὴ πρὸς δὲ βασιλεῖς εἰ-
 ρηνῶν ἐξήκοντα. ἐφ' οἷς εἰζαυτος τῷ Βασιλέως,
 εἰρήνῃ τῷ λοιπὸν καὶ γαλιῶν ἔντε τοῖς ἐσέοις, ἔντε
 τοῖς ἐσπερίοις ἐβραβύετο. Καὶ ταῦτα μὲν ὅπως
 εἶχε. Λεκτέον ὅτι ἡδη πρὸς τῷ λεγόμενον Οὐν-
 των καὶ Βυλγάρων ἀρχῆς, καὶ κατὰ σέως αὐτῶν.
 Περὶ τῷ Μαυρῶν λίμνῃ, καὶ τῷ Κώφινῃ πο-
 ταμῶν, καὶ τῷ ἡ πάλαι καλεσμένη μεγάλη
 Βυλγαρία, καὶ οἱ λεγόμενοι Κοβαροι ὁμόφυλοι
 αὐτῶν καὶ ὅτι τυγχάνοντες. ἐν τῷ τοῖς Κωνσταντίνῃ
 χρόνοις, ὅς καὶ τῷ δύσιν ἐτελεύτα, Κεραῖος πῆς

virum usu rerum ac prudentia insignem, ut pacem cum Saraceno constitueret. Qui cum ad Barbaros venisset, triginta annorum inducias cum eis pactus est; & utrinque iusiurandum acceptum. Pacis conditiones hæ fuerunt; ut Saraceni Romanis tria aureorum millia penderent, captiuorum hominum capita quinquaginta, totidem equorum. Quæ ubi ad Occidentales Barbaros perlata sunt, Auarum scilicet Ducem, aliosque Principes, qui ultra eos ad Occidentem habitant, munera cum Legatis ad Imperatorem mittunt, ac pacem postulant; quibus Imperator assensus est. Ita deinceps tam in Oriente quam Occidente altissima pax ac tranquillitas fuit. Nunc de Hunnorum, ut vocant, ac Bulgarorum primordiis dicendum est, quoque modo in iis sedibus constituti sunt. Ad Mæotidem paludem iuxta Cophinem fluvium sita est magna Bulgaria, & quæ Cotragorum gens dicitur eiusdem cum illis generis. Porro Constantini tempore, qui in Occidente periit, Curatus

quidam gentium illarum princeps ex hac vita discedens quinque filios reliquit, quibus hoc testamento præcepit, ne seorsim à se inuicem habitarent, quò Imperium communi concordia stabilirent. At illi paternis mandatis neglectis paulò post seiuncti sunt, adeò vt suam quisque populi partem abduceret. Horum primus Baianus ex parentis præcepto patrio in solo in hanc vsque diem constitit. Secundus Cotragus transmissio Tanai horum ex aduerso sedes posuit. Quartus trans Istrum penetrans in Pannonia, quæ nunc sub Auarorum potestate est, fœdere cum habitatoribus inito domicilium collocat. Quintus in Raucennatem Pétapolim delatus, ac Romanorum vectigalis factus est. Denique tertius Asparuch nomine Danaprin & Danastrin flumina traiciens ad Danubium consedit, vbi locum ad habitandum idoneum occupauit, quem sua lingua Oglum appellant, accessu difficilem, & hostibus

Τούνομα κύριος γλυκόμυρος τῷ φύλων τούτων
 τὸν βίον μετελλάξας πέντε κατ'αλιμπόρῃ
 ἔρις. ἐφ' οἷς ἔλαττε), μηδαμῶς τ' ἀλλήλων
 αἰαχωριδιῶναι διαίτης, ὡς αὐ' ἔχ' τῆς παρὸς
 ἀλλήλους θύνοίαις πα' τ' ἀρχῆς αὐτῶν ἔλασώζοι-
 ρο. ἔποι μικρὰ τ' πατεικῆς φρογίσηρτες πα-
 ραινέσεως ὀλίγου πρῶχικόρς χρόνῳ διέσησιν
 ἀλλήλων, ἔκαστος αὐτ' ἔλατ' ἴδρον μέρος ἀπο-
 τεμνόμυρος. ὦν ὁ μὲ παρὸς Βασιανὸς υἱὸς λε-
 γνόμυρος χτ' πα' ἐνθαλθέντα αὐτῷ παρὸς τ' πα-
 τρὸς ἐν τῇ παρηνικῇ γῇ διέμνε μέχρι τῆ
 δευρο. ὁ δ' ἰδρὸς λεγνόμυρος Κόβαρς τὸν
 Τάναϊν παρηνικῆς ποταμὸν ἔκασε τούτων αὐ-
 τικρυ. ὁ δὲ τέταρτος τ' ἰδρὸν ποταμὸν ἔλασας
 ἐν Παιονίᾳ τῇ νῦν ὑπὸ Ἀβάρσις κειμένη αὐ-
 λίζε) ὑπόσσινδος ἔλασας ἔδνει γλυκόμυρος.
 ὁ δ' πέμπτος χτ' τ' Ραβεννησίαι Πεντάπολιν
 ἰδρυσάμυρος ὑπόφορς Ρωμάοις ἐλάνεο. τῶ-
 των ὁ λοιπὸς πρῶτος ἀδελφὸς ὄνομα Ἀσπαρῆχ
 τ' Δαίαριν χτ' τ' Δαίαριν ποταμὸν παρην-
 κῆς παρὸς τ' ἰδρὸν οἰκίζε), τὸν παρὸς οἰκῆσιν
 ὅπτι τῆδρον, Ὀλαν τῇ σφῶν καλῶμυρον φωνῇ,

καταλαδομένο· δυαχερῆ τε καὶ αἰδύων πολέ-
μίοις ὑπερχόντα. ἀσφδής τε ἔστι τὰ μὲν ἔμ-
πορθεῖν τῇ τε δυαχερείᾳ καὶ ὧν τελευτῶδης
εἶ) τυγχάνων. τὰ δ' ὅππῃθεν χρημνοῖς ἀβάρις
τετρίχημένα. ὅτε τοῖς ἑθνεῶν διαρεθέντες
καὶ σκεδαθέντες, ὅτε ἡ Χαζάρων φύλον ἀπὸ τῆς
ἐνδοτέρου τῆς Βερυλίας λεγόμενον χώρας, ὡς
πλησίον τῆς Σαρμῆς ὠκηθῶν, πλείστης ἀδείας
ἐβλήθη ἐπερχοῖν. τὰ τοιαῦτα πάντα κατέδρα-
μον χώρα τῆς ὑπὸ Πόντον τῆς Εὐξείνου γῆς καὶ
θαλατῆς ἐπέερασε μὲν ὧν καὶ Βαϊανὸν ὑπεξέ-
σιον ποιησάμενος εἰς ὑπαγωγὴν φέρων κατέστη-
σε. Κινεσαν τῶν ὅτι ἐπειδὴ ἔγνω ὡς ὅσκιον ἔστι
Ἰσραὴλ ἔθνος τὰ πλησιάζοντα τῇ ὑπὸ Ρωμαίων
ἑσθίῃ. χώρα καὶ αὐτὸν διαφθεῖρειν ἐπεχείρει,
στρατὶν ὀπλίτην ὅππῃ τῇ Θρακίαν διαβιβάσας
χώραν, ἐπὶ τε καὶ σόλον ὀπλίσας καὶ τῶν ἑθνεῶν, ὡς
ἀμυρόμενος ὥχεται. οἱ δὲ Βέλγαιοι τῇ τε ἰπποκρίῳ
καὶ πλωίμῳ τὰ πλήρη θαλάσσιον καὶ ὧν ἀφρι-
δίῳ καὶ αἰγίπῳ καὶ ἀπλάγῃ τε πρὸς τὰ ἑαυτῶν
ὀχυρώματα ἔφυγον, τετρασὶν ἡμέραις ἐκείσε
ὑπομείναντες. καὶ τῇ Ρωμαίων μὴ δυνήσκειν

inexpugnabilem : cuius anteriora
ficus asperitate , & paludibus muni-
ta sunt : posteriora præruptis rupi-
bus ac salebris tanquam muro val-
lantur. Hoc modo diuisa gente ac
dissipata, Chazarorum natio ex in-
teriori Berylia profecta , quæ Sar-
matis vicina est, excursions impu-
nè faciebat : atque ita grassantes
transductis copis ultra Euxinum
mare perueniunt, vbi Baïanum in
suam potestatem redigunt , ac sti-
pendiarium faciunt. Constantinus
postquam comperit ab ea gente
quæ ad Danubium habitabat Ro-
mani Imperij limitem vastari, mili-
taribus copiis in Thraciã traductis,
adornataque insuper classe , ad re-
tundendos illorum impetus progre-
ditur. Bulgari verò equestrium ac
naualium copiarum multitudinem
conspicari, subitaque re nec opina-
ta percussis, ad munimenta sua con-
fugiunt. In quibus cum quatrIduo
mansissent, neque ob locorum aspe-
ritatem Romani propè manum con-

ferere possent, confirmati animis & alacriores facti sunt. Inter hæc Imperator ex pedū ægritudine acriori dolore percitus ad urbem Mesembriam curandi corporis gratia delatus est, cū ante Ducibus suis, atque exercitibus mandasset, vt in munitiois obsidione pergerent, & quæ ad gentem illam propulsandam pertinerent omnia perficerent. Verū cum fugere Imperatorem fama peruulgasset, cōsternati nostri passis manibus fugiunt. Quibus cōspectis Bulgari vehementiū fugientium terga premere, & quos assequi poterant cædere, plerosque vulnerare. Inde cum Danubium transissent, & ad Barnam quæ propè Odyssum, & eminentiora illa mediterranea est, peruenissent, cum eū locū vndiq. & à fluuio, & à regionis asperitate munitum animaduernerent, ibidem castra metati sunt. Sed & Sclauinorū gentem, quæ illū in propinquo degebat in potestatem redigunt, ac partem suorū in eo limite, qui Auares respiciebat, collocant: alios Romanorum

αὐτοῖς πολέμῳ συμμίζαι. ἂν πλὴν δυσχω-
 εῖαι τῷ πόπῳ, ἀνελάμβανόν τε αὐτοῖς, καὶ
 παρορμήτεσις ἐγρόντο. ὁ δὲ Βασιλεὺς νό-
 σῳ ποδαλγικῇ συχεθεῖς, καὶ ὀξυπαθήσας,
 ἔπι Μεσημβρίᾳ πλὴν πόλιν ἀπέπλει θε-
 ραπείας ἐνεκεν, παρσάξας τοῖς ἀργείοι καὶ
 τοῖς λαοῖς παροσεδράειν τὰς ὀχυρώματι. καὶ
 ὅσα παρὲς ἀμυνθῇ τῷ ἐθνῶσι κατεργάσα-
 σθαι. Φήμῃ δὲ τις ἐδέδοτο, τὸν βασιλέα
 φάσκειν μινύουσα, δι' ἡν θορυβηθέντες ὁδε-
 νὸς διώκοντος σιωπῶντως ἐφάθον. οἱ δὲ Βέλ-
 γαροι ἔπιδόντες ἐπεδίωκον καρτερῶς. καὶ
 ὅσοις μὲν τῷ λαῷ κατελάμβανον ἀνήρου.
 πλείους δὲ καὶ ἐτραυματίζον. παρσιωθέν-
 των δὲ τῷ Ἰστροῦ, ἔπι πλὴν λεγρομύδιω Βαρναῶ
 πλησίον Οδυαποδὶ καὶ τῷ ὑποφκειμύδι με-
 σογείῃ, ὅ ἰχυρὸν ἔσασφαλές τῷ πόπῳ πρὸς
 τοῖς ἐκτε τῷ ποταμῷ καὶ τῆς ἀγροῦ δυσχω-
 εῖας θεασάμενοι, ἐνταῦθα σκίνοῦσι. κρατῶ-
 σι δὲ καὶ τῇ ἐλγίζόντων περὶ κημερῶν Σκλα-
 βιωῶν ἐθνῶν. καὶ οὐ μὲν τὰ παρὲς Αἰθίορις
 πλησιάζοντα Φρυγίᾳ, οὐδ' ὅ τὰ παρὲς Ρωμαίοις

ἐγγίζοντα τηρεῖν ὑπὸ πύλοις. ἐν τοῖς τοῖς ἰσχυ-
 ρωθέντων καὶ αὐξηθέντων τὰ ὑπὲρ Θράκης χω-
 ρία τε καὶ πολίσματα καταδήσιν ἐπιχείρω.
 τὰ Βασιλεῖ δὲ αἰαλὴν ἡμῶν ταῦτα ὁρῶντι ὑπὲρ
 τελέσμασι πρὸς αὐτοὺς ἀπένδεα. ὥτως τοι-
 γαροῦν εἰρηνώδους πόλεως τῆς Ρωμαίων
 βασιλείας, ἣ τῇ Μονοθελητῇ δυναστεῖς αἰ-
 ρεσις ἐκρετιώετο, ἥδη τῇ ἀφ' Ἡρακλείου τῆς
 βασιλείας χρόνων λαβῶσα πύλιν ἀποχρῶ. καὶ
 χρίσμα ἡμῶν πρὸς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν.
 ταῦτα δὲ Κωνσταντῖνος Σιωδόδον οἰκου-
 μενικὴν συγκροτεῖ. ἣ τὰς μὲν προλαβούσας πέντε
 αἰῶνας οἰκουμηνικὰς Σιωόδοις ἐκύρωσε, καὶ τὰ
 δύο ὑπὲρ σωτῆρος Χριστοῦ θελήματα, καὶ δύο
 φρονητικὰς ἐργείας, τέλφον αὐτὸν ἐν δέκτητι, καὶ
 τέλφον ἐν ἀνιδροπότῃ διέπραττώσασα. καὶ ὡς
 αἰαθῆματι τοῖς τῆς αἰρέσεως ἀρξάντας πρὸς
 πέμψατα. ὥστε ὡς γαλιώη καὶ εἰρηνικῇ κατα-
 στάσει τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς διέτελέσας, ὡς ἐπὶ
 χαδεκάτῃ ἐτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐτελεύτη-
 πα. καὶ κατατίθεται αὐτῷ τὸ λείψανον ἐν τοῖς
 βασιλείοις τῇ ἀγίων Αποστόλων μνήμασι

finibus obiciunt. Quibus rebus aucti
atque confirmati Thraciæ oppida
ac loca omnia populantur. Qua-
re Imperator annua pensatione
promissa pacem cum iis facere co-
actus est. Inter hæc bellorum tu-
multibus vbique per Romanum
Imperium sublatis, Monothele-
tarum hæresis, quæ iam tum ab He-
raclio Imperatore cœperat, ma-
iora in dies incrementa capiebat:
adeò vt Ecclesia Catholica schisma-
te diuideretur. Quas ob res Con-
stantinus generale Concilium indi-
cit, quo quinque priores Oecume-
nicæ Synodi comprobatae, & duæ
in Christo Domino voluntates to-
tidémq. naturales actiones receptæ
sunt: decretumq. cū illum diuinitate
perfecta, tūm perfecta nihilominus
hominis natura constare: contrariæ
verò hæresis authores anathemate
damnatur. Hunc in modū reliquū vi-
tæ tēpus in otio ac pace transigēs Im-
perator decimo septimo ætatis an-
no excessit è vita: cuius corpus in re-
gia sanctorū Apostolorū æde sepul-

IOCLXXX

A. 685.

tum est. Reliquit Imperij successor-
rem Iustinianum filium; qui iam sex-
decim annos attigerat. Atque hic
imperium nactus quæ à parente suo
de pace ac reliqua reip. ordinatione
constituta fuerant omnia peruertit;
vnâque & initam cum Bulgaris pa-
cem dissoluit. Hinc equitibus ad
Thraciæ loca missis contra Sclau-

A. 688.

nos proficiscitur. Et Thessalonicam
vsq. progrediens, quamplurimis illic
Sclauinorum gentibus partim bello;
partim deditione in potestatem ac-
ceptis, easdem in Opfisciana quam
vocant regione per Abydum trans-
latas collocat. Ex quibus ad tri-
ginta millia armatorum eduxit, cum-
que peculiarem militem appella-
uit. Cui Gebulum ex nobilioribus
quendam præposuit: atque his fre-
tus pacem cum Saracenis à parente

A. 688.

initam dissoluit. Ad hæc stationem
illam militum, quæ in Libano mon-
te, iam tum ab antiquis temporibus
posita fuerat, inde detrahit.
Igitur exercitu contra illos acto
Sebastopolim peruenit. At hi pro-

καταλιμπνῶν ἢ εἰς πλεῖστον βασιλείῳ υἱὸν Ἰκσι-
 νιατὸν ἐκκαδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀρῶντα. ὃς
 τῆς βασιλείας ὀπιλαβόμενος τὰ ὑπὸ τῆς
 πατρὸς τῆς εἰρῆνης ἔνεκεν καὶ τῆς ἄλλης πολιτι-
 κῆς διταξίας βραβυθῆντα διέστρεψε. καὶ ὧν
 λυγρὰ καὶ πλεῖστον πρὸς τοῖς Βαλγάρουσιν ἡγομένην
 εἰρῆνῃν. ἰσχυρὰ δὲ στρατεύματα πρὸς τοῖς
 Θρακίοις ἀφαιρῶν χειροῖς καὶ τῇ Σκλα-
 βιωτῇ ἀντέως ὥρμησε. μέχρι ἢ Θεσσαλονί-
 κης ἐκδραμὼν πόλεως πολλὰ τῇ ἐκείσε
 Σκλαβιωτῇ γῆν, τὰ μὲν πολέμῳ, τὰ δὲ ὁμο-
 λογίᾳ παρλαβὼν, εἰς τῇ τῆς Οψικίης λεγο-
 μένῃ χώρῃν ἀφ' ἧς Ἀβύδου ἀφαιβάσας
 κατέστησεν. ὅτε ὧν στρατὸς ἀρχὴ καὶ ἕως πεντά-
 κοντα χιλιάδας λαόν. οὓς ὅσοι πλείους λαόν
 ἐκάλεισε περὶ ἑσπιν, ἀρῶντα αὐτοῖς ἐκ τῇ δι-
 ημετέρων ὀπισθέστας Γεβγῶλον τὸν νομό. εἰς οὓς
 θάρρησας λυγρὰ καὶ πρὸς τοῖς Σαρακηνοῖς πα-
 ρὰ τῇ πατρὶς ἡγομένην εἰρῆνῃν μετίστησι ἢ
 καὶ τοῖς ἐν ὧν ὅρει τῇ Λιβάνῃ λοχωῦσας ἐκ
 παλαιῶ χρόνον ὀπλίτας. ἐκστρατὸς δὲ κατ'
 αὐτῇ, καὶ κατ' ἐπὶ πλεῖστον Σεβαστόπολιν γίνετο. καὶ αὐτοῖς

δὲ ἑκτραλίσαντες πρὸν αὐτοὺς παρὰ γίνον-
 ται. καὶ τὰ μὲν τῆς εἰρήνης φυλάττειν βέλαια
 πρὸ αὐτῶν ἔφασχον, εἰ δὲ βέλαινο δὲ γράφειν
 Ρωμαῖοι, Θεὸν κριτὴν τῶν αἰτίων γίνεσθαι.
 Ἰστανιαὺς δὲ μᾶλλον τῇ μείχῃ ἀγρυμνῶν, ἔτι
 τὸν τῆς εἰρήνης ἔγγραφον λόγον ἐφ' ὑψηλοῦ
 αἰαρήσαντες σημεία παρὰ γὰρ ἐκέλευον.
 καὶ δὴ καὶ Ρωμαίων ἐχώρει. οἱ δὲ εἰς Φιγλιὸν
 ἐπάποντο. ὃ οὐκ ἠθέλεις πεισθεὶς τῶν Σκλη-
 βων λαὸς τοῖς Σαρακηνοῖς παρεστήται καὶ σιω-
 αῖς τοῖς Ρωμαίοις αἰνεῖται. ὅς οὐ πρὸς παρ-
 οκλήσαντες θάρσος, πλείονος τῶν Ρωμαίων
 ὄρχων ἐλυμάνοντο. καὶ τὰ μὲν πρὸς τὸ ἔθνος
 οὕτως ἔχε. εἰς δὲ τὰς πολιτείας ὄρχαι καὶ ἡ-
 σα αἰδρας ἀπηλθὺς καὶ ὠμοτάτης. αἰνῶν Στέ-
 φανος δυνούχης Πέρσης ἑαμίαι τῶν βασιλικῶν
 χερμάτων, καὶ πολλὰ τοῖς ὑπὸ χεῖρα αἰχιζό-
 μινος, ἄλλοι δὲ εἰς πλὴν μητέρα Ἰστανιαοῦ τῇ
 πέλμαν ἔξιμέντε, μάστιγας αἰτῇ σιγήματι
 ὥσπερ τοὺς παῖδας οἱ γραμματισαὶ ὅτι θέ-
 μινος. Θεόδοτον δὲ πῖνα Μιναχὸν ἐκλείσιν τὸ
 πρὸς τὸν, καὶ τὰ Θρακῶα ἔτι τοῦ ἀγρυμνῶν
 αὐτῶν

ductis ex aduersos copiis pacem quidem se quantum in sese fuit integrā seruasse dixerunt. Quòd si Romani eam violare cupiant, Deum de criminis illius authoribus iudicaturum. Sed Iustiniano bellum magis optante, illi fœderis tabulas è sublimi vexillo suspensas præferri ante se iubent; atque ita contra Romanos procedunt, quos in fugam coniciunt, & peculiaris illa Sclauorū manus ad Saracenos deficit, quibuscum Romanos communiter cædebant. Hoc itaq. modo sese aduersus gentem illam Imperator gessit. Iam vero ciuilibus Magistratibus efferos homines ac crudelissimos præfecit: quorū vnus Stephanus fuit spado, genere Persa, Fisciq. præfectus, qui subiectos sibi omnes magnis cōtumeliis afficiebat; adeò vt vel Iustiniani Matrem audacia illius appeteret; eiq. verbera quemadmodum pueris elementaris magistri solent intētare. Idem porro Theodotum quendam Monachū qui prius in Thraciæ finibus ad freti angustias inclusam ac solitariā vitam

duxerat publici ærarij Præfectum
constituit, quem Logothetam vulgò
nuncupant. Qui per summam cru-
delitatem non modo à sibi subditis
pecunias exigebat, quos sublatis fu-
nibus extentos stipularum fumo cru-
ciabat, sed etiam alios illustres vi-
ros proscribemat, ac pœnis intolera-
bilibus necabat. Cæterum Leon-
tinum quendam Patricium genere
Isauricum, qui Orientalibus copiis
præfuerat multis rebus præclare, ac
cum laude gestis insignem Iustinia-
nus totis tribus annis in custodia
habuerat, eumque postea dimissum
Græciæ præposuerat, eadem die By-
zantio cedere coactum. Ad hunc qui-
dam ex amicis intempesta nocte ve-
niunt, Paulus nimirum Monachus ex
Callistrati Cænobio Astrologiæ de-
ditus, & Gregorius Monachus Flori
Monasterio præfectus genere Cap-
padox. Qui cum eum honoris causa
deducerent, hic illos intuens, frustra,
inquit, mihi Imperium vaticinati
estis. Nunc enim ex hac vrbe digres-
sum acerbis me vitæ exitus manet.

πόρῳ γεγνῆτα, τῇ δημοσίων λογιστῇ, ὃν τὸ δημό-
 δες Λογιστὴν καλοῦσι, κατήσπιν. ὅς. ὑπο-
 βολῇ ὠμότητος ὅτις ὑπὸ αὐτὸν μόνον χρε-
 ματὰ ἔπραττε, μετεώροις χοινοῖς αἰαρτῇ, καὶ
 ἀχέροις παρὲς πνίξων. ἄλλ' ἤδη καὶ ἑτέροις
 παρὲς φανερώς αἰδρας δημεύων, καὶ ἀφορήτους
 ποινὰς ὅτι φέρων ἀπέκλινεν. Λεόντιον δὲ πινὰ
 Παρίκιον ἐκ τῇ Ἰσαύρων ὁρμώμενον χώρας
 καὶ στρατηγὸν γυμνῶν τῷ Ἀνατύλικῳ καλου-
 μένῳ στρατάρχῃ, διδόνον τε πολλοῖς πολ-
 λαῖς γυμνῶν, ὑποφράειον τεισὶ χρεῖοις
 Ἰσχυριανὸς ἐποίησεν. εἴτα τῆς φρουρᾶς λύσας
 στρατηγὸν τῆς Ελλάδος παρβαλλέται, αὐτῇ-
 μερον αἰατῆρας τῷ Βυζαντίῳ ἀπαίρειν. πρὸς
 ὃν γινόν. φίλοι τυγχάνοντες ἄωρον τῇ νύκτι,
 Παῦλός τις Μοναχὸς τῆς Καθηγέρτου μονῆς
 ὑπὸ χων, ἀσπονδὸς τῇ ὁπισθίμῃ, καὶ Γρηγόριος
 Μοναχὸς καὶ ἡγούμενος ἐν τῇ Φλώρῃ μονῇ, Καπ-
 παδόκης τῷ γένει, ὡς παρὲς μύστες αὐτὸς τῷ
 ἰδὼν ἐνεκάλει λέγων, ὡς μάτην μοι τὰ τῇ βασι-
 λείᾳς παροεμανθίστασθε. νῦν γὰρ ἐνθένδε ὁποῦ-
 ρῶντα τὸ τέλος μετὰ ζωῆς πικρὸν καταλήψομαι.

οἱ δὲ τ' ὁδοὺ εἶργον βέβαια πρὸς ἄλλους ὡς εἰ
 μὴ ὀκνήσθην, τῆς ἐξουσίας κρατήσθην. Τούτοις
 πεισθεὶς δι' οὗτος ἐπιτομίζων ἱναὶ τῶν ὑπηρετῶν
 ἐπὶ τῆς νυκτὸς ἐφισταμένης καὶ ὅπλα αἰετό-
 μοιχός εἰς τὸ Πραιτώριον αἰφύσιν ἡσυχῇ καὶ ση-
 μασιόντων ὡς τὸν Βασιλέα πρὸς αὐτοὺς εἰς τοῖς
 ἐκδοσε παρῆσαι τὰ καὶ γὰρ μὲν, ὁ τῷ Πραι-
 τωρὸς ὑπὸρχος ὑπῆντα δ' αὐτοῖς γὰρ τὰς πύ-
 λας. ὅν αὐτίκα χεῖρας καὶ πόδας ἐπέδουεν. ὁ
 τὸς δὲ ἡρόμομος Λεόντιος πᾶντας τοὺς καὶ ἡρ-
 γμένοισι ἔλυσε. Ἐὐὐπλίστας ἐπὶ τὸν καλούμενον
 φόρον ἐξάρτισε. κακεῖθεν σκεδαινύμενοι
 αἰὰ πᾶντα μέρη τῆς πόλεως βοῇ καὶ ἔλθον ἐκέ-
 λθουσι, πᾶντας Χριστιανοὺς εἰς τὸ ἱερὸν τ' Σο-
 φίας παρῆσθαι. ἐξ ὧν πᾶν τὸ πλῆθος
 θορυβηθέν ἀσπυδῇ παρὸς τὸ λατρεῖν τὴν Εκκλη-
 σίαν ἡθροίζετο. ὁ δ' αὖτε τοῖς Μοναχοῖς καὶ ἑτέροις
 τῶν φίλων παρὸς Κωνσταντῖνον τὴν νύκτα ἱερὰ
 χην τὴν πόλεως ἔρχετο, (ἐβιάζετο) καὶ ἔρχετο, καὶ
 φωνῆσαι παρὸς τὸ λαόν. αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίη-
 σεν ὁ Κύριος. τὸ δ' αὖτε πλῆθος Ἰουδαίων ἐδιδόθη-
 μεν καὶ ἄλλως ἀπορίαις ἐπὶ τὸν χρόνον τὴν Ἰπποδρο-

illi discessu prohibere, certoque polliceri, nisi ignauo & inerti animo esse vellet, omnino Imperij compotem fore. Quibus verbis persuasus ille cum aliquot seruatorum manu armatus noctu clam ad Prætorium ascendit. Vbi cum adesse Imperatorem significassent, cui aliquid illuc negotij gerendum esset, Prætoris Legatus apertis ianuis occurrit; quem illicò manibus ac pedibus constrinxit, tùm intrò penetrans custodias omnes liberat, & armatis omnibus ad forum progreditur, vnde per totum urbem dissipatos clamare iubet, vt ad Sophiae templum Christiani omnes conuenirent. Quo tumultu multitudo omnis concita ad Baptisteriũ frequens aduenit. Leontius cum Monachis & aliis amicis Callinicum tunc Urbis Antistitem adit, ac descendere cogit, & ad populum clamare. Hæc est dies quam fecit Dominus. Populus verò Iustiniano maledicebat. Post hæc vniuersi in

100XCIV.

118 NICEPHORI CONST.

Circum confluunt: moxque ut illuxit Iustinianum ad eos producunt, Cæterum vociferante plebe, ut in Imperatorem gladio animadverteretur, Leontius pro sua cum eius Patre Constantino amicitia vitæ pepercit, sed lingua ac naso mutilatum in Chersonam urbem deportat, anno eius Imperij decimo. Leontius Imperator à populo salutatus est. Qui mox Stephanum Eunuchum, & Theodosium Monachum, ob ea mala quæ perpeßus ab iis fuerat, etiam inuito Imperatore comprehendit, & pedibus alligatos ac per urbem ad Bouis forum attractos igne combussit. Hæc Constantino-
 poli per eos dies acciderunt. At in Africa Carthago Romani antea Imperij ciuitas à Saracenis expugnatur. Quo audito Leontius Romanas omnes naues instruit, ac præfecto Ioanne Patricio viro bellicis rebus experto Carthaginem contra Saracenos mittit. Hic cum

120XCVI.

μίας ὄχοντο. ἡμέρας δ' ἐπιγμομένης ἐκφέ-
 ρουσι Ιουστινιανὸν πρὸς αὐτοῖς. καὶ τ' πληθὺς
 βοῶσης βασιλέα ξίφος δ' ἐδέχεατο, Λεόντιος
 δ' αἵματι αὐτὸ φιδάμενος, δ' ἐτ' πρὸς Κων-
 σταντῖνον τ' Πατέρι αὐτὸ ἀγάπην, τεμὼν πῶ
 γλῶτται, καὶ τ' ῥίνα ἐν Χερσῶνι τῇ πόλει ὄξω-
 ρισε δέκα πέν ἡδὴ ἔτος ἐν τῇ βασιλείᾳ δ' ἐκινύ-
 σοντο. Λεόντιος δὲ ὑπὸ τῷ πλήθει βασι-
 λείᾳ αἰαζομένη. Στέφανον δὲ τ' Ἀνῆχον καὶ
 Θεοδόσιον τὸν Μοναχόν, δι' αὐτὸ ὑπέμεινε πρὸ
 αὐτῶν κἀκωσιν, καὶ ἄκοντος δ' βασιλέως, συλ-
 λαβόμενοι, ἐτ' ποδῶν ὄξαιαρθήσαντες ἀφ' ἑ-
 λκόνων συρένας πρὸς τ' καλαμῶνι δ' Βοός
 ἀγρῶν, πυρὶ πρὸ δ' ἐδώκεσαν. καὶ τὰ μὲν ἐν
 Κωνσταντινὸς πόλει ὅτω διέχειντο. ἡ δὲ ὑπὸ
 Ἀφρικὴν Καρχηδῶν πόλιν ὑπὸ Ρωμαίοις τε-
 λῶσα τότε ὑπὸ χεῖρα τ' Σαρακηνῶν γ' πολέ-
 μω πρὸ αὐτοῖς ληφθεῖσα. τῷτο δ' ἐκγονεῖ Λεόν-
 τιος, ἀπομτα τὰ Ρωμαῖα ὄξωπλισε πλῆμα
 στρατηγὸν τε ἐπ' αὐτοῖς Ἰωάννην τ' Παβίχιον ἑμ-
 πειρον τ' πολεμίων πρὸ χειρὸς αὐτοῦ, πρὸς
 Καρχηδόνα καὶ τ' Σαρακηνῶν ὄξεπεμψεν. ὅς

ἐκείσε πῶς ἀνρόμηνος τοῖς μὲν ἐν αὐτῇ τῇ Σα-
 ρακηνῶν πολέμῳ ἐτροπώσατο. ἣ ὅτι πόλιν Ρω-
 μαίοις αἰετώσατο. καὶ ἄλλα πάντα τὰ ἐκείσε
 πολίσματα τῇ τῇ ἔθνοις ἀπαλλάξας ὀξοισίας,
 ἔγραπτον ὀπλίτην πρὸς φυλακὴν ἐν αὐτοῖς
 ἔγκαταλείψας, αὐτὸν διεχίμασεν. ὅτι τῇ Σα-
 ρακηνῶν βασιλὸς αὐτὰ μεμαθηκώς, πλείονα
 καὶ αὐτὸν ἐκίνησε πόλεμον. δι' ὃ καὶ τῇ μὲν Ἰωάν-
 νῳ σὺν ὧν ᾤριόσθη αὐτῷ Ρωμαϊκῶν στόλα ὀξώ-
 ησε. ἔτι τῇ Καρχηδόνα πῶς ἀλαμδαῖς πόλιν, καὶ
 τὰ πρὸ αὐτῶν πολίσματα ὅτι Ἰωάννης ἀφορ-
 μίσας πρὸς βασιλέα ἀνήγατο. ἐν ᾧ τῇ ἡσθ
 Κρήτῃ ἀνρόμηνος ὑπὸ τε τῶν δρεχόντων καὶ τῶν
 στρατιωτικῶν πλήθους ἐσαοίαζετο. ἔδδαμῶς
 βαλῆθαι αἰχμὴν καὶ δέξασθαι κατεχόμενος πρὸς
 βασιλέα πρὸς ἀνέσθαι. ἀφ' οὗ τῆς το Λεόντιον
 μὲν δυσφημοῦντες ἀπετῶσι. ψηφίζονται ὅτι
 Αψίμῶν ὄνομα, στρατῶν ἀρχὸν τῶν Κυρι-
 κίων τῶν τυχεύοντα τῆς ὑπὸ Κυβεραιῶν χώ-
 ρας. ὃν Δραβιάειον Ρωμαίοις καλεῖν ἔθος,
 Τιβέριον αὐτὸν ἐπονομάσαντες. Ἐν ᾧ ὧς μετα-
 ξὺν νόσος λοιμικὴ τῇ πόλει ἐπέσκηψε καὶ πλῆθος

cō peruenisset, Saracenis qui ibidem
erant in fugam versis urbem illam
Romanæ ditioni restituit, cæteraq;
illius regionis oppida à Barbarorum
seruitute vindicans, & militare præ-
sidium imponens ibidem hiemem
traducit. Verùm Saracenorum Prin-
ceps ea re comperta maiori contra
eum belli mole & apparatu conten-
dit. Quô & Ioannem cum omni quæ
supererat classē Romanorū expellit,
& Carthaginē cum vicinis oppidis in
potestatē recipit. Quare Ioannes in-
de solues ad Imperatorē reuertitur.
Sed cū ad Cretā insulā appulisset,
Ducū & militū cōtra eum seditio ac
tumultus oritur. Etenim pudor illos
ac metus offerre se Imperatori pro-
hibebat. Quamobrem Leontiū mul-
tis in eum contumeliosē dictis abii-
ciunt: eiúsq; loco Apfimarū eligunt
qui tū Curiciotarū copiis præerat
è Cybyræotarū regione, quem Drū-
gariū Romani vocant, eundēque
Tiberium cognominant. Interea in
Urbe pestilentia laboratum est; quæ
quatuor mensibus ingentem vim

hominum assumpl̃it. Apſimar̃us vero cum claſſe ſua Byzantium inuectus ad locum quendam litori proximum, quem Sycas appellant, ex aduerſo vr̃bis appulit. Inde contra oppidanos aliquandiu pugnans poſtremò corruptis Blachernarum muri cuſtodibus, eorumque Præfectis, dolo vr̃bem ingreſſus eſt: vnaque cum eo irrumpens exercitus ciuium bona diripuit. Leontium porro tertio quam imperare cœperat anno comprehendens amputatis naribus in Delmati Monasterium, vt ibi priuatus ageret, includit. Quæ dum geruntur, Iuſtinianus Cherſonæ degens cum de recuperando Imperio crebrò ſermocinaretur, atque audaciùs ageret, eius loci incolæ periculum ſibi ex ea re veriti, de illo interficiendo aut vincto ad Apſimarum perducendo conſilium ineunt. At ipſe vbi hoc illos agitare comperit, inde fugiens ad Caſtellum quod Doros appellatur, eſtque in Gotthiæ limitibus poſitum, ſeſe recipit. Vnde Chazarum

15CXCVI.

IXCCII.

λαὸς ἐν μησὶ τετρασὶ διέφθρεν. Αψιμῶρος ὅ-
 στω δ' στυόντι αὐτὰς πόλιν εἰς Βυζάντιον αἰα-
 ρεῖς ἀνέκρου τὴ πόλεως ἐν Συχαῖς λεγόμενῃ
 πρὸ θαλασσίῃ χερίῃ προσορμίζεσθαι. ὅπῃ
 χερόνιον δὲ ἵνα πόλεμον συμβαλὼν τοῖς ἐν τῇ
 πόλει, τέλος τοῖς ὑπὸ τῶν τείχεσι Βλαχερινῶν
 Φρουραῖς καὶ τοῖς τῶν ἀρχόντων ὑποφθίρας,
 δόλῳ ὑπ' αὐτῆς πρὸ θαλαμβαίῃ τὴ πόλιν. καὶ
 ὁ στω αὐτὰς στρατὸς εἰσελθὼν τὰ χρήματα τῇ
 πολιτῇ διήρπασε. Λεόντιον ὃ χρωσάμιμος
 πείπον ἔτος ἐν τῇ βασιλείᾳ δαίνοντα, τὴ ῥῖνα
 αὐτὸν ὀξέτεμε· καὶ ἐν δὲ καλῶν τὴ Διγμά-
 του μονασειῷ ἡσυχάζειν προσέταξε. καὶ ἄνω-
 μ' αὐτὰ ἐπ' αὐτοῖς συνεβάνεν. Ἰσσηνιαὸς ὃ
 ἐπεὶ πρὸς τῇ Χερσοννίᾳ διέτριβε, συγχρότερον
 δημηγορῶν, ὡς πάλιν κερτήσῃ τὴ βασιλείας
 ἐπ' ῥήσιάζετο. οἱ δὲ ὧδε πολῖται κίνδυνον ἑαυ-
 τοῖς ὑπανομίμοι ἐβδελύττητο αὐτὸν αἰελεῖν, ἢ
 δεσμώντην πρὸς Αψιμῶρον αἰαπέμπειν. αὐτὸς
 ὃ τῶν αἰαθόμιμος, ἐκείθεν διέφυγε, καὶ εἰς τὸ
 Φρύγιον τὸ λεγόμενον Δόρος πρὸς τῇ Γόλτικῇ
 κείμενον χώραν ἀπέδρασεν. αἰτεῖ ὃ τὸ Χάζαρον

ἡγεμόνα· Χαγάνου ἧ' ἑαυτοῖς αὐτοὶ καλεῖσιν·
 ὡς αὐτὸν πῶς ἀνέσταν. ὁ δὲ τῇ αἰτήσῃ εἶξε,
 καὶ αὐτὸν μετὰ πμῆς ἐδέξατο. καὶ φιλιώ-
 θεὶς αὐτὰ πλὴν ἐαυτοῦ ἀδελφὸν Θεοδώρου
 καλουμένον εἰς γυναικα ἐξεδότο. ὁ ἧ' τῇ
 αὐτῇ σιωπῇ ἐν Φαράγῳ ἐλθὼν σιω-
 πῇ διέτριβε. Ταῦτα ἀφ' ἑαυτοῦ Ἀψιμαρὸς
 ἐπέκειτο συχνὰς τὸν τῷ Χαζάρων ἀρχόντι
 ἐκλιπῶν· πλῆστα δὲ χρῆματα καὶ δῶρα
 ὑπάρχοντα, εἰ ζῶντα Ιουστινιανόν, ἢ πλὴν κε-
 φαλὴν αὐτοῦ ἐκπέμψαι. ὁ δὲ ταῖς πολλαῖς
 εἰξας πῶς ἐκλήπεσιν ὑπέχετο τῷ πλη-
 ρυῷ. πέμπει οὖν ἄνδρας εἰς φυλακὴν αὐτοῦ
 κατεσθῆναι, τὰ μὲν πρῶτα, ὡς μὴ
 ὑπὸ τῷ ὁμοφύλῳ ἐπιβουλεύῃ· τὰ ὄντι
 δὲ, φυλάσσειν, ὡς μὴ ἀποδράσαι ποτε πρῶ-
 ασφαλισόμενος. κελύβει δὲ τὰ ἀρχόντι τῷ
 ὁμογενεῖ, ὡς κειώμενος δὲ Ιουστινιανῷ ὄντι, ἐπὶ
 δὲ καὶ τὰ ἀρχόντι τὰ τῷ Βασίλειον τῷ Σκυ-
 θικῷ, ἐπιτηρῆναι ὡς αὐτοῖς ἐπιτρέψαι ἀνε-
 λθὼν αὐτὸν ὡς ταῖς. Ταῦτα δὲ μένεται
 Θεόδωρος πῶς πινος τῷ τῷ Πατρὶ οἰκιστῇ.

Ducem, Chaganos illos nuncupant, ut ad se veniret rogat. Qui precibus eius adductus magno cum honore eundem excipit, & contracta cum eo amicitia sororem suam Theodoram nomine in coniugem tradit. Quare illo permittente Phanagoram veniens ibi cum vxore sua moratus est. Quæ cum Apsimarum audisset Chazarum Principem assiduè sollicitabat, opibus multis ac muneribus promissis, ut aut viuum Iustinianum ad sese, aut caput eius mitteret. Qui frequentibus Apsimari precibus commotus facturum se quod rogatus erat recepit. Itaque certos homines ad eius custodiam allegat, per speciem ne gentiliū suorū insidiis opprimeretur, reuera autem id ipsum cauens, ne vnquam è manibus suis effugere posset. Tum vni ex gentis suæ ducibus, quo cum Iustiniano familiaritas erat, necnon & Bosphori Scythici Præfecto iubet, ut simul atque mandasset, quamprimū ei vitam eriperent. Hæc ad Theodoram à quodam patris sui domestico perlata sunt: quæ

statim viro suo insidias aperit. Quis-
 quidem Chasaro illo familiari suo
 ad se vocato, remotis arbitris eum
 laqueo præfocat, eodemque mo-
 do Bosphori Præfectum interficit:
 Deinde Theodora coniuge ad Pa-
 trem remissa soluens, Tomin, qui
 locus ad mare situs est, peruenit;
 ubi naue conscensa cum nonnullis
 aliis litus legens ad Symbolum vs-
 que ad Chersonam urbem appel-
 lit. Quô eum nauem ad portum
 applicuisset, certum hominem è co-
 mitatu ad urbem destinat: ex qua
 Barrasbacurium eiusque fratrem ad
 se vna cum Soliba, & aliis quibusdam
 elicit: quibuscum soluens, & cum
 locum quem Nectropyla vocant præ-
 teruectus, ad Istrum peruenit. Inde
 ad Terbelim Bulgarorum in ea re-
 gione Principem quendam ex suis
 Stephanum mittit, auxilium petens,
 vt in Imperium eius opera restitue-
 retur. Ad idque cum alia quamplu-
 rima tum filiam suam coniugem
 promittebat. His acceptis barbarus

δὲ τὰ τ' ὑπερβλήῃς τὰς αἰδρὶ αἰετήσῃ. Ἐ αὐτὸς
 τὸν οἰκεῖον ἐκείνον τὸν Χάζαρον καλέσας, καὶ
 ἀπειδύχσας μετ' αὐτὸν ἀγχόνην περὶέδωκε τὰς
 αὐτὰς ὅς τ' ὑπὸ αἰαυρῇ καὶ τ' Βοσπόρῳ ἀρῶνται.
 Εὐθύς ὃ Θεοδώρου τ' γαμετὶνὸν παρὲς τ' πα-
 τέρα ἐκπέμπει, αὐτὸς ὃ ἀπὸρῶς εἰς Τόμιν
 καλῶμενον πρὸς θαλάσσιον χωρίον κατήλθε.
 κακεῖσε νηὶ ἐπιβὰς σιῶν ἐτέροις ἡσὶν αἰδράσι, καὶ
 τούτῃν πρὸς πλοῦσας ἦλθε μέγχε. Συμβόλῃ
 τῇ πόλει πλησιάσας Χερσῶνι, καὶ ποροσρμύσας
 ὧς ἐκείσε λιμνὴν πέμπει ἕνα τ' ἐπαύρων ὅτι τῇ
 πόλει. κακῆθεν ἀγὰρ πρὸς αὐτὸν τ' Βαρασβα-
 κῆριον, καὶ τ' τούτου ἀδελφόν, τὸν τε Σολιβαί, Ἐ
 ἐτέρως ἡσὶν αἰδρας, Ἐ σιῶν αὐτοῖς ἐκπλοῦσας
 τὰ λεγόμενα Νεκρόπυλα περὶ ἡσὶν πρὸς τὸν
 Ἰερον ποταμὸν πρὸς ἀγίνε. ἐκείθεν ἐκπέμπει τ'
 σιῶντων ἡσὶν Στέφανον πρὸς Τέρβελιν κύ-
 ριον ὅντα τῇνικαδὲ τ' ἐκείσε Βυλγάρων, πρὸς
 καὶ τὴν συλλαβέας αὐτὰς, ὥστε τ' τ' βασιλείας
 ἀπολήψας θρόνον. ἀλλὰ τε πλεῖστα δῶρα
 ὑποχρῆστος, Ἐ τ' ἐαυτὸν θυγατέρας εἰς γυναικα
 αὐτὰς δῶσθαι ἐπαγγέλλεται. ὃ ὃ ποροθύμως ἐπ'

πᾶσιν ἔπειχε, ἔτι Ἰσσηνιακὸν σὺν ἱμῇ μεγάλῃ
 ἐδέξατο, καὶ ἀπώλετο τὸ ἔσχατον
 ὀπλίσας σὺν αὐτῷ ὅτι τὸ βασιλεὺς ὤχετο.
 παρεστρόφει δὲ ἡ πόλις Βαλαχρινῶν ὅτι τει-
 σὴν ἡμέρας, ἀξιώσας τοὺς πόλεως εἰσεδελθῶσαι
 αὐτὸν βασιλέα. οἱ δὲ αἰχρῶς ὑβρίζοντες ἀπέ-
 πεμπον. ὁ δὲ νυκτὸς εἰσδύετο σὺν ὀλίγοις υἱοῖς
 καὶ τῆς πόλεως ἀγωγόν. καὶ τεύθεν πῶρα
 λαμβάνει τὴν πόλιν. καὶ πρὸς βραχὺ σκη-
 νῶται ἐν τῇ Παλατίᾳ Βαλαχρινῶν. Ηρακλείου
 δὲ τὸν ἀδελφὸν Ἀψιμάρου στρατηγὸν τῆς αἰα-
 τολικοῦ στρατῷ χροῦμενον, ἔτις ἄλλοις ἀρχον-
 τας καὶ ὑπασιτας αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν ὅτι
 εὐλὰς αἰήρησεν. Ἀψιμῶρον δὲ συλλαβὼν ἔβ-
 δομον ἔτος ἐν τῇ βασιλείᾳ Θεοφύλακτου, ἐπὶ δὲ
 καὶ Λεόντιον σιδηροῖς πεδύσας κατέχευεν ἐν
 εἰρήτῃ μὲν δὲ ταῦτα ἰπποκρὸν ὅτι ἰσχύσας ἀγῶ-
 να, θάτερον μὲν ἐκ δοξίων, θάτερον δὲ ὅς ἐστι
 σερῶν πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτῷ πατεῖσθαι ῥί-
 ψας ὅτι ὥρας βραχείας, μὲν ταῦτα ἐκ πέμ-
 πει ἐν τῇ καλουμένῃ Κυνηγίᾳ Ἰμηνδαῖαι
 τὰς κεφαλὰς. τῇ δὲ Βαλζάρων ἀρχοντα

Iustiniano omnia cumulatè detulit; cumq. magno cum honore suscepit; tum omnibus qui secum erant armatis ad Urbem contendit, quam triduo toto castris ad Blachernorum murum positus obsedit; instante Imperatore vt à ciuibus in urbem reciperetur. Sed illi cum ignominia turpiter remittunt. Tandem noctu cum paucis per aquæ ductum irrepit, atq. urbem inuadit; moxque Blachernorum Palatium occupat. Heraclium verò Apſimari fratrem ex Præfecto Orientalium copiarum cum aliis Ducibus & satellitibus eius promœnibus ipsis è patibulo suspendit. Apſimarum deinde septimo quàm imperare cœperat anno vnâ cum Leontio comprehensum ferreis compedibus vinctum in carcerem coniecit. Post hæc equestre certamen celebrans alterum ad dextram, alterum ad sinistram horæ spatio abiici; atque ad pedes suos proculcari: inde in Amphitheatro caput amputari iussit. Sub hæc Bulgarorū Principem

100011.

Terbelin extra Blachernorum mœnia stationem habentem omni honore ac munificentia prosecutus, deum ad eum veniens Imperatoriam vestem circumdedit, ac Cæsarem appellauit. Neque his cōtentus, sed ad confessum insuper admittens adorari secum à populo voluit, ac postremò infinitis muneribus donatum in patriam remisit. Callinicus Patriarcha, quòd in Leontij inauguratione probrosè quædam in Imperatorem iactasset, oculis orbatus Romanam deportatus est. Cuius in locum Cyrum substituit, qui in vrbe Amastride inclusam ac solitariam vitam coluerat, ac de Imperio recuperando prædixerat. Sed nullus interea cædium in ciues ac seuitiæ modus. Nam plerosque ad Magistratus euehens, subinde aliis submissis interficiebat: nonnullos ad conuiuium inuitans incautos opprimebat: alios in culeum insutos in profundū mergebat. Et vt vno verbo dicam omni in suos crudelitate ac feritate bacchatus est. Per idem

Τέρβελιν ἔξω πείρους Βλαχέρναν σκηνὴ-
 μνον πολλὰ φιλοφρονησάμενος, τέλος πα-
 ραθρόμενος πρὸς αὐτὸν χλανίδα τε παει-
 βάλλει βασιλικήν, καὶ Καίσαρα αἰαζροῦει.
 καὶ συμπάρεδρον ποιησάμενος παροσηκω-
 σθαι σιωπῶν αὐτῷ ὑπὸ τῷ λαοῦ ἐκέλευε.
 καὶ πλῆστα παρὰθρόμενος δῶρα πρὸς τὰ
 ἑαυτοῦ ὄξεπέμπε. Καλλίνικον δὲ τὸν τῆς πό-
 λεως ἱεράρχην, ὡς δυσφρονησάντα αὐτὸν
 ὅτι τῇ τῷ Λεοντίου ἀνιζροῦσθ, τυφλώσας ἐν
 τῇ Ρώμῃ ὄξεπέμψε, Κόρην αὐτ' αὐτῷ εἰς τὴν
 ἱεροσωμῶν παρὰθροισάμενος, τὸν ἐν Αμα-
 τριδι ἐκκλησὶν θρόνον, παροσημαίνοντα αὐτῷ
 ἐκδῆσε παριόντι πτωχῶ τῆς δούτερας βασιλείας
 κατὰστασιν, πολὺν τε φόνον καὶ κακώσιν ἐν
 τοῖς ὑποκχείσις ἐποίητο. τοὺς μὲν γὰρ εἰς ἀρ-
 χοντας παρὰθροισάμενος αὐτίκα ἐτέρους ὅτι-
 σθεν ἐκπέμπων αἰνῆς. οὓς ὅ ἐν δείπνῳ συγ-
 καλὰν δόλῳ ἀπέκτεινεν. ἄλλοις ἐν τῷ βυ-
 θῷ σάκκοις ἐμβάλων ἀπέρριπτε. καὶ σιω-
 λόντα εἰπεῖν, ὡμότητι πολλῇ καὶ θειῶδες γνώ-
 μη πρὸς τὸ ὑπήκουον ὀφθαλμῶν. ἐν τοῖς

δὲ μετατέλλε) ἀπὸ Χαζαρίας Θεοδώραν ἡ
 αὐτὴ γαμετὴν, καὶ Τιβέριον τὸν δὲ αὐτὴν περὶ
 τα αὐτὴν υἱόν, καὶ τέφρῃ αὐτοῖς εἰς βασιλέας. με-
 τὰ το λυγρὸν τὸ πρὸς τοῖς Βαλγάρσι εἰρήνῃ, καὶ
 τραϊθύματα πλεῖστα δὲ τῆς καὶ θαλάσσης
 πρὸς τοῖς Θρακείοις μέρεσι δὲ γαζαγὼν πρὸς τῇ
 Αἰχιάλῳ πόλιν ὡς πολεμήσων αὐτοῖς πρὸς ἀν-
 νε). ἀφυλάκτως ὅτι ἔλαβον πρὸς τὰ ἐκεῖσε πε-
 δία ὅτι κομιδὴν χόρτου σκεδαννυμένων, ὅτι πῖ-
 πτοισιν ἀδρόως οἱ Βαλγαροὶ καὶ πολλοὶ αὐ-
 τοῖς δὲ φθέραισι πολλοὶ δὲ καὶ αἰχμαλώτους
 εἶλον. καὶ Ἰουστινιανῶν ἐν τῇ πόλιν Αἰχιάλῳ ἀπο-
 λυφθέντι ὅτι ῥισὶν ἡμέραις πρὸς σκεδαννύουσιν. ὅτι
 νυκτὸς ναυσὶν ὅτι δὲ φουγῇ ἐκεῖθεν ἀπέπλυν-
 σεν. καὶ εἰς Βυζάντιον ἐπιδράγει). ἐν τοῖς τοῖς ὄντων
 τὸ πρὸς αὐτὸν, ὅτι Σαρακηνῶν βασιλεὺς λαὸν
 πλείστον ὁπλίτην ἐκπέμπει, ἡγεμόνας αὐτοῖς
 ὅτι τῆς Μασαλαῖν καὶ Σολυμαῖν καὶ τὸν αὐτὸν
 δὲ λεκτὸν καλῶν, ὡς τὰ Τύανα τὴν πόλιν
 πολιορκήσοντας. οἱ δὲ ἐκεῖσε πρὸς ἀνδρομάχοι,
 πολέμους πλείστους σιναφίαι, μέγας ὅτι τῇ
 πείχουσιν ἐκ τῆς πρὸς ἰσχυρομαχίαν ὀργάνων καὶ

tempus è Chazaria Theodoram
 coniugem & Tiberium filium arces-
 sit, eisque Imperatoriam coronam
 imponit. Post inita cum Bulgaris
 pace dissoluta innumeras terra ma-
 rique copias in Thraciam trans-
 portans ad Anchialum vrbem bel-
 li molem conuertit. Vbi dum Ro-
 mani pabulandi caussa incautiùs
 dissipantur repentè superueniens
 Bulgarus complures occidit, alios
 captiuos abducit. Iustinianus cum
 Anchiali conclusus ac triduum ob-
 sessus esset, noctu tandem conscen-
 sis nauibus aufugit, ac Byzantium
 euadit. Dum hæc aduersus Bulga-
 ros geruntur, Saracenorum Rex in-
 gentem exercitum cum Masalma-
 ne & Solymane Ducibus ad Tya-
 na obsidenda mittit, Qui multis
 ad eam Vrbem præliis gestis, mu-
 rorum insuper parte machinis dis-
 iecta, cùm nihil ampliùs profice-
 rent, discessum parabant, cum ecce

1000.14.

ingens rusticorum & agricolarum manus à Iustiniano ad soluendam obsidionem mittitur. Quos Saraceni inermes conspicati impetu facto partim gladiis obtruncant, partim captiuos abducunt. Quo successu audaciores redditi cœptæ Tyanorum obsidioni pertinaciùs insistent. At Oppidani necessariarum rerum inopia fracti, nec vllum ab Imperatore subsidium nacti, deditiōem faciunt, & ad Saracenos transeunt. Ex illo tempore plurimum ea res hostium animos crexit, vt Romanorum agros prædationibus ac populationibus impune vexarent, cum nulli satis virium ad resistendum esset. Postremò triginta fere hominum globus Chrysopolin vsque (quod oppidum ex aduerso Byzantij ad Orientem Solem ad mare situm est) per-rumpunt, & oppidanis omnibus iugulatis nauigiis ignem iniiciunt.

βαλόντες, καὶ πλέον ὅσθεν ἰχθυόεντες αὐτοῖσι,
 ἀποχωρεῖν πρὸς τὰ οἰκεία ἐβόλοντο. ἐν ᾧ ἐκ-
 πέμπετ' Ἰστυριανὸς πρὸς τῇ μεσογείᾳ καὶ πλεί-
 στον λαὸν ἄγροικόν τε καὶ γεωργικὸν ἀθροίσας πρὸς
 τὰ Τύανα ἀφικνεῖσθ' ἐκέλευεν, ὡς τοῖς πο-
 λιοῦσι μύθοις ἐπαμυνόμενος. Τούτοις ἀόπλους
 οἱ Σαρακηνοὶ θεασάμενοι ὁρμῶσι καὶ αὐτοῖς, ὧς
 τοῖς μὲν ξίφε' αἰεῖλον, τοῖς δ' αἰχμαλώτους συνέ-
 λαβον ἐνέδθεν θάρρα λεώτεροι θάλατταντες τῇ
 περὶ πεδρῖα Τυαίων εἴχοντο. οἱ δ' ἀπορία δα-
 πόνημ' ἔχοντες πρὸς μάχην ἀπειπόντες, τῆς τε
 πρὸς βασιλέως βοηθείας καὶ δι' ὑπορήσαστες,
 ὁμολογία ἑαυτοῖς τοῖς ἐχθροῖς πῦρ δόδω, καὶ πρὸς
 τὴν Σαρακηνῶν ἦν ἀπώλυστο. ὧς ἐκείνους λοιπὸν
 πλείστη τοῖς ἐχθροῖς πῦρ ῥήσια ἐδέδοτο ἀδεῶς
 τὰς Ῥωμαίων καὶ ἑλληνικῶν χώρας, ὅθεν τοῖς
 ἰχθυόεντος αὐτὰ πᾶσι καὶ ἵνα τούτων ἀπό-
 δασμὸν εἰς τράκοντα ἀνδρας πεντήκοντα μύρους
 ἀγχι Χρυσοπόλεως καὶ ἵκναι πρὸς θαλάσσιον
 χωρίον αὐτὸν Βυζαντίαν πρὸς ἥλιον αὐτὸν
 ἰδρυμένον καὶ τοῖς μὲν αὐτοῖσι οἰκήτορας ἀπο-
 σφάξαι, τοῖς δὲ πορθμίδας ἐμπαρῆσαι ναῖς.

Ἰστυνιανὸς ὃ ἐν μνήμῃ ἔχων πρὸς τὸν ἡγεμόνα
 αὐτοῦ πρὸς Ἀψίμῳρον πρὸς τῇ ἐν Χερσῶνι
 διαβολῇ, καὶ πολὺ πλείστας καὶ διαφόρους συ-
 ναγείρας ἐμβιβάσας πρὸ αὐτῶν ἄλλους εἰς ἕκα-
 τὸν χιλιάδας ἀριθμὸν αἰδρῶν εἰδότες ἐκ τε
 τῶν τραυωπικῶν καὶ τῶν λόγων, ἐπὶ ὃ καὶ τῶ γεωρ-
 γικοῦ, καὶ τῶ βαυανισκῶν πικρῶν, ὅ τε ἐκ τῆς
 συκλήρου βουλῆς, καὶ ὅ τῆς πόλεως δήμου, Στέ-
 φανον δὲ πῖνα Παρίκιον ὃ ἐπὶ κλίῳ Ἀσμικτον
 τῶ τοῦτου σόλῃς ἡγεμόνα προβαλλόμενος
 ἐξέπεμψε, προτάξας πάντας τοὺς ἐν Χερ-
 σῶνι καὶ Βοσπόρῳ καὶ τοὺς τῶν ἄλλων ἐρχομένων
 λαῶς ξίφεσιν ἀνελωνέναι. Ἡλία δὲ τῶ αὐτῷ
 δορυφόρων σὺν αὐτοῖς ἀπέντα ἄρχοντα Χερ-
 σῶνος ἐγκαταστήσαι. ἐπὶ ὃ καὶ Βαρδάνῳ Ἀρ-
 μηρίῳ ὃν ἡμεῖς ἐξόριστον ἐκείσε καταλιπεῖν.
 Στέφανος δὲ ἐκ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης πρὸς
 τὰ ἐκείσε πρῶτοι καὶ τὰ προεταγμένα
 ἐπλήρη. μετὰ ταῦτα ὅλα τὰ σπυρόντι
 αὐτοῦ λαῶ ὡς δῆθεν ἀχμαλώτα πρὸς ποιή-
 σαι. τὸν Δοδῖον δὲ τὸν Χερσῶνος ἀρχεῖται, ὃ
 Ζωῖλον προεπολίτευε λεγόμενον, καὶ ἐτέ-

Iustinianus interim delationis istius 1333.
memor , qua apud Asiniarum à
Chersonitis in periculum adductus
fuerat , classem multarum ac di-
uersi generis nauium instituit , in
quam centum fere millia homi-
num imposuit , partim ex militari-
bus ordinibus , partim ex rustica
plebe , aut opificum turba , partim
denique ex Senatorio ordine reli-
quisque ciuibus. His omnibus Ste-
phanum Patricium cognomento
Asinictum Ducem præposuit , cum
mandatis, vt Chersonæ ac Bosphori
vicinarumque Præfecturarum pò-
pulos omnes gladiis cōficeret. Eliam
verò ex Prætorianis , qui in comita-
tu erat , Chersonæ præficeret , ibi-
demque Bardanem quendam Ar-
menum exulem relinqueret. His
acceptis Stephanus Pontico mari in
illam regionem inuectus iussa Im-
peratoris exequitur : paucos iuue-
nes captiuorum loco in milites suos
diuidit. Dunum Chersonæ Præfe-
ctum & Zoilum ciuitatis Principem

aliosq. triginta circiter ex illustri-
 ribus cum vxoribus & liberis vinctos
 ad Iustinianum mittit, alios Cher-
 sonæ facilè Principes numero septō
 ligneis verubus alligans ad ignem
 assauit. Cæterarum porro vrbium
 primores ad viginti ferme in lem-
 bum imponens, & ingentes ex eo la-
 pides alligans in mare depressit. Sed
 Iustinianus ob seruatos iuuenes mol-
 liûs quæ mandauerat atque huma-
 niûs à Stephano peracta putans,
 quamprimùm hunc ad se reuocat.
 Qui inde vt erat iussus soluens in-
 eunte Octobri ingruente maxima
 tempestate naufragium passus est;
 in quo tria fere & septuaginta mil-
 lia submersa sunt. Quorum cadaue-
 ra ab Amastride ad Heracleam vs-
 que maris æstus abripuit. Iustinia-
 nus his acceptis non modo nihil
 doluit, sed etiam magnopere ga-
 uisus est, adeo vt alteram etiam
 classem instruere atque eodem mit-
 tere vellet. Sed illarum Prouincia-
 rum Principes ea re perlata diligen-
 ter quod in ipsis fuit sese muniunt,

ρους ἀνδρας τεταραχκοντα τῷ ἐμφαιετέρων
 δεσμώντας σὺν γυναιξὶ καὶ πασὶ πρὸς Ἰσ-
 νιανον ἔπεμψεν. ἄλλως τε τῷ παροιδούντων
 Χερσῶνος ἀνδρας ἐπὶ ἀξυλίνοις ὁδοῖς παρ-
 ορτήσας ὅτι πρὸς διώτησιν. τοῖς δὲ τῶν ἑτέρων
 παροιδούντας πολισμίῳ ἀνδρας ἄγχι καὶ εἰς
 εἰς αἰκατήν ἐμβολῶν καὶ παροιδόντας λίθους τε
 ἰδὼν πλείους ὥς βυθῶ πρὸς αὐτὸν δίδωκεν. Ἰσνιαν-
 νὸς δὲ φιλανδρότερον τῷ Στέφανον δὲ τε-
 ρέντα πρὸς τὰ δὲ τεταγμένα αὐτῷ νομίσας
 δὲ τῶν μειρακίων παροιδόντων ἀποδοτέον
 ἐπομήκειν πρὸς αὐτὸν ἐκέλυσεν. αὐτὸς δὲ καὶ
 τὰ παροιδόντα ἐκείτην ἀπάρας, μινὺς
 Οκτωβρίῳ ἰσχυρῶς χιμῶνι μεγάλῳ καὶ ναυα-
 γίῳ παροιδόντι. εἰς βρεῖς καὶ ἐβδόμηκοντα χιλιά-
 δας τῶν κατὰ ποταμίων ἀριθμηθέντων. ὧν τὰ
 πτώματα ὄξ Αμάστριδος πόλεως μέχρις
 Ηράκλειας ὑπὸ θαλάσσης ἀπερρίπτετο. ἐφ' οἷς
 ἔλυπτην, ἀλλὰ λίαν περὶ τῆς θυόμνης
 Ἰσνιανὸς, πάλιν βύλετο ἕτερον ἐκεῖσε ἐκπέμ-
 πειν σόλον, οἱ δὲ τῶν χωρῶν ἰδὼν ἀρχαίους τῶν
 ἀνδρῶν αἰδομένοι ἐαυτοὺς ὅση δύναμις ἡσφαλί-

ζοντο. πρὸς δὲ τοὺς Χαζάρους διαπραεσθόντων,
 ὥστε ὅτι φυλακὴν τοῦτον λαὸν ἀποτέλλει, καὶ
 παρὲν ὅσον ἐν αὐτοῖς παρὲν φθάνει. ταῦτα
 Ἰσσηνιαὸς μεμαθηκώς Γεώργιον τὸ Παρίχιον
 ἀποτέλλει, καὶ Ἰωάννην τὸν τὴ πόλεως ὑπάρχον,
 σὺν ἑτέροις ἀρχοῖσι, καὶ στρατῷ ἀγροτετακ-
 σίων ἀνδρῶν, πρὸς αὐτοῖς τὸ Δούνον καὶ Ζώι-
 λον, ὥστε ἀποκαταστήσαι αὐτοῖς τὴ οἰκίαν δρ-
 χαῖς. Ἡλία δὲ ἀγαγεῖν ὡς αὐτόν. τοῦτον ἐν
 Χερσῶνι πρὸς ἀγροτετακσίων οἱ τὴ πόλεως μόνον
 Γεώργιον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀρχοντας ἀξιῶσιν
 ἐν τῷ γινέσθαι τὴ πόλεως. ὁ γεγενημένος τοῖς μὲν
 πύλας ἐπὶ αὐτοῖς ἐκλήθη. Γεώργιον δὲ καὶ Ἰωάν-
 νην ξίφει ἀνὰ γῆρας. τοῖς δὲ ἔξω τῆ πύλης ἀπο-
 λειφθέντας στρατιώτας, ἐπὶ δὲ καὶ τὸν Δούνον
 καὶ Ζώϊλον τοῖς ἐκείσε πρὸςεδρόμοις Χα-
 ζάροις πρὸς αὐτοῖς τὰ Χαζάρων πρὸς ἐπεμ-
 ψαν. ὅς περ ἀλαβόντες οἱ Χαζάροις καὶ τὸ ὄδον
 ἐκλείναι. οἱ δὲ τὴ πόλεως Χερσῶνος Ἰσσηνιαὸν
 μὲν αἰχρῶς δυσφημήσαντες καθύβριζον.
 Βαρδάνην δὲ τὸν ἐκείσε ὄντα ὀξόρισον εἰς βασιλέα
 ἐφάρμακον. τοῦτον ἀνὰ δρόμον Ἰσσηνιαὸς καὶ μεί-

& ad Chazares Legatos mittunt, ut ad sui custodiam eorumque qui supererant salutem præsidia submitterent. Hæc ubi Iustinianus comperit, Georgium Patricium, & Ioannem Præfectum Urbis aliosque Principes cum trecentis circiter hominibus destinat, iisque Dunum ac Zoilum commendat, quibus in Imperium restitutis Heliam ad se perducerent. Igitur cum Chersonem appulissent, oppidani Georgium solum cum Principibus quos secum adduxerat in urbem intro mittunt. Inde portis occlusis eundem Georgium ac Ioannem gladiis obtruncant, milites qui extra muros relictæ erant, cumque eis Dunum ac Zoilum per Chazaros, qui illuc præsidio venerant, ad Chaganum transmittunt: quos barbari in itinere interficiunt. Neque his contenti Chersonitæ probra in Iustinianum ac maledicta coniiciunt, eiusque loco Bardanem quendam exulem Imperatorem salutant. Quare Iustinianus maiorem in modum

exacerbatus primùm in Heliæ filios, qui adhuc maternis in vlnis gestabantur, sæuitiam exercet. Tum eius uxorem coquo suo Indo genere toto corpore deformissimo per vim nuptui tradit. Alia rursus magna classe confecta, Maurum Patricium præfecit. Qui Chersonem funditus delere ac ciues omnes nullo discrimine interficere iussus, traiecto mari impigrè rem aggressus est. Sed irrumpentes repente Chazari urbem ab exitio vindicant. Bardanes verò ad Chazarorum Principem confugit. Interim Maurus Patricius, cùm neque obsidionē vrgere posset, nec redire ad Imperatorem auderet, cum Chersonitis conspirans Iustinianum pariter cum illis reiicit, & Bardanem Imperatorem proclamat, quem mutato nomine Philippicum appellant. Tum eundem per Legatos à Chazaro reposcunt. Qui centum aureis viritim à Romanis exactis de Bardanis salute iusiurandum dedit. Inter hæc

ζοι θυμῷ ἔξαπτόμενος τὰ μὲν Ηλία τέκνα
 τὰ μητρὶ κέλπει φερόμενα αἰαλίσκει, τὸ δὲ
 αὐτὸ γυνῆκα τὰ ἰδίῃ μαγείῃ ζυζυγῶσαι
 βιάσκεισιν. Ἰδὼν τὰ γῆρι, καὶ ὅλα δυσδέει τυλ-
 χάνοντι. ἔπειτα δὲ πάλιν μέγαν στόλιν ἀπέσλ-
 λει ἡγεῖσθαι. οὗτον περὶ χειρὸς αὐτοῦ Μαῦρον
 τὸ Πατείχιον. περὶ δὲ πλὴν μὲν πόλιν Χερ-
 σῶνος κατὰ τρέφεσθαι, καὶ ἀποδύσας τοὺς ἐν αὐτῇ
 ἀφειδῶς κατακτείναι. ὁ δὲ πρὸς Χερσῶνα
 παλαιότερος ἔργον εἶχετο. λαθὼν δὲ Χαζάρων
 ἔξαπινάως ἐπιπεσόντες ἡμῶν πόλιν παρέσώ-
 ζετο. Βαρδάνης δὲ ὡς τὸ κύριον Χαζάρων φυ-
 γὰς ὤχετο. Μαῦρος δὲ ὁ Παβίκιος πρὸς μὲν τὴν
 πολιορκίαν ἀμνησθήσας, παλινοστῆν δὲ πρὸς
 Ἰστανιανὸν δεδιώς, συμφωνίῃ τῇ πόλει Χερσῶ-
 νι τῇ. οἱ Ἰστανιανὸν μὲν ἀπηναίγοντο, Βαρδάνην
 δὲ ὡς βασιλέα διφήμεν, Φιλιππικὸν αὐτὸν με-
 τινομάσαντες καὶ πρὸς τὸ Χαζάρων ἀφ-
 παρσθέντων τῶν πρὸς αὐτοὺς ἀπεσταλέναι.
 ὁ δὲ ὅρκους ἐμπέδωκε. ὁ Ρωμαϊκὸν πλῆθος παρὶ τῆς
 Βαρδάνης σωτηρίας χεῖματ' αὐτοὺς παραξά-
 μενος καὶ αἰδρα ἐκείνους νομίσματα εἰληφώς.

Ἰουστινιανὸς δὲ χρόνον πρὸν χρόνον ὑπὸ τῷ βασιλεὶ
 ὡς καὶ πρὸ αὐτῷ ἡγετημένος εἴη. διὰ τούτου αἰ-
 ρήται Τέρβελιν τὸ ἀρχόντα τῶν Βυζαντινῶν καὶ
 πλουσιότατα συμμαχεῖν αὐτῷ. ὁ δὲ πέμπει
 πρὸς αὐτὸν ἀνδρας ὡς τριχιλίους. οὗς δεξιό-
 μενος συμπράττει αὐτοῖς. ἔπειτα δὲ τὸν Οὐσι-
 νίαν λεγομένον γραφεὶ εἰς τὸν καλὸν πεδῖον
 τῆς Δαματρὸς ἰδρύσασθαι πρὸς ἐκείνου. αὐτὸς δὲ
 τοῖς τε ἀρχόντεσσι αὐτῶν ἔγραπτον ὁπλίτην ἔπι-
 ρον τῶν βασιλέων, πρὸς τοῖς Ποντικοῖς δὲ ἐξέδρα-
 με χωρίοις, ἀπὸ τῶν βασιλέων καὶ τῶν Γί-
 γλιου ὀνομαζομένων. ὥστε αἰαμανθάνειν οἷα
 τὰ ἐν Χερσῶνι αὐτῷ ἐπαρμαίβετο. ὅπνι
 χρόνον δὲ ἵνα ἐκείσε διὰ τῆς καὶ τῆς αὐτοῦ
 τῶν τοῦτον σὺν αὐτῷ Φιλιππικῶν βασιλεύον-
 τι πρὸς Βυζαντινὸν κατὰ τὸν καιρὸν, πρὸς τὸν κα-
 ταφθέντα αὐτῷ χρόνον καὶ τὸν Δαματρὸς πα-
 λαιοῦ. Φιλιππικὸς δὲ πολέμου ὅκρως εἰς τὴν
 πόλιν εἰσέρχεται. καὶ αὐτὴν Ἡλίου σὺν ὁπλίτη
 γραφῇ καὶ Ἰουστινιανῷ ἀποστέλλει. ἔπειτα αὐτὸς τῷ
 μὲν στυλῶντι Ἰουστινιανῷ πλήρη ὅρκους τὰ τῆς
 σωτηρίας ἐβεβαίωσε. καὶ τὸν τῶν Βυζαντινῶν
Iustinia-

Iustinianus elapso iam tempore
 proditum se ab illis suspicans, etiam
 tum à Terbeli Bulgarorum Rege
 auxilium postulat : à quo tribus
 fermè millibus acceptis, copiisque
 omnibus vnà cum Obsequianis tra-
 iectis in eò campo quem Dama-
 tryn vocant, castra metari iubet.
 Ipse cum Ducibus aliaque arma-
 torum manu ad Ponticos fines oc-
 currit Ginglissum vsque mariti-
 mum vicum, vt de his quæ ad
 Chersonam gesta fuerant certi
 quidpiam comperire posset. Vbi
 aliquantum commoratus cùm eius-
 modi nauales copias Byzantium
 cum Imperatore Philippico nauig-
 antes vidisset, Damatryn ad exer-
 citum rediit. Philippicus sine pu-
 gna Vrbem ingreditur : ac statim
 Heliam cum armaturis contra Iu-
 stinianum mittit. Qui omnibus qui
 cum Iustiniano erant data fide vi-
 ram ac salutem concessit. Bulgaris

verò vt sine fraude ad suos redirent
permisit. Tum Iustiniani caput sex-
to anno quàm imperare secundo
cœperat præcidit, & ad Philippi-
cum mittit. Hoc ille accepto in Oc-
cidentem Romam vsque perferri iu-
bet. Inde Maurus Patricius & Ioan-
nes è Schola Palatina cognomento
Struthus contra Tiberium Iusti-
niani filium missi sunt : quem in tem-
plo castissimæ Dei matris, quod in
Blachernis est, ad aram, quò ille con-
fugerat, reperiunt. Eò igitur Ioan-
nes irrumpens sacræ mensæ ne-
quicquam hærentem abducit, nihil
neque loci religione, neque Anasta-
siæ illius auix lachrymis commotus.
Aderat enim periculi cum nepote
particeps ac socia. Tum in eo loco
qui Callinicornum dicitur pecudis
more iugulatum in sanctorum Anar-
gyrorum, quos Paulinæ nuncupant,
templo sepeliri iubet. Cum eo com-
prehensus pariter Barasbacurius cæ-
terique Iustiniani Duces, & ad
vnũ interfecti. Post hæc Philippicus

λαὸν σώοις ἐπληῖκεν ὑπέχετο. αὐτὸς δ' Ἰουσι-
 νιανοῦ τ' κεφαλὴν ἐκτέμνει, ἥδη ἔργον ἔκπο-
 ρεύσας ἐν τῇ δούτῃ αὐτῆ βασιλείᾳ, καὶ
 πρὸς Φιλιππικὸν ἐκπέμπει. ὁ δὲ ταύτῃ
 δοξάμενος πρὸς πῖς ἐσπερίοις τόποις ἄγχι
 Ρώμης ἀπέπεμψε. Μαῖον δὲ τ' Παξίχιον καὶ
 Ἰωάννην τὸν βασιλικὸν δορυφόρον, ἐπὶ κλίῳ
 ἐρῶν καὶ Τιβερίου τοῦ υἱοῦ Ἰουστινιανοῦ δέξασθαι
 ψῆφον. ὃν καταλαμβαίουσιν ἐν τῇ θυσιαστρίᾳ
 καταφυγόντα τ' ἱερῶ τ' πρῶτον θεομήτορος τ'
 ἐν Βλαχέρναις ὄντος. ἐν ᾧ εἰσπηδύσας Ἰωάννης
 ἀφέλκε τ' ἱεράς δξημμένον τραπέζης, μή τε
 τὰ ἐκ τῆ θυσιαστρίδος δὲλαβηθεὶς, μή τε τοῖς
 πολλοῖς δακρύσιν Ἀναστασίας τ' αὐτῆς μάμης
 εἴξας. πρῶτον γὰρ καὶ αὐτῇ ᾧ ἐλθόντα σὺλκινδύ-
 νουσα. καὶ τῷτον εἰς τ' καλὸν καὶ τ' Καλλινί-
 κων ζώων ὁρίων δίκην μαχαίρα ἀποσφάττη-
 σιν, ἐν ᾧ ἱερῶ τ' θείων Ἀναργύρων τ' καλῶν
 τ' Παυλίνης ταφῆναι παρατάσσεται. μετ'
 ὃν συλλαμβάνον καὶ Βαρασδακούειον, καὶ τοῖς
 λοιποῖς Ἰουστινιανοῦ ἀρχοντας καὶ πόδας ξίφους
 αἰαροῦσι. Φιλιππικὸς δὲ ἀσέμνως καὶ ῥαθύ-

μως τὰ βασιλῆα διέπων ἐφαίνετο. τοῖς δ' ἐν τῇ
 ἑκτῇ Οἰκυμένηκῃ Σιωδῶ Πατέρως αἰα-
 γέματι καθυπέβαλε, τὰ πρὸ αὐτῇ δι' ἑως
 δογματιζόμενα δύο τῶ σωτῆρος θελήματα ἐ-
 ρεργείας μὴ ἀποδεχόμενος. συλλήπτωρα δι-
 εικων Ιωάννῳ τὸν τιμωκαῦτα τὴν πόλεως ἀρ-
 χιερέα, καὶ Γερμανὸν τὸν Κυζίκου Μητροπο-
 λίτην, καὶ ἑτέροις ἱερεῖς ἐ συγχλητικοῖς πλείστοις.
 Ἐν τούτοις τῶ Βυλγάρων ὀπλίτης ὁμιλος ἀθρόως
 τοῖς ἐν τῇ Θρακικῇ Βοσπόρῳ οἰκοῦντας ἐπει-
 σπώσας καὶ λαὸν πλῆστον καὶ σκῶν ἐκ ὀλίγα
 πρὸ αὐτῇ προσκτησάμενοι, ἀδείας δὲ αὐ-
 τοῖς προσκυνομένης, καὶ πρὸς τῇ Χερσαίῳ
 τείχεϊ τῆς πόλεως σκεδανύονται, ἄχρη καὶ
 τῆς χερσὸς καλουμένης πύλης προεκδρα-
 μόντες. ἐκείθεν ὑπονοστήσαντες, πολλὰ τὰ
 ὑπὲρ Θράκης χωρία καταλαμβάνονται. μὲν δὲ
 ταῦτα καὶ τῶ Σαρακηναῶν ἔθνος τῶ Ρω-
 μαίων κατέθεον χώραν. καὶ τὰ πλῆστα μέρη
 διεκτρέχοντες πλείστην ὅσπιν βλάβειν αἰδεφ-
 πων τε ἐκτίων ἐποιοῦτο. τὴν τε Μή-
 δαν καὶ ἑτέρα πολίσματα συμπαράλαμ-

Imperium turpiter ac negligenter 1000XII.
adminiſtrat, & eos Patres qui in
ſexta Oecumenica Synodo conue-
nerant anathemate condemnat,
quæ ab iis de duplici Chriſti Domi-
ni voluntate & actione decreta crāt
improbans. Qua in re adiutorem
nactus eſt Ioannem Conſtantinopo-
litanum Patriarcham, & Germa-
num Cyzici Metropolitanum, alioſ-
que tam Sacerdotes quàm Senato-
res plurimos. Inter hæc Bulgaro-
rum exercitus Boſphori Thraciæ
accolas ſubita eruptione nec opi-
nantes aggreſſi ſunt. Tum plerique
captiuis ac copioſa ſupellectile com-
parata animoſiores facti ad Cher-
ſæos uſque muros Urbis diſperſi ſub
ipſam portam, quam Auream vo-
cant, excurrunt. Inde regreſſi Thra-
ciæ loca prædationibus infeſta ha-
buêrunt. Acceſſit ad hæc mala Sara-
cenorum incurſio, qui per Romanos
agros lōgiùs euagati & uſquequaque
diffuſi plurimum damni hominibus
ac pecoribus intulerunt. Capta tūm
ab iis Medea cum aliis nonnullis

oppidis . Interim Philippicus celebrato Urbis Natali , atque equestri spectaculo dato cū amicis epulum præbuisset meridandi causa secessit . Quo tempore factis hunc in modum insidiis oppressus est . Georgius cognomento Buraphus Patricius , & Obsequianis copiis præfectus , per illud tempus in Thracia erat præsidij causa , quō eam provinciam à Bulgarorum incursione defenderet . Hic igitur Theodori Patricij , cui Myacio cognomen erat , consilio Rufum quendam ex Officio suo cum exigua manu Byzantium mittit , ut quæ contra Philippicum moliti fuerant perficeret . Hic repentino impetu ad Palatium aduolans Imperatorem dormientem offendit : statimque à somno excitatum ad Circum deducit , ubi oculis illum priuauit anno eius Imperij secundo . Postridie cū Pentecostes festum ageretur vniuersa populi multitudo ad sacrum diuini Verbi templum con-

Βαίονσι. Φιλιππικὸς δ' ἡμέθλιον τ' πόλεως
 ἡμέραν ἔπιτελέσας, καὶ ἀμιλλητήριον τῷ
 ἵππων ἀγῶνα ἔπιδηξάμενος, εἵτα τοὺς φίλους
 συμποσιάσας, εἰς ὕπνον καὶ τ' μεσημβρινὸν τ'
 ἡμέρας καθὼν ἐβράπετο. συμβαίει δὲ καὶ αὐτῷ
 τὰ τ' ἐπιβουλῆς ἐντεύθεν. Γεώργιος γὰρ ὄνομα
 τ' ἐπὶ κλίῳ Βέρραφος Πατριχίος τυγχάνων, καὶ
 τῷ Οψικίῳ στρατῷ ἡγευόμενος, πρὸς τῇ Θράκῃ
 πτωικαῦτα ἐπιδημῶν φυλακῆς ἕνεκα τ' χώ-
 ρας, ἔχει τ' τῷ Βυζαντινῷ κατὰδρομῶν, γνό-
 μη Θεοδόρου τ' Πατριχίῳ τ' ἐπὶ κλίῳ Μυα-
 κίῳ πέμπει τῷ ὑπηρετῇ Ἰννα, Ρῥυφον ὄνομα,
 σὺν ὀλίγοις στρατιώταις πρὸς τ' Βυζαντινὸν
 τὰ πρὸς τ' Φιλιππικὸν ἐπιβλήντων ἔπιτελέ-
 σοντα. ὅς αὐθιγὸς καὶ τὰ βασίλεια ἐπεισώπηδ.
 ἔ τ' βασιλέα καθεύδοντα κατὰλαβὼν, ἔξα-
 νίσησιν τε ὅ ὕπνῳ, καὶ πρὸς τ' τῷ Ἱπποδρομίου
 ἐξάγει χώρον. κακῶς αὐτὸν τὰς ὀφθαλμοῦς ἀπετύ-
 φλωσε, δούτερον ἔπος ἐν τῇ βασιλείᾳ ἔχοντα.
 τῇ ἐπαύριον ἡμέρᾳ, ἦν τ' Πεντηκστής ἑορ-
 τασίμος, ἀθροισθεὶς ὁ τ' πόλεως ἅπας δῆμος
 πρὸς τ' ἱερὸν τ' γαίῳ Λόφῳ τέμενος, αἰατορδύσιν

εἰς βασιλέα Αρτέμιον Φιλιππικῶν γερμα-
 τία. ὃς τῇ Ἰταλίᾳ φωνῇ καλοῦσιν ἀσκηρῆτις,
 ἐπονομασθῆναι αὐτὸν Ἀναστάσιον. ὀλίγων ὃ
 ἡμερῶν διελθουσῶν, τυφλοῖσι Θεόδωρον τὸν
 Πατρίκιον, ὡσαύτως καὶ Γεώργιον. καὶ τὸν
 ἔξορισον ἐν Θεσσαλονίκῃ πέμπουσιν. Ἀνα-
 στάσιος ὃ δὲ ἔπιμελείας τὰ πολεμικὰ περὶ
 ματα εἶχε. καὶ ἀρχοντας ἱκανοὺς πρὸς τὰς
 βούτων δεικνύσας καθίστα. αἰατομόμος δὲ ὁ τῆς
 Σαρακηνῶν βασιλῆς βουλὰς ἐκίνει ὡς καὶ
 τῆς Ρωμαίων χώρας τραυτομόμος. ἀποτέλ-
 λει δὲ πρὸς αὐτὸν Δαμιῆλ τὸ Πατρίκιον ἀπὸ τῆς
 Σικωπιτῆς ὁρμώμενον πόλεως, ὃς ἔρχεται τινι-
 καύτα τῆς βασιλίδος ὑπὲρ ἔχοντα. ὡς δὴθεν
 τὰ τῆς εἰρήνης ἐπιτηρυχέσμενον, τὰ ὅντι
 δὲ δευτέρω μόμον οἶα αὐτοῖς τὰ καὶ Ρω-
 μαίων ὀξυρτύετο. ὃς ἐπομήκων ἐπήγαγε με-
 γίστην ἔσεσθαι τῷ ἔθνει. ἀφ' οὗ τε ἰππικῶν καὶ
 πλοῦμον τραυμάτων τῆς Ρωμαϊκῆς πο-
 λιτείας καταδρομῶν. ὁ δὲ ἀκούσας ἐκείτω
 τῆς ἐν τῇ πόλει ὡς εἴ τις τῆς αἰατοχίων δι-
 πορήσῃ ὅτι τριετὴ χρόνον δεσποχυνῶνται αὐτῶν,

fluens Artemium Philippici Notarium (quem Latini à secretis nominant) Imperatorem pronuntiat, eisdemque Anastasij nomen imponit. Paucis inde diebus elapsis Theodoro Patricio ac Georgio oculos eruunt, huncque ipsum Thessalonicam in exiliū deportant. At Anastasius totus in bellicas res incumbere cœpit, & ad earum administrationem Duces ac Præfectos quamplurimos cōstituit. Quæ cum Saracenorū Principi comperta forent, noua subinde consilia molitus aduersus Romanos expeditionem comparat, ad quem Imperator Daniele Patricium Urbis Præfectum è Synope : vbi tum morabatur, destinat; per speciem impetrandæ pacis, reipsa autem vt omnem illius cōtra Romanos apparatum exploraret. Qui reuersus gentem illam cum ingenti equitatu classequē maxima parare Romanorū in fines expeditionem nunciat. Quibus auditis Imperator omnibus qui in Vrbe erant, qui quidem necessarios sumptus ad triennium haberent,

manendi potestatem facit, reliquis, quibus tātum non suppeteret, abire quoquò velint permittit. Ipse muros diligentius reficere, machinas ad bellum cōparate, necessarias omnes copias in vrbe congerere, cæteris quibus contra hostium impetus opus erat munire atque instruere. Interim cū iam rumor percrebuisset, Sarracenorum classem Alexandria Phœnicem traicere, Imperator expedita nauigia ex cupressina materia colligens, in ea contractum ex Obsequiana regione exercitum imponit, & ad Rhodum insulam mittit: cō reliquam Romanorum classem conuenire iubet. Summæ deinde rei Ioannem præficit magnæ Ecclesiæ Diaconum, & Curatorem publicorum vectigalium, quem generalem Logothetam appellare vulgò solent, virum prudentem, & multarum rerum experientia præditum. Hic vniuersæ classi præpositus cū Rhodum venisset, quæ in mandatis habebat exposuit. Ad hæc assentientibus omni-

μύειν ὁ δὲ τούτων ὑπερῶν οὐ αὖ βούλειτο,
 ἀποτρέχειν. τὰ δὲ τείχη τῆς πόλεως ὅτι με-
 λέτερον καίνισται. καὶ τὰ πολεμητήρια ὄργανα
 ἀφαικιδάζει, πλῆστα δαπάνηματα τῇ πό-
 λει ἀποτέμνους· καὶ ἑτέροις οἷς ἀνῆκε πρὸς
 πολεμίων ἑφοδὸν ταύτῃ κατεχυρώσας. Φή-
 μης δὲ γυμνότητος, ὡς ὁ τῷ Σαρακηνῶν εὐ-
 λος ἀπὸ Αλεξάνδρου πόλεως ὅτι τὸν Φοίνικα
 περὶ ἤμετο, ταυπηγησίμοις ξύλοις κυπρίσι-
 νοις ἔνεκεν ἐκλέγεται σκάφη ταχυπλοῖμα·
 στρατὸν τε ἐν αὐτοῖς ἐκκαταλέγει ἐκ τῇ τῆς
 χώρας τῆς καλυμμένης Οψικίου. καὶ πρὸς τῇ
 νήσῳ τῇ Ρόδῳ ἀποστέλλει. καχεῖσε ἀδριατικῇ
 ναὶ καὶ ἄλλὰ Ρωμαϊκὰ πλοῖμα σινεέταξε.
 Τούτοις ἡγεμόνα ἐφίστησιν Ἰωάννην Διάκονον τῆς
 μεγάλης Εκκλησίας καὶ τῆς δημοσίων φόρων λο-
 γιστὴν, ὃν Λογιστήν τιμιόν οἶδε καλεῖν ἢ συνή-
 θηα, ὑπερῶντα ἔμφρονά τε καὶ ἔμπειρον κατιστά-
 μινον, ὅστις τὸν ἀπομύτα περὶ ἑλᾶτο εὐλογον. ὅς
 πρὸς τῇ Ρόδῳ γυμνότητος, καὶ τὰ ἐν τεταλμύρια
 ἀπαλγμάτων κατεπειθεῖς θύεισκε καὶ προθύμοις
 πρὸς τῇ ἑλᾷ πλὴν ὑπερῶν τῆς συνειλεμμένης

ἀπομύζας. μένοι δὲ οἱ παλαιὸν ἡγόμηνον τῷ Οψι-
 κίου γρατῷ πλὴν τοιαύτην ὁδοπορίαν δεδδί-
 κεσθαι. στασιάζουσιν οὖν ἐξ αὐτῶν. καὶ τὸν μὲν
 βασιλέα Αναστάσιον ἐδυσφήμωσιν, Ιωάν-
 νην δὲ τὸν Διάκονον ῥομφαία δυνάσκεισθαι.
 ἐντεῦθεν λοιπῶν οἱ πόλιν σκεδδύνονται, καὶ
 πρὸς τὰ οἰκεία ἀπὲς πλῆθος ἕκαστος. αὐτοὶ δὲ
 ὅτι πλὴν ἑαυτῶν αἰόντες, καὶ πρὸς τὸν Αδρα-
 μύτην ἡγόμηνον, ἐκείσε δειπνεῖσι Θεοδο-
 σίον ἵνα ὄνομα τῷ δημοσίων φόρων πρὸς ἑκτο-
 ρα, ἀπράγμονά ἵνα, καὶ ἰδιώτην τυγχά-
 νοντα, καὶ πρὸς πλὴν τῆς βασιλείας ἀξίαν
 πρὸς ἐποιεῖν. ὁ δὲ Φυγὰς ὥχεται, καὶ εἰς
 ὄρος κατεκρύβητο. αὐτοὶ δὲ ἐπιδραμόντες
 καὶ βιασάμενοι βασιλέα τε ἀναγρόντες,
 καὶ μετ' ἑαυτῶν ἄγουσιν. ταῦτα Αναστάσιος
 μεμαθηκώς τὸν μὲν Βυζάντιον ἤδη πρὸς κα-
 τὰ χυρῶσας, ἐν τῇ πόλει Νικαίας τῆς κατὰ
 Βιθυνίαν ἐξέρχεται. καὶ κεῖσε ἑαυτὸν κατα-
 σφαλίζειται. ὁ δὲ μετὰ Θεοδοσίου γρατὸς
 συλλαβὼν ἀπομύζει τὸν τῷ Οψικίου γρατὸν,
 καὶ πλὴν σκάφη ἐμποιεῖται. καὶ κατὰ τὸ ἤδη

bus, & ad nauigandum paratis soli Obsequiani protectionem illam metuebant. Qui tādē seditione facta eō progressi sunt, vt maledictis in Anastasium Imperatorem coniectis Ioannem ipsum Diaconum gladio peremerint. Ea re facta tota classis hūc illucque dissipata, singuli in patriam suam reuersi sunt. At rebellium copiarū, dum & ipsarū quoque patriam repetunt, & ad Adramyttium applicant, illuc forte Theodosium quendam publicorum vectigalium exactorem inueniunt, quietum hominem ac priuatum, eumque ad capeſſendum Imperium hortantur. Ille fuga elapsus in monte delituit. Sed accurrentes illi ac vim inferentes Imperatorem salutant, ac secum perducunt. 15CCXV.
Hæc ubi Anastasius comperit, Byzantio munitionibus firmato Nicæam in Bithyniam profectus est. Ibi omnibus se præſidiis instruxit. Interim Theodosij copiarū Obsequianum omnem exercitū ac multas negotiatorum naues occupant: moxque,

ut paulò ante relatum est, ad maritimam stationem Chrysopolitanæ Urbis applicant. Inde oppugnare eam aggressi sex mensibus in obsidione persistunt. Quæ dum geruntur, Anastasij classis ad Nauale (id Urbis portui nomen est) appellit. Theodosiana verò classis liberam ea re facultatem nacta in Thraciam nauigans eam prouinciam obtinuit. Post hæc quorundam proditione, quos pretio corruperant, per portam quæ Blachernarum dicitur in urbem ingressi sunt. Tum sequenti nocte per ciuium domos grassati, magnam iis vastitatē inferunt. Theodosius porò urbanos omnes Magistratus cum Germano Patriarcha ab Urbe dimittit, ut quæ gesta erant ad Anastasium perferent. Is accepta fide nihil se mali passurum, Monachorum habitu vestitus ad Theodosium se contulit, à quo nullo alio malo affectus Thessalonicam deportatus est. Dum assidui hunc in modum aduersus Principes tumultus existunt, dumq.

καὶ παρ᾽ αὐτὸν εἰρημὸν παρὰ θαλασίῳ χω-
εῖα Χρυσοπόλεως παρ᾽ αἰνέται. ἐκ δὲν τε
ἐφ' ἐκάστου τοῖς ἐκ τῆς πόλεως πόλεμον
παρ᾽ ἔδραθεν, ὅτι μισοί τε ἐξ τὰ τῆς μάχης
διήρκεσε. καὶ ὁ τῷ Αναστασίου φόλος παρ᾽
παρ' νεωρείῳ τῆς πόλεως καλουμένη λιμνὴ
κατήρει. ὁ δὲ τῷ Θεοδοσίου φόλος ἀδείας ὅτι-
λαβόμενος ἀπαπορθμύεται παρ᾽ τὰ Θρα-
κῶα, καὶ τοῦτων ἐκράτησεν. ὅτι παρ᾽ ὁδοσία
δὲ ἱνας ὑποφθείραντες ἀφ' τῆς πύλης τῆς
καλουμένης Βλαχερνῶν πρὸ πόλιν εἶλον. καὶ
νυκτὸς ὅτι γινομένης εἰς τοῖς οἴκοις τῇ πολι-
τῇ εἰσδραμόντες μεγίστην αὐτοῖς βλάβειν εἰρ-
ρατόντο. τοῖς δὲ ἐν αὐτῇ ἀρχόντας ἅμα Γερ-
μανῶ παρ' τῶν καὶ ἱεράρχη τῆς πόλεως
ἀποστέλλει, ὡς παρ' περὶ παλαιὰ αὐτῶν πιτω-
σάμενος Αναστασίῳ. ὁ δὲ τοῦτοις ἤδη λόγον
ἤτησεν, ὡς μήτε τι κακὸν πάθῃ. καὶ ὁ Μονα-
χικὸν παρ᾽ ἐβαλόμενος γῆμα παρ᾽ Θεοδό-
σιον ὤχετο. ὁ δὲ ἕτερον μηδὲν βλάβας κατὰ
πρὸ Θεσσαλονίκην ὀξόειστον ἐπεμψεν. ἐπεὶ
οὕτω πυκναὶ τῇ βασιλείῳ ἐπὶ δυναστίας ἐγέ-

νον ρ. καὶ ἡ τυραννὶς ἐκράτει, πάτε τῆς βα-
 σιλείας καὶ τῆς πόλεως κατημελῆτο καὶ διέ-
 πιπτε παρὰ ῥήματα. ἐπὶ μὲν καὶ ἡ τῶν λόγων
 ἠφάνιζτο παιδύσις, καὶ τὰ τεχνικὰ διελύετο.
 δὲ ὧν σιωπέβαινε καὶ τοῖς πολεμίοις τῆς τῶν Ρω-
 μαίων κατὰ πρῆξιν ἀδεῶς πολιτείας. Φόνοι τε
 πολλοὶ καὶ ἀπαγωγαὶ καὶ πόλεων ἀλώσεις. ἐν-
 τεύθεν καὶ οἱ Σαρακηνοὶ ὀρμῶσι κατ' αὐτῆς τῆς
 βασιλευσσης, δὲ τῆς ἡπείρου τέλλοντες ἐκ
 δὲ φόρων ἐθνῶν τῶν ὑπὸ χεῖρα ἰπποτικά τε
 καὶ πεζικὰ γραβύματα ἀριθμῶν κρείττονα.
 ὡσαύτως καὶ σὸλον πολὺν ἀπέστειλαν ἄγχι
 καὶ εἰς χιλίας ὀκτακοσίας ναῦς, ἡγεμένα τού-
 των πῖνα καταστήσαντες Μουσαλμαῶν τῇ
 σφῶν ἀφ' ἀλέκτω καλούμενον. Ταῦτα μα-
 θόντες οἱ γραπτοὶ καὶ πολιτικοὶ ἀρχόντες
 καὶ πρὸ τῆς Θεοδοσίου ἀπειρίδου, καὶ ὡς οὐχ
 ἱκανῶς ἔχοντες τὰ πρὸς τοῖς πολεμίοις ἀντικα-
 τίστασθαι, ἐφίστανται αὐτῶν πρῶτονι ὡς πρὸς
 βασιλείαν πρῶτονι ἵστασθαι καὶ ἀβλαβῶς
 ἰδιωτεύσθαι. καὶ αὐτοὺς ὑπεχώρει, εἰς αὐτὸν
 inualef-

inualescente Tyrannide Imperij status ac reipublicæ negligitur, ac paulatim in deterius prolabitur, vnà & literarum studia restringui atque intercidere cœperunt, nec minùs disciplina militaris euanescere. Ita factum vt Romanum Imperium bellis impunè lacefferetur, ac cædes passim promiscuè & abductiones hominũ, & vrbiũ euersiones fierent. Accessit ad horũ malorũ cumulum Saracenorum irruptio, qui contra Regiam urbem terrestri expeditione facta infinitas equitum ac peditum copias ex subiectis sibi gentibus collegerant. Eodemq. tẽpore classem ingentem mille octingentarũ nauium circiter miserant, Duce Musalmano (ita enim gentili eum lingua vocabant.) Quibus rebus cognitis tam militiæ Præfecti, quam ciuiles Magistratus cùm Theodosij imperitiam animaduertèrent, neq. tantis hostiũ viribus sustinẽdis parem esse scirent, instare atq. hortari cœperunt, vt Imperio sese abdicaret, ac tutò se in ordinem cogi pateretur. Nec conditionem abnuuit

iōccxvi.

ille, sed anno Imperij vertente spon-
te deposuit. Inde de successore de-
ligendo consilium ineunt, ac tum
fortè Leo Patricius oblatus est Oriē-
talibus copiis ea tempestate præ-
fectus. Hic igitur (vt Imperatores
solent) solenni pompa susceptus Au-
rea porta Byzantiū ingreditur, atque
in maiore Ecclesia Imperatoriam
15ccxvii coronam accipit. At Saraceni mul-
tis Romanorum oppidis euerfis Per-
gamum insuper occupant: quam
cum aliquandiu obsedissent, hanc
ob causam in suam potestatem redi-
gunt. Oppidani furore quodam
mali Dæmonis correpti prægnan-
tem puellam, quæ tum primū
vterum ferebat, iam vicinam par-
tui consecant, ac detractum vtero
fœtum in aquæ caldario perco-
quunt. Dehinc milites omnes dex-
træ manus digitos in vas illud im-
mergunt. Verū tam immane fa-
cinus repentè divina ira consequi-
tur. Nam neque manus contrecta-
re arma potuerunt, & cessantibus

εἶτα ἐν τῇ βασιλείᾳ Αἰακίδου. Εἶτα εἰς
 ψῆφον ἐληλυθόντων τῷ βασιλευσίντος θύρεθρῳ
 Λέων ὁ Πατεικίος πτωικαῦτα στρατηγὸς ὢν
 τῷ τῆς αἰατολικῆς λεγεωνάρχου στρατῷ, καὶ ὡς
 εὖ ἔτος βασιλεύσει Αἰακίδου ἀφ' ἀποπομπῆς δόξης
 ἀφ' ἧς χρυσῆς καλουμένης πύλης εἰς τὸ
 Βυζάντιον εἰσελεύσεται, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Εκ-
 κλησίᾳ ἡνόμενος, ἐκείσε τὸν τῆς βασιλείας
 αἰεδήσαντα γέροντα. ὁ δὲ τῆς Σαρακηνῶν λαὸς
 πλῆθος τῆς Ρωμαίων κατελὼν πολίσματι
 κατὰ λαμβάνει τὸ Πέρζαμον καλουμένην πό-
 λιν. καὶ ἤδη τῆς πρὸς αὐτὴν πολιορκίας εἶχον-
 το. καὶ τότε αἰεθροῖσι ἐξ αἰτίας τοιαυταῖς. ἐκτι-
 νος δαμνικῆς ἐπιβολῆς οἱ τῆς πόλεως ἔνδον
 προστόκον κέρην λαβόντες ἐκχυμένῳ, καὶ ἤδη
 πρὸς τὸ τεκεῖν ἐγγίζον, καὶ τότε τὴν τε ἀνέτεμον,
 καὶ τὸ ἐν αὐτῇ βρέφος ἄραιτες ἐπὶ λέβητος
 εὐδαίει ἐφόδοι. ἐφ' οἷς πρὸς τὸ πολεμῆναι τοῖς
 ἐχθροῖς πρὸς δουλοσύνην, τὰς χεῖδας τῆς δε-
 ξιάς χερσὶν κατεβάτησαν. ἐκείθεν τε τὰ ὄχι
 ὀργῆς τῷ θεοῦ κατελάμβανεν. αἱ γὰρ χεῖρες
 ἐφάπτετο, ὅπλα διείρυντο καὶ ἀποσπέντων

οἱ πολέμοι πλὴν πόλιν εἶλον ἀμαχητὶ ἐκείθεν
 ἄραντες οἱ Σαρακηνοὶ πρὸς τὰς γενῶν τῆς
 Αβυδου καπαλαμδαίοισι, καὶ εἰς τὰ ὅτι Θρά-
 κης αἰτίωρα γίνονται. καὶ πλείστα ταύτης ἐλόν-
 τες πολίσματα ὅτι πλὴν βασιλεύοντι ἀφί-
 κοντο. καὶ χάρακα ταύτη περικαλλέως, καὶ τῆς
 πολιορκίας εἶχοντο. Ἰσκαμδεκαμηνιάων χρόνον
 ἐν τῇ ποροεδρία δ' ἐγένοντο, ἰδέας μηχανη-
 μῶν ὡς πλείστας ποροενέχοντες. ἐν ταύτῃ κα-
 ταλαμδαί καὶ ὁ τῷ Σαρακηνοῖν πόλεμος, ὃς ἡγεῖτο
 Σολυμαῖν ὀνόματι Αρσάδων φωνῇ καλεσμένος.
 ἐν ᾧ δὲ τῷ ὑπὸ τοῦ Βυζαντινῶν πόρων αἰήσαντο
 αἰχμαπύπιν ἰῶσαι ναῦς, οἷά τ' ἔωτο φυλαχέσθαι
 καὶ φόρτω πολλὰ βεβαρημέναι ἐκτετραπώ-
 τῃ πλῆθος καὶ ὀπλων, καὶ ἅμα μικρὰ πνύμα-
 τος ἀντιπνύσματος, καὶ ὃς ῥείθρον εἰς τοῦπίσω ἀ-
 γαλῶν βιαζομένην χαλαρότερον ἐπέπλεον. ταύ-
 τας ὁ βασιλεὺς πεπαισμένος διήρεσιν ὅτι βας
 καὶ διέκπλοις ποιησάμενος πρὸς κατέφλεξεν
 ἕστας τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι. ὃς λοιπὸς ἅπας πό-
 λος ὧς Θρακικῶν ποροαλβύσας Βοσπόρων ὧς λι-
 μένι ὧς χαλαρῶς Σωθενείῳ ποροσρμίζε, καὶ

illis hostes vrbe sine prælio potiti sunt. Hinc profecti Saraceni ad fauces Abydi, atque in Thraciam postremo delati sunt. Nec paucis illis oppidis subactis Regiam ad Urbem contendunt. Quam cum operibus cinxissent, tredecim totos menses in obsidione persistunt, & varia ad eam machinarum genera comparant. Inter hæc Saracenorum classis aduenit, cuius Dux erat Solyman Arabicè dictus. Ac dum postremò naues Byzantij fretum superant, & à tergo sequuntur, utpote magna militum vi atque armorum onustæ: dumque leui aura reflante, & aduerso maris impetu repellente tardiùs nauigant, Imperator ea re animaduersa biremes conscendit, & per mediam classem elapsus numero circiter viginti succendit. Ceteræ naues ad Thracium Bosphorum aduectæ ad Sosthenium portum applicant, &

ibidem hiemant. Quo tempore tam aspera vis hiemis fuit, ut præ niuiū copia centenis diebus videri terra non potuerit. Ex quo Saraceni hominum atque equorum, camelorum item ac iumentorum ingentem numerum amittunt. Insequente vere altera rursus ex Ægypto classis appulit Sophiano Duce, frumenti atque armorum copiam ingentem aduehens, ac paulò post alia rursus ex Africa cum armorum apparatu atque annona submissa est, cui Iezidus quidam Saracenus imperabat. Hi cum paratum à Romanis (vtri diximus) ignem atque incendium metuerent, Byzantij freto ob traiciendi desperationem relicto, ad Bithyniam applicant, atque alter Pulchri agri, alter Satyri portum capit. Ægyptij verò, qui vnà cum iis nauigabant, noctu lembis qui nauibus adhærebant conscensis Byzantium confugiunt, & Imperatoris nomen faustis acclamationibus prosequuntur. Quibus rebus

αὐτὸ διεχέιμαζεν· ἐν ᾧ συμβέβηκε χημῖνα
 μέγιστον ἡμέαζ, ὥστε μηδαμῶς γλυῖ ὀφθαλμοῖς
 ἐκ πληθύνος τ' κατενεχθείσης χιόνος ἀχρεὶς εἰς
 τὰς ἐκατὸν ἡμέρας. ἔξ δ' ἐκ πληθύνος οὐκ ὀλίγων
 ἀνδρῶν τε ἔ' ἵππων καὶ καμήλων καὶ λοιπῶν
 ζώων ἀπέβηγον. ἔαρος δ' ὅτι γρομῶν ὅτι κα-
 ταλαμβαίῃ ἔ' ἔτερος τῇ Σαρακηνῶν πόλεις
 πληθύνος δ' Αἰγύπτου δ' ἡγεῖτο Σοφίαν, ὄνομα
 ἀρχῶν. Φόρπον ἀρχῶν ἐν αὐτῇ σιτῇ τε πλείους
 καὶ ὀπλων. ὀλίγου δὲ διηχθόντος χρόνου ἔ' ἔτερος
 ἐφίσταται πόλεις ἐκ τ' αὐτῇ Αφρικὴν αἰαχθεῖς,
 ὀπλων τε πολλῶν ἔ' διαπορημῶν καταγέμεν.
 δ' ὑπῆρχεν ἡγεμῶν Ιέρξιδος Σαρακηνῶν ὄνομα.
 δ' τοὶ ὡς φασὶ πλεὺς ἐκ τῇ ἐσκαυασμένῃ πᾶσι
 Ρωμαίοις πύργους ὑφορώμενοι βλάβῳ, τ' οὕτω
 Βυζαντίον πόρρον ἀπογνόντες τοῖς πύργους Βιθυ-
 νίαν μέρεσι πρὸς ἑσέρον. ὁ μὲν πρὸς τὸν καλὸν
 μῦθον λιμνὴν καλοῦ ἀγροῦ, ὁ δὲ πρὸς ταῖς
 ἀκταῖς λεγόμενῃ Σατύρου. οἱ δ' ἐν αὐτοῖς
 εἰσπλέοντες Αἰγύπτιοι νυκτὸς τοῖς ἐνεσηκῆτας
 λέμβους τῇ νηῶν εἰσβάντες πρὸς τὸ Βυζαντίον
 ἦγον, καὶ τὸν βασιλέα ἀφῆμον. ἐφ' οἷς ἀνα-

θαρσήτας ὁ βασιλεὺς πυρφόροις ναῦς καὶ τῶν
 τοῦτων σόλων ἐξέπεμψε, καὶ πάσας αὐτῶν τοῖς
 ναῦς ἐνέταρσεν. ἐκ δὲ τὴν λαφυραγωγῶντες
 καὶ ἐκ τῶν ὑπὲρ χρότων αὐτοῖς ὁ πλὼν καὶ δαπάνη-
 μῶν καὶ ἀπορρίθνεντες πρὸς βασιλέα ὑπέ-
 στρεφον. οὕτω δὲ χρόνῳ Σέργιος ὁ Παβίκιος ὁ
 τῆς Σικελίας γρατηγός, καὶ οἱ τὰ ἐσπέρεια οἰκοῦν-
 τες τὰ πρὸς τὸν Βυζάντιον καὶ τὴν βασιλέα ἀπο-
 γινόντες τῆς ἀπορίας τῆς πολέμιας χάριν κατ'
 αὐτῶν ἐφόδον, ἰδὼς δὲ φοροῖσι βασιλέα τῶν ὑπη-
 ρεῖν πρὸς Σεργίου Βασίλειον ὀνόμα, ὑὸν γε-
 γονότα Γρηγορίου τὸν ἐπὶ κλίῳ Ονομαζούλου,
 Τίσεριον αὐτὸν ὀνομάζοντες. τῶν ἀκηχεῶς
 ὁ βασιλεὺς Παῦλον τὸν Παβίκιον γρατηγὸν
 Σικελίας πρὸς ἀλλεται, ἅτε πιστὸν καὶ οἰκεῖον
 ὑπὲρ χρόνῳ καὶ τακτικῶν ἐμπειρογόν, καὶ πρὸς Βα-
 σίλειον ἐκπέμπει. ὁ πινος ἐκ δὲ καὶ ἀλαβόν-
 τος, Σέργιος φυγὰς ἐκ δὲ οἴχεται, καὶ πρὸς
 Λοδωβαρίδης γίνεται. Παῦλος δὲ ἐν τῇ γήσῳ
 λαὸν πρὸς ἀφ' ὧν τὰ βασιλείας ἀναγνώσκει
 γρηγορεῖ. δι' ὧν εἰς πίσω πιν ἐλθόντες, τὸν τε
 βασιλέα ἀφ' ἡμέτερον, καὶ Βασίλειον, καὶ τοῖς ὑπὲρ

animatus Imperator incendiarias naues aduersus illas classēs immit- tit, atque vniuersas igne consumit. Ex quo ingentibus spoliis ditati il- lorū armis ac commeatu in suas na- ues imposito ad Imperatorem re- deunt. Per idem tempus Sergius Patricius Siciliae Dux, & qui in Oc- cidente erant ignari quæ ad Byzan- tium acciderant, atque Imperato- ris rebus in tanta hostium incur- sione desperatis, quendam ex ap- paritione Sergij Imperatorem con- stituunt Gregorij cognomēto Ono- maguli filium, quem mutato no- mine Tiberium appellant. His au- ditis Imperator Paulum Patricium Siciliae præficit, quem fidum sibi & coniunctum habebat, ac rei bel- licæ peritum, eumque contra Basi- lium mittit. Huius aduentu Sergius ad Longobardos confugit. At Pau- lus insularibus congregatis Impe- ratoris epistolas legit: quibus con- firmati Imperatori feliciter accla- mantes Basilium & electos ab eo

Magistratus victos offerunt. Paulus Georgio quodam & aliis interfectis eorum capita ad Imperatorem mittit, ceteros verberibus atque ignominiosis affectos, nonnullorum etiam amputatis naribus, extra fines Imperij relegat. Sergius accepta fide ad Paulum reuersus est. Inde pacatus in Occidente status rerum ac tranquillitas fuit. Secundum hæc Imperatori filius nascitur, cui Constantini nomen imposuit. Decima

1300cxviii

quinta insequentis mensis Augusti Saracenorum equitatus omnis & classis ab vrbe discedit, amissis nauibus quamplurimis, quas tempestas ac ventorum impetus disiecerat. Harum quædam per insulas dispersæ ad Cyprum vsque dissipatæ sunt; aliæ cum omni supplemento demersæ. Interim Artemius Thessalonicæ exulans de occupando rursus Imperio noua consilia molitur: quod hunc in modum aggressus est. Datis ad Sisinnium Patricium cognomento Rhendacium literis; qui tum fortè apud

αὐτὸν παρεχόμενος τὰς ἀρχὰς δεσμίους αὐτοῦ
 παρὰ δὲ δώκασιν. ὁ δὲ βούτοις παρὰ λαβὼν
 Γεώργιον πῖνα ἔτερος ἀνδρὲς, καὶ βούτων τὰς
 κεφαλὰς παρὰ τὴν βασιλέα ἀνέπεμψε. βούτῃ
 ἄλλοις σὺν πληγαῖς ἔαχίαις πολλαῖς, ὧν ὃ
 καὶ τὰ ῥίνας ἐκτεμῶν, ὑποφωρίαις πέφρεπεμψε.
 Σέργιος ὃ τῆς ἐαυτοῦ σωτηρίας λόγον αἰτήσας
 παρὰ τὸν Παῦλον ἐκομίσθη. ἐνίωθεν τὰ τῆς
 ἐσπέρας πράγματα ἐν εἰρήνῃ ἔῃ σιχία κα-
 τέτη. Μετὰ τὸ τοῦ πικτεται ἡὸς τὰ βασιλεῖ, ὃν
 ὠνόμασε Κωνσταντῖνον. πεντεκαδεκάτῃ δὲ τῷ
 ἐπεισιόντος μινὸς Αὐγούστου πρῶτα τὰ τε
 ἰπποικὰ ἔπλῖμα τὴν Σαρακηναῶν ἐκτραβύ-
 ματα τῆς βασιλευδίας ἀπεχώρου, πλείστας
 ναὺς ἀποβαλόντες ὑπὸ τε ζάλης ἔαέμων
 ἀγρίων κατὰ ληφθείσας. ἔπῶλλων μὲν εἰς τὰς
 νήους ἀρχὴ καὶ εἰς Κύπρον σκεδαθεισῶν, ἐτέρων
 ὃ ἔαυτάνδρων ὡς βυθῷ παρὰ δουλοῦσιν. Αρτέ-
 μιος δὲ ἐν Θεσσαλονίκη ἐξόριστος ὧν πάλιν
 πειρᾶται τῆς βασιλείας ἐπικρατήσῃ, ἔεπε-
 χεῖρ ἑαυτὸν παρὰ τῇ. γράφει παρὰ Σισίνιον
 Πατείκιον ὃ ἐπὶ κλίω Ρενδάκιον παρὰ τῇ τῇ

Βυλγάρων διατειρόντα χώρα πρὸ βασι-
 λέως τιμικαῖτα ἀποσταλέντα, ὡς αὐτὸ συμ-
 μαχίαι πρὸ αὐτῶν καὶ τῶν Σαρακηνῶν λήψοι-
 το, ὅπως αὐτὰ καὶ κατὰ γνώμην συμπεράξῃεν,
 αἰαπεῖσοι δὲ καὶ Βυλγάρους συνεργήσῃεν αὐτῶν.
 ὁ δὲ τῷ τοῦ ἐπέχετο. γραφὴ δὲ καὶ πρὸς Νική-
 ταν τὸν Μάγιστον δὲ ἐπὶ κλίῳ Ξυλινίτῳ ἐν
 Κωνσταντινῇ πόλει ὑπερχόντα, ἐπὶ δὲ καὶ πρὸς
 Ἰωάννῃ Πατείκιον, καὶ τῷ λεγόμενῳ βασιλικῷ
 Οφικίῳ ἡγεμόνι. καὶ Θεοδοσίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ τῷ
 βασιλικῷ γραμματέων, καθ' οὓς ἐβασίλευε
 χρόνους ἡγεμόνων. καὶ Νικήταν ἐπὶ κλίῳ Αν-
 δρῆκα ἀφ' ἑνὸς τειχῶν, παλαιᾶς Φιλίας αἰα-
 μιμνήσκεσθαι, καὶ ἐτίμοις εἶναι συνεργήσῃεν αὐτῶν, καὶ
 τὴν πόλιν ἀνοιγνῶναι, καὶ ὡς βαπλέα ὑποδέ-
 χεσθαι. καὶ γραφέντα οὖν δι' οὗτος ὁ βασιλεὺς δια-
 γινώσκειται. καὶ τοῖς καὶ γραμμάτα διαλαλοῖς
 χροῖται, καὶ πληγὰς ἀκίβηται. καὶ αὐτοὶ ὁμο-
 λογεῖσι. καὶ Νικήτα μὲν τῷ τὴν ἀξίαν Μάγ-
 ιστον, καὶ Θεοκτίστου τὰς κεφαλὰς ἐξέτεμε. τοῖς
 δὲ ἄλλοις οὐ μικρῶς ἀκιντάμενος καὶ δημεύ-
 σας ἐξορίας ἀπέπεμψε. Ἀρτέμιος δὲ ἄμφω

Bulgaros erat auxilij contra Saracenos impetrandi causa ab Imperatore missus. Huic igitur per literas suadet, ut se conatibus suis adiutorem præberet; sed & Bulgaros in consilij societatem pelliceret: quæ omnia uti postularat facturum se esse promittit. Eadem de re ad Nicetam Magistrum cognomento Xylinitem Constantinopolim scribit, necnon ad Isoen Patriciū Regij Obsequij præfectum, & ad Theodosium Notariorū quo imperabat tempore Principem factum: itemque ad Nicetam cognomento Anthracem murorū Præfectum. Quibus literis pro veteri familiaritate rogat, sibi ut maturè subsidio esse velint, atque Urbem aperiant ac pro Imperatore se recipiant. His omnibus ad Imperatorem perlatis, quotquot eas literas acceperant comprehensi & flagellis affecti. Nec illi factum inficiati sunt. Ergo Nicetæ Magistro, & Theodisto capita præciduntur. Cæteri male mulcati & proscripti extra fines Imperij relegantur. Artemius cū

Sisinnio Patricio & Bulgaris Heracliam peruenit cum lembis, quos Thessalonicam subduxerant, quæ illi monoxyla vocant. Imperator scriptis literis Bulgaros admonet, ut bello pacem anteponant, & hostes suos sibi in potestatem tradât. Illi ad excusationem conuersi veniam deprecantur, & pacem firmam fore pollicentur. Mox Artemium cum Thessalonicae Præsule aliosque plurimos vinctos ad Imperatorem mittunt, vnâ cum Sisinnij Patricij capite, quod ei præciderant, atque ita in patriam reuersi sunt. Imperator Artemium & Archiepiscopum in potestatem habens ambobus in Cynegio caput amputari iubet. Tum equestri spectaculo dato eorundem capita conto suspensa per Hippodro-num traduci. Reliquos omnes verberibus caesos naribus amputatis & publicatis bonis relegat. Hæc ubi facta, Germanum Patriarcham accessens quinta & vicesima Martij

Σισινίῳ δὲ Πατεικίῳ καὶ τοῖς Βυλγάρῳις μέ-
 γροις Ηρακλείας καταλαμβαίῃ. σὺν αὐτοῖς δὲ
 καὶ ἄλλοι ἦσαν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀκράτια, μονό-
 ξυλα δὲ αὐτοῖς πόρτα γερύουσι. γράφει δὲ Βυλ-
 γάρῳις ὁ βασιλεὺς ὡς πρὸς εἰρήνῃ μᾶλλον
 ἀσπάζονται, καὶ τοῖς ἔθροισι παραδίδειν. οἱ δὲ εἰς
 ἀπολογία κατέστη ὑπὸ γνώμην αἰτήσαντες,
 καὶ τὰ πρὸς εἰρήνῃ ὑπογράψαντες. καὶ τὸν Ἀρ-
 τέμιον σὺν τῷ ἑρχομένῳ Θεσσαλονίκης, καὶ
 ἄλλοις πλείοσι δεσμοῦται πρὸς βασιλέα πέμ-
 ποιοι. Ἐ Σισινίῳ τῷ Πατεικίῳ πρὸς κεφαλὴν
 ἐκτεμνόντες ὡσαύτως τέλλουσι. ὅπως τε πρὸς
 τὸν αὐτὸν ἀπεχώρῃ. Ἀρτέμιον δὲ σὺν ἑ
 Ἀρ-
 χιεπισκόπῳ πρὸς λαβῶν ἐν ἑ
 λεγόμενῳ κυ-
 νηγίῳ ἀπέτεμεν. ἱππικὴν δὲ ἀμιλλὰν ὅτι τε-
 λέσας τῷ ἀποδημηθέντων τὰς κεφαλὰς δὲ τῷ
 ἱπποδρομίᾳ ὅτι κονδὶ ἀπληρτημένους δὲ ἐπὶ μ-
 πλε. τοῖς δὲ ἄλλοις πόρτας αἰκιστάμενος, καὶ
 τὰς ῥίνας αὐτῶν ἐκτεμνόν, ἔδην μείσας ὑπο-
 είας καταδίκασε. ταῦτα οὖν καταπραξά-
 μενος παρακαλεῖται Γερμανὸν τὸν πτωχεύοντα
 ἑρχομένην πέμψῃ καὶ εἰκάδι τῷ Μαρτίῳ

μινὸς τῆς τρίτης Ἰνδικιανός, τῇ σωτηρίᾳ τοῦ
 Χριστοῦ αἰασαπῇ, ἐν ᾧ Τειθυναλίᾳ λεγο-
 μένῃ δεκαεννέα ἀκκυσθήτων, ἐξέφθ' ἡ γυνὴ Κων-
 σταντῖνον εἰς βασιλέα. οἷον δ' ἐκ τῶν χρόνων ἐκεί-
 νους, πρὶν τὰς νήσοις τῆς τε Θήρας ἔθ' Θηρασίαν
 καὶ Λαμίας συμβέβηκεν, αἱ πρὸς τῷ Κρητικῷ
 πελάγῳ κείνῳ, πρὸς δ' αὖθις ἄξιον. Θέ-
 ρεις ὥρας ἐνεστηκίαν σκυλιώρητι τῷ θαλάττειον
 βυθῷ· πληροῖσι ὅτι καπνώδη αἱ μὲν ὄξερδ' ἔχουσιν·
 ὁ δὲ δὲ πρὸς πολλὴν πυκνότητα τῆς ἀέρος πῦρ ἔξα-
 φθίμῃ, ἔκ μὲν τὸ πῦρ λίθοις συστῆναι, ἐν δὲ γῆναι
 τε τῇ γῇ τῇ ἰερᾷ καλουμένῃ νήσῳ. αὐτὴ δὲ καὶ
 αὐτὴν φασὶν τὰ ὁμοίᾳ τῷ πῶρ ἔβηθ' αἰαδ-
 ῶναι χάρις, κατὰ τὴν καὶ τὰς ῥηθείας λόγους
 Θήραν καὶ Θηρασίαν νήσοις. ὧς ἀπείρω δ' ἐκ πλη-
 ρῆς τῇ αἰαδιδομένων λίθων αἰὰ πάντων κατε-
 σπρέαται τὸ ἐκείνῳ θαλάσσῳ. ἐν τῇ δὲ τε ἀφι-
 κέσθ' ἀγροὺς Ἀβύδου καὶ τῆς Ἀσιάπιδος πρὸς
 θαλάσσης. ὑπεκκαίεσθαι δ' ὅτι πρὸς αὐτὰς
 ῥῆθ' ὅσους ὡς μηδὲ πηλὸν αὐτὰς πια ἰχθυῶς
 ἔχῃν. ταῦτά φασιν ἀκούσαντα τὸν βασιλέα
 ὑπολαμβαίνειν τῆς ὀργῆς ἐπὶ μινύματα

mensis Indictione III. ipso die salu-
tiferæ Christi Resurrectionis in Tri-
bunali, quod nouemdecim accubi-
torum dicitur, Constantinum fi-
lium Imperatorem coronat. Neque
vero prætereundum est, quid ad
Theram & Therasiam Cretici ma- 15CCXXVI
ris insulas sub idem tempus accide-
rit. Nam ineunte æstate fumidæ &
opacæ nebulæ vis ingens è profun-
do maris erupit, ex qua longè laté-
que densatus aër in ignem exarsit,
quem lapideæ moles subsecutæ cum
Hiera (quam vocant) insula coalue-
runt. Hanc insulam vt & ambas il-
las quas diximus Theram ac The-
rasiam eodem modo ex alto emer-
sisse ferunt. Cæterum tanta fuit
erumpentium lapidum copia, vt to-
tum illud mare consterneret, indé-
que Abydum vsque & Asiatici lito-
ris oram eiiceretur. Quorum etiam
lapidum ardore quoquò delati erant
ita maris vnda concaluerat, vt ne
admotis quidem manibus sustineri
posset. His acceptis Imperator haud
dubia diuinæ iræ indicia reputans,

quibus de causis excitata essent anxius cogitabat. Ex quo demùm de oppugnanda religione ac sacris imaginibus euertendis consilium cepisse dicitur: quasi ob earum collocationem & adorationem tanta illa prodigia contigissent, perperam omninò istud interpretatus: atque etiam populum ad suam sententiam traducere conatus est. Quamobrem plerique calamitatem Ecclesiæ lugebant. At qui per Græciam & Cycladas habitabant dogma impium execrati ab Imperatore deficiunt, maximaque classe cōparata Cosmam sibi Imperatorem præficiunt. Quod dum Agallianus quidam ex illius Ducibus animaduertit, planè de eius salute desperans, vt erat armatus se in profundum maris immittit. Cosmas vnà cum Stephano comprehensi ac securi percussi sunt. Inde æstate sequenti rursus Saracenorum equites in Romanorū fines incursionem faciunt Amera & Mauia ducibus. Qui ad Nicæam Bithyniæ Metro-

καὶ ἥ τις αἰτία ταῦτα κεκίνηκε διασκέπτεσθαι.
 ἐντεῦθεν λοιπὸν καὶ τὸ δυσσεβείας ἵστασθαι· καὶ τῶν
 ἱερῶν εἰκονισμάτων μελετᾶν τὴν κατὰίρεσιν. ὥς
 ἐκ τῶν βούτων ιδρύσεως τε καὶ παροικιωήσεως
 γεγενέναι οἰόμηνος τὸ πρῶτον, κακῶς εἰδώς.
 ἐκ διδασκῆναι δὲ τὸν λαὸν τὸ οἰκείον ἐπεχείρησεν
 δόγμα. πολλοὶ γυνὴ πλεονέχου τῆς Εκκλη-
 σίας ἀπωλοφύροντο. δὲ δὴ καὶ οἱ τῇ Ἑλλάδι
 ἔτι τὰς Κυκλάδας νήσοις οἰκοῦντες ἔτι παροικί-
 οῦντες τὸ δυσσεβεῖν παρὰ τὸν βασιλέα δια-
 στασιάζουσι. καὶ πλεονέχοντες ἀποβιβάσαντες,
 Κοσμάς βούνομα ἐφ' ἑαυτοῖς βασιλεύουσι. τῷ
 δὲ παρὶ αὐτὸν ἀρχόντων ἵς Ἀγαλλιανὸς ὄνομα
 ταῦτα θεασάμενος, καὶ τὴν σωτηρίαν αὐτῷ ἀπο-
 γνῶν, σὺν τῇ πόλει πλείονα ἑαυτὸν ἐν βυθῷ πρὸς
 ἔδωκε. Κοσμάς δὲ καὶ ἑπὶ τὸν Στέφανον συλλη-
 φθέντες τὰς κεφαλὰς ἀπειμήθησαν. ὅθεν ἔτι γε-
 νομένης τῆς πάλιν ἱπποκράτους ἐραλίδεως τῇ
 Σαρακηνῶν πλεονέχῃ τῇ Ρωμαίων ἀρχῇ κατέ-
 θεον. ὅθεν ἡ γυνὴ Ἀμερας καὶ Μαυρίας ὄνομα ζώ-
 οντες Σαρακηνοὶ καὶ κατὰ λαμβάνουσι παρὰ τῇ
 κατὰ ζώοντι τῇ Βιθυνίας πόλει Νικαίᾳ καλε-
 σθαι.

μύλων· ὅτι ἵνα χεῖνον τῆς πολιορκίας ἐχόν-
 τες, τέλος ἀποσκάσει ἀπεπέμποντο. μὲν οὖν
 ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀποδείξει πλῆθον λαὸν τῆς
 πόλεως πρὸς τὰ βασίλεια. καὶ συλῆκαί τ' τότε
 τῆς πόλεως ἀρχιερέα Γερμανόν. ὃς συλῆκα-
 φειν καὶ τὴν καθαρύσεως τῆς εἰκόνων τῆς ἀγίων
 ἐν ἀγάλλει. ὁ δὲ πρῆνταιτο, καὶ τὴν ἱερωσύνην
 ἀπέβαλεν λέγων ὡς ἀνθ' οἴκου μνηκῆς Συνό-
 δου ἐλθραφον πῖσιν ἐκ ἐκτίτημι. ἐκεῖθεν ὅτι
 τὴν πατρικὸν οἶκον ἀνυμνῶν αὐτὸς τὴν ζωῆς
 βιοτεύων διετέλεσε χρόνον. μετ' αὐτὸν δὲ πορ-
 χείζοντας ἀρχιερέα Αναστάσιον Κληρικὸν τὴν
 μεγάλης Εκκλησίας τυγχάνοντα. ὃς ἐκείνου
 οἶκῳ πολλοὶ τὸ δούλου ὄντων ὅσοι ἐν βασιλείᾳ
 οὐ σκωπεύοντο δόγματι τιμωρίας πλείστας ἐν
 ἀγκισμοῖς ὑπὸ ἐμῶν. ἐν ᾧ δὲ οὕτω ταῦτα
 ἐφάπτετο ἐκπέμπει ὁ βασιλεὺς πρὸς τὴν τῶν
 ἐθνῶν τὴν Χαζάρων ἡγεμόνον. καὶ τὴν αὐτὴν θυ-
 γατέρα μεταπέμπει, ὃς ἐν ᾧ Κωνσταντῖνον
 εἰς γυναικα κατηγάγει. χρόνον δὲ μεταξὺ πα-
 ρηρόντος σοφιστὸς ἐνοικήσῃ καὶ τὸ Βυζάντιον,
 μὴ δὲ καὶ πόλεσιν ἐτέρας καὶ χώροις ἰχυρώς

polim positis castris aliquanto tempore obsidione tentata re infecta demùm reuerſi ſunt. Poſt hæc Imperator ingenti ciuium numero in Palatium collecto vnà & Germanum Patriarcham aduocat : tùm apud eum vehementius inſtat , vt de ſacris imaginibus euertendis decreto ſuo ſubſcriberet. Quod ille renuit, & Epiſcopatu ceſſit. Neque enim, inquit, ſine generalis Concilij auctoritate ullũ religionis dogma ſcripto committo. Ergo cùm ſe paternam in domum recepiſſet illĩc reliquum vitæ tempus exegit. Huius in locum Anaſtaſius ſubſtituitur Eccleſiæ magnæ Clericus. Deinceps itaque multi ſtudioſi pietatis, qui Imperatoris dogmati aſſentiri nolebant, variis pœnis atque ignominiiſ affecti ſunt. Dum hæc aguntur Imperator legatos ad Chazarum Principem mittit, qui eius filiam peterent, quam Conſtantino filio deſpondit. Interiecto deinde aliquanto tempore Byzantium terræ motu concuſſum eſt, quo & aliæ

1000XXX

1000XXXII

vrbes ac loca non minore impetu
 quassata sunt. Ac cùm aedes aliæ
 templaque & porticus ex ipsis fun-
 damentis conuulsa, nonnulla etiam
 euerfa, tùm quod Sanctæ Irenes no-
 mine dedicatum erat concidit, haud
 longè à maiore Ecclesia situm: cum
 quo & Arcadij quondam Impera-
 toris simulacrum corruit: quod
 in Xerolopho (hoc ei loco nomen
 est) suprâ cælatam columnam ere-
 ctum est. Et ad annum vsque terræ
 ille motus perseverauit: cuius me-
 tu plerique Vrbe progressi extra
 mœnia intuguriolis manebant. Leo

ccccxli. quarto & vicesimo Imperij sui an-
 no ex aqua intercute moritur. Con-
 stantino filio successore Imperij re-
 licto. Artabazus vero Imperatoris
 gener (Constantini is sororem in
 matrimonio habebat) cum iis qui
 de populo superfuerant (erat enim
 Obsequianorum Dux) ac duobus
 filiis Niceta & Nicephoro in Do-
 rylæi campo stationem habebat.
 Hic audita soceri morte de inua-
 denda Tyrannide consilium capit.

ὑπεφύεταί. Ἐπεὶ ἤδη ἄλλοις τε πολλοῖς οἴκοις, Ἐ
 ἱεροῖς ναοῖς, καὶ σπᾶς ἀνδρῶς ὑπεκαταβάλλει
 ἐκ παρθένων βάδερν αὐτῷ, ἔστι οὖς τούτων
 δὴ ἀπρέψας· Ἐ τὸν θεῖον ναόν, ὃν τ' ἀγίας Εἰρή-
 νης ἐπωνύμιον καλοῦσι, κατέσφεν· ὃς πλησιάζ-
 πατα τῆς μεγάλης Εκκλησίας ἰδρυ). μὲν ὃν Ἐ
 ὁ Αρχιεὶς τῷ πάλαι Ρωμαίων πᾶ σκῆπτρῳ
 ἰθύνοντος αἰδρίας, ὃς καὶ τ' λεγόμενον Ξηρό-
 λοφον, καὶ ὑφῆκε τῷ γλυφαίῳ ἰδρυ) κίονος,
 καὶ γῆς αὐτὸν ἐρρίπτῃ. διέμεινε δὲ τὰ τῷ σά-
 λου ἄλλῃ καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὅλον. δὲ πλεῖστοι τῆς
 πόλεως παροῖοντες, καὶ ἔξω τειχῶν αὐλίζόμε-
 νος εἰς καλύβας κατέμεινον. Λέων ὁ τεσσαρα
 Ἐ εἴκοσι ἔτη τ' βασιλείας μεταλλάττει τ' βίον
 ὑδερῷ χαλεπῷ ὡς πεσών. δὲ δόχον τ' τ' ὁ
 γῆς τὸν ὕον Κωνσταντῖνον κατελιμνήσκει. Αρ-
 τάβαζος ὁ ὃς γαμβρὸς Κωνσταντῖνος ἐπ' ἀδελ-
 φῇ ὑπῆρχεν, ἀμα πᾶ ὡς ὀντι λαῷ, στρατη-
 γὸς ὁ τῷ Οψικίῳ λαῷ ἐτύχανεν, καὶ τοῖς δυσὶν
 ὑέσιν, ὧν ὁ μὲν ἔπερος Νικήτας, δάπερος ὁ Νι-
 κηφόρος ἐκέκλητο, καὶ τ' ὁ λεγόμενος τῷ Δο-
 ρυλαίῳ πεδίον ὑυλίζετο. καὶ δὴ Τυρανίδα βύθους

καὶ αὐτὸς μελείᾳ, τὸν δ' ἑπιδερῶ θάνατον πυ-
 θόμενος· καὶ ὄρκοις τ' ὑπὸ χεῖρα κατεδέσμευ-
 λαὸν αὐτὰ μὴ δύναν' ἑσπάζειν, ἔπειθ' ὃ εἰς βασι-
 λέα μὴ δέχεσθαι. Κωνσταντῖνος δὲ τὴν βασι-
 λείαν κρατήσας ἀπομειράνειν αὐτῶν ἑπι-
 λεξάμενος τῆς πόλεως ἔξῃσι, καὶ τὸ πεδίον ὃ
 Κράτος περιταγρβύεται καταλαμβάνει. καὶ
 Ἀρτάβαζος ἐπήμηνεν ἡκεῖν πρὸς αὐτόν. ὥς
 αὖ ἄμα τῇ πολευμίων χάριτι βουλεύσιντο. ὁ
 δὲ ἤδη ὥρμα καὶ βυλῆς ἔνεκεν, ἀλλὰ καὶ τῆς
 βασιλείας αὐτὸν καταιρήσων. Κωνσταντῖνος ὃ
 τὰ τῆς Τυραννίδος πυθόμενος, καὶ Βίσιον τὴν
 ἀξίαν Πατείχιον προσυπλητήσασα, καὶ
 πάλ' ἕξει τῇ ἀντιπάλων πεσόντα αἰσόμε-
 νος. καὶ ὥς τὸ βασιλικὸν ἐσκέδασμένοις στρα-
 τήπεδον εἰσιδὼν αὐτὸ πρὸς τῇ χώρᾳ αἰα-
 τολικῶς καλουμένη Φιζὰς ἐνθένδε ἀπὼν
 τὴν σωτηρίαν τὴν ἑαυτοῦ παρέποιήσατο. καὶ
 αὐτοὶ δυνικῶς ὑποδξάμενοι ἐνωμέτους
 αὐτὰ πυνθήκας δεδώκεσαν, ὥς μέχρις αἰ-
 ματος ὑπὲρ αὐτῶν ἀνελέσθαι τὸν κίνδυνον.
 καὶ Ἀρτάβαζον αἰσθασὶς δυσφημισῶντες κα-

Quare populum omnem quem in potestate habebat sacramento adigit, fidos sibi ac beneuolos fore, nec alterum Imperatorem recepturos. Constantinus simul atque Imperij compos factus est, cum delecta exercitus parte extra Urbem in campum (cui Crasso nomen est) egreditur; simulque Artabazo mandat ut ad se veniat, quò inter se de propulsando hoste deliberent. Nec minùs ille sua sponte maturabat non ut consilio interesset, sed ut eum Imperio priuaret. Interim Cōstantinus audita Tyrannidis fama, cum insuper Viserum Patricium in occursum ipso à contraria factione peremptum esse cognouisset, quæ more Imperatorij exercitus instructa veniebat, properè digressus, ac saluti consulens ad Orientalium regionem confugit, qui humaniter eum excipientes cum iureiurando fidem insuper obstringunt, se ad mortem usque nullum pro eo periculum esse detrectaturos. Mox contumeliosas in Artabazum voces ac

conuitia iactant. Ad hæc Sisinnium Patricium cum Thracensibus copiis quibus præerat ad suas partes pertrahunt, collatisque in vnum viribus contra Artabazum procedunt. Nam Theophanes cognomento Monotius, qui Magisterij dignitatem gerebat, & Byzantij Imperatoris partes agebat ad Artabazum defece- rat; cumque & Imperatorem salu- tauerat, & Byzantiis persuaferat, Constantinum esse mortuum Artabazus Nicephorum filium, qui tum in Thracia copias regebat, ad sese aduocat, & ad Urbis custodiam cum his quos secum habebat militibus disponit: qui ex officio Imperatoris erant, partim cæcitate, partim aliis pœnis ac contumeliis afficit. Artabazus interim cum suis ad urbem accedit, cuius aduentu Sanctorum imagines illico restitutæ sunt. Hunc ponè secutus Constantinus Chrysopolin occupat, nauale ex aduerso Constantinopolis in Asia pos- tum. Vbi paululum commoratus regreditur, & ad urbem Amoriam

θύβειζον. μεταφέρονται γυνὴ καὶ Σισίνιον τὴν
 Πατείκιον σύμφρονα καὶ ἵκτων ἅμα ὧν ἔσθ'
 αὐτὸν στρατηγὸς μὲν τῆς Θρακησίων λεγε-
 μῆνός λαῶν. καὶ ἀποδότες καὶ Ἀρταβάζος ὁμῶς
 ἐχώρουν. Θεοφάνης δ' ὅν Μονώπιον ἐκάλουν τὴν
 τῆς Μαγίστης ἀξίαν διέπων, καὶ τὴν βασιλέως
 χρεῖαν εἰς Βυζάντιον ἀποπληρῶν, Ἀρταβάζος
 παρεπέμπετο, καὶ βασιλέα ἀνέκλήρωθε, καὶ Βυ-
 ζαντίους ἀνέπειθε, ὡς Κωνσταντῖνος τετυνῆκει.
 τὸν δὲ υἱὸν Νικηφόρον ὀνόμα καὶ τὴν Θράκην
 ἤ τε στρατηγὸς μεταπέμπεται. καὶ οὐκ οὐκ
 αὐτὸν στρατὸς πρὸς φυλακὴν τὴν πόλεως
 ἐκκαθίστησι. τῆς βασιλικῆς δ' ὑπηρετῆς οὐκ οὐκ
 ἐπετύφλω, οὐκ οὐκ καὶ ἑτέρως κατήκισε. καὶ
 Ἀρταβάζος ὁμοῦς τὰς σκυῶντι ἅμα λαῶν τῇ
 πόλει ἐφίσταται. καὶ αὐτὴ καὶ τῆς ἀγίων αἰετῶν
 ἱερὰ ἀπεικονίσματα τοῦτου δὲ κατόπιν ἰὼν
 Κωνσταντῖνος, τὴν Χρυσόπολιν καλουμένην κα-
 ταλαμβάλλει. ὅπνιον δὲ τῆς αἰτικῆς Βυζαν-
 τῆς πρὸς τῇ Ἀσιᾷ περὶ γῆς ὁρμαίνον. καὶ
 ταῦτα βραχὺν ὁρμαίνον χρόνον ὑπενόσθη, ὅτε
 πρὸς τὴν πόλιν, ὡς Ἀρμενίαν καλοῦσι, διεχί-

μαζε. τὰ δὲ ὄξῃς ἐπιγνομένη ἐν αὐτῷ τὸν
ἐπερὶ τῆς ὑπὸ Νικήτομ γρατηγὸν τῷ καλῶ-
μόν τῷ Αρμενιακῷ γρατῷ Αρτάβαζος ἀπο-
στέλλει. τὸν δ' αὖ ἐπερὶ Νικηφόρον εἰς βασι-
λέα στέφει. ἐπιγρατεύει δὲ καὶ τῷ Ἀσιατικῷ
χωρῶν. καὶ τὰ ἐκείνης χωρία ἐπημαίνετο πικρῶς·
καὶ παρ' ἐπιτήτῃ Κωνσταντίνος καὶ πρὸς τὰς Σαρ-
δάς ὑποσπάζει. πολέμῳ τε αὐτῷ συμμίζας
κραταιῶς ἐτροπώσατο. τὸν τε ὑπὸντα λαὸν
δουλωσάμενος, πλὴν τε ὑποδοῦν αὐτοῖς ἀποσ-
κευῶν εἰσποικισάμενος. Αρτάβαζος δὲ φυγὰς
πρὸς τὴν πόλιν Κυζικὸν κατὰ λαβῶν, καὶ κείθεν
ἀποπλεύσας ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ὤχετο. Νική-
τας δ' ὁ αὐτὸς ὑὸς καὶ Κωνσταντίνου πλὴν ὁρμὴν
ἐποίητο. ὁ δὲ πρὸς τὴν χειρὸν αὐτῷ μάχῃ
προσδράν, Μωδρινὴν τῇ ἐπιχειρῶ φωνῇ προ-
σαγορεύσας, αὐτὸν μὲν Νικήτομ ἐπέτατο, ὅς
ᾧ σωόντες λαοὶ πλείους αἰαρή. ἐντεῦθεν ἐν
μεγίσταις συμφοραῖς τὰ τῷ Ρωμῶν διεκίετο.
ὁππότε εἰ πρὸς ἐκείνους πρὸς πλὴν τῆς ἀρχῆς
ἀμιλλαν πέν ἐμφύλιον Χριστιανοῖς ἀνέριψεν
πόλεμον· οἷα γὰρ καὶ ὅσα συμβαίνειν τοῖς τοιούτοις

hyemat. Anno insequenti Artabazus alterum è filiis Nicetam Armeniorum Ducem mittit, Nicephorum vero Imperatorem coronat. Ipse in Asiam cum copiis trajicit. Quam cum populationibus infestam haberet, Constantinus obviam ei ad Sardes occurrit: & signis collatis longè superior fuit. Ita exercitu illius in potestatem redacto, omnibus quoque impedimentis potitus est. Artabazus Cyzicum primò, inde Constantinopolim fuga petiit. Nicetas eius filius aciem in Constantinum convertit, qui ad Modrinam commisso prælia Nicetam cum magna militum strage victum in fugam coniicit. Magna deinceps Imperij Romani calamitas fuit; cum hæc de Imperio ac dominatu contentio Christianos in civile bellum coniiceret. Quæ enim quamque atrocia illis temporibus euenire

solent, ut vel ipsa natura fuimet oblita videatur, ac sibi ipsi bellum inferat, ceteraque quæ dici minimè necesse est, haud pauci experientia didicerunt. Hoc modo superatis hostibus Constantinus traiecto in Thraciam exercitu castra ad Urbem posuit: & ne quid importari posset, diligentissimè aditus omnes interclusit. Quæ res tantam civitati rerum omnium inopiam attulit, ut ingrauescente in dies fame, plerique consumpti, alij è muro præcipitare se coacti sint, alij postremò portarum custodibus pretio corruptis furtim ab Urbe discesserint. Qui omnes à Constantino humaniter suscepti atque honorificè habiti sunt. Post hæc Nicetas rursus exercitu collecto Chrysopolim contendit. Huic Constantinus obuiam procedens ad Nicomediam iteratò victum ac captum in vinculis habuit. Marcellino vero ex eius comitibus Gangrenorum Archiepiscopo caput abscidit. Inde rediens Constantino-

εἶωθε τὰ δεινότερα, ὡς καὶ πῶς φύσιν ἑαυτῶν
 ὀπιθάναντα, καὶ καθ' ἑαυτῆς ἴσταται. καὶ τί γὰρ
 ἔλλα λέγειν. πολλοὺς δὲ ἐν πείρᾳ κατεστηκέ-
 ναι. ἐν τοῖσι καχυπέρτερος Κωνσταντῖνος γε-
 νόμενος πρὸς τὰ Θρακικὰ πατατῆται χειρὶ.
 καὶ ὧς τὰς παρορθεύει τῆς πόλεως. διεκώ-
 λυσε τὴν αἰατῶν εἰσφορὰν. καὶ ἐν τοῦτου
 ἐν μεγάλῃ ὡς ἡ πόλις αἰάκη. ὥστε τῷ μεγί-
 σου λιμοῦ τοῖς Βυζαντίοις κατατείνοντες τοῖς
 πολλοῖς μὲν σιωέσμεν δὲ φθίρεται. ἄλλοις
 ὡς τειχῶν ἑαυτοῖς ἔξω ῥίπην βιαζομένοισι.
 οἱ δὲ καὶ δώρις ἐπειδὴ τοῖς ὅπῃ πυλῶν
 φύλακας κρύβδω ἐξιώναι τῆς πόλεως. Κων-
 σταντῖνος ὃ ἀπομύσας ὁ μὲν εἰς ἐδέχετο, καὶ πᾶσι
 ποιεῖτο μάλιστ' αὐτῇσι οὖν Νικητῶν ὀπιθρα-
 τεύει, καὶ μέγρι Χρυσοπόλεως πρᾶγινε. Κων-
 σταντῖνος δὲ πάλιν αὐτῷ ὀπιτίηται. καὶ κατὰ τὴν
 Νικομηδέων καταλαμβαίνει πόλιν, ἐκ αὐτὸν μὲν
 χρωσάμενος σιδηροῖς ἐδέσμει. Μαρχελλίνῳ ὃ
 τῷ σιωόντος αὐτῷ Αρχιερέως τῆς Γαλζηναῶν
 Μητροπόλεως πῶς κεφαλῶν ἐξέτεμε. καὶ
 κεῖθεν ἐπανελθὼν πᾶσι καταλαμβαίνει ὁ Βυζαν-

πον. Ἀρτάβαζος δὲ ἀποδράς πρὸς πλὴν ἐν
 Βιθυνίᾳ Νικαίαν πόλιν ἄρσασκεται. καὶ τοῖς ἐν
 αὐτῇ ἀνέπειθεν, ὡς οἴκει στρατολογήτων, καὶ
 δυνάμιν ἵνα ἐκδ' ὀφθαλμοῦ. ἔξ ὧν ὀλί-
 γους στρατιώτας προσλαβὼν ἐπὶ τῷ Φρυγίῳ
 τῷ λεγόμενῳ Πύλαισι ἀπὸν ἐλκετακλείῃ).
 Κωνσταντῖνος δὲ ἀπόμειραν εἰς δίωξιν αὐτῶν
 ἐκπέμψας αὐτὸν τε χερσὶν) ἔστω τοῖς ὑέσιν
 αὐτῶν δεσμιώτας ἐπὶ ἀγῶνι; ἱπποκοῦ ἔλκων
 θριαμβοῦει. οὐ πολὺ δὲ τῷ ἐν μέσῳ καὶ Σι-
 σίνιος ὁ Πατείκιος Τυραννίδα ἐφωράθη καὶ
 Κωνσταντῖνον μελετήσας. ἐφ' ἣ ἄρσασκεται
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐκχύεται. μετ' αὐτὰ δὲ ἔ-
 Ἀρτάβαζος, καὶ οἱ αὐτῶν ὑπὸ τῇ αὐτῇ ἡμιερῇ
 ἡκίσθησαν. αὐτὰ ἔτι τῆς ἰδίας ἀρχῆς
 ἄρσασκεται Κωνσταντῖνος, μετ' ἡρόνον ὁ παλιὸς
 καὶ τὴν χώραν Σαρακηνῶν ἐκστράβει, ὧν εἴλε
 πόλιν Γερμανικίαν τὴν Εὐφρατησίας χώρας, καὶ
 καθ' ἧς τῶν τῶν Φθοροπιδὸν ἐπεφύετο παῖδος,
 ἀπὸν αἰθρώπων ἡμῶς ὅπινε μὲν δὲ διώλλυε
 τε ἔστω ἀρδύω ἄρσασκεται. διεσώθη δ' αὖ τις θεία
 πόλιν βυλῆσθ', ὅστις ὡς πορρώτατα τούτων τῶν
 polim

polin obtinuit. Artabazus fuga in Bithyniam dilapsus Nicæam peruenit. Vbi cum se delectus habendi causa ac contrahendi militis venisse diceret, paucis indidem collectis in quoddam castellum, quod Pusantis dicitur, se coniicit. Constantinus 15CCXLIII missa ad eum persequendum exercitus parte, postremò redactum in potestatem cum filiis vinctos omnes Circensibus ludis solenni pompa traducit. Nec multo post Sisinnius Patricius coniurationis in Constantinum, & affectatæ Tyrannidis conuictus oculis priuatus est. Eadem pœna in Artabazum & filios decernitur. Hunc in modum constitutis rebus Imperij, Constantinus paulo post in Saracenorum fines expeditionem agit. Ab his Germaniciam Euphratesiæ Prouinciæ Urbem capit. Ac quibus in locis pestilentia 15CCXLVI grassata est hominum omne genus ad internecionem extinxit: paucidumtaxat diuino beneficio seruati sunt qui quàm longissimè ex his

locis recesserunt. Præcipuè verò Constantinopoli vis illa morbi sæviit. Secundum quam ostenta quædam ac prodigia repentè visa sunt: & Crucis effigies partim in privatis hominum vestibus partim in sacris apparuit: eademque in ianuis ac portibus conspecta. Quibus rebus perculsi ac consternati hominum animi ad imminentem cladem atque exitium pertinere non dubitabant, Tanta vero terroris magnitudo fuit, ut à sensibus alienati varias sibi species atque imagines offerri, sequæcum peregrinis & deformibus hominibus iter facere & colloqui putarent: quos ubi tanquam notos sibi salutauerant, atque, ut moris est in via sibi inuicem occurrentibus, usitata officia præstiterant, eadem illa aliis postea referebant. Iis atque aliis id genus spectris exagitati pleriq. infestis in se gladiis incurrebāt. Atque eò postremò res adducta est, ut paucis superstitibus cum morientium numero pares esse non possent, neq. eorum sepelire corpora, aut iusta

χωρῶν ἀπέδρα. ἐπετείνετο ὃ οἱ παῖ τῆς Φθο-
 ρᾶς μάλιστα πρὸς τὸ Βυζάντιον. περὶ σταδί-
 οῦ καὶ δέιματ' ὅλα πίνης ἐφαίνετο. τύποι
 σαυροειδῆς ἐν τε ταῖς τῆς αἰθερώπων σο-
 λαῖς, καὶ τῆς ἱερῶν ἐσθιμύτων ἐπαμύτελ-
 λον, ταῖς θύραις τε ὡσαύτως καὶ τοῖς τῆς
 θυρῶν σαθμοῖς. ἀδὴ φαινόμενα φείκην με-
 γάλῳ καὶ ἄπορ' αἰ παῖσιν ἐπέπικτεν, ὡς
 πρὸς ἀχρῆμα τὸν ὀλεθρον μινύοντα ἔσεισται.
 ὡς περὶ ὃ ὄξεσκέτες παῖ δὲ οἱ αἰθερώποιοι,
 καὶ φαυλασιγύμνοιοι ἐδόκουν αὐτοῖς ὡς ξένοις
 υἱοὶ στυγοδύειν καὶ εἰδεχθῆσιν αἰθερώποιοις. καὶ
 εἶπα ὡς γνωρίμοις δῆθεν τοῖς ἐντυγχάνουσι
 παρσαυροφύοντες, καὶ παῖ πρὸς πλὴν ὁδὸν
 ὠμιλημύνα, ἐτέρους ἐπειτα ἀφηγούμενοιοι
 καὶ ἄλλοις φάσμασι υἱοῖν ἐκδύματόντοιοι
 οὐροῖν ξίφεσιν ἀλλήλους υἱαὶς βάλλοντες. καὶ
 δὴ ἔτω παῖ πλῆστα ὄξεβαινε. οἱ οὐδὲν οἰοῖτε
 ἦσαν οἱ πρὸς σωζόμενοιοι τῆς ἀποχρημύων τ' αὖ
 πρὸς ἀδιδόαι παῖ σώματα, καὶ πλὴν ὁσίαι ἐπ'
 αὐτοῖς ποιεῖσται. ὀλιγοὶ μάλιστα πλῆστοι ἄλλα

ἐκκομίζοντες. διὸ μηχανὰς ἐκ ἑνὸς πο-
 τοῦ κατεσκάδον ἀπαγόμενοι τοῖς ἀπο-
 φόροις ζωοῖς σπινθίδας ὀπισθωννύοντες. καὶ ὅτι
 μέγα τι χερίον ἀποδιδόντες τῷ μηχανήματι,
 οὕτω τε τὰ πλεῖστα τῶν πτωμάτων ἀκόσμως,
 καὶ ὥς αὐτὸ ἐτυχεν ἐπετίθεσθαι. ἡδὴ δὲ καὶ ἄμα-
 ξαι πορὶς πλὴν ἐκφορὰν τῶν πλεόντων τῶν
 νεκρῶν φορτύνουσαι ὑπερέργω, τῶν ὑποζυ-
 γίων αὐταῖς μὴ ἐκτρέχειν ἐπὶ διωαυμένων. ὅτι
 λελοῖπασιν ἢ εἰς ἅπαξ καὶ οἱ παῖδες. ὥστε καὶ
 τοὺς αὐτοὺς τῶν δεξαμενῶν νεκρῶν ἐμπλη-
 αδιῶσαι σωμαμάτων. ἀρθουραὶ δὲ αἰετέμνοντο,
 καὶ ἀμπελῶνες διωρίσσοντο, καὶ κῆποι διεσ-
 χάλλοντο πορὶς τῶν ἀπείρων σωματικῶν φιλῶ
 χαμνοτροφύμμοι. οἷον συνέβαινε τοὺς πλείονας
 τῶν οἰκῶν καὶ ἀκλῆστοις πάμπαν γίνεσθαι. πρὲ-
 τεινε δὲ τὸ τὴν δραύσεως μέχρις αἰαυτῶν. καὶ οἷον
 ἐκείνους ἐκεδίδου τὰ πλεῖστα, καὶ κατὰ μικρὸν, ὥσπερ
 τὴν ἀρχὴν ἤυξανεν, ὅτε καὶ ἐλώφηνεν ἡ φθορά.
 ταῦτα ἐκρίνετο τοῖς ὀρθοῖς φρονεῖν εἰδότες ἐκ θείας
 ἐπισκήψεως ὀργῆς. ἡνίκα ὁ τότε ἀθέως καὶ δυσ-
 σεβῶς κρατῆν, καὶ ὅσοι αὐτῷ συνήνοικον τῷ

persolvere, quasdam machinas conficerent ac iumentis imponerent. Horū dorso instratis asseribus, postquam ad locum quendam capacem ac vastum peruenerant, laxata machina ita pleraque cadauera sine more ac temerè congerebant. Deinde etiam plaustra ad efferēdos mortuos præ iumentorum inopia succollabant. Ac demùm sepulchra ipsa defecerunt. Quare & cisternas exsiccatas mortuorum corporibus complebant, & agros proscindebant, & vineas atque hortos fodiebant, quibus præter solitum ad tumulandam innumerabilem corporum struem abutebātur. Ex quo accidit ut ædes quamplurimæ penitus obstructæ atque interclusæ fuerint. Tenuit ea mali vis ad annum usque, quo vertente magna ex parte remissit, ac paulatim ut excitata initio fuerat, ita tandem pestifera lues desit. Quæ omnia prudentibus viris ad iram Dei spectare haud dubiè

videbantur , cū perfidus atque impius Princeps , cæteriꝑ. qui scele-
 rato illius dogmati cōsenserāt viola-
 re sacras imagines per sūmmā essent
 Ecclesiæ ignominiam aggressi. Post
 hæc igitur desertā vrbem ac pene ad
 vastitatem redactam euocatis nouis
 ciuibus frequētat, quos vndique ex
 prouinciis atque insulis Romano
 nomini subiectis exciuerat. Eodem-
 que tempore classem aduersus Sara-
 cenos mittit , cui Cibyrhæoticorum
 ordinum ducem præposuit. Hæc
 cū Cyprum appulisset , eōdem &
 Saracenorū nauales copię Alexan-
 dria profectæ sunt. Quarum aduentu
 comperto Dux noster incursione su-
 bita concrematis omnibus, quicquid
 opum in iis erat obtinuit , fusisque
 penitūs hostibus Constantinopolim
 regressus est. Secundum eas victorias
 Imperatori filius nascitur , quem
 Leonem appellauit. Quo tempore
 vehementi terræ motu Syria concus-
 sa est , magnaue exinde clades con-
 secuta. Quasdam enim illic vrbes

ἀγέσμεν Φρονήματι, τὰς χεῖρας ἐπαφεί-
 ναι καὶ τῇ ἀγίων ἀπεικονισμάτων εἰς ὕβριν
 τῆς τοῦ Θεοῦ Εκκλησίας τετραμήκασιν. ἐν-
 τεθῆεν βίβλου αἰοίκητον σχεδὸν ἥδη γερονῆσαν
 πρὸ πόλιν ταύτην κατεκίχθη ἐκ τῆς χωρῶν
 καὶ τῇ νήσῳ τῆς ὑπὸ Ρωμαιοῖς ὀξουσίας
 λαῶν πλήρη μετὰ γυναικας. ὑπὸ ᾧ τῶν τ' ἡγε-
 νων σόλον ἐκπέμπει καὶ τῆς τῇ Σαρακη-
 νῶν χώρας, οὗ ἡγεῖτο ὁ πτωχεύων στρατη-
 γὼν τῇ Κιβυριωτῇ καλουμένῳ στρατῷ. κα-
 θορμίζεται ὁ σόλος καὶ πρὸ Κύπρου νήσῳ.
 ἔνθα αὐτίκα μάλα κατὰ τῆς Αλε-
 ξάνδρου πόλεως καὶ τῇ Σαρακηνῶν πλοῖ-
 μον. ἄνωγ' ὁ στρατηγὸς παραμαρτυρούμενος ὅξα-
 πινάως εἰσπίπτει κατ' αὐτὸν, πυρὶ τε διφ-
 φλέξας τὰς ναῖς τὰ αὐτῇ σφετερίζεται ἀ-
 πόμυτα, καὶ κατακράτως ἐλὼν βίβας πολε-
 μίους πρὸς Κωνσταντῖνον ὑπενίστη. μετὰ ταῦ-
 τα τίκεται ὁ βασιλεὺς ὧς, ἐν Λέοντι ἐπω-
 νόμασε. πτωχεύων καὶ ἐν Συρίᾳ σφοδρὸς
 μέγας γίνεται, καὶ ὁλεθρὸς ἐκείτῃ ἐφίστα-
 ται μέγιστος. αἱ μὲν γὰρ τῇ ἐκεί πόλεων ὅτι

μέγα ἢ γῆ πῶς αὐταῖς ἔχαιεν· αἱ δὲ πῶς
 μέρος τῆς πεποιήσεσθαι. ἀλλὰ τῶν ὑψηλῶν
 ἀποκικηῖσαι χώρων πρὸς τὰ ὑποκείμενα
 πεδία σὺν τοῖς τείχεσιν αὐτοῖς καὶ οἰκήμασι
 σῶσι κατεσφύρησθαι, μέχρι σημείων ἕξ καὶ τῆς
 οἰκείας μεταστάται ἰδρύσεως, ἢ μικρῶν πρὸς
 ἡδὴ δὲ ἕως ἑφάσθαι πρὸς γῆν διάστασθαι
 πρὸς καὶ πρὸς Συρίαν Μεσοποταμίας ῥαγεῖ-
 σθαι ὅτι σημείοις δύο βύθιον ἑτέραν ἀνα-
 βράσθαι καὶ πρὸς γῆν, ὡς ἀπὸ ἀμμώδη καὶ λυ-
 κητάτω. σιναϊαδομένη δὲ ταύτῃ ἡμίονον
 θήλειον ἀνδροπίνην Φωνῇ πρὸς τῶν Ἀραβίων
 κατάλιον πρὸς ἀναφωῖσθαι. οὐ πολὺ γὰρ
 ὅτε μεταξὺ, καὶ τῆς ὑπερέκεινα ἐρήμου ἔδνος
 ὅτι φυνὲν πλήθην τούτων πολλὰ ἀμαχεῖ διε-
 χεῖται. μετὰ δὲ ταῦτα γέφει Κωνσταν-
 τῖνος τὸν υἱὸν Λέοντα εἰς βασιλέα. καὶ δι-
 θῆς καὶ Σαρακηῶν ἐκστρατεύει. καὶ ἡρό-
 κλος κατὰ πρὸς Μελιτινάων πόλιν ταύ-
 τῃ πολιορκία εἶλε, λαὸν πολὺν δορυά-
 λωτον καὶ πλεῖστα σκῆλα ἐκείθεν ἀπενεβ-
 κέλευσεν. ἐν ταύτῃ δὲ ἔτε λαὸν ἡ Μαρία

terra in immensam voraginem circumquaque dehiscens absorbit. Aliæ ex parte disiectæ, nonnullæ ex editioribus locis in plana subductæ eum mœnibus ipsis atque ædificiis, ac sine ruina è propriis sedibus ad sextum vsque miliare & eo amplius translata. Nec defuere qui in Mesopotamia Syriæ vicina visam à se terram dicerent, cùm ad duo miliaria hiatu vastissimo patefacta aliam velut ex alto terram effunderet arenæ instar tenuem maximèq. candidam. Addebant & mulam indidem erupisse quæ humano sermone Arabici Imperij cladem prædiceret. Nec longo interiecto tempore è superioribus desertis gens noua repentina impressione maximas illorum copias pene sine vllò certamine concidit. His confectis rebus Constantinus Leonem filium Imperatorem coronat, ac statim contra Saracenos proficiscitur. Moxque vt Melitenen attingit obpressa vrbe atque capta, ingentem captiuorum æquè ac spoliolum vim reportat. Accidit interim Mariæ

1300.

II

Augustæ coniugis illius obitus. A quo quid memoria dignum extiterit præterire nefas existimo. Tùm enim horrendum quoddam in aëre monstrum atque inusitati terroris aspectum est: idque circa vesperam exorsum tota nocte deinceps apparuit, & contuentium animos incredibili metu ac stupore perculit. Videbantur enim astra omnia ordine suo ac statione dissoluta in terram decidere, atque ubi propè illam attigerant nullo cuiusquam damno dissipari. Hoc tam immane prodigium plerique toto passim orbe visum esse memorant. Post illud siderum portentum aliquanto tempore Anastasius Constantinopolitanus Patriarcha moritur. Constantinus ubi semel se ad Ecclesiæ contumeliam ac pietatis oppugnationem accinxit, tanquam afflatu impulsuque contrarij spiritus abreptus, cœtum Episcoporum colligit octo & triginta numero supra trecentos, cui Theodosius

ἡ Αὐγούστα, ἡ αὐτὴ γαμετὴ. ὅτῳ δὲ μετ' ὀλίγον συνέβαινε μνήμης ἄξιον, οὐ τῷ δραμεῖν δίκαιον. συνωλέχθη γὰρ πτωχεύοντα θεάμα φοβερόν καὶ τεράστιον ξένον ἔξ ἀερίᾳ γινέσθαι συμπτώματος· ὅτῳ τῷ λύχων ἀφ' ἑκπάρξαν δὲ πάσης ἐφάνετο νυκτὸς, ἐκπλήξιν καὶ δέος μέγα τοῖς θεωμένοις ἐμποιοῦν ἄπανσι. ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς ὡς οἱ ἀστέρες ἀπ' οὐραυτος τῷ τεταγμένῳ αὐτοῖς ὑφαντῷ χώρῳ περὶ ἰσχυροὺς κατὰ γῆς ἐφέροντο. οἱ δὲ πλείστοι ἡρόδοτος ἀδρόν διελύοντο, ἥμισυ πλεονομαζόντες βλάβην ποιησάμενοι πώποτε. Φασὶ γὰρ πολλοὶ ὡς δὲ πάσης τῆς οἰκουμένης τῷ τοῦτον ἔξαισιον διεδικνύετο θεάμα. καὶ τὰ μὲν τῶν ἀστέρων ἐν τοῖς τοῖς ὥφθη. χρόνῳ δὲ νέος διαχρηστός Αναστάσιος ὁ τῷ Βυζαντίᾳ ἐτελεύτα ἱεράρχης. Κωνσταντῖνος δὲ καθάπαξ πρὸς πλεονομαζόντες ἑκκλησίας ἰδὼν, καὶ πρὸς πλεονομαζόντες ἡδὴ ἀπομαχόμενος, ὡς ὑπὸ τῷ ἀγρόντος αὐτὸν εἰσπότης πνέοντος κινέμενος, συνόδον ἱερέων ἀδελφίᾳ ὀκτὼ καὶ τεράκοντα καὶ τετρακοσίους τὴν ἀριθμὸν τυγχάνοντες. ταύτης ἐξῆρχε Θεο-

δόσιος ὁ τῆς Εφεσίων πόλεως ἀρχιεπίσκοπος.
 ἀρχιερέα τε τῆς πόλεως αἰακηρύσσει Κων-
 σταντῖνόν τινα ὃ τῶν Μοναχῶν γῆμα πᾶσι βε-
 βλημύρον, ἐπίσκοπον δὲ τῆς τῆς Συλλαίης πό-
 λεως γερονότα. ὅθον δὲ πίστεως ἐκτίθεν) ἐν ᾧ
 ὑπεσημῆσαντο ἅπαντες κακῶς καὶ δυσσεβῶς
 συμφρονητάρτες τῶν τῶν ἱερῶν εἰκονισμῶν κα-
 θάρσει ἐκφωνήσαντες. καὶ ὡσαυτεστησάμενοι
 ἐπ' ἀγορᾷ ταῦτα ἀνελθόντες. μεθ' ὃν καὶ Γερ-
 μαρόν τὸν ἀρχιερέα τῆς Βυζαντίας γερονότα,
 Γεώργιον τε τὸν ἐκ Κύνου τῆς ἰνέου ὁρμώμενον,
 καὶ Ἰωάννην τὸν ἀπὸ Δαμασκῆ τῆς συρίας ὃ
 ἐπὶ κλίῳ Μανσῦρ. ταῦτα ὅτι τέλει ποιήσας
 Κωνσταντῖνος ἤρξε δομεῖσθαι τὰ ὅτι Θράκης
 πολίσματα. ἐν οἷς οἰκίζετο Σύρος καὶ Ἀρμενίους,
 ὅς ἐκτε Μιθιθναίων πόλεως, καὶ Θεοδοσίαν πό-
 λεως μετὰ μάλιστα πεποίηκε, τὰ εἰς πλεονεξίαν
 αὐτοῖς αἰνέοντα φιλοτίμος δωρησάμενος. ταῦ-
 τα τοίνυν οἱ Βύλγαροι ὡς ἐπολίζοντο θεασά-
 μενοι, φόρος ἤρωσαν πρὸς βασιλῆα δεῖσθαι. ὃ
 δὲ μὴ δεξάμενός οἱ γε φραβισάμενοι τὰ ὅτι
 Θράκης χωρία κατέβηχον. Ἐμικροῦ δὲ μακροῦ

Ephesinus Archiepiscopus præfuit. Urbis porro præfulem Constantinum quendam qui Monachi habitum præferebat Syllæ quondam Urbis Episcopum constituit. In eo conciliabulo fidei Canonem condiderunt de sacris Imaginibus euertēdis, cui ab omnibus impio consensu ac nefario subscriptum est : eaque religio omnis pueriliter in foro anathemate damnata. Eadem & in Germanum Constantinopolitanum Patriarcham dicta sententia est, & Georgium Cyprium, & Ioannem Damascenum cognomento Mansur. His rebus postremò perfectis Constantinus oppida per Thraciam extruxit, in quibus Syros & Armenios collocavit, quos ex Melitenensium vrbe ac Theodosiopoli transtulerat : ijsque necessaria omnia liberalissimè largitus est. Hæc oppida dùm adhuc ædificantur conspicati Bulgari tributa ab Imperatore postulant : quo renuente illi exercitu collecto Thraciā depopulantur, ac propemodū ad Lōgos vsq. muros

excurrunt. Sed occurrente Imperatore commissioque praelio in fugam coniecti sunt: cumq. eos acrius insequeretur, quamplurimi è Bulgaris interfecti. Deinde ingentibus terra marique copiis contra eosdem Imperator profectus est. Classis ipsa quingentarum numero nauium Euxino mari nauigans ad Istrum applicuit. Inde Bulgarorum agros incendio, vastare innumeros in captiuitatem abducere. Imperator ipse ad Marcellas (quod castellum propè Bulgarorū fines positum est) acie congressus barbaros in fugam conuertit, ac benè multos interficit. His cladi-bus acceptis Bulgari de pace legatos mittunt, obsidesque liberos tradunt. Sed neque illud quod eodem tempore contigit prætermittendum est. Ineunte Autumno immanis hiems & acerrima vis frigoris fuit: ex quo aqua omnis in glaciem durata & adstricta contuentium oculos horrendo atque inusitato spectaculo perterrituit. Neque hoc in dulcibus dumtaxat aquis, sed quod

καλαμῶν τείχεα ἐπέξευον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐπὶ τῇ
 καὶ συμβαλὼν πολέμῳ εἰς Φυγίῳ ἐτρέψατο.
 καὶ ἐδίωκεν αἰαχράτως, καὶ πλείους Βαλγάρους
 αἰφλε. μετ' οὖν πολὺ πλοῖ ἐπιζῆ καὶ αὐτῇ
 ἐστράτευσεν. οἱ γὰρ τὰς ναῦς ἔχοντες ἄρχει καὶ
 πεντακοσίοις ἄρθμον σιωτελῶσας δὲ τὸ Εὐ-
 ξείνῳ ἐκ πλοῦσες, καὶ πρὸς τὸ Ἰσθμὸν
 μῆνοι ποταμῷ, χώρας τε Βαλγάρων ἐπίμ-
 ποραῖ, καὶ δορυαλώπιδες ἐκ ὀλίγους εἶλον. αὐ-
 τὸς δὲ μάχῃ συμμίζας αὐτοῖς, καὶ τὰς λεγο-
 μένας Μαρχέλλας. Φρέειον δ' ἐπὶ τῷ πλησιέ-
 πατα Βαλγάρων κείμενον. εἰς Φυγίῳ ἐτρέψα-
 το. καὶ πολλοὺς αὐτῇ ἐκτείνειν. ἐντεῦθεν ἐκεῖνοι
 τὸ ἦτον ἀπενεγκάμενοι πρὸς εἰρήνης διέωρεσ-
 θύοντο, ἐκ τῶν οἰκείων ἔχοντες ὁμήρους πορόμε-
 νοι. ἐπὶ πρὸς τοῦτοις ὁ δὲ ἐκεῖνο νῦν πρὸς δρα-
 μεῖν ἄξιον. ὥρα ἐγένετο φθινοπώρου. καὶ ἐπὶ
 αὐτῇ χιμέριον γὰρ τὸ κατὰ σῆμα, καὶ παρ' ὄντι
 κρυερόν καὶ δριμύτατον, ὡς ξένην ἵνα καὶ ἐξάι-
 σιον τοῖς τινικαὶ οὐρασίνοι ἀποτελέσαι τὸ ὕψος
 οὐσίας ἐκ τῶν αὐτὴν συμβάσεως πῆξεως τῆ
 γέφυ. ἐκ ἐν τοῖς γλυκέσιν ὕδασι μόνον, ἀλλὰ τὸ

δὴ τῷ θεοῦ δοξασθῆναι, καὶ κατὰ τῆς ἀλμυρᾶς ἰσχύος
 ποιότητος, καὶ ἐν ἄλλοις μὲν πλείστοις τοῖς αἰά-
 τιν οἰκουμένῳ τόποις, ὅχι ἥκιστα δὲ τὰ τε
 ὑπερβοῦρα καὶ περσάρκεια κατὰ πᾶσαν
 ἐξουσίαν. ὅτι πρὸς τὴν κατεπυκνωτοὺ καὶ διεπῆ-
 γνυνεν ὥστε πρὸς ὑπερπόντιον τῆς Εὐξείνης θα-
 λασσῆς ὅτι σημείοις ἐκαστὸν που ἀπεκρυστα-
 λωθῆναι κατὰ τὸ πέλαγος. εἶτα καὶ τῷ ὑπερχει-
 μένῳι μεγίστοις ὅτι μάλιστα καὶ πλείστοις ποτα-
 μῶν. καὶ ἐπὶ τῇ Μεσημβρίᾳ καὶ Μιήνῳ
 πόλιν ἀρχομένην τῷ ἰσχυρῶν χωρὸν ὃ πάρος
 συνάποπετρωθῆναι, ἀφ' ἧς βάθοις χωρησά-
 σης τῆς τοιαύτης πήξεως, ἀγχι καὶ εἰς τετα-
 κόντα πῆχας. ὅτι τοῖς ἀφ' αὐτοῦ κατὰ ῥα-
 γείσης χρόνος εἰς ὕψος διαρθῆναι ὃ κρύος,
 ὑπερανέστηκός τ' ὅτι φανείας μέχρι πηγῶν που
 ἄλλων εἴκοσι, καὶ πως συμφυλῆναι τῇ ἡπείρῳ τῇ
 θαλάσσῃ ὥς μηδὲ διγερῆναι ῥαδίως ποτέρᾳ
 ἐτέρᾳς ἀποκρίναι· οὕτω τε ἀπὸ τοῦ ὃ πρὸς
 ἄρκτον ἡπειρωθέν ὕδωρ περὶ τὴν κατὰ τοῦ συ-
 νεχώρῃ τοῖς βυθολομένοις. βάσιμά τε ὡς τὰ ἐκεί-
 νης ἀπὸ ταῦτα, ἴσα τε ὡς τοῖς τῇ Χαζάρων γῆς
 admira-

admirabilis est, etiam in falsis ac
maris ipso contigit. Ac cum in aliis
orbis terrarum plagis, tum in iis quæ
ad Septentriones iacent asperrimo
gelu omnia concreta sunt. Quo
adeo constrictum & induratum ma-
re est, ut ad centum fere millia Eu-
xinum pelagus obriguerit. Eadem
vis superiores amnes ac maximi me-
liori ex parte coaluerunt, tum
maritima omnis ora, quæ Mescm-
briam & Medeam vrbes alluit, sub-
eunte in profundum gelu ad tri-
ginta usque cubitos in silicis soli-
ditatem induruit. Ad hæc erum-
pente niuium incredibili copia, in
altum exaggerata glacies ad vigin-
ti alios cubitos sublata est. Vnde
ita mare cum continenti ora coa-
luit, ut utrum ab altero secretum
esset vix quisquam discerneret. Sic
igitur quicquid aquæ obuersum
Boreæ fuit velut in solum con-
uersum pedibus solidum iter con-
strauerat : nec vlla pars eius, præ-
cipuè ad Chazarum fines ac fini-

timarum Scythiæ nationum non aut hominum gressibus, aut pecudum ac iumentorum patebat. Ergo interclusum per illud tempus nauigationibus Ponticum mare fuit. Inde diebus aliquos interiectis immanis illa glaciei moles varias in crustas diffinitur, quæ altissimorum montium specie in immensum exstructæ sunt. Harum auulsæ nonnullæ abscissæq. partes ventorum impetu ad Daphnusiæ Castellum in ora Pontica munitissimum eiectæ sunt: aliæ ad Euxini ponti fauces impulsæ: ubi confertæ ac stipatæ, occupatis Bosphori angustiis & oppletis, continentes ambas, Thraciam videlicet cum Asia, coniunxerunt; adeò ut vtrò citròque pedibus magis iter quàm nauibus pateret. Inde rursus expulsæ per Propontidem Abydum vsque dissipatæ sunt. Cæterum tam longè latèque se glacies diffudit, ut mare illuc esse nemo suspicari posset. Horum fragminum vnum ad arcem Constantinopolis illisum murum ita concussit, ut qui intus

μεθορίας, καὶ τοῖς πλησιοχώροις Σκυθικοῖς
 ἔθνεσι. καὶ οὐκ ἀνθρώποις μόνον, ἀλλὰ καὶ κτή-
 νεσι καὶ ζώοις ἑτέροις γινώμενα, ἀπλωτον ἢ ἤδη
 ἐντεύθεν γινέσθαι τὴ ποινικὴν τότε θάλατταν.
 ἡμέρας δὲ πρὸς διίππευσσας, καὶ ὁ ἀπλεως
 ἐκείνος ὅ παλὶς ὁλκός εἰς ὁράφορα συρρήνῃ
 ἡμέμαθα. ἀπὸ εἰς τοῦτον ὕψος αἰέθει, ὡς ὅρη
 δοκεῖ εἶναι ὑψύψηλα. τούτων ἀπορράχματα
 μέρητινὰ, καὶ τῇ βίᾳ τὴ πνυμνὴ συνωθούμενα
 πρὸς τε Δαφνοισίαν φρεῖον ὅν τι τὴ ποινικῆς
 μείρας ἐρυμνότατον τυγχάνον ὄξοκέλλουσι. καὶ
 ἀπὸ τοῦτο εἰς Εὐξείνῃ κατάρρεται. συστρα-
 φέντα ἢ πρὸς αὐτὰ, καὶ τὸ αὐτῇ γενὸν πέρον τὸ
 μεταξὺ πόρθμων, πληρώσθαι, τὰς ἐκατέρω-
 θεν ἡπείρου πρὸς τε Θράκην καὶ τὴν Ἀσιάτιδα δὴ.
 λίλας συνήνω. ὡς ὅτι ἐκατέρωθεν πρὸς θαλίε-
 ραν περὶ μᾶλλον ἢ πλοῖα ὁρᾷται αἰετῶς ἐξείναι
 ὡς βυλομήν. ἐκείθεν συνωθούμενα αἰὰ τὴν Προ-
 ποντίδα μέγρι Αἰύδου ὄξεχυνται. ἡπὸ δὴ
 ὅδε θάλασσα εἶναι τὸ λοιπὸν ὑπωπιθέτω. ἴστων
 ἐν ἀποσπαδὲν τῇ ἀκροπόλει τὴν Βυζαντίαν πρὸς
 (αἰάσει), καὶ τὸ αὐτῇ τείχος ὡς ἐείσθαι, ὡς καὶ

τοῖς ἐνδον οἰκοῦντας συμμειπαχεῖν ἔσάλας. καὶ
 τῷ το πειχῇ διαμετρεῖν πρὸ ἐκάτερα μέρη τῆς
 ἀκροπόλεως τὰς ἀκτὰς ἐμπύμπλοισι. ὃ ὅ
 ἕψος αὐτοῖς τῇ τῇ πόλεως τειχῶν ὑποφαιέσθηκε, δι
 αὐτῷ τε ἑνὲς ὅξ ἀκροπόλεως πρὸς ὃ αὐτί-
 κρυ, ἐν οἷς τῇ Γαλάτου λεγόμενον ἰδρυῖ Φρύ-
 ειον, περὶ διεφραγῆντο. ταῦτα ἐκ πληξίν με-
 γίστην τοῖς τῇ πόλεως ἐπεποιή. ὃ πρὸς αὐτοῖς γὰρ
 καὶ ἀδοκίμα τῇ θεᾷς ἐν ἀπορία γυμνοῦμοι θρή-
 νοις καὶ δάκρυσι πλείστοις συνεχόμενοι, ἐνθενδε
 ἀπηλλάσσοντο. χροῶν δὲ ἐκ ὀλίγων διήχον-
 ταν, Σκλαβίων γῆν τῇ ἐαυτῷ μεταμασάν-
 τα γῆς Φυγάδες διαφράσιν τῇ Εὐξείνου. συνε-
 τέλει ὃ αὐτῷ ὃ πληθὺς ἀγρι καὶ εἰς ἀριθμὸν
 ὀκτὼ καὶ διακοσίας χιλιάδας. καὶ πρὸς τὸν πο-
 τάμον, ὃς Αρπάνιας καλεῖται, αὐτοὶ κατεκίχοντο.
 τὰ δὲ καὶ τοῖς Οὐνοῖς Βαλγάροις ἐπὶ ἐπὶ τῇ
 τῇδε. ὅσοι τὰ πρὸς ἀλλήλους σιωτῆμενοι τοῖς
 μὲν ἐκ ξηραῖς τῇ κυρείαι τῇ ἐπὶ αὐτοῖς κεκτημέ-
 νοις κτείνουσι. ἡγεμόνα ὃ ἐπὶ ἐαυτοῖς κατε-
 στασι Τελέασιον ὄνομα, ἀνδρα σοφῶν, καὶ ὃ ἐκ
 νεότητος ἀράσας ἅμα ὅτι περὶ κινύμενον. ὅτι

erant agitatione illa quaterentur. Hinc trifariam diuisum ad vtramque arcis partem oram omnem occupauit, ea altitudine quæ vrbis mœnia transcenderet. Itaque nonnulli per constratos crustarum aggeres aduersum in litus, vbi castellum illud, quod Galaten vocant, situm est, ex arce transmiserunt. Hæc omnia ingentem ciuitati metum afferebant. Quippe nouo hoc & inusitato spectaculo consternati, atque in gemitus & lacrymas soluti recedebant. Nec longo post hæc interiecto tempore Sclauini patriis finibus extorres Euxinum traiciunt; quorum numerus ad octo & ducenta millia peruenisse dicitur. Hi ad fluuium (quem Artanam nominant) confederunt. Dum hæc aguntur apud Hunnos & Bulgaros ista contigerunt. Fœdere illi inter se constituto Xerensibus, quorum in dominatu erant, interfectis, Ducem sibi Telesium nomine præficiunt, arrogantem hominem ac iuuenili audacia ferocem, qui col-

DCCCLXIII

λαὸν σὺναγείρας ὀπλίτῃσι καὶ μάχιμον. τὰ
 πλησιαιτέρα τῇ Ρωμαίων χωρία καὶ Φρυγία κα-
 τέβηχε καρτερῶς. ὃ δ' Ὀδραστὺ καὶ αὐθαδὲς Κων-
 σταντῖνος θεασάμενος ναῖς ἰππαγωγὰς ἀγχεῖ καὶ
 εἰς τὰς ὀκτακοσίας κατεσκόδασε. καὶ ταύτας ἰπ-
 πικῶν στρατῶν πληρώσας διὰ τῶν Εὐξείνου πορὸς τὴν
 Ἰστρον ἐξέπεμψεν. αὐτὸς δ' ἰστράτον ἕτερον ἐπα-
 γόμενος πορὸς Ἀγχίδιον πόλιν περὶ τὴν Ἰνέον, καθ'
 οὗ Τελέσιος ἐξέρχεται ἔχων εἰς συμμαχίαν τὸν
 Σκλαβωνῶν ἐκ ὀλίγα πλήθη. καὶ ἡττηθεὶς μάχῃ
 εἰς Φυγὴν ἐβόηκετο. πληροὶ δ' οἱ πολεμίων ἀφ'
 ἐκείνου μέρους πίπῃσι καὶ δήοι ἐκ ὀλίγοι καὶ τῇ
 ὀπιφανετέρων ἐζωρηθῇ. ὅτω τε τὸ πολέμου
 κρατήσας, πορὸς τὸ Βυζάντιον Κωνσταντῖνος ὤχε-
 το. καὶ ὅς ἐπήγετο τῇ ἐζωρημένῃ τοῖς τε πολί-
 τασι, καὶ τοῖς ἐκ τῶν λεγομένων χωρῶν δημώταις,
 ὡς αἰαρήσῃ αὐτοχρήρια περὶ αὐτὸν δίδωσιν. οἱ δ' Ἰλα-
 βόντες ἐξω τείχεσι τὸν πορὸς τὸν Χερσαῖον κεδνὸν
 αἰετόν, τὸν ἰστών τὰ λαφύρα τῇ ἰππικῇ ἀγῶνα
 θεώμενος ἐθρίαμβόυσεν. μετ' αὐτὸν καὶ δύο χρυσοὶ
 λατῆρες, οἳ ἐν τῇ νήσῳ κατεσκόδατο Σικελία,
 δημοσιθῶν, ὁλκὴν χρυσοῦ ἀγχεῖ καὶ εἰς ὀκτακο-

σίας λιπρῶν ἕκαστον ἄγοντα. οἱ δὲ Βελγαροι δὲ
 δυσυχές Τηγεῖς θεασάμενοι, τῷ τὸν τε σασά-
 σαρτες εἰσίνεσι, ἐκύριον αὐτῶν καθεστῶσιν εἶνα
 τῷ ἐν αὐτοῖς ἀρχόντι τυχάνοντα, ὃ Σαβῖνος
 ὑπῆρχεν ὄνομα. ὃς δι' αὐτοῦ δόξα δόξατος,
 πρὸς βασιλέα δὲ παρ' αὐτοῦ, εἰρήνην αὐτῷ
 αἰσάμενος βασιλεύοντα. Βελγαροῖς δὲ ἔκ' ἔρεσκε
 δὲ παρ' αὐτοῦ. ἀλλόντες γὰρ ἐν ταῖς ἰχυ-
 ραῖς αὐτέλεγον, οἰόμενοι ὡς Ρωμαῖς αὐτίκα
 δουλωσυσσόμενοι. Τούτοις δὲ διω, Σαβῖνος φυ-
 γὰς παρ' αὐτοῦ ὡς παρ' αὐτοῦ. δι' αὐτῶν δὲ ἀποτεί-
 λας αἰσάμενος διώκει, τὰς γυναικας αὐτῶν ἐκ τῶν
 συγγενῶν κεκρυμμένοις διώκει παρ' αὐτοῦ Σαβῖνον
 ἀγὰρ. ἐν ταῖς μεταμνησθέντες οἱ Βελγαροι
 καὶ αὐτοῖς πέμπουσι παρ' αὐτοῦ βασιλέα τῶν εἰρήνην
 αἰσάμενος. ὃ δὲ ἐν ἐδέχετο. ἀλλ' αὐτοῦ κατ'
 αὐτῷ ἐπρέπυσεν. οἱ δὲ τὰς δυσχερείας τῷ παρ'
 αὐτοῦ ὄρεσι ἀνέφεραν. ἐκ τούτων ὁ κύριος πα-
 ριστὰ παρ' αὐτοῦ βασιλέως λαβὼν σὺν τοῖς ἀρχοῖσιν
 αὐτῷ παρ' αὐτοῦ βασιλέα παρ' αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ τὸν
 τοῦ δόξατος ἀμα Σαβῖνον συμπεδρύνον-
 τι, ὡς εἰδὼς τὴν ἀξίαν, ἐκ τῶν μῦθων, ὃς τῷ Σαβῖνον

rum librarum pondere publicè proposuit. Bulgari Telesij infelicitate cognita hunc per seditionem opprimunt, & Sabino cuidam ex Ducibus suis Imperium deferunt. Qui simul atque rebus potitus est, pacem ab Imperatore per legatos constanter petit. Quæ res Bulgaros non parum offendit: magnamque ex ea remolestiam capientes ob eam causam obsistebāt, quòd se subitò in Romanorum seruitutem venturos crederent. Sabinus horum insidias metuens fugam arripit, seque ad Imperatorem recipit. Ille missis aliquot expeditis eorum coniuges & cognatos è latebris eductos ad Sabinum perducit. Interim Bulgari mutatis animis legatos de pace ad Imperatorem destināt. Qui reiectis horum precibus statim in eos exercitū mouet. Barbari mōtis eius quo vndiq. cincti sunt, angustias muniunt. Horū Princeps fide accepta cū Ducibus suis ad Imperatorem peruenit: qui his exceptis assidente Sabino cū alia multa vt par erat, tūm odiū illud in Sabinū

exprobrauit, ac postremò pacem eis concessit. Hæc Indictione prima sunt facta. Post quæ Imperatori filius nascitur, quem Nicetam nominavit. Sub idem tempus Saracenorum classis ex Africa soluens in Siciliam peruenit. Sed militaribus præfidiis quæ illuc erant strenuè resistentibus irritò conatu redierunt.

1000CLXV Indictione deinde tertia Constantinus in Bulgariam exercitum ducit, quòd Vmaro quem Sabinus Ducem præfecerat imperio exuto Bulgari Toctum genere Bulgarum Baiani fratrem eius loco substituisse. Qui sub aduentum Imperatoris ad saltus Istro propinquos confugiunt. Nec pauci tamen interfecti sunt; inter quos & Toctus cum fratre Baiano atque aliis compluribus occiditur. Alius item ex eorum Ducibus, quem Campaganum vocant, cum Barnam fugisset, ac iam euasisse videretur, à seruis suis peremptus est. Quo tempore Bulgariæ magna pars à Romanis igne vastata, atque hostiliter populata est. Inter hæc Imperatoris

ἐπεδείξθητο. καὶ εἰρηνεύον αὐτοῖς συνετίθητο,
 ταῦτα κατεπράττετο καὶ τὸ πρῶτον Ἰνδικ-
 πόννα. ἐπὶ καὶ υἱὸς τῆς βασιλῆς, ὃν Νική-
 ταν ὠνόμασεν. ὑπὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον πόλεος
 τῶν Σαρακηνῶν ἐξ Αφρικῆς ἀπάρας καὶ πλὴν
 ἦσαν Σικελίαν πρὸς αὐτὴν. ὅς ἐν αὐτῇ στρα-
 τωπικὸν γυναικὸς αἰτιπασάμηνον πούτοις μη-
 δὲν τῆς ἐλπίδος ὑποκρίσας ἀπέπεμψε. καὶ ὅς τὸ
 πρῶτον Ἰνδικπόννα εἰσέρχεται Κωνσταντῖνος εἰς
 Βουλγαρίαν, ὅς τὸν ἀρχηγὸν αὐτῇ κατὰσθέν-
 τα ὑπὸ Σαβίνου Οὐμῦρον ὄνομα τὴν ἀρχὴν με-
 ταστήσας Βουλγάροις, αἰετῶν δ' ἐν αὐτῇ
 Τόκρον αἰδρα Βουλγαρον τὸν Βαϊαντὸν ἀδελφόν.
 οἱ δὲ Βουλγαροὶ φυγάδες ἐν τῇ ὕλῃ τὸν ποτα-
 μὸν τὸν Ἰστροῦ ἀπώχοντο. καὶ ὁλίγοι δὲ αὐτῇ κα-
 πακλείοντο. μετ' ὧν καὶ ὁ Τόκρος ἀμα τὸν ἀδελ-
 φὸν Βαϊαντὸν αἰαρεται, καὶ ἑτεροί. ἄλλος δὲ τις
 ἄρχων αὐτῇ, ὃν ὀνομάζουσι Καμπαζάνον ἐν
 Βάρηι προσφυγεῖν ὡς ἐδόκει προστρέψας,
 ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων αἰχρῆθη. τότε δὲ καὶ Βουλ-
 γαρίας ὑπὸ Ρωμαίων περιέκασται ὡς πλεῖστα
 χρεῖα γέγονε καὶ διώλεται. ἥδη δὲ ἡ ἀσέβεια τῶ

κρατούντες ἐπὶ ῥήσοι ἀξιοῦν, ἔτι πᾶς διὰ βού-
 λης καὶ θεῶν ποροποιήσαντων ὁ βίος ἐχλιδά-
 ζετο ἔτι δὲ ἀποσκώπτετο. μάλιστα δὲ τῇ μοναζόν-
 των δὲ ἱερὸν ἐκθέσμως ἐδιδόκετο πᾶγμα. τού-
 των γὰρ τοῖς τῷ ἑαυτῷ ὁμολογίαι φυλαξάντας, καὶ
 ὅτι τῶν οἰκείων ἀπομείναντας ἀνθρώπων, καὶ ὡς αἰο-
 σίω αὐτῇ ἀντιθέτως δόγματι ποικίλης βα-
 σάνοις καὶ ἀποφύγεσι αἰκίας περὶ δίδωμι. ἔτι ὡν
 μὲν πρὸς ἀνθρώπων ἀφ᾽ ὧν αἰετὶ μωρών. ὡν δὲ
 τῇ ταύτης τριχῶν βία ἀποσπώντες ἀφ᾽ ἑαυτῶν. κε-
 φάλαι δὲ ἄλλων τοῖς ἱεροῖς πᾶσι, ἐν οἷς τῇ
 αἰώνων τὰ ἐκτυπώματα ἐκείνηται, διέ-
 θραυον παύοντες. ἔτι μὲντοι καὶ ὀφθαλμοῖς τού-
 των διώρυγον. καὶ τῇ μελάνι ἑτέρα τῶν σώματος
 ἐξέκοπτον ἀπὸν θρόνον οἱ δαίμονες. καὶ ἀπὸν
 ὡς εἰπεῖν δὲ διὰ βούλης διωγῆναι ἔτι ἀπηλαύνετο. καὶ
 ὡς περ ἐκλίωσιν δούτεραι Χριστιανοῖς ὅτι-
 φυέντος, πᾶσα μηχανὴ κακουρίας ἐπενοήτο,
 δι᾽ ἧς τοῖς κατὰ Θεὸν ζῶν ἀνθρώποις ἐπηρεάζειν ἔ-
 πημηνεν ἐσπούδαζον. ἥδη δὲ τούτων ἐνίοις
 πορὶς δὲ τῆς οἰκείας ἀπωλείας κατέλκυσαν
 βλάσφημον, καὶ ὡς δουλοῦ αὐτῇ εἰς αὐτὴν ἀποσ-

impietas multo insolentiùs efferri, ac religiosorum hominum, & consecratorum vita omnis irrideri ac ludibrio haberi. Sed in sancta Monachorum collegia præcipuè vis illa bacchata est. Qui enim ex illorū ordine in suscepta professione persisterent, ac vitæ suæ cultum & institutum constantiùs retinerent, aut illorum sacrilego dogmati repugnant, variis pœnis & exquisitis tormentis subiecti sunt. Aliis barba flammis exusta, aut cùm ea parte traherentur violenter euulsa. Aliis sacrarum tabularum quibus sanctorum effigies inscriptæ erant, illisu capita diffracta sunt: nonnullorum oculi suffossi, alij aliis corporis partibus crudelissimè mutilati. Ita pietate omni ac religione pulsa, & gentili superstitione denuò velut introducta, scelerum machinæ omnes admotæ sunt, quibus sanctis hominibus insultare ac nocere studebant. Ex quo factum est, ut nonnullos in eandem secum perniciem atque exitium traherent: qui illorum impio

dogmati cesserunt partim violentia
 impulsī, partim dolo circumuenti,
 partim adulatione decepti, aut pecu-
 niarum illecebra capti, aut Magi-
 stratum spe ac præfecturarum mili-
 tarium inducti, aut aliis denique ne-
 farij hominis insidiis ac fraudibus
 irretiti, eiurata professione, ac reli-
 gioso illo cultu deposito, ex attonsis
 in comatos mutati sunt, atque ad
 Laicorum speciem traducti cum
 vxoribus etiam copulati sunt, & ea-
 rum se cōtuberniis illigarunt. Quod
 ab illis eo animo gerebatur, vt ea re
 quantum in ipsis erat Deo ignomi-
 niam facerent, & Ecclesiæ dignita-
 tem minuerent. Post hæc Stephanū
 quendam comprehendunt virum
 sanctum ac religiosum, habitu mo-
 nachum, atque angusto tuguriolo
 inclusum ad radices montis maximi,
 quem vulgo Sancti Auxentij nomi-
 nant. Hunc igitur sacrilegi homines
 impietatis accusant, quod multos
 deciperet, quos scilicet ad huius vi-
 vitæ gloriam contemnendam im-
 pelleret, eoque adduceret vt domo

μαπ, ἢ βία ἐλκόμενοι, ἢ ἀπάτη ἀποσυσ-
 τήναι, ἢ θωπείας ὑποκλεψιόμενοι, ἢ χρη-
 μασι δελεαζόμενοι, ἢ γρατείαις τῆς ἀξιωμα-
 των φιλοτιμύμενοι, ἢ ἐπείρας παλιν ἔργοις τῶ
 πονηροῦ μεθοδίας πλὴν ἀπάτης εἰσδεχόμενοι
 ὃ ἐπάγγλμα τε ἡτέτοιον, καὶ ὃ σεμνὸν μεταμ-
 φιευνόμενοι εὐλισμα, χρημῆται αὐτοῖς αὐτὴ κε-
 καρμύων διεδείκνυντο, καὶ εἰς λαϊκῶν χρημα-
 τιστῶν μεθρημόζοντο. γυναιξὶ τε ὁμιλῶν κα-
 τεδέχοντο, καὶ ὃ παρὰ αὐτοῖς ἡσπάζοντο συ-
 νοικέσιον. ἐπερὶ τὴν γυνῶν ἑαυτὰ, ὡς αὐτὰς
 παύτων αὐτῶν τε ὁ τῆς ὅλων Θεὸς ἔργε ἐπὶ
 αὐτοῖς ἀπιδέχεται, καὶ τὰ τῆς Εκκλησίας κα-
 θυβερίζεται τίμια. ἐντεθῆν συλλαμβάνονται
 Στέφανόν τινα, αἰδρα ὅσιον καὶ θεοφιλῆ τυγ-
 χάνοντα, μονατὴν δὲ τὰς χρηματι, καὶ περὶ
 γμένον ἐν οἰκίδιαις γενωτάτω πόντῳ ὑπάρ-
 χοντα, ὑπὸ πλὴν τῶ μεγιστοῦ ὄρεος ἰδρυμένον
 ἀκρόρφοι, ὃ καλεῖται τῶ ὀσίῳ Αὐξεντίῳ λό-
 φον. ἔκκλημαί τε ἀσεβείας ἐπαργισιν αὐτὰς οἱ
 αἰόσοι, ὡς πολλοὶ φασιν ὅσα πατὰ διδάσκων
 δόξης τῆς πρῆξις καταφρονῶν, οἰκων τε καὶ

συλῆνείας ὑποφροσῶν· καὶ ταῖς βασιλείοις αὐλαῖς
 ἀποστρέφοντες· ἔτι πρὸς τὴν μηνίην βίον μεταρ-
 ριθμίζοντες· καὶ διὰ ταῦτα πληγῶν πλείους
 ἀκικαὶ νόμοι ἔδεσσαν· οἵ κ' οἶον καταδικά-
 σοντες, τέλος χρόνοις αὐτὸν καὶ τοῖς πόδας
 ἐξάφοντες, καὶ τῇ βασιλικῇ ἀφορμή τινες
 παρ' ἐβόλων μέγρι τῆς λεγούσης τῆς Βούρας ἀγο-
 ρῆς· ἐλκύνοντες διέσπαρτο· καὶ αὐτὸς τὸ σῶμα
 ἐν τοῖς καλῶν νόμοις πάφοις τῆς Πελαγίας ὡς κα-
 κοῦργον οἱ δυσσεβεῖς ἀπερρίψαν· αὐτῇ γὰρ
 τά τε τῇ ἐθνικῇ ἀμυνήτων σώματα, ἔτι τῇ ἐπὶ
 θανάτῳ ἀπηγορευμένων τελευτώντων ὄξε-
 πέμπετο· πλείους τῇ τε ἐν τέλει, καὶ τῇ τρα-
 πωπικῇ ὑπερβύνοις καλῶντες, προσκυνοῦν
 ἱερῶν εἰκόσι καταιπώνομοι, ὥσπερ ἐπὶ καπο-
 σιώσῃ ἀλόντας διέφθεραν· ὅς μιν διὰ φόβου
 θανάτοις παράδιδόντες, οἷς τῇ τιμωρίᾳ ξέναις
 καὶ υποβάλλοντες, πλήρη τε ἀπειρῶν ὑπερ-
 εἰας παρὰ πέμποντες· ἐφ' οἷς ὅρκους βέβαιον
 ἐβουλεύσαντο ἀπὸ αὐτῶν τὸ ὑπήκεον, ὡς τὸ
 λοιπὸν εἰκόνι μὴ προσκυνοῦν ἀγίων ἑαυτῶν· φασὶ
 ὅτι καὶ εἰς τὸν τιμωρῶν τὴν πόλεως ἀρχιερέα

suâ, cognatis, ac Principum Palatii relictis sese ad Monasticum vitæ genus transferrent. Ob id verberibus multis affectum, & carcere dānatum, postremò tādē recte pedibus alligata à Palatio ad Bonis vsque forum attractum miserrimè discerpserunt. Cuius corpus in eum locum, quem Pelagij sepulchra nominant, tanquam malefici cuiusdam abiiciunt. Illuc enim & profanorum gentilium, & eorum qui capitali supplicio damnati essent cadauera deportabantur. Hinc innumeros tam è Magistratibus quàm ex ordine militari, quòd sacras imagines adorassent, tanquam maleficij convictos variis cruciatibus necant. Itaque alij diverso mortis genere consumpti, atque inauditis suppliciis affecti, plerique extra Imperij fines relegati. Nec ea re contentus Imperator iureiurando insuper subditos sibi omnes adstringere voluit, nullam se deinceps sancti cuiusquam imaginem adoraturos esse. Tum Urbis Patriarcham nar-

rāt qui viderunt salutaribus signis in altū sublati iurasse, se ex eorū numero non esse, qui sacrosanctas imagines adorarent. Eò vsque sacrilegorū hominum impietas prouecta est. Eodem anno Constantinus contra Bulgaros expeditiōe facta, cum suis ad illorum limites peruenit, & prope eum locum qui Beriganorum Embole dicitur consedit. Ad hæc instructa classe bis mille ac sexcentorum nauigiorum, & classiariis supplementis ac militibus, quos partim ex naualibus præfecturis, partim aliis ex locis contraxerat, impositis, Mesembriam & Anchialum ad Bulgarorum fines nauigare iussit. Quibus rebus consternati Barbari, atque equitum & nauium multitudine territi cum Imperatore de conditionibus agunt. Sed cum classis ad illius maris litus constitisset, quòd importuosus hic locus & nauigantibus difficilis esset, subitò coortus à Septentrione vehemens ventus euerfas naues, atq. ad littus afflictas confregit, nec exiguum vectorum multi-

θασάμνητοι ὑψώματα τὰ ζωοποιὰ ξύλα
 ὁμωμοκέναι μηδ' αὐτὸν εἶ) τ' ὡροσκωνόντων
 τὰς ἱερὰς εἰχόνας. Ἰαυῶτα τῇ ἀσεβόντων τὰ
 ὀλμήματα. ὧ) αὐτὰ ἔπει ὀπισθραλίδι Κων-
 σανῆνος χ) Βαλγάρων κ) ὡξάνει) σὺ τὰ
 πρὸντι λαῶ ἐξήντατα τ' Βαλγάρων γῆς. καὶ
 σκηνῶται ὡξ) τ' λεγομένη ἐμβολὴν Βερ-
 γάνων. πλοῖμον) ὅξοπλίσας συντελευῶ ὡξ)
 τὰ διχίλια καὶ ἐξακόσια σκάφη. ναυικὸν δὲ
 πληθὺς κ) τραυικὸν ἔκ τε τ' πλοῖμον τρα-
 τηγίδων ἔ) ἐτέρων χώρων ἐμβολῶν εἰ αὐτοῖς ἀ-
 πέσθαι. ὡς γυεῖ) ὡξ) τε Μεσημβρίῳ κ)
 Αἰχίαλον τὰ πολίσματα, καὶ ὡροσκαλῆ)
 Βαλγάρους. ὡς τεύθεν ὡς ὡροσκαλῆ) οἱ
 Βαλγαροι τ' τε ὅ) ἰπποκὸν κ) πλοῖμον θασά-
 μνητοι πληθὺς εἰς συμβάσας ὧ) βασιλῆ) ἔξά-
 ποντο. ἐπεὶ) ὅ) πλοῖμον ὡρὸς τ' ἀκ) τ' ἐκείνης τ'
 θαλάσσης καθαρμίζετο. δ) μῆμος γ) ὁ τόπος κ)
 τοῖς πλέοσι δυσφορώτατος, πνῦμα βίαμον καὶ
 σκληρὸν καὶ αὐτ' πνῦς, βορέας δ' ἦν αἰέμος.
 ὡς τε ναῖς ὡρὸς τ' ἀκ) ταῖς ὡξ) βέ) σὺνέ-
 τριψαι. ἔ) πλήθη τῇ εἰσσελόντων ὡς ὀλίγα

ὡς ῥοθίῳ κατεπόντισεν. ἐν τούτοις ἄγαν θορυ-
 βηθέντες τὴ βασιλέα κελεύσας τοὺς ἀρχοὺς
 δικτύοις περιβαλὼν πλεῖν θάλασσαν, ὡς αἰε-
 λέσθαι τῇ ἀποπνιγνύτων τὰ σώματα, καὶ τῇ
 γῇ πῶρα δίδοναι. ὕτω τε πρὸς τὰ βασίλεια
 ἀποτρέψαι. ἐπὶ δὲ πνέων καὶ τῆς ἀσβεΐας τὸ
 ἱερὸν τῆ Ναζαρεαίων γῆμα καθύβεισιν. αὐτοὺς
 γὰρ ἀγῶνα ἰπποτικὸν ἐπετέλει. καὶ ἱνας τού-
 των ὅστις ἐπεὶ ἐν μέσῳ τῶν θεάτρων διέλκε-
 σθαι· καὶ αὐτῇ ἕκαστον γυναικα μονάστριον
 πῶρα χεῖρα φέρειν πολλὰν τε πῶρα πλή-
 θους τῇ θεωμύων ὕβρεων αὐτοῖς καὶ ἐμψυ-
 μάτων, οἷα πρὸς τὸ ὀχλῶδες καὶ ἀγλαῶν
 συμβαίνον εἶωθε, καὶ ταχυτέτων, οὕτω τὸν
 ἀποσμεν ἐκείνον καὶ ἀχρὶσιν διήνυσαν διαυλον
 μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρας ἱνας τῇ ἐν ὑποφωχῆς
 καὶ ἀξιωμασιν ἐκλήμασι βαρυτάτοις συκο-
 φαντῇ ὑπάγῃ, ὡς εἰς πλεῖν ἄρχων αὐτῶν ὅτι
 ἐκλαύον περὶ τῶν τοῖς. τούτων δ' ἐκ Αντίο-
 χος μ', ὁ τῇ δημοσίων πρᾶγματων τὰς ὑπο-
 μνήσας αὐτῶν διακομίζων. Λογιστέον δὲ τῷ
 δρόμου τῇ ἀξίαν οἱ πρὸς τὰ βασίλεια καλεῖται.

tudinem fluctus oppressit. Inter hæc
 trepidantibus omnibus iussi ab Impe-
 ratore Duces præfocatorum corpora
 dispositis in mari retibus excipere
 ac sepulturæ tradere. Quibus per-
 fectis Constantinopolin reuersus est.
 Exinde feruente adhuc religionis
 odio sacrum Nazaræorum cultum
 contumeliosè habuit. Commodum
 equestre certamen dederat, cum ex
 illo grege certos homines traduci
 per Hippodromum iubet, adiuncta
 cuique muliere Monacha, quam
 prehensa manu circunduceret. At-
 que ij multis à spectante populo cō-
 tumeliis ac sputis etiam dehonestati,
 cuiusmodi ab incondita forensique
 plebe par est fieri, infando illo ac
 turpi curriculo perfuncti sunt. Sub
 hæc primarios quosdam ac præci-
 puarum dignitatum homines atro-
 cissimis criminibus per calumniam
 aggreditur; affectatum ab iis Impe-
 rium, seque illorum insidiis appeti-
 tum. Ex iis Antiochus Magister me-
 moriæ (quem Magistratum Logo-
 thetam Cursus appellare solent)

nec non Theophylactus Dux
& Patricius, cum aliis plerisque
è Scutatorum, & Protectorum
numero, atque ex aliis ordini-
bus. Quos omnes iisdem Circen-
sibus spectaculis vinctos circumdu-
xit. Postera luce Constantinum
& Strategium fratres capite trun-
cavit. Postridie Constantino Pa-
triarchæ accusatores subornat ex
eius familiaribus, qui Antiochi ac
Theophylacti consilia audisse se de
coiureiurando firmarunt. Statim i-
gitur in Hieriam Pōtifex relegatur.
(Est hoc Imperatoris Palatium è re-
gione Constantinopolis ad Subsola-
num positum) Moxque Nicetas
sanctorum Apostolorum Ecclesiæ
Presbyter Eunuchus in eius locum
substituatur. Atque hæc omnia
Augusto mense Indictione quarta
contigerunt. Nec longo post tem-
pore Constantinum arcessitum &
in lecticam impositum ad Eccle-

Θεοφύλακτος δὲ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις καὶ στρα-
τηγῶν δ' αὖτε. ἐπὶ μὲν δὲ ἄλλοι τῶν πα-
λαιῶν ἀσπιδοφόρων καὶ δορυφόρων τυγχάνοντες.
πρὸς δὲ ἐν τοῖς ἐκπαιδευμένοις μετὰ πολὺν
καὶ ὁμοίαν ὀπίσθεν ἀμειλίχως δεσποῦντας ἐν-
ταῦθα παρὰ τὴν ἐξουσίαν ἐθελήσαντες. ἐν τῇ ἐξῆς
Κωνσταντῖνον μὲν καὶ Σβακτῆριον ἀδελφοὺς ἐξέ-
κλεψε. ἐν τῇ ὑστεραίᾳ παρὰ τὴν οἰκίαν
Ζινὰς Κωνσταντῖνος τῷ τῆς πόλεως Ἀρχιερέως
ὄκον καὶ αὐτὸν ὄξυφύων κατηργεῖται. διε-
λθὼν δὲ φανερώς, ὡς παρὰ αὐτὸν ἀκηκοέναι
πρῶτα τὰ παρὰ τῶν παλαιῶν Ἀντίοχον καὶ Θεοφύ-
λακτον μελετῶντα. καὶ ὡς ἐκείνους μὲν ὄξο-
εισιν ἐν τῇ Ἱερῇ, ὅτε καλουμένης Βασιλικῆς
Παλατῆς αἰτήματα πρὸς τὸν αἰετὸν τῷ
Βυζαντίου κειμένη, παρὰ τὴν ἐπέμψαν. Νικήτορ δὲ
παρὰ τὸν αἰετὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Εκκλη-
σίας Εὐαγγέλιον παρὰ τὴν ἐπίσταν ἄρχιερέα. Ταῦτα
δὲ πρῶτα ἐπελάττειτο κατὰ τὸν Αὐγούστον μῆνα
τῆς τετάρτης Ἰνδικτιόνης. μετὰ πολὺν δὲ μετα-
πέμπε τὸν Κωνσταντῖνον, καὶ ἀποπέμψαν πρὸς τὸν
ἐκτὸν Φορίων ἐποχόμενον. συνεκπέμψαν δὲ Ζινὰ

αὐτῇ τῇ βασιλικῇ γραμματέων κομίζοιτε
 εἰς γραμματίῳ ὅσα καὶ αὐτῇ· ἄνωγ' εἰς ὑπὴ-
 κουν ὅτ' ἀθροιστὸς ἐκείσε λαὸν αἰένω, παίων
 αὐτῇ καὶ κέρρους ἐφ' ἐνὶ ἐκάστῳ τῇ κατηγερο-
 μύων. καὶ οὕτως ὅτι τῷ Ἀμβωνος αἰενέχου-
 τες καθαιροῦσιν τῷ νέῳ Πατριάρχῳ πρὸς
 τῷ θυσιαστείῳ τὰ τοιαῦτα ἀπάματα ὑπαια-
 γνίσκοντες· καὶ τῇ ἐξῆς ἢ σιωπῇ αὐτῇ ἱππο-
 κὴν ἀγωνία· ὅτι πελαῖν ὅπ. βέπει αὐτὸν ἐπ' οἷον
 προσεζήκεται τῆς καθόδου αὐτῇ πρὸς τοῖς
 ὀπισθίους ὅτ' ὅσον πειρασμένης, καὶ ἐκείσε διέλ-
 κει· ὅτ' ὑπὸ τῷ λαῷ πόντος δυσσημεῖσθαι
 τε καὶ κατὰ πύεας· εἶπε μὲν ὅτι πολὺ εἰς ὃ τῆς
 πόλεως κυνηγίῳ ἢ κεφαλῇ αὐτῇ ἀποίμῃ-
 θύει πρὸς τῇ. καὶ ἢ μὲν εἰς ὃ καλυμμένη
 Μιλίῳ ἀξαρτηθεῖσθαι μετέωρον φέρει· ὅτ'
 αὐτῇ πῶμα χροῖοις διαπύρρουν αἶα τὰ λεω-
 φόροις τῇ πόλεως εἰς τῇ πελαγίων καλε-
 μύνης λαφῆς ἐξέρριπτον. πέμπτη δ' Ἰνδικτόνι,
 ἀθροχίας ὅτι κεκαρῦσης αὐχμῶδες καὶ ἐκέρ-
 γησιν ὅτ' ἐκείσε. ὡς καὶ αὐτῇ ἀπολε-
 λειπέναι τὴν ἀέριον δρόσον. ἔπ' καὶ τὰ πηγαῖα

fiam mittit, vnâque cum eo quen-
dam ex Domesticis Notariis cum
accusationis libello. Quem is fre-
quenti concione legens ad singula
capita Patriarchæ genis infligit.
Ita in Ambonem productus in
ordinem redigitur : nouo interim
Pontifice criminationes eiusmodi
ad aram perlegente. Sequenti die
per Equestres ludos , quos ex mo-
re frequentabat, Constantinum in
asellum impositum, sella in poste-
riorem iumentum partem obuersa,
traduci coràm imperat , & ab uni-
uerso populo maledictis ac sputis
appeti , paulóque post in Cynegio
capite truncari. Hoc uti erat præ-
cisum in Milio è sublimi suspen-
sum est. Reliquum cadauer per Vr-
bis plateas funibus tractum in Pe-
lagiorum ut vocant sepulturam ab-
iectum. Indictione postmodum quin- 1555CLXV
ta ex imbrium inopia squallore ac
siccitate laboratum est , adeo ut ne-
ros quidem vllus ex aëre suppeteret,

subsidētibz adhæc fontiu aquis, qua
 ex re factū est, vt exhaustis recepta-
 culis balneæ cōticescerent. Constā-
 tinus ea re animaduersa instaurare
 Aquæ ductum illum instituit, quem
 Valentinianus Imperator olim ex-
 truxerat, sed Auares postea Hera-
 clij temporibus euerterant. Ergo
 pluribus ad id eius opificij gnaris
 ex omni Imperio contractis, mul-
 tisque ex ærario publico impensis
 pecuniis, tanto operi finem impo-
 suit. Sed cum auri mirum in mo-
 dum in eo cupiditas flagraret, no-
 uum sese Midam exhibuit, & au-
 rum omne in thesauros suos con-
 didit. Vnde coactis ad tributi pen-
 sitationem violenter populis sum-
 ma frugum ac pecorum vilitas fuit,
 vsque eò vt tritici modij sexaginta,
 hordei septuaginta numis singulis
 addicti sint, ac pleraque exiguo ad-
 modum pretio constiterint. Quod
 ipsum ad agrorum fertilitatem, &
 rerum copiam trahentibus imperi-
 tis, prudentiores quique hominis

ὑποτέλλεσθαι ἡμάς, ἀργά τε μὲν ἐν τεύ-
 ϑει καὶ τὰ λουτρά, τῇ ἐκδοχείων κενῶν ὑπερ-
 ξαίνων. ἐκ τούτου βουλεύεται Κωνσταντῖνος
 τὸν τῷ ὕδατος ὀλκὸν αἰαχάνίζον, ὃν Βαλεντι-
 νιανὸς ὁ βασιλεὺς κατεσκόλασεν, ὑπὸ δὲ
 Ἀδάρων ἐπὶ τῇ Ηρακλείου χειρὶ τῷ βα-
 σιλέως κατὰστροφέντα. καὶ πλείους δῦδρας
 τεχνίτας εἰς οἰκοδομίῳ ἐμπείρους ἐκ τῆς
 ὑπὸ Ρωμαίων ἀρχῆς σιωαθροῖσας, πολ-
 λά τε δαπνρήματα αὐτοῖς ἐκ τῇ δημοσίων
 χρημάτων περισσολώσας, οὕτω δὲ τοῖς
 ἔργον διετέλεσε. Φιλόχρυσος δὲ ὢν ὁ μι-
 σόχρυστος νέος Μίδα Κωνσταντῖνος αἰαδείκνυ-
 ται. καὶ τὸν χρυσὸν ἀπόλυτα ἀποθησαυρίζει. ἐν
 οἷς σιωέσμεν ἐν ταῖς τῇ φόρων περὶ ἑξέσι
 τῇ φορολογουμένων βιαζομένων δυνάως τὰ
 τῆς καρπῆματα καὶ ἀντήματα διαπεπράσ-
 κεσθαι, ὥς ὅτι νομισματὶ ἐξήκοντα μοδίους σίτου
 διαπραχέσθαι. κριθῆς δὲ ἑξοδμήκοντα. καὶ πλῆ-
 ρα ἄγαν βραχεία πάνυ ἀπεμπολέσθαι ποσό-
 τητι. ὅπως τοῖς μὲν αἰοήτοις ἀφορεία τε τῆς καὶ
 παραμύχου ἀθηνία ἐνομίζετο. τοῖς δὲ ἀφρογῶσι,

Τυραννίδος καὶ φιλοχρηματίας ἔργον, καὶ ἀπώ-
 θεσπίας νόσος ἐκείνητο. καὶ δὲ τὸ ἑβδόμην
 Ἰνδικιόνα τίκτε) ὕος Κωνσταντῖνον, ὃν ἐκά-
 λεον Ἀνθιμον. ὡς δὲ τὸ αὐτὸν καθεὶν Νική-
 τας ὁ τῆς πόλεως πρεσβυτερός ἵνα μὴ τῇ ἐκ-
 χροῖν δὲ φθαρέντα τὴν Καθολικῆς Εκκλησίας
 ἀνακαλῇ κήρυμα. τὰς τε ἐν τοῖς ἐκδο-
 ῖς ἰδρυμένοις τῷ παροδῶν οἴκοις, αἷς Ρωμαῖοι Σέ-
 κρετα καλοῦσι, πό τε μικρὸν δόμημα ἐξ ὁ μέ-
 γα, τὸ Σωτῆρος καὶ τῷ ἀγίων ἑσας δὲ ψηφί-
 δων χρυσῶν ἐκ κηρύττου ὕλης εἰκονογραφίας
 ἀπέξυσε. Κωνσταντῖνος δὲ τοῖς τῷ Σκλαβινοῦ
 ἀποτέλλει ἀρχοντας, καὶ ἀνακαλεῖται τοῖς ὅτι
 πλείονος χρόνου πρὸ αὐτοῖς ἀιχμαλωπιθέντας
 Χριστιανοῖς. ἀπὸ τε Ἰμβρου καὶ Τενέδου καὶ Σα-
 μοθράκης τῇ νήσῳ, σφεικῆς ἰματίοις πύτοις
 αἰμιφάκμος τὸν ἀειθμὸν ὄντας ἀγχι διχι-
 λίων ἐπεντακοσίων. καὶ παρὸς ἐαυτὸν ἀγαγὼν,
 καὶ μικρὰ φιλομνησάμενος ἀπέπεμψε πο-
 ρύεα. ὃ αὐτὸν βόλοιτο ἑτατος. τῇ ἑβδόμῃ Ἰν-
 δικιόνη, καὶ τὸ Ἀπρίλιον μῆνα ὃν ἀγίῳ Σαβ-
 βάτῳ τέρει Κωνσταντῖνος πρὸς ἐαυτὸν γυναικα

Tyrannidi, & auaritiâ, ac crudelitati tribuebant. Indictione deinde septima Constantino filius nascitur, quem Anthimum nominat. Sub idem tempus Nicetas Patriarcha DCCCLXIX Catholicæ Ecclesiæ ædificia quædam, quæ vetustate collapsa fuerant, instaurat. Tum in attinentibus domiciliis, vbi stationes in processibus obiri solent, quæ Romani Secreta vocant, tam in maiore quam minore, Christi Domini, ac Sanctorum Imagines opere tessellato atque ex cerâ factas eradit. At Constantinus legatis ad Sclauinorum Principes missis, Christianos, qui iamdudum apud eos captiui detinebantur, recipit, quos illi ex Insulis Imbio, Tenedo ac Samothracia duxerant. Hos omnes bis mille ac quingentos ferè sericis vestibus permutatos, cum muneribus abire quoquò vellent permisit. Indictione VII, Mense Aprilii, Sabbato Sancto Constantinus

238 NICEPHORI CONST.

Eudociam coniugem Augustam coronat. Postera die duos è liberis suis Christophorum & Nicephorum Cæsares, Nicetam verò Nobilissimum creat. Cùmque, ut Imperatorum mos est, in Ecclesiam procederent, ingenti in populum largitione facta pecuniam à Palatio ad Templum usque sparserunt. Indictione demum octaua Constantinus Leoni filio coniugem è Græcia Irenen arcessit. Qua Decembri mense Augusta consalutata, eiusdem mox & Filij nuptias celebrauit.

FINIS.

Εὐδοκίαν Αὐγούσαν. καὶ τῇ ἐπαύριον τ' ἡμερᾶν αὐ-
 τῇ. τοὺς μὲν δύο Χριστοφόρον καὶ Νικηφόρον Καί-
 ῤας, Νικήταρ δ' Νοβελίσμον. τὸ δὲ βασιλι-
 κῆς παροῦστος καὶ τὸ εἰωθὸς ὅτι τῇ Καθολικῇ
 Εκκλησίᾳ γιορμῆς ὑπατίαν ἐποίησεν, ὥς τοῖς
 παροῦσιν χρηματὰ διένειμαν; ἐκ τῆς Πόλε-
 ως ῥοζάριοι μέχρι τῆς Εκκλησίας τῆς το-
 ῦτε τελουῦτες. ὁ δὲ δὴ ὁ Ἰνδικτῖον ἀγέῃ Κων-
 σταντῖνος εἰς ἡμῶν Λέοντα γαμετῶν ἐκ τῆς ἐλλά-
 δος Εἰριωνίω. καὶ τῇ Δεκεμβρίᾳ μηνὶ τέφρα τε
 αὐτῶν Αὐγούσαν, καὶ τὰς ἡμέρας ζῆλτος τὴν γά-
 μον ὅτι τελέσθαι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΗΦΩΡΩ

πρὸ Γρηγορίου Λείπει Ταῦτα.

Εν Β. Βλίω ή.

Διωκεῶς αἰθοῦσθαι καὶ αὐξανομένην ἐφ'
ἡμέρα καὶ νυκτί. ὃ ᾧ μᾶλλον δικαίως αὐτὸν
ἐξέμιλυνεν εἰς λύπην καὶ ὀργὴν καὶ μελέ-
τας πολυειδεῖς, ἐξ ὧν αἰ τῶν τῆς βασιλείας
ἐβλάστησθαι εἰσέτης, καὶ οἱ τῆς κακίας ἤρξαντο
χρμῶνες καὶ κλύδωνες, λέξομεν ἥδη. ὅτε
γὰρ ὡς εἰρήκαμεν πλημμελῶς τῇ παρ-
αμάτων ἐχρότων, καὶ μεταξὺ τῆ βασιλέως
Μιχαὶλ τιθινακότος, ἐκέλευσεν ὁ Βασιλεὺς
ὀμνυθῆν ἀποδύτας, παρῶτον μὲν σέβειν καὶ
προσκυθῆν ὡς βασιλέα καὶ δεσποτὴν αὐτόν.
ἔπειτα καὶ ἂν αὐτὸς ἐκλεξάμενος εἰς τὴν
τῆς βασιλείας προσθήσθε δξαδοχὴν τῶν λε-
γόντων ἀορίτως μικρῶ πλῆτας ἐπάραξε, καὶ μα-

NICE-

NICEPHORI GREGORÆ

HISTORICA FRAGMENTA,
quæ in superioribus editionibus
desiderantur.

*Ex Lib.viij. Historiarum, Editionis
veteris Pag.134. nouæ Pag.206.*

excitari perpetuò ac dies noctesq.
crescere. Nunc quibus de causis iu-
stiorum dolorem atque iracundiam,
variâsque & multiplices curas animo
conceperit, dicendum nobis est, ex
quibus conspirationes aduersus Im-
perium, & malorum tempestates ac
turbines exorti sunt. Nam cum pu-
blicæ res, vti dictum est, negligenter
administrarentur, mortuo in-
terim Michaële Imperatore, sa-
cramento adigi Imperator omnes
iussit, primùm sese tanquam Prin-
cipem ac Dominum veneraturos &
adoraturos esse; Tùm quemcumque
Imperij hæredem ipse deligeret.
Quòd infinitè dictum penè omnes

Q

turbavit, Andronicum præcipuè designatum iam Imperij successorem. Neque quisquam omnium fuit, qui non velut ex composito ad supposititium illū Michaëlem suspicionem conuerterit. Inde tumultuosa omniū consilia, & malorum creberrimæ machinationes, quæ tacitis vocibus differebantur. Ergo alij Majestatis metu ad iusiurandum adaçti : plerique palam detrectare ausi, quos in tanta rerum perturbatione violenter cogendos Imperator non cēsuit. Iam enim nepotem suum Imperatorem videbat ob infinitum illud iusiurandum à subditis exactum de fuga cogitare. Ob eas res tantisper quieuit, & ab exigendo iureiurando destitit. Deinceps secum agitare cœpit, quemadmodum nepotem suum Imperatorem fuga prohiberet : veritus ne si ad Latinos confugeret, navalibus eorū copiis adiutus rem Romanam turbaret, atque Imperium sibi per Tyrannidem vsurparet. Proinde occultum ei custodem apposuit Syrgiannem illum nuper è car-

λιστα τὸν ἐλθόνον Ανδρόνικον τὸν ὠρεισμένον τῆς
 βασιλείας δ' ἐξέδοχον· αὐτὸς γὰρ ἀπλῶτες τὰς
 ὑποψίας εἰς τὸ ὑποβολιμῶν τῷ Μιχαήλ
 ὡς ἐκ στυγέματος ἦσαν. καὶ πολέως ἐσ-
 τεύθη ἐφύετο θορυβὸς λογισμῶν καὶ ἀλλεπάλ-
 ληλοι μελέται κακίας ἐψιθυρίζοντο. ἱνὲς μὲν
 οὖν φόβῳ τῆς δ' ἐξουσίας εἰζαντες ὤμνουν· οἱ δὲ
 πλείους εἰς τὸ ὑμφανεῖς τὸ τοῖτον ἀπείπαρτο ὄρ-
 χον. οἷς ἀνὰ κίλιν ἱνὰ τυραννικῶς ἐπάσαν
 ἔκ' ἐγνωκε δεῖν ὁ βασιλεὺς ἐν τοσούτῳ θορυβῷ
 παρὰ μὲν τῶν. ἔβλεπε γὰρ ἡδὴ καὶ τὸν βασιλέα
 τὸν ἐλθόνον σχεδόν τῆς φυγῆς πλὴν μελέ-
 τιαν δ' ἐκ τῶν ἀοριῶν τῶ ζήτηθέντος παρὰ τὸ
 ὑποκρίων ὄρχον. ἀφ' ἧς δὴ τῷ τοτέως ἡρέμισεν
 ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἀπαίτησιν ἐπαυσε τὸ εἰρημέ-
 ιων ὄρχων· ἐσκέπτετο ὅτι ἡδὴ πῶς αὐτὸς πρὸς τὴν
 φυγὴν ἐμποδὼν τῷ ἐλθόνῳ ἐ βασιλέως γήροι-
 ον. ἐδεδίξεν γὰρ μὴ ἀπελθὼν ἐ βοήθῃαι ναυτικὴν
 παρὰ Λατίνων λαβὼν, καὶ τε Ρωμαίων σὺλκυ-
 κήσῃ παρὰ μὲν τῶν, καὶ ἅμα τὴν βασιλείαν αὐτῶν
 τυραννικῶς πῶς ὑφέλη. ὅθεν λαθραῖον ἐπέ-
 στησε φύλακα τῶν τὸ Συρμαίνιον ἀφ' ἧς τῆς

Εἰρκτῆς ὀξιώντα· ἡ γὰρ αὐτὸς παρὰ βραχέως
 ἐν εἰρκτῇ δεινότητι, δι' αἰτίας αἰ δὲ μὲν ποθεν
 ὄρξαμενοις δίχαμον ἀφηνήσασθαι· ἵνα δὲ καὶ
 οἷς τὰ κατὰ τὸν αἰδρα ὅκ' ἐγνωται γνώριμα
 κατατάξῃ.

Περὶ τῆς Συργαίνης.

Τὸ πᾶν μήτηρ μὲν ἡ μία τῇ κατὰ τὸν ἥλιον
 τοῖς βασιλεῦσι παροσηκουσῶν δι' ὁρεπῆς καὶ
 κοσμία· Πατὴρ δὲ τὸ ἐκ Κωμῶνων ὀπίσημος·
 οἱ τῶν κατὰ τὴν ὁρεπῆς Σκυθῶν παρὰ χρο-
 νων συχῶν ὡς εἰρήκαμεν Ἰωάννη τῷ βασιλεῖ
 παροσηκουσῶν· ὅτι ὁξύτητι φύσεως ὡρὶν τῇ
 τῇ παιδων τῶν δραμεῖν ἡλικίαν ἐν τοῖς λό-
 γοις λαμπαρὸς ἐνεφαίνῃ· ἐπεὶ ὀπιμελὲς ἐν
 τοῖς γραπτικαῖς παιδολογίαις, καὶ πᾶσι καὶ τοῖς
 τοῖς ἑδοξε διὰ τὸ ῥώμιον σώματος, καὶ γνώ-
 μης βαρύτητα, καὶ οἷς εἰπεῖν δαμονίαν πᾶν
 σκυέσιν πέμπτου δ' ἀπὸ.

Εν Βιβλίῳ ια'.

οὐ σιωπᾶν εἰσισημῆς· εἰς τέλος ἐν τοῖς
 τοῖς τοῖς βιαίως καὶ ὅτι τῇ ζωῇ ἀπερράγῃ
 Φάρμακον τῶν δραμῶν αὐτῶν λαθραῖον τῆς

cere productum. Hic enim paulo ante arctissima in custodia certis de causis habitus fuerat, quas paulo altius repetito principio par est hoc loco reddere, ut qui historiam eius viri nesciunt à nobis eam accipiant.

De Syrgianne.

Huic Mater erat cum Imperatoribus sanguine coniuncta; pari specie corporis ac modestia. Pater verò è Comanis oriundus illustri loco. Ambo vero ante multos annos ex Hyperboreis Scythis, uti suprà memorauimus, ad Ioannem Imperatorem sese transtulerant. Syrgiannes porrò antè quàm pueritiam excederet summa ingenij celeritate præditus magnum sibi in doctrinis nomen peperit. Hinc apprimè rem militarem edoctus facilè in ea princeps est habitus, non modo corporis robore, sed & animi prudentia, ac diuina, ut ita dicam, sagacitate.

Ex Libro xi. P. N. Ed. 377. vet. 243.

cùm tacere minimè soleat. Inter hæc demùm & ipse violenta morte sublatus est, veneno clanculum ab

vxore dato. Nam cùm domesticæ res ægræ admodum essent, mulier insidias viri metuens hunc, priusquam ab eo occideretur, è medio sustulit: atque ita cum puerulis duobus Ætolorum & Acarnanum principatum obtinuit.

*Quomodo Iudices in ordinem
reducti.*

Cæterùm Imperator cùm iamdudum ac sæpe id a pluribus accepisset, Iudices, qui se integrè iudicatu-
ros, nullaque re ius violaturos esse iurati promiserant, de quibus antea mentionem fecimus, terribilium iureiurandorum oblitos, quæ ex scripto conceperant, nec non Ecclesiasticarum atque Imperatoriarum legum securos minimè incorrupta iudicia exercere, neque solùm munera sine vlllo metu capere, iudiciaque corrumpere; Verùm, quod grauius est, ab vtroque litigantium accipere, neque ramen sententiam profere, aut controuersias dirimere, sed vtrisque separatim datis tabulis, quibus scilicet sententia con-

συζύρου νοσημάτων γὰρ οὐκ ὀλίγων ὑπο-
 φυομένων ἐν τῇ οἰκίᾳ δείσασα ἡ γυνὴ τ' ὅτι-
 βεβλήω τῷ συζύρῳ πρὶν φονεῖσθαι πεφό-
 φόνευκε, καὶ οὕτω δαΐδοχος ἐκείνη σὺν δυοῖ
 παιδαρίοις τῆς τῇ Αἰτωλῶν τε ἔς Αἰαρινά-
 νων κατέστη ὄρχης.

Περὶ τῆς κατὰ λύσεως τῇ κριτῇ.

Επεὶ δ' ἐκ πολλῶ καὶ πολλάκις καὶ πα-
 ρὰ πλείωτων ἤκουεν ὁ βασιλεὺς, ὡς οἱ κρίνῃ
 ὠμωμυκότες ὀρθῶς, καὶ μὴ πῶσα φθείρῃ ἐν
 μηδενὶ τῷ δίκῃ, πρὶν ὧν καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς
 αἰωτέρῳ φθασότες δεδηλώκαμεν, ἐκλα-
 θόμενοι μὲν ἐκείνων ἐγγραφῶν καὶ φεικω-
 δῶν ὀρκῶν, ἐκλαθόμενοι δ' ἐκκλησιαστικῶν
 τε καὶ βασιλικῶν ἐντάλματων, οὐκ ἀδεκά-
 τοις ποικῶται τὰς κρίσεις, ἀλλὰ δῶρα λαμ-
 βάνουσιν ἀδεῶς· καὶ κτεδηλούουσι τὰς δίκας·
 καὶ τό γε μείζον ὅτι ἐξ ἀμφοτέρων τῇ κρινο-
 μένων μερῶν δωροδοκοῦνται μὲν, οὐ κατὰ στα-
 σιν δὲ καὶ πέρας τῆς δίκης πρῆχονται· ἀλλ'
 ἐκαστέροις αἰαμέροις ἐλχόμενοι γράμμα-
 τεῖα ἀπόφασιν δῆθεν τῆς κρίσεως ἔχοντα, εἶπα

ὁκπέμποισι τοῖς πρεσβυτέροις ἐνεχουμένοις ἐκ-
 κλήμασι καὶ ἀφ' ἀπληκτισμοῖς. ἐπεὶ οὖν ταῦτα
 καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς πολλῶν ὁ βασιλεὺς
 ἤκουε, τὰ μὲν πρῶτα πείθεσθαι οὐκ ἐδύνα-
 το, πλὴν ἡγουμένῳ τῇ ὀρχῶν ἀσφάλειαι ἐπι-
 μύμενος. ὁψὲ δὲ βήματος ἡγουμένῳ, καὶ τῇ
 Ἐπισκόπων καὶ Πρεσβυτέρων συναναθεσθαι-
 των ἐν ταῖς μεγίσταις καὶ θείῃ νεῷ τῆς τοῦ Θεοῦ
 Σοφίας, προκαθίσας ὁ βασιλεὺς ἅμα τῇ Πα-
 τριάρχῃ, πᾶσιν τοῖς βυζαντινοῖς πρῆχεν
 χάριν ἐλέησιν καὶ τῇ τοιούτων παρθέρῃ, καὶ
 ἤγοντο πληροὶ καὶ αἰαμφοισότητοι, καὶ πλείων τῶν
 ἀκουσθέντων ἐκκλήματα· καὶ ἵνα τὰν μέγαν
 πρῆλθαι, τῇ μὲν τετάρτῃ ὁ εἰς ἀγῶος
 ἀπήλαξεν, ὃ παρὰ τὸν αὐτὸν τῆς τοῦ Θεοῦ
 οὐδοκίας ἐκκλήματος· οἱ δ' ἕτεροι δέισαιτες
 μὴ διαρράζωσιν ὑπὸ τῆς δέμης, φθασάντες
 ἐαυτῶν κατεψήφισαντο· οἱ μὲν τῶν τελευτήτων
 χρημῶν ἀποδοσιν, καὶ τὴν δικαίαν τέρησιν πλουτε-
 λῇ ὁ δ' Ἐπίσκοπος ἐπὶ τοῖς καὶ τῶν ἱερωσύνης
 ἀπαλλαγῇ τε καὶ διόξιν. ἔξωσθη δὲ καὶ τῶν
 βασιλίδος τῶν πόλεων κελεύσας ὁ αὐτοκράτορας.

tinebatur, cum priori altercatione, ac contentione dimittere, cùm hæc, inquam, aliâque id genus à plerisque Imperator audisset, dubitare primò num vera hæc essent, cùm de iureiurandorum firmitate veniret in mentem: deinde serò tandem conuentu habito, & Episcopis ac Presbyteris in augustissimo S. Sophiæ Templo collectis, præsidens ipse cum Patriarcha omnibus quem vellent conuincendi potestatem facere. Ergo plerique nec dubiis criminibus arrepti: eaque longè plura quam auditione didicerat reperta. Atque, vt cætera prætermittam, vno è quatuor innocente dimisso, quem nemo sordium accusarat, reliqui ne à populo discerperentur veriti, suo pte sese iudicio damnant. Alij quæ acceperant redditis omnibus iudicandi se munere abdicant. Episcopus ipse præterea Sacerdotio cedit: omnes ab Vrbe Imperatoris decreto exulare iussi.

De primo Imperatoris triumpho.

Ineunte æstate cum Thraces similiter Asiaticorum Turcarum infestatione laborarent: (Hi enim Romanos vertere in fugam soliti, quoties libitum erat prohibente nemine transfretabant, pessimèq; Thraciam vexabant) Qui igitur Ioniam ac transmarinas regiones habitabant ob ea quæ ad Phocæam antea ab Imperatore.

Ex eodem Libro pag. 387.

Maximèque nobilissimos quoque. Et alij quidem Tzanychitæ fauebant, qui tum opibus ac dignitate plurimum poterat; alij vero se ad Magnum Domesticum adiungebant. Hunc in modum agitata, & in factiones diuisa Trapezuntina ciuitate, res ad ciuile bellum deducitur. Quo tempore cum alios complures vtrinque concisos ferunt, tum ipsummet Tzanychiten. At Andronicus Imperator dum Acarnanum caput obsidet, omnia sibi ex animi sententia, quoad fieri po-

Περὶ τῆς Ἀθηναίων τῆς βασιλείας.

Θέροντες δ' ἄρχοντες πάλιν ὁμοίως ὡς ἔτα-
λαι πᾶσι οἱ Ὀρᾶκες ἐκ τῆς Ἀσιατικῆς
Τύρκων. ὅθεν γὰρ πρὶν αἰεὶ τῆς τοῦ Ρωμῶν κα-
ταστροφῆς σιωπῆσαι, ἀδεῶς ὁπότε βάλειν-
το διὰ τῶν αὐτῶν, καὶ κακίστα διετίθηεν Ὀρᾶ-
κην· οἱ μὲν οὖν πρὶν Ἰωνίαν καὶ τὰ ἐπέκεινα
κληρωσάμενοι ὅθεν τὰς πρὸς Ῥωμῶν καὶ Φω-
κίαν ἡγεμονίας πρὸς βασιλείαν.

Εν αὐτῇ τῇ βιβλίῳ.

Καὶ μάλιστα τοῖς ἀνδράσι πρὸς τῶν καὶ
οἱ μὲν πρὸς πᾶσι τῇ Τζαυχίτῃ πλῆττι
καὶ δόξῃ πρὶν καὶ διὰ τὴν αὐτὴν τὰ μέγιστα. οἱ
δὲ τῇ μεγάλῃ Δομεσίτῃ· οὕτω δὲ τῇ σα-
αδείσῃ ἐκ εἰς δύο σχεδὸν τῆς τῇ Τραπε-
ζουσίτων πόλεως, εἰς μάχην ἐμφύλιον ἔτε-
λόντα τὸ πρᾶγμα. ὅτε δὲ καὶ κατακοπῆναι
φασὶ πλείους τῶν ἄλλων ὅθεν ἑκατέρων τῇ με-
ρῇ, καὶ ὅτι τοῖς τὴν Τζαυχίτῃ· ὁ μὲν τοῖ
βασιλεὺς Ἀνδρόνικος πρὶν πρὶν πολιορκίαν
ἀρχομένου τῆς τῇ Ἀκαρνάνων μητροπόλεως
πρῶτα ὅθεν εἶχε τὰ εἰς βόλῃσιν αὐτῶν γε

ἰόντα χτ' ὃ ἐφικτόν. τῷ γὰρ μεγάλου Δομε-
 σίχου τῷ Καυτακουζιῷ πατριάρχῳ καὶ
 συνδυαζόμενος ἄριστα πλὴν ἀρχῇ, ὅθεν δε-
 νὸν αὐτῷ τῷ πρεσβυτέρῳ ἐδόκει δεινῶν. πλὴν
 τε γὰρ χρονία ἐν ὑποφωρίᾳ ἐκστρατεία
 ἀφαιρούσα καὶ φθορὰν τῆς ἰσχύος καὶ τῆς
 στρατῷ δόξιας διετήρησεν, καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῆς
 σωτηρίας πείσσειν νόστον συνετῶς αὐτῷ ἐπε-
 κούφιζε· καὶ ἀπομυρὸς τῷ ἐντεθέντι ἀπήλ-
 λασθε δόξαι. καὶ εἴπῃς πλήτησθα πλὴν καρδίας
 ὑποῖρχε φροντὶς χρημικὴ πάσας ὁξομα-
 λίζων ἐτέλει ῥαδίως· καὶ ὅτι τοῖς τοῖς
 ἐκ τῆς συλῆμας πτωχεύοντα πατριάρχῳ
 ὁπλοῦσθαι μάλα σφῶς αὐτὸς αἰεὶργῶ
 συγγέλων καὶ ἀπαλλάττων εἰς τὰ σφαλῆς,
 τῶν εἰς ἀκοὰς ἰέναι τῷ βασιλεῖ. πολλοῖς
 γὰρ κοσμομήτορας ὁ δυνάστης πλεονεκτή-
 μασιν, ὅσα τε φύσις χαρίζεται, καὶ ὅσα βα-
 θεῖα σύνεσις ἀφυσῶς πηδαλιχρῆστα χρημῶ,
 τῶν πᾶν τῶν ἡγεμονῶν τῆς στρατοπέδου· καὶ ὡς
 ὁδεῖς ὅς οὐ παύσῃ τῆς ἐπ' αὐτῷ ζωῆς πλὴν

terat, succedere sentiebat. Etenim adiuuante Magno Domestico Cantacuzeno, optiméque Imperium cum eo moderante, nullum ex iis quibus premebatur incommodis incommodum esse videbatur. Nam & diuturnam illam peregrina in expeditione moram, atque equitum perditumque cladem prudenter admodum releuabat: & illum ex lienc morbum eadem solertia lenibat, omnémque inde metum abstergebat: ac si quid externa negotia sollicitudinis aspergerent, eam ille administratione sua facile componebat. Ad hæc cognatorum insidias, quæ tùm contra Imperatoris caput grassatæ sunt, sapiënter repressit, omnibus in tuto collocatis, antequàm ad aures Imperatoris acciderent. Siquidem multis animi ornamentis vir ille præditus, quæ aut à natura insita sunt, aut exaggeratæ mentis, quæ vitæ nostræ moderatrix optima est, prudentia quæsitæ, apud militem gratiosus imprimis erat; vt nemo esset qui non eius vitam ac salutem anteponeret

suæ. Nam cùm ne in expeditione
 quidem, tantisq. negotiis quicquam
 de pristina liberalitate, animique
 constantia mutaret, mutabat ille
 tamen in melius eorum fortunam,
 qui tùm fame ac peste laborabant.
 Quare omnes vna voce qui supere-
 rant milites ac Duces, ordines æquæ
 atque ordinum Præfetti seruato-
 rem illum, & altorem, ac largitorem
 appellare, tùm ea prædicare, quibus
 Romanum Imperium illustrius fe-
 cerat, & vt summatim complectar,
 quicquid sub idem tempus eius viri
 prudentia confectum est, quæ tam
 propinqua quam dissita moderando
 continebat. Etenim dum vnà cum
 Imperatore Acarnanum urbem ob-
 sidet, comprehensi sunt qui Tyranni-
 dem cogitabant, ac Byzantio immi-
 nebant nec pauci nec obscuri, de
 quibus plura postea dicenda sunt.
 Captus vna cum iis & Sphrantzes
 Palæologus, qui Syrgiannem occi-
 derat, eadem contra Imperatoris
 caput molitus. Aderat enim iisdem
 in castris, & Catelanos ex vrbe The-

ἐκείνῃ· ὅ, τε γὰρ φιλότιμον τ' ὀδύσιας καὶ τὸ πῦρ
 ἦτοίς καρτερικὸν ἔδ' ἐν τῷ ὑποφωρίοις διαβί-
 βας τε καὶ ἀγρολίας ἀμείβων, ἤμειβεν ἑμῶς
 τὰς τύχας τῷ ἐν τοῖς ὅπλοις ὧς τε λιμῶν ἐλπι-
 μῶν ποροταλαιπωρουμένων ἔς γε τὸ βέλτιον καὶ
 ἦν ὡς περ ἐκ μιᾶς οἱ περὶ πόλιν βοῶντες
 ἀπόλυτες γλώττης φραζώται καὶ φρατῆρσι,
 λόχοι καὶ λοχαγεῖ, σωτῆρα τῶν, καὶ ἑσφεία, καὶ
 πλῆπεδότην καὶ ὅσα τῷ Ρωμαίων ἡγεμονίᾳ ἐν-
 δοξότεραν καθίστησι· καὶ ἴν' ὡς ἐν κεφαλῇ
 διεξέλθωμεν ὅσα ἐν τοῦτω πᾶσι χροῖα ἢ τῷ
 αἰδρὸς ἀφύας κατέπραξε σιῶσεις, ἐλγύ-
 θην τε καὶ πόρρωθεν ὁμοίως διενεργούσα. αὐ-
 τῷ γὰρ ἅμα πᾶσι βασιλεῖ τῷ Ἀκαρνάνων πο-
 λιορκοῦντος μητρὸς πόλιν, ἐάλωθ' οἱ Τυρακνίδα
 μελετήσαντες τε καὶ ἐπιθέμενοι εἰς Βυζάντιον,
 πολλοὶ τε ὄντες καὶ οὐ τῷ ἀφάνων, πρὸ ὧν ὑπερὸν
 πλατύτερον λέξομεν· ἐάλωθ' καὶ Σφαίρης
 ὁ Παλαμολόγος, ὁ τῷ Συργιάνου φονεὺς, τὰς
 ὁμοίας ἐξαρτύων καὶ τῷ βασιλέως ἐπιβουλὰς,
 συμπερὶν μὲν αὐτὰς ἐς συστρατοπεδεύων αὐτὸς·
 ἔχων δ' ἐν καὶ τοῖς ἐκ Θηβῶν Καταλάνοις λα-

Ἰδρα οἱ συμπαράρασκθαζομένης, καὶ ἄμα
 τοὺς ἀσυγείτονας τῇ Ἰλλυριῶν· ἀλλ' οὐκ ἔτι
 ἔφθη τῷ βίου παραπελθὼν, ὅτι τὰς ἀξίας
 ἐν ταῦτα δίκας ἐκπίσαι, οἷμα τῷ Θεοῦ βα-
 ρυτέραν ταμιδυταμένης ὡς δυσμενὲς πλεῖ-
 ον κόλασιν ἐγγενὲς δ' ὑπὸ Ρωμαίοις πλει-
 οντα δόκονητή καὶ ἡ Φωκιάων πόλις· ἡ με-
 τὰ πολλῆς.

GREGO-

hana cum finitimis Illyrici populis,
 quos secum habebat, ad ea consilia
 clanculum pellexerat. Verùm is
 antequam meritas hîc pœnas daret
 è vita subtrahitur, grauioribus, vt
 opinari licet, suppliciis & æternis à
 Deo, cuius hostis erat, reseruatus.
 Per idem tempus Phocensium ciui-
 tas à Romanis sine vlllo labore capta,
 quam magnis * *

GREGORII COGNOMENTO FIGVLI TAVRO-
minitani in Sicilia Archiepiscopi
in Indictionis, siue Anni princi-
pum.

HOMILIA.

BENEDICTVS Deus,
cuius est nobis benefi-
cio concessum, vt Anni
confecto circuitu tan-
dem eius exitum vi-
deremus. Vnde rursus nouo vitæ
cursu tanquam à carceribus inchoa-
to, eundem quoad viuimus orbem
euoluimus, quousque nos infinitum
illud æuum excipiat, quod neque
temporis interualla, neque Solis
vicissitudo metitur. Atque hodie-
nus quidem dies (vt hoc interim
in politiorum hominum gratiam
velut condimentum quoddam ora-
tionis præmittam) secundum histo-
riam, ac rei veritatem, initium cir-
cumactionis annuæ est, quam la-

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Γρηγορίου Αρχιεπισκόπου Ταυρομυρτιάς
τῆς Σικελίας τῷ ὑπὸ κλήτῳ Κερκαμέως
εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰνδικίδος, ἡ τῇ τῷ νέῳ ἔτει.

ΟΜΙΛΙΑ.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ καὶ ἁξιώ-
σας ἡμᾶς διαδραμεῖν πλὴν κυ-
κλικῶ τῷ χρόνῳ περίοδον, καὶ
πρὸς πλὴν κορωνίδα τῷ ἔτει
ἐλθεῖν. ὃς ἦς, ὡς περ ἀφ' ὑσσηλίδος, αἰῶνις τῷ
δρόμῳ τῷ βιωτικῷ καταρχόμεθα, τὸν αὐτὸν
κύκλον διατρίψας πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν αἰελίπτον-
τες, ἕως αὐτοῦ ὁ ἀπειρος ἡμᾶς ἐκείνος αἰὼν
διαδέξῃ, ὁ διαστήματι χρόνου τῷ ἡλίου φῶρα
μη μετ' ὅμιλῳ. ἡ μὲν οὖν πρῶτος ἡμέρα,
(πρωκείτω γὰρ ὁ λόγος οἷς ἡδυσημαῖς φιλ-
λοκάλῳ ὑμῖν) κατὰ μὲν τῷ ἰσχυρῶς καὶ
γνώμῳ καὶ τελευτῶν, ἀρχὴ τῆς χρονι-
κῆς ὑπαρχῆς ἀνακυκλήσεως. Ἰνδικτα λε-

γινώσκῃ τῇ Ρωμαίων φωνῇ· οὕτω γὰρ ἐκείνοι
 τὸ ὀνομαζόμενον ὀνομάζουσιν. Ἑβραίοις μὲν γὰρ, ἄρ-
 χὴ τῷ χρόνῳ νεόμεται ὁ Νιατῶν πρὸ αὐτοῖς
 οὕτως ὀνομαζόμενος, ἄρχὴ τυτχάνων τῆς ἐα-
 ρεινῆς ἰσημερίας καὶ τῆς τῷ χρόνῳ ἡμέρας.
 ὡς δηλοῖ τῇ βοτάνῃ καὶ θάμνῳ καὶ δένδρῳ
 ἢ βλάστησις. Ρωμαίοις δὲ, πάλαι μὲν ὁ Ιαννά-
 ριος ὡς ἔπειτα ἄρχὴ ἀφ' οὗ ὃ ὁ Αὐγούστος
 Καίσαρ τὸν Αἰτωνίον ἐπροπάσατο καὶ τὸ Σε-
 πτιμβριον μῆνα, περὶ φαῖν ποιῆσαι τὴν ἰ-
 κίαν βαλόμενος, μεταμείβει τὸ Ρωμαϊκὸν ἔτος,
 καὶ χαίρεται τὰ μῆνι τὰ περὶ σέβειν, κατὰ
 τὸν περὶ ἄλφα. ὁ ἰόντις ἀγαθὸς δεσπότης
 ἡμῶν Διάδοχος ἐπιφανεὶς ἡμῖν, καὶ πρὸς
 μίαν αὐλὴν συναγείρων Ἰουδαίους, καὶ Ρω-
 μαίους, καὶ Ἑλλήνας, ἀγάσας τὴν ἡμέραν
 ταύτην βουλόμενος, κατ' αὐτὴν εἰς Να-
 ζαρέτ περὶ γίνεται καὶ εἰσέλθον ἐν τῇ συ-
 ναγωγῇ, ὡς ὁ γλαφυρὸς Λουκᾶς ἱστορεῖ καὶ
 βιβλίον αἰὰ χεῖρας λαβὼν, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ
 ὡς Περσὶ περὶ περὶ ἀποκρίματα ὑπομενίσσεν.

dictionem Latini nominare solent:
 sic enim illi definitionem appellant.
 Hebræi sanè ab eo mense, qui Nisan
 eorum lingua dicitur, annorum pri-
 mordia deducunt ; propterea quòd
 Æquinoctij verni pariter ac mundi
 principium in eo mense statuitur : id
 quod herbarum, ac fruticum, arbo-
 rumque germina declarant. Romani
 verò à Ianuario hætenùs annū auspi-
 cati fuerant : donec Augustus quòd
 Antonium Septembri mēse vicerat,
 vt eam victoriam apud posteros il-
 lustriorem redderet, mutata con-
 suetudine, eidem mensi principatum
 anni quasi manubiarum quasdam
 primitias detulit. At humanissimus
 ille Dominus noster, qui se carne
 circumfusus nobis exhibuit, & in
 vnum velut ouile Iudæos pariter, ac
 Romanos, Græcosque collegit, cùm
 eam consecrare diem vellet, eādē
 Nazarenū oppidum ac Synago-
 gam ingreditur, vt ab elegantissimo
 Luca proditum est. Ibiq̃e cùm Li-
 brum in manus sumpisset, legit ea
 quæ de se Propheta prædixerat.

Quo ex tempore benedictam à Deo lucem solenni festo celebrandam Ecclesia suscepit. Sed hoc velut corpus quoddam, ut Beati Maximi verbis utar, orationis nostræ sit, quam de huius celebritate temporis instituimus. Cui nos abditarum rerum considerationem perinde atque animam deinceps tribuemus. Principiò mensis iste, qui Gorpiaxus à Græcis, ab Ægyptiis Thoth, ab Hebræis Eual, September à nobis Romana lingua dicitur, partim veteris, nouæque legis; partim vitæ præsentis, atque immortalis imaginem refert. Quod ipsum Deus obscurè declarare tum voluit, cum in hunc mensem trium dierum religiones, hoc est Tubarum, Expiationis, ac Scenopegiarum coniecit. His enim verbis Moysen allocutus legitur. *Decimo quinto die mensis septimi Tabernaculorum Festum Domino est. Et offeretis holocausta, ac sacrificia diebus septem.* Est autem à Nisan Eual iste septimus. Iisdem porro diebus personare tuba iussit; ac pri-

εἰσελθὲν ἀνελογηθεῖσθαι πρὸς ἡμέραν ἀπὸ
 Θεοῦ ἐορτάζειν αὐτῷ ἡ Ἐκκλησία πρὸς
 λαβὴν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οἷον σῶμα ἔστω
 τὰς λόγων τῆς ἐορτῆς, κατὰ τὸν ἱερὸν Φαίαν
 Μάξιμον· φέρε δὲ οὕτω καὶ ταῖς ἐνδοθεν θεω-
 ρείαις τῶτον ψυχώσασθαι· ὁ μὲν οὖν, ὁ κα-
 τὰ μὲν ἑλλήνας, Γορπιαῖος· κατὰ δὲ τοὺς
 Αἰγυπτίους, Θωθ, κατὰ δὲ τοὺς Εβραίους,
 Εὐάλ, κατ' ἡμᾶς δὲ Ρωμαϊκῇ γλώτῃ Σε-
 πτίμβριος, εἰκόνα φέρει καὶ τύπον πα-
 λαῶν τε καὶ νέας, καὶ τῆς προδικῆς ταύτης
 ζωῆς, καὶ τῆς ἐν ταῖς μέλλοντι καταστάσεως.
 καὶ τῶτο δι' ἀντίματος δέκναι ὁ Θεὸς τὰς
 τρεῖς ἐορτάς, τῇ σαλπείγων, καὶ τῇ ἰλασ-
 μοῦ, καὶ τῇ σκίνοπτηγίων, ἐν ταύτῃ τὰς
 μὲν ἡνέσθαι προσέταξεν, οὕτω φαίμε-
 νος τὰς Μωσεὶ. τῇ πεντεκαδεκάτῃ τῆς μη-
 νὸς τῆς ἐβδόμου, ἐορτὴ σκίνων τὰς κυρίας·
 καὶ προστάξετε ὀλοκαυτώματα, καὶ θυσίας
 ἐπὶ τὰς ἡμέρας· ἐβδόμος δὲ μὲν ἀπὸ τῆς
 Νιασθῆ, οὕτως ὅστιν ὁ Εὐάλ· καὶ μὲν ἡ σαλ-
 πείγων ταύτῃς προσέταξε· ἐπὶ πρὸς τὸν

καὶ πρὶν ἑβδομῆν ἡμέραν ἔχην κλητῶν καὶ
αἰάπαισιν· κελεύει δὲ ἱερομοθεσία, καὶ κάλ-
λυπθρα φοινίκων λαβὴν· καὶ κλάδους ξύ-
λου θαλασσίους, καὶ ἰτέας, καὶ ἄγνου· καὶ οὕτω τῇ
ἐορτῇ ἐπιδεφραίνεσθαι· ἡ μὲν οὖν τῇ σαλ-
πίγγων ἐορτῇ, νόμου, καὶ παρθενῇ, καὶ τῆς
δὲ αὐτῇ κηρυττομένης γνώσεως τύπος ἔστιν·
ὁ δὲ ἱλασμός, σύμβολον τῆς τοῦ Θεοῦ κα-
ταλλαγῆς πρὸς τὸν αἰθερόν· τὸν γὰρ ὑπο-
δυνάτα πρὶν κατακριθεῖσθαι φύσιν ἱλασμόν
ἔθετο ὁ Θεός, ὡς ὁ Παῦλος φησὶν· ἡ δὲ τῇ
σκίωσιν, τὸν τριτότητον ἡμῶν τῆς αἰα-
τάσεως σημαίνει καὶ τὸν, καλῶς κατὰ τὸν ἑβ-
δομον μύῃα ἐκτελούμενον. μετὰ γὰρ πρὶν
ἑβδομαδικῶς τοῦ χρόνου πείθεσθαι, ἐλπί-
ζεται ἡ αἰάτασις ἐν ἡ σκίωσιν ποιηθήσεται ἀφ' ἧς
τῆς αφθαρσίας ὁ αἰθερὸς τῆς ἀθανάτου
ψυχῆς ἐνωθείσης τῇ ἀφάρρῳσθαι σώμα-
τι, ὡς τὰ φυλλορροοῦντα τῶν φυτῶν, μετὰ
τῇ ἀφθαρσίᾳ οἱ ἐορτάζοντες αἰετίζουσιν.

DE INDICT. HOMIL. 265
mum, septimumque solennem inter
ceteros haberi, neq; quicquā iis dieb.
operis exerceri voluit. Ad hæc pal-
marū surculos, & opacos arborū ra-
mos, salignos nimirum ac vitigineos
præferre ad huius diei lætitiā eadē
Lege præscribitur. Iam verò Tubarū
celebritas, quædam Legis ac Prophe-
tarū, & eius scientiæ, quam illi prædi-
carunt, adumbratio fuit. Expiationis
festū recōciliati cū humano genere
Numinis indicatiū cōtinet. Eum enim,
qui damnatā hominis naturā susce-
pit, Propitiationē, ut à Paulo dictum
est, Deus ipse constituit. Postremò
Scenopegiorum festum optatū illud
Resurrectionis tēpus significat: quod
quidem septimum in mensem op-
portunè collatum est: pro eo quòd
septenario tēporis orbe decurso re-
surrectionis nos futuros compotes
speramus; in qua, ceu tabernaculum
quoddā, per immortalitatē hominū
genus excitādum est. Nimirum po-
steaquam mortis expers animus, cum
eo corpore, quod iam diffluxerat, so-
ciatum fuerit: quemadmodum qui

ea festa celebrabant cum amittentibus folia stirpibus perpetuæ frondis furculos miscebant. Nam & eodem, opinor, tubarum ex legis præscripto strepitus ille pertinebat. Siquidē *novissimo* (inquit) *in die tuba canet, & mortui resurgēt.* At enim, dubitabit aliquis, ecquid tandē tot imaginibus referēdis mēsis iste delectus est. Eo scilicet, quod ad futurorū adumbrationē cūprimis est idoneus. Non solū quia septimus est à Nisan, quod antea declaratū est: sed quod insuper fruges eas corrūpit, quæ verno tēpore pulularunt. Hoc verò nequaquā ignoras; futuram illā quam speramus vitā eorum terminū esse, quæ, quomodo propagari creatæ res solent, ortus & interitus vicissitudine gignuntur. Accedit & illa ratio, quod Signiferum orbem permeans Sol duodecimam portionem, quam Libram vocant, hoc mense percurrit. Quæ res forsitan exactam illam compensationem significat, quam in extremo Iudicio Deus pro cuiusq. factis cōstituet. Iam quemadmodū ille mensis

οἶμαι γὰρ ἔγωγε πρὸς τὸν βλέπειν καὶ τῇ
σαλπίζειν ἢ κελύουσιν. ἐν γὰρ τῇ ἐσχάτῃ
ἡμέρᾳ σαλπισσά, φησὶ, καὶ οἱ νεκροὶ διαση-
σονται. Φαίη δὲ αὐτῷ τις ἴσως ἐπαπαράξῃ· καὶ
ὅπου χάριν εἶναι ὁ μὲν παρεκρίθη ἱσχυώ-
τας φέρειν εἰκόνας· ὅτι τοὶ καὶ μέλα πρε-
πωδέστατος εἶναι, πρὸς δὲ εἰκόνισμα. οὐ μόνον
ὅτι ἑβδομὸς ἐστὶν ἀπὸ τῆς Νιατρῆς, ὡς ὁ
λόγος ἀπέδειξεν· ἀλλ' ὅτι καὶ φησὶς ἐστὶ τῇ
κατὰ τὸ ἔαρ βλαστησάμεντων καρπῶν· νοεῖς
δὲ πρῶτως ὅτι καὶ ἡ πρὸς δόξαν ζωὴ
λήξις ἐστὶ τῇ ἐν ἡμέρᾳ καὶ φθορᾷ βλαστησά-
μεντων κατὰ τὴν τῆς κτίσεως ἡμέραν· πρὸς
τούτοις δὲ, ὅτι καὶ τὴν ζωδὲα κίω σφαῖραν
διππύων ὁ ἥλιος, κατὰ τὸν μὲν τῆς
εἰς τὸ δωδέκατον μέρος γίνεται, ὁ ζυγὸν
ὀνομάζουσι. σημεῖοντες τὰχα τῇ πρὸς γ-
μας, ὅτι κατὰ τὴν ἰσόρροπον ἐκείνῃ τῇ
Θεοῦ κρίσει, τῆς αἵτα ποδότης δίχασον. ὡς-

παρ δὲ ὁ αὐτὸς ^{δοτ} μὲν , καὶ Ἐβραίοις
 μὲν ἔστιν ἔβδωμος , παρ ᾧ καὶ ἡμᾶς , ὁ
 αὐτὸς ἀνὰ μφότερα . οὕτω δὲ καὶ φησὶς ἔστι
 τῇ καρπῶν , καὶ ἀρχὴ τῆ περὶ τοῦ . τῆ το
 νοσιώτων ἡμῶν , ὡς καὶ ὁ ἔβδωμος ^{δοτ} αἰῶν
 τέλος μὲν ἔστι καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας καὶ
 φθόρας . ἀρχὴ δὲ τῆ νοσητῆ περὶ τοῦ . ἀφ-
 ἔχεται δὲ ἡμᾶς ἡ μέλλουσα ἐκείνη λυωὺς .
 καὶ ὡς περ ἐν ταῦτα , εἰ μὲν ἀνθρώποις καὶ ὡραίος
 ὁ βότρυς ἐν τεθῇ ταῖς λυωῖς , ἡδύς καὶ αἰθου-
 μίας τῇ βοτρυῶν ὁ οἶνος ἀπορρύησεται , τῇ
 πῆρι ππῆσι τῆ χροῖνου σκυεπιδιδυῖς εἰς
 κάλλος καὶ ἀπνοίας . εἰ ὅ ἐκ σεσηπότων ἢ
 ὀμφακίζοντων ὁ οἶνος ἀποθλιβῇ , ἐκ ἔσπίας
 ἀνθὺς καὶ ἀποτος γίνεται , μετὰ βαλὼν εἰς
 δυσωδία διὰ ἢ ὀξώδη ποιότητα . ἢ ἀφ' ἡ-
 νος ἑτέρως φθόρας εἰς σκυλήκων ἡμέσιν ἀλ-
 λουόμενος . οὕτως ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ , τῇ
 ἔργων ἡμῶν δίκην βοτρυῶν τῷ διχίμασι-
 καὶ περὶ τέλει τῶν ὡς ἐν λυωῖ , κατὰ δὲ τὰς
 ἢ γεωργία ἐκείνου γίνεται . ὁρᾶτε ὅσα ἢ δο-
 κοῦσα μικρὰ εὐορτή παρ' ἐξ μυστήρια . καὶ

apud nos primus est, qui apud Hebræos septimus, ambóque in eundem ista conueniunt: ita etiam corruptionem idem frugibus affert, & vindemiam auspicatur. Non aliter ac sempiternum illud æuum generationis atque interitus finis est, & vindemiæ spiritualis initium. Nos enim in futura vita velut quoddam torcular expectat. Atq. vt generoso pulcherimóque racemo in torcular imposito, suaue mustum, & odoratum effluit; cui ætas postea gratiam ac fragrantiam affert. Sin è cariosis vel acerbis vuis liquor exprimitur, in vappam degenerat, nec idoneum potui est, sed accescit, & fœtorem contrahit, aut aliter vitiatum vermibus secatet. Sic in Resurrectione corporum, vbi racemorum instar actiones nostræ in probatorium illum ignem, tanquam in torcular, immisissæ fuerint, de cuiusque prouentu, & agri- colatione constabit. Videte quæso quanta hæc quæ exigua videtur celebritas mysteria continet: vtque

non sine diuino consilio mensis ille
 September à Latinis sit dictus : non
 modo quia septimus est (quod enim
 Græci *ἑβδόμη*, hoc Latini septimum
 appellant) sed etiam quia *σεμνός*, hoc
 est religiosus ac veneratione dignus
 est. Illud verò præterea consideran-
 dum; multorum celebritates Sancto-
 rum in eundem illum diem, qui ini-
 tium ac coronidem anni comprehē-
 dit, incurrere; qui nobis ad hanc vitā
 cum virtute traducendam adiutores
 esse solent. Omnium primò memoriā
 illius in Synagoga Christi Domi-
 ni lectionis repetimus. Tūc sacro-
 sanctam Dei matris imaginem vene-
 ramur. Sed & Iesu Naue, & septem
 incruentorum in Epheso martyrum
 & sanctarum XL Virginum, & Cal-
 listæ, Euodi, atque Hermogenis non
 minùs fide, quam natura germanorū
 anniuersariū agim⁹ diē. Præter quos
 Stylites ille Symeō velut clarissima fax
 ei celebritati præluet. Ab his omni-
 bus quædā in hoc Anni principium
 sanctitas redundat. Nam & Saluator
 noster Christus Iesus *benedicit coronam*

ὅπως ὁ μὲν οὐκ ἀγείῃ παρὰ Ρωμαίοις
 ὠνομάσθῃ Σεπτιμέβριος. οὐ μόνον ὅτι ἔβδω-
 μὸς ἔστι· σέπτεμ γὰρ παρὰ Ρωμαίοις ὁ ἔβδωμος
 αἰθμός· ἀλλ' ὅτι καὶ σέπτιος ἔστι· καὶ σεβάσ-
 μιος· ἄθροῦ δὲ ὅπως καὶ κατὰ πλὴν ἡμέραν
 ταύτην, ἥ τις ἔστιν ἄρχῃ καὶ τέφαιος τῷ ἐπι-
 αὐτῷ, πολλῶν ἀγίων σιωέση πόρνηγυρις, συ-
 ναρηγυῶτων ἡμῖν εἰς πλὴν κατ' ἄρετιν τῷ
 χρόνου φράσωσιν. ἐν ταύτῃ γὰρ μνήμῃ
 ἀγῶνι τῆς τῷ σωτῆρος ἐν τῇ σωμαγωγῇ
 αἰαγνώσεως. καὶ τῆς ἱερέας Εἰκένος τῆς θεο-
 μήτορος. καὶ Ἰησοῦ τῷ Ναυῇ· καὶ τῷ ἐν Εφέ-
 σοι ἀγαμωπὶ μάρτυρων ἐπὶ αὐτῷ. καὶ τῷ πρῶ-
 των τεταράκοντα γυναικῶν· Καλλίστης τε
 καὶ Εὐόδου, καὶ Ερμούλοις τῷ ἐκ φύσεως καὶ
 πίστεως ἀδελφῶν· ἀλλὰ καὶ Συμεὼν ὁ Κιο-
 νίτης δαδουχεὶ πλὴν πόρνηγυρις. ἀπόλυτες οὗ-
 ποι τῷ χρόνου πλὴν ἄρχῃ ἀνάξουσιν· ὁ μὲν
 σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς, ἀλόγῳ πὺν τέφαιον ἴδῃ

εἰπαυτῷ· ἡ δὲ τῆς σεωτῆς εἰκόνας ὑμῶν
 μὲν πάντα γινος δέσποινα μεσῖτις πρὸς Θεὸν
 ἡμῶν γίνεται· ὁ τῷ Ναυῇ Ἰησοῦ κατ' ἴχνος
 ἀκολουθεῖν διδάσκει τὰ ἀληθινὰ Ἰησοῦ, εἰ
 τὰ τεῖχη τῆς ἀμάρτίας μετ' ἐπείξεως κα-
 ταβάλοιμεν, ὡς αὐτὸς τὰ Ἰερειχωμῖα· οἱ
 ἐπὶ αἱ παῖδες τὸν δι' ἐβδομάδος ἀριθμού-
 μενον χρόνον καταγάζεσι, δεικνύοντες τῆς
 ἀναστάσεως τὸ μυστήριον, ἥς αὐτοὶ μακρὸν
 ὑπὸ νόστρον χρόνον ἀνέστησαν· ὁ πάμμε-
 γας Συμεὼν, τὸν ἐαυτῷ εὐλογεῖν ὑποδεικνύς,
 ὑπὸ τῇ γήινῳ ἡμᾶς δι' ἄρετῆς κελεύει κου-
 φίξασθαι, καὶ τὰ ἄνω φρονεῖν· Καλλίστην;
 Εὐδοκίαν, καὶ Ερμούλειον ἥμισυ διατρήσομεν·
 οὐ γὰρ διέλεν αὐτοὺς φύσις, καὶ γνώμη, καὶ
 σύμπτωσις, καὶ ταύτης ἀθλήσεως. Ἐοῦτοι
 δὲ καλλίστα ἡμᾶς διδάσκεισι, πλὴν πρὸς
 Θεὸν ἀρμονίαν τηροῦντες· οὗ γένος ἐσμὲν,
 κατὰ τὸν εἰπόντα σοφόν· ἠκούσας τῷ Εὐαγ-
 γελιστῇ Λουκᾷ λέγοντος σήμερον, ὡς ἦκε
 Χριστὸς εἰς πλὴν αὐτῶν πατεῖλα Ναζα-
 ρὲτ, καὶ ἀνέγνω πνῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ;
 ἀπὸ:

anni : & quæ venerādæ imaginis religionē colitur Virgo castissima sequētra inter nos ac Deū interuenit. Porro Iesus Naue ad sequenda veri Iesu vestigia nos instituit ; vt quemadmodum ille Ierichuntis ; sic nos peccati muros celerrimè destruamus. Septē verò pueri totidem dierū hebdomadā cōsecrant , & Resurrectionis mysteriū dēmonstrant : cū & ipsi post diuturnum soporem excitati fuerint. At magnus Symeon dum columnam suam ostētat ab infimis rebus in altū efferri per virtutē nos docet , ac cœlestia sapere. Callisten, Euodū, & Hermogenem minimè inuicē separabimus ; quos & natura ipsa, & cōsensus animorum, & certaminis societas copulauit. Nec illi minū oportunit̃ viæ. Duces erunt, qui illam cum Deo coniunctionem perpetuo seruatunt, cuius *genus nos sumus* : vt à quodā Sapiēte dictū est. Iam vero tu ex Euangelista Luca hodie illud accepisti, Venisse Christū Dominū in patriam suam, Nazarenū scilicet oppidū, atq; ista legisse : *Spiritus Domini super me*.

Quamobrem & tu patriam tuam ingredere, intelligibilē Nazareth; quod vocabulū Græcè puritatē sonat, tēq. vitæ ad integritatē refer. Hæc enim reuera patria & ornatus animorū est. Si ad illam perueneris, super te Domini Spiritus erit. Hoc igitur, quod Anni modo est, fac ut vitæ tibi sit sincerioris exordiū. Hucusque peccato cuiusquam seruisti? da operā ut eodem quo Annus exitu terminetur: atque ut noua ineunte Indictione laudabilē quoque vitā incipias. Imitemur quæ à Sanctis hominibus gesta sunt: cum aliis, tum in dylto illo ac diuino Symeone, cuius cum vitam audiremus vehementer omnes fuimus admirati. Sed non ut admiremur solū Sanctorū vitæ memoriæ produntur, sed ut admirādo imitatores esse studeamus. Dicit aliquis; Quī fieri tandem potest, eum ut imitemur, qui vitæ genere humanæ naturæ cōditionem trāsgressus est? Ego vero paucis tibi illud aperiā, vbi eius historiam perstrinxero. Hic igitur egregius vir pecorum initio pastor

ἔλθε καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν σὺν πατρίδα τὴν
 κοινὴν Ναζαρέτ, ὅπως καθαρῶς ἐρμη-
 νεύεται τῇ ἐλλάδι φωνῇ. ἔλθε πρὸς τὴν τῆς
 βίου καθαρότητα· αὕτη καὶ πατεῖς καὶ χέσ-
 μος ὡς ἀληθῶς τῆς ψυχῆς· αὐτὸς εἰς τὴν αὐτὴν
 ἔλθης, πνέοντα Κυρίου ἐπὶ σε. θυέσθω σοὶ ἡ
 τῆς χρόνου ἀρχὴ καθαρτέρου βίης ἀρχὴ·
 ἐδούλθους μέχρι νῦν ἀμάρτια ἡμεῖς; παρὰ τῆς
 ἐν αὐτῇ πέλει λαβέτω καὶ αὕτη τὸ τέλος. ἀρχή
 σοι πολιτείας βάρετον θυέσθω τῇ Ἰν-
 δικτῇ. ζηλώσωμεν τῇ ἀγίῳ τὰς περὶ αὐτῆς,
 τῇ τε ἁλλων, καὶ αὐτὴν τοῦ θεοῦ καὶ ἱεροῦ
 Συμεῶν, οὗ τὸν βίον πάντες ἀκούοντες, ἐθαυ-
 μάζομεν. ἀλλ' οὐ χρεὶν τῷ θαυμάζεσθαι
 μόνον οἱ βίοι τῇ ἀγίῳ ἐγράφησαν, ἀλλ' ὡς
 τε θαυμάζοντες, καὶ μιμηταὶ αὐτῇ γίνεσθαι·
 πῶς οὖν ἐρῶ τῆς διωγατῆς ἐκείνης ζηλώσαι
 τὸν ἑαυτοῦ φύσιν ἀσκήσαντα; ἐγὼ σοὶ ἀπὸ
 βραχίων ἐνδείξομαι, τὴν ἰσορείαν πρὸς τε-
 ρον ἐπὶ τῷ θαλάτῳ ἀφ' ὧν οὗτος ὁ μέ-
 γας ἔξετι παίδων ποιμὴν πρὸς ὁδῶν θυό-

μῦθος, οὐ τοῖς χοίροις σιωδιατῶμῦθος καὶ
 τὰ τὸν ἄτακτον ἐκφύγον νέον τὸν ἀποστάτη
 τῆς πατεικῆς οὐσίας, καὶ συβότιον γῆρομῦθον·
 οὐ γὰρ βουκολῶν ἡμιόνοις κατὰ τὸν Ἰδουμαῖον
 Δωήκ· οὔτε μὲν πωλοδαμνὴν παιδδύο-
 μῦθος· ἄλλ' ἀγέλη παρδάτων ὅπισθ' ἦ καὶ
 Μασσαί, καὶ Ἰακῶβ, καὶ Δαβὶδ, καὶ Ἀμὸς·
 ἐπεὶ δὲ τ' Ἐκκλησίας εἶσω γῆροιτο, καὶ τ' Εὐαλ-
 γελικῶν ἀκούσοι φωνᾶν, γέροντες αὐτὰ υἱὸς
 παρ' ἀνέστητος, πῶντων ἀλεγήσας βιαλικῶν,
 αὐτὴ δρεμμάτων ἡγεμονίαν, λεγικῇ ποίμνῃ
 σιωαγαλάξῃ. καὶ πῶντων μὲν χοινίαν παχεῖ
 τ' ὁσφύῳ παρ' ἐσφίγεται· εἶπα γνοσθεῖς εἰς
 φρέαρ ἑαυτὸν καθεῖς ὑπόχθος γινέ· καὶ κείθεν
 αἰελευσθεῖς, τ' κινίτην βίον παρ' ὅπως πῶντων
 ἐκλέγε· τ' καὶ μικρὸν ὀπίσθ' ἐπαύξων τ'
 εὐχὰ τ' αἰσδοῦν παρ' ὅπως μὲν, εἰς ἐξ πῆχ' ὑψά-
 σας αὐτὸν εἶπα μεγαλιῶν τ' αὐτὸν ἀχρη-
 γῶν τελαίχρητα ἐξ. οὕτω μετέωρος ὄρεσις, καὶ
 πολλὰν σημείων γῆρομῦθος αὐτοργῆς, δαίμονας
 τε φυγαδύσας, καὶ βαρδάρων ἡμερώσας ἡθὺς
 ἀπὸ θαλάσσης, καὶ πολλοὺς παρ' ὅπως Θεὸν ὀπίσθ' ἔσας,

fuit, non inter porcos victitās, vt ille quondam luxu perditus adolescens, qui à paterna domo discessit, ac subulcū se fecit : neq. molorū armētis, vt Idumæus Doëg, præpositus ; neque pullos edomare condiscens ; sed oues pascēs, id quod olim Moses, Iacob, Dauid, & Amos fecisse dicuntur. Verū cum aliquando Ecclesiā esset ingressus, & Euangelicas voces inaudisset, hortatu cuiusdam senis, contemptis rebus omnibus, ex pecorum magistro ratione ipse præditū pecus efficitur. Ac primū arctissimo fune lumbos adstringit. Inde quod iam fama celebrari cœpisset, in puteū se demittēs sub terra delituit. Vnde postmodum extractus columnarem illam vitam omniū primus instituit. Quam quidem columnam paulatim in altū extruens primū senos ad cubitos erexit. Hinc altiūs sublatā ad sex & triginta perduxit. Sic arrectus in sublime, cum & prodigia quā plurima fecisset, & Dæmones fugasset, & Barbarorū mores incōditos lenisset, & ad Deum plerosque conuertisset,

in cœleste domicilium translatus est, atque illā ipsam columnam, tāquam vitæ suæ monimētū, reliquit. Quamobrem exemplo nos suo sanctissimus hodie Symeon informat; ut, quoad pueri sumus, & nondum ætate spiritali perfecti, ne nos ad eos homines aggregemus, qui vel libidinum cœno tanquā suæ afficiuntur, vel peccatū mulorū instar steriliū pascunt. Neque enim vitiositas à Deo propagādi vim habuit, quemadmodū neq. muli mutuò sese ad generis successionem procreant. Præterea ut mulierosorū hominum, qui Equorū similes sunt, consortia vitemus, & ab his seiuncti cum iis versemur, qui nobiscum consentientibus animis ac concordibus pascuntur. Cū hoc modo cogitationes omnes nostræ velut oves ad nutum imperātis rationis regi cœperint, nosque ad omnem mansuetudinem animū accōmodauerimus, tūc Evangelicū dogma ab iis qui virtute antecellunt traditū mentibus nostris illucescet; à quo perfectiorem ad vitam excitati, & à terrenis perturba-

πρὸς τὰς αἰδέους μετέστη μονὰς· τῆς αὐτῆς πο-
 λιτείας οἷα γήλιω τ' εὐλογὸν καὶ εὐλαπῶν· παι-
 δούξ τῶν καὶ ἡμᾶς ὁ ἱεὺς Συμεὼν τὰς κατ'
 ἑαυτὸν ὑποδείγματι, ἕως αὐτῶν παῖδες ἐσμὲν
 καὶ ἀτελεῖς τῇ πνευματικῇ ἡλικίᾳ, μὴ κατὰ
 μινύψιν ἑαυτοὺς ἀνδρόποισι χοιρώδεσιν· ἢ τὰς
 βορῶν χειροὶ τῆς ἀκροασίας· ἢ πλεὺς ἀ-
 μώρπαι κατὰ τὰς ἀγῶνας ἡμίονους ποιμαί-
 νοισιν· ἢ γὰρ κακία οὐκ ἐκ Θεοῦ τὴν πλη-
 θυσμὸν ἔχον, ὡς οὐδὲ δὲ ἀλλήλων ὅστις ἢ τῷ
 γένει τῷ ἡμίονων ἀφαιδοχί· οὐδὲ σωματι-
 φύρεσθαι ἡμᾶς τοῖς θηλυμοῖσιν, ὡς ἵπποις·
 ἀλλὰ τούτων ἀπώτων ἀποφοιτῆντες, ἐν ὁμο-
 φρονοσί τε καὶ ὁμογνωμονοσί τοῖς πρὸς ἡμῶν
 ποιμανομένοις συζήσωμεν· πώτων τ' ἐν ἡμῖν
 λογισμῶν πρὸς αὐτῶν δίκην τὰς βυλῆματι τ'
 ὅπως αἰδῶντες ἀλλήλους ποιμανομένων· ἐκ οὕτως ἐν
 τῷ αὐτῷ ζῶσιν ἡμῖν, ὅπως ἀμψὶ ἐν τῇ ψυχῇ
 τῷ Εὐαγγελίου τὸ κήρυγμα ἀφ' ἧς πρὸς
 κόντων τῇ ἀρετῇ διδασκόμενοι· καὶ πρὸς τὸ τε-
 λαφότερον τῇ ἀρετῆς βίον διεγείρον ἡμᾶς· ὥστε
 μακρὰν γυνάξ τ' κοσμικῶν παθῶν, καὶ τ' γενῶν

καὶ πεθλιμυρίῳ βαδίζον ὁδόν, πρὸς ζωομέ-
 νοις πρὸς πρᾶξι καὶ κατεσκληρότη βίῳ τῆς ἐλ-
 ληστείας, τὰς δὲ τῶν νεφρῶν ἀλόγις πυρώ-
 σας πρὸς σφύρεθι λογιμῶ, ὡς ἐν χοιρίῳ συ-
 σφίγγοντες· ὅταν οὖν τῆτο κατρηθῇ ἡμῖν,
 καὶ ὑπὸ πόνων γνωσθῇμεν, καὶ ὡς
 ἐνάρητοι θαυμαζοίμεθα, πρὸς λάκκῳ τῆς τα-
 πεινοφροσύνης ἐμβαλλώμεθα ἐαυτοὺς· τὸν μέ-
 γαν τῶτον μισούμενοι, φύγωμεν δὲ κενὸν τῆ-
 το καὶ κοῦφον δοξάσειον· ὁ γὰρ ταπεινὸς ἐαυ-
 τὸν ὑψώθησεται, ὡς ἡ θεία λέγει πυκτὴς. Ἐκδ-
 νος οὐκ εἰς πᾶν τῷ φύλῳ ἦρθη μετέωρα,
 εἰ μὴ πρὸς τὸν ἐν πρᾶξι ξηρῶ λάκκῳ κα-
 θῆκεν ἐαυτὸν, τὸν πολλῆς δυσωδίας ἀνά-
 πλεων· καὶ ἡμεῖς οὐκ ἀλλὰ πρὸς ὑψος ἀρε-
 τῆς ἀναδείξομεν, εἰ μὴ πρὸς ταπεινώσειν
 ἀσπασώμεθα. εἰ δὲ καὶ κρυπτόμενοι τῇ
 ταπεινοφροσύνῃ μὴ λάθοιμεν. ἀληθῶς γὰρ
 ὡς ἀρετὴ ὅσον κρυπτόμεθα, ἀποιδάξῃ κη-
 ρύσσεται· καὶ αἰνέουσιν ἡμᾶς ἐκ τῆς λάκ-
 κου· οὕτως φαγεῖσιν ἡμᾶς οἱ πρὸς ἀρε-

tionibus seuulsi arcta & angusta via
 gradiemur; aspero primùm, & arido
 vitæ genere, quod cōtinentia affert,
 tanquam cingulo præcincti; tùm iis
 libidinum ardoribus, qui rationi mi-
 nùs obediunt, temperanti consilio
 quasi fune cōstrietis. Quod vbi fue-
 rimus consecuti, tametsi in omnium
 notitia, & admiratione versemur, de-
 primamus nos humilitatis in specu:
 imitemur admirabilem illum virum,
 vanam illam ac leuem gloriolam vi-
 temus. Nam *qui se humiliat exaltabi-*
tur, vt diuinæ literæ testantur. Nun-
 quam ad illud columnæ fastigiū Pu-
 gil noster euolasset, nisi se prius aridā
 ac graueolentem in cisternā demit-
 teret. Ita neque nos vnquam nisi hu-
 militate suscepta virtutis arduū cul-
 men attingemus. Quòd si in ea de-
 iectione latère minimè possimus; (ha-
 bet enim hoc virtus, vt quo diligen-
 tiùs occultari studet, eo magis inno-
 rescat) ac nos ex profundo illo specu
 homines eduxerint; hoc est nostræ
 virtutis admiratores prædicare nos
 cœperint, tum demum laboriosum

vitæ institutum arripiendum est; in quo ad virtutum columnam quibusdam accessionibus euehamur. Sed primùm ad senos cubitos eniti nos oportet; quæ sunt Præcepta totidem, eaque crepidinis instar ad ascensum erunt, quorum beneficio cœleste regnum iusti homines assequuntur. Et enim summus ille Rex in sublimi ac glorioso Tribunali cōfidens, quos ad dexteram collocabit, iis ob seruata sex præcepta, sempiternam felicitatē attribuet. Quare cū esurientem Dominum in pauperum corporibus aluerimus, & sitienti potum dederimus, & hospitio receperimus, & vestimento fouerimus, & ad ægrum vinctumq. officij causa venerimus, tum illam demū senū cubitorum columnam superabimus. Sin quasi Mnam, aut Talentū, virtutes nostras multiplici lucro, velut fœnerando, cumulemus, tū verò virtutū à nobis orbis illē conficietur, ac senarius iste Præceptorum in sese ductus ad sex & triginta perueniet. Nā & idem

πλὴν θαυμάζοντες, ὅτι πονώτερον ἀσπασώ-
 μεθα βίον, ταῖς καὶ μικρὸν παροδήκῃς
 εἰς τὸν φύλον τῷ ἀρετῶν αἰαγρόμενοι· παρ-
 τερον μὲν ἐξαπήχῃ τῆς αἰαδάσεως φθα-
 σαρτες ἔψ· τὰς ἑξ ἐντολὰς δηλαδὴ ὡς
 χρηπῖδα γέντες τῆς ἀαδάσεως. δι' ὧν κλη-
 ρονομοῦσι πλὴν τῶν ἀνδρόπων βασιλείαν οἱ
 δίκασι. ὁ γὰρ ὅτι δροῖνου δοξῆς κεκαδικῶς
 βασιλὰς τοῖς ὅτι δόξιν αὐτῷ πλὴν ἀμει-
 βιῶ τῷ τηρηθέντων αὐτοῖς ἑξ ἐντολῶν πλὴν
 τῶν οὐρανῶν βασιλείαν χαρίζεται. ὅταν
 οὖν σωματικῶς ἀρέσων μὲν ἀφ' τῶν πεινή-
 των τὸν κύριον πεινῶντα, καὶ διψῶντα ποτί-
 σων μὲν, καὶ ξενοδοχήσων μὲν, καὶ ἐνδύσων μὲν,
 καὶ ὅτι σκεψώμεθα ἀδενεία, ἢ δεσμοῖς συ-
 νεχόμενον, τότε ὅτι ἐξαπήχῃ φύλῳ βεβήκα-
 μεν. εἰ δὲ κατὰ τὴν Μναῖ ἢ Τάλαιρον πολυ-
 πλασιάσων μὲν τὰς ὁρετὰς, δὲ τῆς ἐργασίας
 πληθύνοντες, τότε ὁ τῷ ἀρετῷ ἡμῖν κύκλος
 ἀποτελεῖται· εἰς ἑαυτὸν πολυπλασασθείσης
 τῆς ἐξάδος τῆς ἐντολῶν, ὡς γνέσθαι τὰ ἐξ ἑαχον-
 τα ἑξ· καὶ ἔσσε γὰρ οἶμα εἰ καὶ καὶ τῆς ἱστρίας ὁ τῷ

μεγάλου Συμεών γύλος μέγρι Ιησού του
 αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπεὶ δὴ ὁ ἀριθμὸς οὗτος καὶ
 κύκλος ἑστὶ, καὶ τριώνος, καὶ τετράγωνος, ὅ
 τῆς ἀρετῆς ὅ ἀνδρὸς ἐσήμηνε τέλφον. ὅπως
 τε πάγιος ἡμεῖς πρὸς πλὴν εἰς πλὴν Τριάδα δι-
 σέβαν· καὶ ὅπως παῖς κύκλου τῆς ἀρετῶν ἐξε-
 φάνω· αὐτοῦ τοιαύταις χρησάμενοι ἀνα-
 βάσει, πρὸς ὅ ὕψος τοῦ διὰ δυνάμειν
 καὶ τοὺς ἐπιβόλους τῆς ἡμετέρας σωτηρίας φυγα-
 δόσωμεν δαίμονας· καὶ ὡς βαρβάρους πα-
 ροχλευῶμεν ἡμῶν πάμπαν πρᾶντων· καὶ
 σφίσι αὐτοῖς καὶ πολλοῖς ἄλλοις σωτῆρες ἐσθ-
 μεθα, καὶ τῆς ἀκηράτων καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν
 ἀπολαύσωμεν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πατρὶ Κυρίῳ
 ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμὲν.

Magno illi Symeoni contigisse non dubito: vt, cùm numerus iste Circulū, ac Trigonum, & Tetragonum efficiat, tamen si reuera ad eum cubitorum numerum columna perducta sit, hoc ipsum tamen perfectam tanti viri virtutem exprimeret; eūque doceret & in sanctissimæ cultu Trinitatis esse constantem, & virtutum omnium velut corona vndiquaque septum. Iraque si nos iis gradibus ad illam sublimitatem ascendere studeamus; si nostræ salutis inimicos Dæmones in fugam vertamus; si molestissimas animi perturbationes, tanquam barbaros, mitigemus, cū alijs plerisque, tūm nobis ipsis salutares erimus: atque ita tandem perpetuis illis bonis & immortalibus perfruemur, *in Christo Iesu Domino nostro, cui gloria sit in seculū seculorum.*
Amen.

QVÆ SEQVNTVR
ex Eusebio Pamphili collecta
sunt, Libro qui inscribitur Basi-
licus. Initium mundi.

*Epitome Annorum ab Adam usque ad
A.VI.M.ICLXXXIX. Hoc est ad initium
Domini Alexij Comneni.*

A Dam genuit		
Seth	A.CCXXX.	CCXXX:
Seth genuit E-		
nos	A.CCLX.	CCCCXXXV.
Enos genuit		
Caïnam	A.CXC.	ICXXV.
Caïnam genuit		
Malaleel	A.CLXX.	ICCCXCV.
Malaleel genuit		
Iared	A.CLXV.	ICCCCCIX.
Iared genuit E-		
noch	A.CLXII.	MCXXII.
Enoch genuit		
Mathufalam	A.CLXV.	MCCLXXXVII.
Mathufalam ge-		

ΤΑΥΘ' ΙΣΤΟΡΕΙ Ο ΚΑΙΣΑ-
 ρειδὲς Εὐσέβιος ὁ Παμφίλος, ἐν ᾧ λέγει ὅς
 ἐκλήθη Βασιλικός. Ἀρχὴ κόσμου.

Επιτομὴ χρόνων τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, ἕως τοῦ
 5400^{ου} ἔτους. ἕως τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας
 τοῦ Κυρίου Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ.

Ἀ Δάμ ἐγέννησε τὸν

Σήθ

ἐτῶν σλ' σλ'

Σήθ ἐγέννησε τὸν Ἐνῶς

ἐτῶν σξ' υλε'

Ἐνῶς ἐγέννησε τὸν Καϊνάν

ἐτῶν ρζ' χκε'

Καϊνάν ἐγέννησε τὸν Μα-

λαλεήλ

ἐτῶν ρό' ψζε'

Μαλαλεήλ ἐγέννησε τὸν

Ιαρέδ

ἐτῶν ρξε' ρξ'

Ιαρέδ ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ

ἐτῶν ρξβ' ,αρκβ'

Ἐνώχ ἐγέννησε τὸν Μα-

θουσαάλα

ἐτῶν ρξε' ,ασπζ'

Μαθουσαάλα ἐγέννησε

τὸν Λαμὲχ	ἐτῷ ρξζ'	αυιδ'
Λαμὲχ ἐγέννησε τὸν		
Νῶε	ἐτῷ ρπη'	αχυβ'
Νῶε ἐγέννησε τὸν Σὴμ	ἐτῷ φ'	βρυβ'
Σὴμ ἐγέννησε τὸν Αρ-		
φαξὰδ	ἐτῷ ρα'	βομγ'
Αρφαξὰδ ἐγέννησε τὸν		
Καϊνὰν	ἐτῷ ρλ'	βτογ'
Καϊνὰν ἐγέννησε τὸν		
Σάλα	ἐτῷ ρλέ'	βφη'
Σάλα ἐγέννησε τὸν Εβερ	ἐτῷ ρλ'	βχλη'
Εβερ ἐγέννησε τὸν Φαλέκ	ἐτῷ ρλγ'	βψοα'
Φαλέκ ἐγέννησε τὸν		
Ραγαδ	ἐτῷ ρλ'	βψα'
Ραγαδ ἐγέννησε τὸν Σε-		
ουὺχ	ἐτῷ ρλβ'	γλγ'
Σεουὺχ ἐγέννησε τὸν		
Ναχὼρ	ἐτῷ ρλ'	γρξγ'
Ναχὼρ ἐγέννησε τὸν		
Θάρα	ἐτῷ ιθ'	γσμβ'
Θάρα ἐγέννησε τὸν Α-		
βραάμ	ἐτῷ ο'	γτιβ'

nuit

nuit Lamech	A.CLXVII.	MCCCCLIV.
Lamech genuit		
Noë	A.CLXXXVIII.	MDCXLII.
Noë genuit		
Sem	A.IS.	MMCXLII.
Sem genuit Ar-		
phaxad	A.CI.	MMCCXLIII.
Arphaxad ge-		
nuit Caïnan	A.CXXX.	MMCCCLXXIII.
Caïnan genuit		
Salam	A.CXXXV.	MMDVIII.
Sala genuit He-		
ber	A.CXXX.	MMDCXXXVIII.
Heber genuit		
Phalec	A.CXXXIII.	MMDCCCLXXI.
Phalec genuit		
Ragau	A.CXXX.	MMDCCCI.
Ragau genuit		
Seruch	A.CXXXII.	MMMXXXIII.
Seruch genuit		
Nachor	A.CXXX.	MMMCLXIII.
Nachor genuit		
Thare	A.LXXIX.	MMMCCXLII.
Thare genuit		
Abraham	A.LXX.	MMMCCCXII.

Abraham genuit

Isaac

A.C.

MMMCCCCXII.

Isaac genuit Iacob

A.LX.

MMMCCCCLXXII.

Iacob genuit Leui

A.LXXXII.

MMMDLIV.

Leui genuit Caath

A.XLVII.

MMMDCL.

Caath genuit Amram

A.LX.

MMMDCLXI.

Amram genuit Mosen

A.LXXV. MMMDCCXXXVI.

Moses vixit

A.CXX.

MMMDCCCLVI.

Iesus dux fuit Israëlis

A.XXIV. MMMDCCCLXXX.

Phinees Pontificatum tenuit apud Israëlitas

A.XXIV.

MMMDCCCCV.

Chusar regnum in Israëlitas exercuit

A.L.

MMMDCCCCLV.

Othoniel iudicavit Israel

A.XL.

MMMDCCCCXCV.

Eglom regnum in Israelitas exercuit

A.XVIII.

MMMMXIII.

Aod & Sephora

Αβραάμ ἐγέννησε τὸν

Ισαάκ

ἐτῶ ρ'

γυβ'

Ισαάκ ἐγέννησε τὸν Ια-

κώβ

ἐτῶ ξ'

γυβ'

Ιακώβ ἐγέννησε τὸν Λαί

ἐτῶ πβ'

γφιδ'

Λαί ἐγέννησε τὸν Καάθ

ἐτῶ μζ'

γχα'

Καάθ ἐγέννησε τὸν Α-

βραμ

ἐτῶ ξ'

γχξα'

Αβραμ ἐγέννησε τὸν

Μωϋσῆ

ἐτῶ σε'

γψλς'

Μωϋσῆς ἐζήσεν

ἔτη ρκ'

γωνς'

Ἰησοῦς ἠγάπησεν τὸν

ἔτη κδ'

γωπ'

Φινεές ἱεράτευσε τῷ

Ἰσραήλ

ἔτη κδ'

γθε'

Χυσάρ ἐβασίλευσε τῷ

Ἰσραήλ

ἔτη ν'

γθιε'

Γοθονιήλ ἔχρησε τὸν

Ἰσραήλ

ἔτη μ'

γθζε'

Εγλὼμ ἐβασίλευσε τῷ

Ἰσραήλ

ἔτη ιη'

διγ'

Αὐθ καὶ Σεπφώρα

ἔκρινε τ' Ἰσραήλ	ἔτη π'	,δρκζ'
Ιαβὺμ ἐβασίλευσε τῷ		
Ἰσραήλ	ἔτη κ'	,δρκζ'
Δεβώρα ἔκρινε ὧν		
Ἰσραήλ	ἔτη μ'	,δρξζ'
Ωρὴδ ἔκρινε τ' Ἰσραήλ	ἔτη ζ'	,δρου'
Γεδεὼν ἔκρινε ὧν		
Ἰσραήλ	ἔτη μ'	,δκιγ'
Αβιμελεχ ἔκρινε ὧν		
Ἰσραήλ	ἔτη γ'	,δκις'
Θωλας ἔκρινε ὧν		
Ἰσραήλ	ἔτη κγ'	,δκιθ'
Ιαὰρ ἔκρινε τ' Ἰσραήλ	ἔτη κβ'	,δκιζα'
Αμδὺ ἐβασίλευσε τῷ		
Ἰσραήλ	ἔτη ιη'	,δκοθ'
Ιεφθαὲς ἔκρινε τ' Ἰσραήλ	ἔτη ς'	,δκωε'
Εσβὰλ ἔκρινε τ' Ἰσραήλ	ἔτη ζ'	,δοζβ'
Ελὼμ ἔκρινε τ' Ἰσραήλ	ἔτη ι'	,δτβ'
Αβδὼμ ἔκρινε ὧν		
Ἰσραήλ	ἔτη η'	,δτί'
Φιλιστειμ ἐβασίλευσαν		
τῷ Ἰσραήλ	ἔτη λ'	,δτμ'

iudicant Israēlē	A.LXXX.	IV MCXXXVI.
Iabim Israelitis		
imperauit	A.XX.	IV MCXXVI.
Debora iudicat		
Israēlem	A.XL.	IV MCLXVI.
Oreb iudicat		
Israēlem	A.VII.	IV MCLXXIII.
Gedeon iudicat		
Israēlem	A.XL.	IV MCCXIII.
Abimelech iudi-		
cat Israēlem	A.III.	IV MCCXVI.
Tholas iudicat		
Israēlem	A.XXIII.	IV MCCXXXIX.
Iaar iudicat		
Israēlem	A.XXII.	IV MCCLXI.
Ammonitæ Is-		
raēli imperāt	A.XVIII.	IV MCCLXXIX.
Iephthe iudicat		
Israēlem	A.VI.	IV MCCLXXXV.
Esbal iudicat		
Israēlem	A.VII.	IV MCCXCII.
Elom iudicat		
Israēlem	A.X.	IV MCCCH.
Abdom iudicat		
Israēlem	A.VIII.	IV MCCCX.
Philistæi imperāt		
Israēli	A.XXX.	IV MCCCXL.

Samson iudicat.

Israëlem A.xx. IV MCCCLX.

Interregnum A.xxxii. IV MCCCXCII.

Heli Sacerdos
iudicat Israële A.xx. IV MCCCCXCII.

Circa tempora Heli Græcorum aduersus
Troianos bellum accidit, quo etiam tem-
pore Homerus floruit.

Samuel iudicat

Israëlem A.xx. IV MCCCCXXXII.

Saul regnat in

Israël A.xx. IV MCCCCLII.

Dauid regnat in

Israël A.xl. IV MCCCCXCII.

A Dauid vsque ad Romanos Imperatores
Anni sunt DCCCCXL. A mundi conditu
Anni VMCCCCL.

C. Iulius impe-
rat

A.IV. V MCCCCL.

Augustus impe-
rat

A.LVI. V MDVI.

Σαμφώμ ἔκρινε ὧν

Ισραήλ ἔτη κ' δτξ'

Αιαρχία καὶ ἐρῶν τῷ

Ισραήλ ἔτη λβ' δτλβ'

Ηλείο ἱερέως ἔκρινε ὧν

Ισραήλ ἔτη κ' δυιβ'

Κατὰ τοὺς χρόνους Ηλεί τῷ ἱερέως ὁ παρὰ

τοῖς Τρώας πόλεμος συνεῖσθαι τοῖς Ελλη-

σιν καθ' οὓς καὶ Ομηρος ἤκμαζεν.

Σαμουὴλ ἔκρινε ὧν

Ισραήλ ἔτη κ' δυλβ'

Σαβλ ἐβασίλευσε τῷ

Ισραήλ ἔτη κ' δυιβ'

Δαβίδ ἐβασίλευσε τῷ

Ισραήλ ἔτη μ' δυλβ'

Ἀπὸ τοῦ βασιλείας Δαβίδ ἕως τοῦ πρώτου

μαχίω βασιλείας ἔτη μ' ἀπὸ τοῦ κτίσεως

κόσμου ἔτη πενταχίλια υν'.

Γάιος Ιάλιος ἐβασίλευ-

σιν ἔτη δ' πευν'

Αὔγουστος ἐβασίλευσιν ἔτη ις' εφς'

Τῷ τέτῳ μὲν ἔπει τῆς βασιλείας Ἰωνᾶται
 ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς χτ' Ἰου-
 λία ἐν Βηθλεὲμ τῇ Ἰουδαίας ἐκ τῆς αἰ-
 κληρῆος Μαρίας. καὶ πάσχει τὸ ἐκούσιον
 πάθος ἐν τῇ ἡ' ἔπει τῆς βασιλείας Τιβέ-
 ρίου Καίσαρος. τῷ γὰρ ἰε' τῆς αὐτῆς Τιβέ-
 ριος Ἰαπείδης.

Τιβέριος ἐβασίλευσεν ἔτη κβ' ,εφκη'

Γάϊος ἄλλος ἐβασίλευ-

σεν

ἔτη δ' ,εφλβ'

Κλαύδιος ἐβασίλευσεν ἔτη ιδ'

,εφμγ'

Νέρων ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐβα-

σίλευσεν

ἔτη ιδ' ,εφξ'

Γάϊος

μυῖας ζ'

Οθων

μυῖας ς'

Ουίτέλλιος

μυῖας η'

Ουεσπασιανὸς ἐβασίλευ-

σεν

ἔτη ι' ,εφοα'

Τίτος ἐβασίλευσεν

ἔτη γ' ,εφοδ'

Huius Imperij A. XLII. nascitur Dominus
 noster Iesus Christus secundum carnem,
 in Bethleem Iudæ de Virgine Maria, &
 & voluntarias pœnas perpassus est. A. Im-
 perij Tiberij Cæsaris XVIII. Nam xv. eius-
 dem anno baptizatus est.

Tiberius impe-
 rat

A. XXII. V MCCCCXXVIII.

Caius alter im-
 perat

A. IV. V MCCCCXXXII.

Claudius impe-
 rat

A. XIV. V MCCCCXLVI.

Nero huius fi-
 lius imperat

A. XIV. V MCCCCLX.

Galba

M. VII.

Otho

M. III.

Vitellius

M. VIII.

Vespasianus im-
 perat

A. X. V MCLXXI.

Titus imperat

A. III. V MCLXXIV.

Sub hoc Hierosolymorum excidium contigit, & omnimoda Iudæorum desolatio. Porro ab hoc excidio ad Constantini M. siue Christianorum Imperium A. sunt CCXXXVII. Ab O.C. VMDCCCXLI. A Christi Domini Ascensione ad excidium Hierosolymitanum A. XLVIII.

Constantinus M.	A. XXXIII.	VMDCCCXLI.
Constantius eius F.	A. XXIV.	VMDCCCLXV.
Iulianus Apostata	A. II.	VMDCCCLXVII.
Valentinianus	A. XII.	VMDCCCLXXX.
Valens huius frater	A. III.	VMDCCCLXXXIII.
Gratianus	A. III.	VMDCCCLXXXVI.
Theodosius M.	A. XVII.	VMDCCCG.
Arcadius eius F.	A. XIII.	VMDCCCCXIII.
Theodosius minor	A. XLII.	VMDCCCCLV.
Marcianus	A. VI.	VMDCCCCLXI.
Leo M.	A. XVII.	VMDCCCCLXXVIII.
Leo minor	A. I.	VMDCCCCLXXIX.
Zeno	A. XVI.	VMDCCCXCVI.

Επὶ τούτου ἔκ η' τ' Ιερουσολύμων ἀλώσις γί-
 γνε, καὶ ἡ πόλις τῇ 18δαΐων ἐρή-
 μωσις. ἀπὸ δ' τ' τοιαύτης δυνάσεως ἕως τ'
 βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἡ πό-
 λις τῇ Χριστιανῶν βασιλείας ἔτη σλζ'.
 ἀπὸ δ' κτίσεως κόσμου ἔτη, εωμα'. ἀπὸ δ'
 τῆς τοῦ Χριστοῦ δυνάμεως ἕως τῆς δυνά-
 σεως Ιερουσολύμων ἔτη μεη'.

Κωνσταντῖνος ὁ μέγας	ἔτη λγ'	εωμα'
Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτη κδ'	εωξε'
Ιουλιανὸς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ	ἔτη β'	εωξζ'
Ιουλιανὸς	ἔτη α'	εωξη'
Ουδηντιανὸς	ἔτη ιβ'	εωπ'
Οιδήριος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ	ἔτη γ'	εωπγ'
Γραπτιανὸς	ἔτη γ'	εωπδ'
Θεοδόσιος ὁ μέγας	ἔτη ιζ'	εωρ'
Αρχάδιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτη ιε'	εωρβ'
Θεοδόσιος ὁ μικρὸς	ἔτη μβ'	εωρε'
Μαρκιανὸς	ἔτη ς'	εωρζα'
Λέων ὁ μέγας	ἔτη ιζ'	εωροη'
Λέων ὁ μικρὸς	ἔτη α'	εωροθ'
Ζήνων ἐκασίλδουσι	ἔτη ις'	εωροϛ'

Αναστάσιος ἐβασίλευσεν	ἔτη κζ'	, 5 κγ'
Ιουστίνος ὁ γέρων	ἔτη θ'	, 5 λβ'
Ιουστινιανὸς ὁ μέγας	ἔτη λθ'	, 5 οα'
Ιουστίνος ὁ νέος	ἔτη ιγ'	, 5 πδ'
Τιβέριος	ἔτη δ'	, 5 πή'
Μαυρίκιος	ἔτη κ'	, 5 ρθ'
Φωκάς ὁ Τύραννος	ἔτη η'	, 5 ριζ'
Ηράκλειος	ἔτη λα'	, 5 ρμη'
Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτος α'	, 5 ρμθ'
Ηράκλειος ὁ υἱὸς αὐτοῦ	μυῖας 5'	
Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτη κζ'	, 5 ρο5'
Κωνσταντῖνος ὁ πατὴρ		
Ιουστινιανὸς	ἔτη ιζ'	, 5 ρζγ'
Ιουστινιανὸς ὁ νεώτερος	ἔτη ι'	, 5 ρσγ'
Λεόντιος	ἔτη γ'	, 5 ρσ5'
Τιβέριος Αψιμόρος	ἔτη ζ'	, 5 ρσιγ'
Ιουστινιανὸς ὁ β' καὶ Τι-		
βέριος ὁ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτη 5'	, 5 ρσιθ'
Φίλιππος ὁ Βαρδά-		
νης	ἔ. 6' μην. η'	, 5 ρσκα'

Anastasius	A. XXVII.	VI MXXIII.
Iustinus senior	A. IX.	VI MXXXII.
Iustinianus M.	A. XXXIX.	VI MLXXI.
Iustinus minor	A. XIII.	VI MLXXXIV.
Tiberius	A. IV.	VI MLXXXVIII.
Mauricius	A. XX.	VI MCIX.
Phocas Tyrannus	A. VIII.	VI MCXVII.
Heraclius	A. XXXI.	VI MCXLVIII.
Constantinus eius filius	A. I.	VI MCXLIX.
Heraclius eius F.	M. VI.	
Constantinus eius F.	A. XXVII.	VI MCLXXVI.
Constantinus Iustiniani Pater	A. XVII.	VI MCXCIII.
Iustinianus primum	A. X.	VI MCCIII.
Leontius	A. III.	VI MCCVI.
Tiberius Apfimar	A. VII.	VI MCCXIII.
Iustinianus secundum & Tiberius eius F.	A. VI.	VI MCCXIX.
Philippus Bardanes	A. II. M. VIII.	VI MCCXXI.

Anastasius Arte-

mius

A.II.

VI MCCXXIII.

Theodosius A-

tramyttenus

A.I.

VI MCCXXIV.

Leo Isauricus

A.XXIV.

VI MCCXLVIII.

Constantinus e-

ius F. Copro-

nymus

A.XXXIV. VI MCCLXXXII.

Leo eius F.

A.V.

VI MCCLXXXVII.

Constantinus e-

ius F. cum Matre

A. X.

VI MCCXCVII.

Constantinus so-

lus illius F.

A.VII.

VI MCCCIV.

Irene sola Mater

eius.

A.V.

VI MCCCIX.

Nicephorus Ge-

neralis

A.VIII.M.IX.VI MCCCXVII.

Stauracius eius

F.

M.III.

Michaël Ragabe

A.I.M.IX.

VI MCCCXX.

Leo Armenus

A.VI.M.V.

VI MCCCXXVII.

Michaël Balbus

A.VIII.M.IX. VI MCCCXXXVI

Theophilus eius

F.

A.XII.M.III. VI MCCCXLVIII.

Michaël eius F.

A.XXVI.

VI MCCCLXXIV.

Αναστάσιος ὁ Ἀρτέμιος ἔτη β'	503
Θεοδόσιος ὁ Ἀπρᾶμυ- πινός	ἔτος α' 504
Λέων ὁ Ἰσαυρος	ἔτη κδ' 505
Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Κοπρώνυμος	ἔτη κδ' 506
Λέων ὁ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτη ε' 507
Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ συνὸ τῇ μητρὶ	ἔτη ι' 508
Κωνσταντῖνος μόνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτη ζ' 509
Εἰρήνῃ μὲν ἡ μήτηρ αὐτοῦ	ἔτη ε' 510
Νικηφόρος ὁ ἀπὸ γρι- κῶν	ἔτη η' μην. θ' 511
Σταυρόχιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ	μην. α' 512
Μιχαὴλ ὁ Ραλαβέ	ἔ. α' μην. θ' 513
Λέων ὁ Ἀρμενίος	ἔ. γ' μην. ε' 514
Μιχαὴλ ὁ πρᾶνός	ἔ. η' μην. θ' 515
Θεόφιλος ὁ υἱὸς αὐτοῦ 516	ἔτη ιβ' μην. γ' 516
Μιχαὴλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ	ἔτη κς' 517

GEORGII PACHYMERII

FRAGMENTA QVÆDAM HI-
storica nondum edita, quæ in Augu-
stano Codice M S. deesse Vvolsius
admonuerat in Synopsi lib. V.

ΟΠΩΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΠΑΠΑΝ

προκληθέντος Γρηγορίου προς βασιλέα
πέμψαντος ὁ βασιλεὺς ὑποχόμενος
Πατριάρχῳ τῆς ἐκκλησίας κατή-
πειχε τὴν εἰρήνην.

ΕΛΟΣ τῷ κτ' Συ-
είας Γρηγορίου ἀνδρὸς
ἀγαθοσημίου εἰς ἀ-
ρετὴν καὶ ζηλωτῶ τῆς
ἐσχάτης τῇ ἐκκλησιῶν
εἰρήνης καὶ ὁμονοίας, εἰς

ὁ παπικὸν προκληθέντος ἀξίωμα, καὶ ἡδη
τὴν ὅτι Ρώμης ἐκ Συείας αἰώντος, γίνεται
οἱ ἐνθύμιον ἤκουτο γὰρ ἐκείνῳ καὶ τῇ τῷ βα-

σιλέως μηνυμάτων πρὸς πάντων ὡς πλεὺ
 εἰρηνίῳ τῷ ἐκκλησιαστικῷ αἰετοῖτο, πέμψας
 πρὸς βασιλέα, καὶ φιλικῶς μὲν τὰ πρῶτα
 ἐκδόνον ἀπαύτασαι, ἅμα δὲ καὶ δηλώσαι
 πλεὺ κλησιν, καὶ ὡς τῆς εἰρηνῆς ἐκτόπως τῷ
 ἐκκλησιαστικῷ ὀρέγοιτο· τὸτο δὲ βασιλεὺς ἐκ
 αὐτοῦ ἐν ἄλλῳ ἡρώεσθαι κάλλιον, ἢ αὐτὸς γε πλεὺ
 παπικῶς ἀξίαν ἔχοντος· Ταῦτα τῷ Γρηγο-
 ρίῳ ἀφ' ὧν φρεσίων ἀφ' αὐτοῦ σαμάρου, δηλον
 ὡς ὁ μὲν κρατῶν καὶ δολίαν πλεὺ πρὸς
 τὸν Κάρουλον εἰρηνίῳ ἐζήτει· ὡς αὐτῆς γε μὴ
 οὐσης μνησθ' εἰς νομῶν φέρειν ἐκείνῳ πώποτε·
 οἱ δὲ πρὸς τὸν Γρηγόριον δι' αὐτὸ τὸτο δὲ τῆς
 εἰρηνῆς καλὸν, καὶ πλεὺ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἐνωσιν·
 μνηδὲ γὰρ δίναν μνησθ' ὅλως ἀλλοθεν ἐθνη
 τοιαῦτα μικροῖς ἔσσι ἀφ' ἑαυτῶν· ἀλλ' ἢ
 ἀποδιδόναν τὰς αἰτίας τὸν αἰτιώμενον εἰρη-
 νολέειν πρὸς τοὺς ἀδελφοῖς, ἢ μὲν ἐν τοῖς
 ἰδίοις ὀφφικίοις, εἴτ' οὕτω πρὸς νομίμοις ὄνθ' ἐκα-
 τέρον μὴ οὕτω ἀφ' ὧν ἔχον καὶ ἀκηρύκτως
 ἀλλήλοις ἀποστάνεσθαι· ὅρκειν γὰρ ἀμφο-
 τέροις τοὺς ἐχθροὺς τῷ σταυρῷ· ὦν γὰρ τέλος

ἀπώλεια· ἀγαπητὸν ἀποχρώντως φέρον-
 τας ὄνομα τῷ χριστῷ πρὸς ἐκείνους μάχε-
 σθαι· ὅπου καὶ ὁ νικῶν ἐπαινετὸν, καὶ ὁ ἀπο-
 τυγχάνειν θοτήριον ἔργῳ πλεονάζουσαν
 δείξασιν· οὕτω μὲν οὖν πρὸς ἀλλήλους ἔ-
 χοντες βασιλὰς καὶ Γρηγόριος ὁ μὲν ἦεν εἰς
 ὁ πρὸς πλεονάζουσαν δόξαν· βασι-
 λὰς δὲ πολὺς ὡς ἐντεῦθεν τῇ σπουδῇ ἐπέχον
 καὶ ὁ πατριάρχης ἡγεμονικῶς ὑπερ-
 μῆκος ὑποκλίνειν καὶ ἀνύειν ὁ σπουδαζό-
 μενος· εἰ γὰρ καὶ ἀνδρα τῆς εἰρήνης τὸν πᾶ-
 πον, καὶ ὁπλιτισμῶς τῆς κρείττονος μετ' οὐ πο-
 λὺ δὲ καταστάντος τῷ Γρηγόριου, πρὸς τοὺς
 ἐκείθεν καταλαμβαίνοι ὁ Βυζάντιον· καὶ οἱ
 πρὸς τοὺς φρένοι· ὡς εἰς ὡς Ἰωάννης πρὸς
 τῶν ὀνόμασιν· πολίτης ἀρχὴν καὶ
 ζωὴν εἰς Γλαυκὴν ἑλθὼν· ὡς δὲ καὶ ζῆλος
 ὡς ὑπερ' τῆς τῆς ἐκκλησιᾶς ἐνώσεως, ὡς
 ἐκεῖνος λέγων πρὸς· ὡς καὶ πολλὰ καὶ κα-
 τεύχεσθαι ἐαυτῷ αὐτῇ θάνατον, εἰ μόνον
 πρὸς τὴν τῆς εἰρήνης· ὁ δὲ ὅς γίνεται ὑπε-
 ρον· ταῦτ' ἔλεγε καὶ τῆς ἀληθείας σπουδαστῆς

αὐτῇ τῆς εἰρήνης θερμότητος· ὥστε πολλάκις
 καὶ πατριάρχων πατερίᾳ τε καὶ τῇ συνό-
 δῳ κατελιπεῖς καὶ ταυτίῳ ἐπέπαιδε·
 τὰ μὲν κατ' ἡμᾶς ἐκθαζων, ὥς· ἐνίοτε καὶ
 ὁ πατερίᾳς λειτουργίῃ, αὐτὸν ἀποπῆ-
 λημον τὴν καλύπτειν, οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ καὶ
 τοῖς μὲν αὐτῷ συλλαμβανόντα εἰσέρχεται τὰ
 αἰδύτα καὶ πρὸς τὸν τυχόντα ἀρχιερεῖα ἱερά-
 μων τοῖς μουσικῇ συναναγιγνώσκῃ διχὰς
 μετὰ πάσης ἐνθουσιότητος· τοῖς μὲν οὖν ἡμε-
 τήροις οὕτω χρημύως ἐδιδάχθαι πατριεφε-
 ρετο· παρὲς δ' Ἰταλοῖς ἀφορῶν, καλὸν εἶναι
 καὶ ἀσφodelὸς ἐλεγεῖν ἀφελήμοις τῆς πατριεφ-
 κης (χαλὸν δαλὸν παροχειμύοις τοῖς ἀδελφοῖς
 οὕτως εἰρηνόειν· εἰδὲ οὖν, καὶ αὐτοῖς ἀπο-
 λογημύοις ἐπὶ τῇ πατριεφκῇ διχάσι δέχε-
 σθαι, ὥστε καὶ τοῖς μὲν λέγειν ἐκ πατρὸς ὑοῦ
 πε, ὑμᾶς δ' ἐκ πατρὸς δι' ὑοῦ τὸ πνῦμα τὸ
 ἀγιοῖ ἐκπορεύεσθαι πατριεφκῇ τῇ ἐμ-
 φῶ εἰς θεοῦ μυστήρια πατριεφκῇ· ἐκεί-
 νος μὲν οὖν ταῦτ' ἔχει, καὶ συσκιάζων τὸ ἐπὶ
 τῇ συμβόλῃ τῷ λήμῃ, πατριεφκῇ καὶ πατριεφ-

γου μάλλον παρ' ὅς τ' ὠρεσθούμηνον θέλων
 αὐτοῦν· οἱ δὲ τῆς ἐκκλησίας, καλὸν μὲν ἔλε-
 γει τὴν εἰρήνην ^{εἶ}), ἔτι πῶς γ' οὐ; ἔτι μάλ-
 λον ἐκκλησίαις τοιαύταις κεφαλῆς λόγον ἐχού-
 σαις τοῖς ὅπου δὴ ποτε τῇ εἰρήνῃ ἀρχοῦ χριστοῦ
 μαρτυρῶν· πλὴν μετ' ἀσφαλείας καὶ οὐχ
 ὡς ἔτυχεν· ^{εἶ}) γὰρ τὸν κίνδυνον μέγαν τοῖς τῇ
 ὀρθοῦ ὁπωσποῦ ἀμῶν τέρουσι· ἔτι τῷ οὐχ
 ἡμῖν ὅτι ξυνέβη περὶ αὐτῶν, ὡς καὶ αἰτίαν
 ἔχον τῇ τε χυνοτομεῖν αὐτοὺς οὐδέως περὶ τερν, καὶ
 τῇ μὴ θέλῃν μεταβάλλῃν πάλιν εἰς ὃ καὶ ὡρὶν
 ἡμῶν· ἀλλ' ἀνδρες μεγάλοι τὴν ἀρετὴν, καὶ
 ἄλλοι τὴν γὰρ πᾶσι τοῖς τούτων λαλήσαντες
 διωκόμενοι, ἔτι δόξαν ἐκείνοις διέστησαν· ὅ
 δὲ καὶ εἰς πλέον τὴν ἔρευναν ἐκτείνεσθαι τῇ με-
 τείν, οὐτε ἐκείνοις ἡμεῖς θελήτων, καὶ τοῖς πλεο-
 ναζοῖσιν ἀμαθὲς ἄλλως καὶ ἄλλοις ὁ πλεο-
 νασμός· πλὴν ὅτι ἔτι ὑμᾶς τὴν περὶ αὐτῶν
 παροφείν ἡμῖν, ὅτι ἂν χάρις εἶχε, καὶ δι-
 χαίως ὁνδρὶ ζοίμῃ, εἰ δυοσεβείας ὑμᾶς ἢ
 ἀσεβείας ὅτι χεῖριστον ἀφ' αὐτῶν περὶ αὐτῶν ἐ-
 γραφόμῃ· ὡς ὁμοίως καὶ ἡμῶν ἀσεβοῦντων

ἀλλὰ πῶς προαθήκειν τὰ ὅμοια· ἐπεὶ δὲ πῶς
 ὅτι τὰς συμβόλων προαθήκην ἀποτρεπόμε-
 θα ὡς μὴ καλὸν ἄλλως ὁ μὴδ' ἀσφαλὲς ὅ-
 σιν ὅλον κατησφαλισμένοις ἐπιχρεῖν καὶ
 οὐτὸς λέγειεν τῷ ὀρθῷ, ποῦ δίκαιον ἡμῖν προ-
 τείνειν τὰ ὅμοια; τίς γὰρ ἡμῶν ἐτόλμησε πώ-
 ποτε ὅπως ὡς λέγεις μὲν προαθήκης ὁμολογῆν;
 καλὸν οὖν καὶ συμφέρον πῶς εἰρήνῃ σε
 (παύδοντα τῇ ἐκκλησίᾳ) οὕτω πειράσθαι
 σιωπᾶν ταύτῃ ὅπως οἰκονομῶντα περὶ
 Ἰταλοῖς πῶς τῷ σκανδάλῳ ἀφάρεσιν· καὶ
 ἡμεῖς ὡμῶς οἱ ἀπώμυνοι τῷ σκανδάλῳ, δι-
 χασίως ἡμῖν ὅτι πλήθοντα, ὡς ἐτοίμοις οὖσι
 δέχεσθαι πῶς ὅτι πληξιν· εἰ δὲ περὶ ἐκεί-
 νοις ὅτι σκάνδαλον ἐβλάψεν, ἀνάγκη πνέμα-
 τικὸν ὄντα καὶ πρεσβύτῳ πῶς τῆς εἰρήνης ἐκεί-
 νοις ὡς πῶς πειράσθαι ὅτι τῇ χαριστομίᾳ τῷ
 συμβόλου ἀμύνημα· οὕτως ἔλεγον οἱ τῆς
 ἐκκλησίας, καὶ οὕτως εἶχον ὡς οὐδὲν ἀκυστό-
 μωροι βασιλέα εἰ πρεσβύτεροι ἐν τούτοις καί γε
 τὰ μέγιστα ἀπειλῆς· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἀπαξ
 τῷ ποιῶντι σκοποῦ γνήμιος, ὅτι οἶδα ἢ θε-

λων ἢ καὶ πρὸς βαζύλῃος· ὁ δὲ κακείνοις
 μὲν ὑπεκρύπτετο, ἡμῖν δὲ ἐνεφανίζε φό-
 βοις ὡς ἀπλέκων καὶ πολέμοις, καὶ χειρὸς
 μὲν αἵματα, ἀμεταθέτως εἶχε ὁ, πῶς ἔλε-
 γε. Μιᾶς γὰρ συνίοντων πρὸς τὸν βασιλέα Ὁ πῶς ὁ βα
 τῆτε πατεiάρχου, καὶ τῶν ἄρχιερέων καὶ ἡ- σιλῶς διε-
 τῶν ἐκ τῆ κλήρου ἐμβριθέτερον σφίσι πρὸς μάχο το πῶς
 τῶν πρὸς κειμένων ὁ κρατὴρ διελέγετο· συ- τῆς ἐκκλη-
 νείων μὲν καὶ τοῖς φόβοις συνήθως· οὐ μὲν σίας ὑπὲρ τῆ
 δὲ ἄλλο ὡς πᾶσι πᾶσι ἐπισφῶδες ἐδείκνυτο εἰρήνης ἐ-
 ἡμῶν μὲν· εἶχε γὰρ καὶ τοῖς ὑποδαλόντας, καί τῆς ἐ-
 τὸν ἀμφὶ τὸν ἄρχιερέων λέγων Μελιτη- ρας μὲν συλ-
 νιώτῃ, τὸν ἀμφὶ τὸν πρὸς τοσούτων ληπτορας εἰ-
 Γεώργιον τὸν Κύριον, καὶ τείτοι, εἰ καὶ μὴ οὐ- χεν, ὅπως ὁ
 τως ὡς τοῖς τοῖς, τὸν ῥήτορα τῆς ἐκκλησίας Ε- ὁ Βέκκος ὡ-
 λθόλογον καὶ γελαμῶν καὶ ὑπὸ ἐκείνων μίλει ἀπο-
 τὰς τῶν ἱστοριῶν συνάρτης, πρὸς ὁδὸν μὲν εισὶς.
 τὸν Δῶξαν Ἰωάννην καὶ βασιλέα, καὶ τοῖς ἀμφὶ
 ἐκείνον ἄρχιερας, καὶ τὸν πατεiάρχην σφῶν
 Μανθῆλ, ὅπως ἐνεδίδου ἀπελθόντας ἄρχιε-
 ρας λεῖπυργεῖν τε καὶ μνημονεύειν, εἰ μόνον
 ὁ πάππας τῆς πρὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει βοη-

θείας ἀπόδοιτο· καὶ ἅμα μὴ ὁ κωδίκιον τῆς
 ἐκκλησίας εἰς πίσιν παρεκομίζετο· ἅμα δὲ
 καὶ τῷ βασιλεῖ τὰ ὅτε καὶ νῦν πρᾶγμα τα
 συνεκρίνετο· παροῦσάλλετο δὲ καὶ τὰς κατ'
 ἐκείνοις ὡς δῆται σοφῶς γραφαί, πῶς μὴ
 κατηγορευῶντες ὅλως ἀσεβείας τις Ἰταλούς
 ἡξίου πρᾶγμα ὡς τὸν παρθένον τῷ
 συμβόλου ἐν ταῖς λοιπαῖς γραφαῖς ἀνά-
 γραπτον ἔχοντας συνδιέναι τοῖς πεφραγμέ-
 νοις ἀναγκασθέντας· παρ' ὅτε καὶ ἐφ' ὅ-
 ροις τῇ μεγίστῃ μυστηρίων οὐ διατελλόνται
 Γραφῇ κρινόντων Ἰταλοῖς, οὐδ' ὅπως ἡ οὖν,
 ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκείνων πρὸς τοὺς ἡμετέ-
 ρους μετέβασιν ὁμοίαν εἶ) εἰ Γλαστων
 Γλώσσης ἡμεῖς, ἐλλήνων τῆς σφετέρως.
 ὅσα δ' ἔχῃ κρινονίαν ἢ ἐπ' ἐκκλησίας ἀνα-
 φορὰ τῷ ὀνόματος· ὅπου γε καὶ μὴ πᾶσας
 ὄντας τις ἄλλοις ἀνάγκη μετέχῃ τῆς κρι-
 νονίας· τίς ἐκκλησιάζουσι συνισαμένους·
 λειτουργῶντος τῷ ἱερέως, καὶ πρὸ τῆς
 τριάδος χάριν πᾶσι δίδοντας κοινῶς; ἀδελ-
 φὸν δὲ καλῶ καὶ πατρὶν ἐκείνον, μέγαν αἰ-

Ἰα· ὅπου καὶ πατέρω τὸν Ἀβραάμ ἐκάλει
 ὁ ἐν τῇ φλογὶ πλάσιος, ὅσοι ἀπέχων τοὺς
 ἑσπερος, ὅσον καὶ τὸ μέσον ἐκείνῳ χάσμα
 τῆς ἀφασίας· εἰ δὲ διδοῖμιν καὶ ἐκ-
 κλητὴν γλῶσσαν ἵνα ὅσιν τέμνοντα θάλασσαν
 τῶν διχασμῶν ἀμφοσπῶν· ταῦτα καὶ ποιεῖται
 τῷ βασιλέως λέγωντος ὁ πατεράρχης πρῶτον
 ἐκείνῳ καὶ τὰ πρὸς φέρων τὰς χερσὶ φύλακι
 ὡς αὐτῇκα ἔχοντι, ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκείνου
 βίας καὶ ἀκρυσίως ἀφορισμὸν ὅτι πῆλθον ἰσα-
 μῶν· ἐφ' ᾧ καὶ ἀνὰ κίον εἶποι τὰ εἰς κρι-
 σιν ἰδὼν πρὸς τῶν Ἰταλῶν· ὁ δὲ ἐνχευόμενος ἀμ-
 φοτέρωθεν· ἔνθεν μὲν τὰς τῷ βασιλέως φό-
 βας· ἐκείθεν δὲ τῇ τῷ ἀφορισμοῦ διλαθεία
 μέγας ἐναπολέλειπτο· καὶ γε ὡμολόγησεν ὅ-
 πατος ὡς δυοῖν ὅτιν ἀμφοτέρων φόβου καὶ δι-
 λαθείας· καὶ ὅτι τὰ τῷ πρὸς μακρῶς περὶ
 μνητέα ἢ τὰ τῷ ὅματος, καὶ διαφρῶν ἔλεγχον
 ὡς οἱ μὲν ὅτιν ἵνι καὶ εἰσὶ καὶ λέγονται· οἱ
 δὲ οὐτ' εἰσὶν οὔτε λέγονται· οἱ δὲ λέγονται
 μὲν, οὐκ εἰσὶ δέ· οἱ δὲ αἰάπαλιν εἰσὶ μὲν,
 οὐ λέγονται δέ· ἐν τούτοις τακτέον καὶ

Ἰταλούς μὴ λεγούμους μὲν, ἀλλ' ὄν-
 τας ἐνόησε αἰρέσει. τῷ το τὸν μὲν πατεράρ-
 χῳ ἐθάρρυνε πλέον· βασιλῆς δὲ δεινὸν ἔδο-
 ξε καὶ βαρὺ· λῦσε δὲ, λαίψην αἰσχροῦ αὐ-
 τήκα, μὴ οἷός θ' ἵππευε κείνους τοὺς λόγους· ἀνα-
 σεύσθηται γὰρ ἐντεῦθεν ἡ θήρα τῷ βασιλεῖ,
 καὶ οὐκ εἶχεν ὅ,τι καὶ λέξει, ὥς ἵππ' ἀνάλ-
 κης ἀλητεύειν δοκῶντος· ἀλλ' οἱ ἀμφὶ τὸν
 δεξιὰν ἀκονόν τε καὶ τὸν περὶ τοσοῦτον
 δίκῃ σφικτῷ ὀρμήσαντες ἐπέχον ἐνθάδε
 τῷ Βέκκῳ ὥς κακῶς κρίνοντι λογίζεσθαι
 τα γὰρ ὄντι· καὶ ἵππ' τοὺς πολλοὺς δοκῶσι
 φρονεῖν· ἡμέρα περὶ ἣλθεν ἐκείνη· καὶ ὁ γαρ-
 τοφύλαξ τῷ βασιλεῖ ἀπηχάανετο· αἰτίας
 ἐργασάμενος τῷ βλάψαι, καὶ δι' ἵπποβο-
 λῶν ὀργῆς τὸ Χοῦμρον περὶ τῶνδε ἰωαί-
 νῳ, ὥς περὶ παρὰ σελάνω ἐκείνου διώκοντος
 ἐκρίνε· εἰσάγει τε τὸ κατηγείαν ὁ Χοῦμρος
 ὅτι σινδόδου, καὶ ὁ κατηγερούμνος τὴν ὑπό-
 θεσιν περὶ ἀγράφεται, καὶ τὴν κατηγείαν ὥς
 ἵππ' ἡμερον περὶ ἀκρούεται· κατηγείαν λέ-
 γον τούτῳ καὶ μόνου τῷ βασιλέως· αὐτὸν

οὐδ' οὐκ οἶδ' τε εἴη μὲν δεσπότου κρίνεσθαι.
 ταῦτ' ἔλεγχον ὅτι σιωόδου παῖς ἐπὶ αὐτῷ
 τῷ τόπου, οὗ δὲ παρ' ἑτέρου ἐκατέζετο, τῷ
 Χούμου μέσον ἰσχυρόν καὶ κατηγεροῦτος.
 τῷ δὲ συγκαληκῷ δρχόντων τῷ μεγάλου
 λογαθέτου τῷ οἰκειακῷ τῷ ἰατρικῷ, καὶ
 δῆλων συνεδριαζόντων τῇ σιωόδῳ ἔθελόν-
 των κρίναι, ὡς ἐκ παροῦτος τῷ βασιλέως
 πεμφθέντων. τότε ποίνω οἱ μὲν δρχιεῖς
 πρὸς τὸν τῷ κρίσει· μὴ ἔχον κρίναι λέγον-
 τες κληρικὸν πατεῖαρχον, εἰ μὴ αὐτὸς
 ὅστις ἐλθόν· ὁ δὲ πατεῖαρχος οὐδ' ὅλως
 ἐδίδου, ἀλλ' ἀπαξ ἐξ ἑκτῶν συνεργῶν ὑφρ-
 μαχίον ἤθελεν. ἀπορροῖα δ' ἐντεῦθεν κα-
 τικελούῃ καὶ σιωόδῳ καὶ δρχοισιν· ὡς εἰ-
 πεῖν τὸν μέγαν λογαθέτην τότε κατὰ φερό-
 μηρον τῆς σιωόδου, ὡς ἀπὸ ῥίνος ἔλκει ὁ γαρ-
 ποφύλαξ τὴν σιωόδον· καὶ τί ποιητέον οὐκ
 οἶδα· οὕτως ἀποκρουσθέντες ὑπερέφερον τε
 παρὲς βασιλέα, καὶ ἀσυνβεδήκει ἀπήγελ-
 λον· περὶ μὲν τοῦ τῷ καθ' αὐτὸν ὁ γαρποφύ-
 λαξ ὑποσπλόμῳ, ὡς μὴ δοχρίη παρ' αὐ-

χρούην τὰ βασιλεῖ ἀπελθάν, ἐν πόλει μὴ
 οἱ χαταιπιάτω μινύην· αὐτὸς γὰρ ἔτοιμος εἶ
 καὶ ὀφείκειον ἀποθέσθαι, καὶ πᾶσαν ἀφείναι
 πλὴν πρὸς αὐτὸν πρὸς ὅσον, κρινωνικὸς δὲ εἶ
 τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁ, πᾶσι τοῖς μὴ πᾶσι
 τεῖσθαι πλὴν βασιλείῳ χάριν· καὶ τῷ ὡς
 μὴ χρίζην πλὴν ἐκκλησίαν δοκίμῃ· εἰ δὲ οὗν,
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξορίαν πέμπεσθαι εἰς γαλη-
 τὸν τὰς χειρῶν· ὁ μὲν τοῖς βασιλεῖς τῇ
 τῆς ὀργῆς ἀδοξίας ὡς δὴ πρὸς αὐτὸν φι-
 λανδρόπως συγχρύπτων ἀπέπεμπε πρὸς τὰ
 οἴκει μηδὲν εἰπών· ὁ δὲ καὶ εἰς ἐξορίαν προε-
 βιμάζετο· καὶ τὰ αὐτὰ τὰ σκυλοφυλακίᾳ
 τῆς ἐκκλησίας διαπλεῖς, ἱμαλίων πενιχρῶν
 ἑαυτὰ περιωόει· καὶ γε τοῖς ἰδίοις φέρων
 καὶ ἑαυτὸν τὰς μεγάλας ναῦς κατεπίστευεν· ὡς
 γὰρ οὐκ ἄνυστ' ἐδόκει τὰ πρὸς ἐκείνον τὰ
 βασιλεῖ, τὰς ναῦς προσφυγόντα, πέμψας
 βασιλικὰς συλλαβὰς ἐπιστημασμένας τὰς
 ἐρυθρῶν μὲν ἀπάσης ἐκείνον μετεκαλῆτο τι-
 μῆς· καὶ ὅς καὶ ὑπήκουε, καὶ ἐξελθὼν αὐ-
 τήκα ἐνθὺ ἀπεισι τῷ καλεῶντος· καὶ πρὶν

ἐμφανισθῆναι κατέχεται, καὶ εἰς φυλακὴν
 πλεῖν τῷ ἀνεμῷ πύργῳ τοῖς κελύκοις θυμαπο-
 φύλαξι δίδονται. ὁ μὲν οὖν ἐν ταῦτοις ἔσθ'· ὁ
 δὲ βασιλεὺς τοῖς πλείστοις αὐτὸν λόγοις χρησά-
 μενος, ὡς περὶ τοῦ καὶ κράτιστος ὁ ἄρχι-
 κενος, καὶ ὁ περὶ ταποσολαίος ἡσυχ, σιωπῇ-
 ῖσι τόμον, καὶ ἀπὸ λαφύρων ἰσρεϊῶν τε καὶ
 χρησέων ἀκαταπίατα τὰ κατὰ τοὺς Ἰταλοὺς
 παρυσῶν· καὶ πέμψας πρὸς τὸν πατεῖαρχ-
 ῶν τὸν ἀκαπνίου Ἀρσένιον, ἀνδρα γεγερόν
 μὲν καὶ τίμιον, τὰ δὲ γὰρ κατ' ἐκείνα τὰ
 περὶ γράμματα, ἐπ' ἀμφοτέρωθεν χαλδύοντα ἔ-
 ἰγνύας, δέξασθαι μέλλουσι τὸν δὲ τὸν τόμον·
 ἔκρινον πρὸς ταῦτα τὸν ἀπόλογον μετέ-
 σπει. πλείων δ' ἰσρεϊῶν γραφικῶν χρησέων
 τὰ γὰρ ἀπὸ κριλίας φωνεῖν ἀδενές μὲν,
 ἀλλὰ καὶ μάταιον· πλείων δ' ἄλλ' οὐδ' αὐ-
 τὸς δέξομαι· ἐκείνος μὲν οὕτω ταῦτα θάρ-
 ρων ὥς ἐκ ἀποδύσεταί τις πρὸς τὰ γρα-
 φέντα τὸν χρυσοφύλακα ἐν ἀφύλακτοις εἶ-
 χεν, ἐν ᾧ θαλάμῳ ἐδόκει, τὰ πλείω νική-
 σθαι ἐκ λόγων ᾤετο· ἀλλ' ὁ πατεῖαρχης σὺν

τῇ σιωδῶ, πρὸς τῷ τόμῳ Διδοσκεφάνου,
πέμψαντες σιωῆζον τοὺς μετ' αὐτῷ εἰ^τ δο-
χαιῶτας· ἡσυχῶ οὖν καὶ ὅσον ὃ τῆς ἐκκλη-
σίας ἐκκρίν. ἡσυχῶ δὲ καὶ οἱ πρὸς τὸν Νικό-
πολιν Ἰωαννίχιον· χιζόμενοι μὲν τῷ πα-
τεριάρχῳ πειραιῶτι· ὁμοῦ δὲ τῆς χρείας
καλούσης τὰ τῆς μικροφυχίας ἐκείνης χάραν
οὐκ εἶχον· σιωὶ τοῦτοις δὲ πρὸς καὶ ἡ τῷ
βασιλέως αὐτῶν δέλφῃ Εὐλογία· καὶ πρὸς ὅ-
σον ἡ μετ' αὐτῆς ἐν μοναχοῖς καὶ λαοῖς
ἐξελόμενοι· οἷς σκοπὸς εἰς ἡμῶν πρὸς τὸν
τόμον ἀπολαγνῆσθαι τῷ βασιλεῖ, καὶ δὴ ἀ-
νεγνωσκετο μὲν ὁ τόμος· ἄλλος δὲ ἄλλο π
πρὸς ὃ πρὸς τοῖς παρχειμένοις αὐτέ-
λεθ. ἐπεὶ δὲ καὶ χρεία ἡ συμφραθῆναι
τοὺς λόγους καὶ εἰς ἓνα σιωτεθῆσθαι τόμον,
καὶ ἐζητεῖτο ὁ σιωθούμενος, ἀπεδέχετο μὲν
ὃ ἔργον ὁ Ἰασίτης Ἰάβ· εἶχε δὲ καὶ ἄλλοις ὅ
μᾶλλον τὸν συγγραφέα τῶν πειούτων ἐμὲ τῶν
ἐννοιῶν συλλήπτους· καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ τό-
μος διεύργασται· ὃν δὴ καὶ χρινῶς ἀγνωσθέν-
τα πάλιν τοῖς ὁλοῖς καὶ ὅσον ἡ πρὸς ὃ δι-

θνητονέστερον μεταπλασθέντα, ὡς μὴ λυποῖν
 σκληραῖς ἐν πῶν ἔχων τὸν δῆακτα, μετ' αὐ-
 τῷ δὴ τῷ Αρσενίου πέμποισιν· ὁ μὲν γὰρ
 βασιλεὺς δὲξάμενος τὸν ἀπόλορον καὶ ἀκρι-
 βῶς διελθὼν, ἐπεὶ ἔγνω πολλῷ λελειμμένος
 τοῖς λόγοις· καὶ εἰς τὴν ἐμφανισθεῖσαν αἴτιον αἰ-
 γμῶν ἐαυτῷ ἡρησόμενον· τῷ δοκεῖν ὑπο-
 πεισθῆναι καὶ ὅτι δαλίδου, ὡς αὐτὸς δὴ ηὔχετο,
 πεισθῆναι, ὑποφασίᾳ καὶ ἀνεβάλλετο πρὶν ἀ-
 νάγνωσιν. οὕτως γὰρ ἐκκρουθέντες οἱ παῖδες Ὅπως ἂν
 τὸν βασιλέα τῆς ἐγγυρήσεως, ἄλλως ἔγνωσαν Βέκκος εἰς
 ὑποελθεῖν τὸν Βέκκον ἐν φυλακῇ· τέμ- φυλακῇ
 μάχα γὰρ ἐκ βίβλων συλλέγοντες ἱερῶν, ἐ- εἰρημνός
 πεί καὶ λόγῳ αἰτίκαθίσταντο καὶ λόγοις αὐτῷ πρὸς τὸν
 νάγκη πείθην. λόγοις γὰρ αἰνῶν ὅσοι ὑποφ- λογίων τῶ
 Ιταλῶν ἐδόχουν εἶ) παρ' οὐτενον ἐκείνῳ καὶ βασιλέως
 φυλακὴν κατημύω· ὁ δὲ λαμβάνων καὶ διερ- ἐκκαθεῖν,
 χόμενος ἡρέμα πῶς εἰς εἰρήνῃ συγκατεκλί- ὡς δὴ δει
 νερ· καὶ γὰρ ἀπλοῖς ὦν καὶ φιλαλήθης εἰσά- εἰς τὴν εἰρη-
 πορ τῷ μὲν ἀπλῶ, ταῖς γραφαῖς καθυπῆ- νάσει κατὰ
 γερ· αὐτὸ γὰρ πάχων τοῖς ἀποροῦσιν εἰ με- πῆτη.
 τείως ἀπορῶν ἀποροδοκῆτως· ὁ πόρ οἶο-

μύθοις ἔχιν. τὰ δὲ αὐτῷ φιλαλήτῃ σὺν ἡδὲ
 ξὺς ὁμολογεῖν μὴ εἰδέναι, μήτε μὲν ἐπιτυ-
 χεῖν· καὶ ἵε αἰτία ὅ ἐφ' Ἑλληνικῆς γραφά-
 ζοντι, μὴ θείας γραφῆς ἐκτενέσθαι οἱ ἐμμε-
 λετήσαι. θέλῃ μὲν τοι καὶ ἰδεῖν τὰς βίβλους ὅ
 αἰαγνῶναι ὅτι μὲν ἔστιν, ἐφ' ᾧ τῷ γραφῶν
 παρσέξειν· καὶ οὕτως ἢ πεισθέντα ἀνάγιν ἔ-
 χιν ἐπ' ἐκείνης ὅ θάρρος, καὶ παγίως ἴσα-
 သαίς ὅ, τι καὶ κλίνοι, ἢ μὴ πεισθέντα τὰς αἰ-
 τίας ἐμφανῆς πρὶς αὐτῶν, δι' αὐτῶν μὴ πείθοιτο.
 ταῦτ' ἔλεγε, καὶ ὁ βασιλεὺς κατένευεν. ἔξα-
 γαγὼν τε τῆς φυλακῆς τὰς βίβλους εἰς ἀ-
 νάγνωσιν πρὸς ἑαυτὸν ὅτι γράμματα· τὰ μὲν τοῖ γε
 πατεῖαρχῃ μέλον ὡς ἐφ' ἐκάστῳ τῷ παρὸς
 βασιλέα ἀποκρίσεων, μειζρόνως ἤδη ὅτι πῆτε-
 μνον· καὶ γὰρ ἱρεμεῖν μὴ εἶναι· ταῦτ' ὁρῶν
 ὁ μοναχὸς Ἰωβ Ἰασίτης, καὶ πρὸς τὸν γνῶ-
 μὴν ὁρῶν δὴσας τῷ πατεῖαρχῃ, μὴ καθυ-
 φεῖν τῆς ἐνστάσεως ἀπεικῶν, μηχανᾶται τι
 ποιῶν ὅτι τὰ πρὸς γνῶμην τῷ πατεῖαρχ-
 ῃ στείλει. ὡς δὲ τῷ γνῶμην γρα-
 φῶν καὶ πέμπειν τοῖς ὅπου δὴποτε ἀνταβέσιν
 ἀνδράσιν,

αὐδράσιν, εἰς πληροφροσίαν δῆθεν παροτρύν-
 ται, καὶ ὅρκον ἐφ' ᾧ μὴ κλονοῖντο· ἀλλ' ἄρα-
 ρύτως ἔχον· ὡς οὐ καθυφείη πιεσθ' οἱ τας, καὶ
 οὕτως ἔλξην ἐκείνους πρὸς τὸ ἀμυδρέστερον
 ὥστε καὶ χιζομήνους τὸ πρῶτον δέχεσθαι· πύ-
 τεις τοῖς λόγοις, οἱ ἐρᾶρχης πεισθεὶς ἐγχαρείοις
 ἐκπέναι πλὴν γνώμῃ, καὶ ἐξεπένετο πλὴν
 ταχίστῳ· τὸν δὲ πεμφθῆναι, ἔδοξε τῷ
 ἄρχιερέων ἀποπειραθῆναι, ὡς μέθοι εἰς εἰς
 τέλος ἀντίχοισιν. στυαζδεῖτων τοῖσι τοῖσι ὑπα-
 ναγινώσκετο μὲν ἡ γνώμη τῷ πατεῖαρχου·
 ἡρωτῶτο δὲ εἴ γε καὶ αὐτοὶ ἐμμενῆν ἔχοιεν καὶ
 ταῦτά, καὶ ὡμολόγησαν αὐτίκα· καὶ πλὴν γνώ-
 μῃ ἕκαστος ἰδίᾳ ὑπογραφεῖ, πλὴν τῷ
 παρονοεστέρων, ἐβεβαίοντο καὶ κατησφραγίζε-
 το· ἥτις γὰρ ἐπέμφθη μὲν ἡ γνώμη· ἐν αὐ-
 φύκτοις δὲ ἡ ὁ πατεῖαρχης τῷ μηδ' εἰς τὴν
 καὶ γήροιο μεταβάλλειν· τοῖς γὰρ ὅρκους στυεί-
 ληπτο, δῆλος ἦν καὶ πρὸς βασιλέα λέγων
 ὡς οὐ ποιήσαν, ὅσθι κατὰ παρὰζόμνος πλὴν
 εἰσείρησιν· ὁ μὲν τοῖς γε βασιλῆς ἀπογοις οἷον
 ἐνέβηθεν τῆς ἐκείνου κατὰρβίσεως, δεινοὶ γὰρ

οἱ ὄχλοι κωλύει, εἰ δὲν ᾧ μὲν ὁ συμβαλεῖ ποιεῖτο
 ὅπως γὰρ ἡμεῖς αὐτὰ βυλῆτην ὁ παρὰ βυλῆται
 πῶς παρὰ εἰς τέλος, τὰ μετὰ τῷ πα-
 τριάρχῳ παρὰ βυλῆται· ἕως δὲ ἀποκρου-
 αῖς ἐκείνῳ τῷ ἀρχιερεὶς μετῆρχετο ἐμει-
 κτερον· ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ Βέκκος ἐργολά-
 σαι τῶν βίβλων ἐπεσφράζει πολλὴν ἐνδο-
 ξην ὅτι τῇ παρὰ εἰς ὡφέλῃ, ὡς μηδὲν
 πλεονεκτοῦσιν τῇ Ἰταλῶν ἰσως, ἢ ὁ
 ὅτι τὰ συμβόλῳ παρὰ βυλῆται καὶ πῶς τῷ
 θαυμαστὸν Κυρίλλῳ λέξιν, παρὰ τῇ ἡμᾶς
 τε καὶ ἐκείνῳι καὶ ὁ ἐλχόμενός συμβολαῖς ὁσὸν
 πῶς ὁ εἰς ἀμφοῖν οἰσιώδως ἔπαρχον· τού-
 τεστι ἐκ πατρὸς δὲ ὑοῦ· ὡς ἐκείνων μὲν ἐ-
 χόντων πῶς, ἐκ, ἡμῶν δὲ, ἀλλὰ, καὶ ἀμφοῖν
 τούτων ἐκείνων συμβολαῖς ἡμεῖς γίνεσθαι· ταῦτα
 καὶ πολλὰ τῇ ποιῶν ἰδὼν, ἐπεὶ πούτοις
 τὴν μέγαν Μάξιμον διὲν μὲν τυχεῖται ἐν
 μιᾷ τῇ ὁπισθῶν παρὰ Ρουφῖνοι ρηταῖς με-
 τὰ πολλὰ οὕτω λέγοντα, εἰς ὧν ὅτι αἰτίαι
 σφας τὸ μονογρητὶ τῷ πνεύματος ἀπέδξαται
 λέγει· ἀλλ' ἵνα ὁ δὲ αὐτὸ παρὰ βυλῆται δηλώ-

Θρονοῦ, καὶ ταύτῃ δὲ σωματικῶς καὶ ἀπὸ πάλ-
 λακτοῦ τῆς οὐσίας ὡς ἀφαιρήσωσιν· ἀδυνάτου
 δὲ εἶναι καὶ τὸ μεγαλοῦ Ἀθανασίου κατή-
 χουεν ἐν τῇ τῆς τριάδος ἱερατικῇ τῷ πνεύματι
 γινώσκουσαν, μὴ περιοδικῶς ἐν ἐκ θεοῦ δι-
 ὑσού, ἀλλὰ ποιητικῶς ὡς λέγουσι· τοῖς τοῖς τε
 καὶ τοῖς πνεύματι συκροτηθεῖς· οἷον ὁ Βέκκος,
 ἐφ' ᾧ πλεονάζοντες θεοπαύσαι σωματικῶς,
 ὑπεκκλίνομεν πρὸς εἰρήνην· ὁ βασιλεὺς
 πολλὰ ἐντελέθει ἐλαμψάνοντες πλεονάζοντες· πο-
 λέμοις μὲν τοῖς ἐφεστώτα καὶ αἵματα ἐκχυ-
 θησομένηα πρὸς βαλόντος· ὅμως δὲ τὸ ἐν
 ἀσφαλεῖ μὲν πρὸς πρῶτον πρὸς τῷ ἀμφὶ
 αὐτὸν λογίων λαμβάνων. ὅθεν καὶ τοῖς δὲ χε-
 ρούσι πολλὰς ἐν ἐμπότοις ἐκ καταμαλκάζον
 πλεονάζοντες, ἐλθόντες ἐν τῷ μέλλοντι τῷ
 πρὸς ἐσθίων· ὡς γινώσκοντες καὶ ἐπὶ αἰήρτιντο τὰ τῷ
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐν αἰάτῃ πρὸς ἐσθίων πέρ-
 πεισται ἐφ' ᾧ πρὸς ἐκείνων τὸ ἀσφαλές γινώ-
 σκοντες, ὡς ἐντελέθει μὲν ὑπεκκλίνομεν τὸν κίν-
 δυνον ὑποπαύοντες τῇ τῷ ἐκκλησιαστικῇ πρῶ-
 τῇ, καὶ ἥδη γινώσκοντες ἐκείνης νομιζομένους,

Πιεὶ τῷ ἐξελέγντο μὲν οἱ παρόντες· οἱ δὲ ἦσαν ὁ Πα-
 ῥισα-
 εἰσι τῷ βα-
 σιλεῖ, καὶ
 τῆς τῷ πα-
 τριάρχῳ ἀ-
 ποχωρησῶς
 εἰς τὴν τῆς
 πειλαίας
 μολῶν.

τειταρχεύσας Γερμανὸς ἔσθ' ὁ Νικαίας Θεο-
 φαῖνης, ἔσθ' ὁ συγκλητικὸς ὁ μέγας λογι-
 τῆς ἀκροπολίτης, ὁ παροικητήριος τῷ βε-
 σαρίου πατριάρχῳ. ἔσθ' ὁ μέγας διερχόμενος
 Βερρίωνος· οἱ δὲ ἔσθ' ἀπὸ μίαν τειρήν, ἐν-
 τὴν μὲν οἱ τῆς ἐκκλησίας, ἐκείθεν δὲ πλὴν
 τῷ μεγάλῳ λογιτέτῳ οἱ ἐκ βασιλείας λα-
 βόντες αἰήζοντο· ὅππῃ φερόμενοι καὶ πολλὰ τῷ
 ἱερῶν δώρων σοφῶς· λέγω ἔσθ' κατὰ χρυσὰ εἰ-
 κηνίσματα· ἔσθ' οὖν τε πολὺ τιμα θυμαί-
 ματα· παρὲς δὲ ἔσθ' τὴν τῆς ἐκκλησίας ἐν-
 δυτὴν ἐκ χρυσοπάσου ὑψείας ἀπὸ μῦθα-
 ρων· ὡς ὁ βασιλεὺς προσενέγκων τὰς θείας τε-
 μερὶ δῶρον ὅντως ἐπαξίον συγχωρούμενος,
 ἐπεὶ οὐκ ἐφθασεν ἕτερον διπρεπιδύωαι τὰς
 μεγάλας τῷ χρυφαίῳ ἰαῶ, ἀνταμαρτὴν
 τῷ νομάρχῳ παρὲς ὃν ὁ ποιούμενος, λα-
 βὼν ἀπέπελε ἔσθ' αὐτὴν· οἱ μὲν οὖν οὕτως
 ἀναχθέντες ἀπέπλεον· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπεὶ
 οὐκ εἶχε ῥᾶον ἀποχεῖναι τῷ πατριάρχῳ,
 ἀπέπελε γὰρ ὡς λεπὰς πέπας ἐκείνου, ἀπὸ τε

τίω' αὐτ' ἐκείνου συγχώρησιν, καὶ τίω' πρὸς
ἐκείνου πληροφορίαν, ὡς ἔω' αὐτῷ Θεοδω-
ρύνης, σιωθῆναι ποιεῖται μὲν τῷ πατεϊάρ-
χου· οἱ γὰρ ἄρχιερεῖς ἐ μόνις καθυπεκλήθη-
σαν· οὕτως ἐχούσας, αὐτὸν μὲν ἀφελόντα τῷ
πατεϊάρχου ἐν τῇ τῆς πρεσβυτέρου καθίσαι
μονῇ· Θεοδώρων τῷ προνομίῳ αὐτῷ· καὶ γε
μνημονοβουλίου καὶ ὁ σιωπῆς· ἀπελθόντων
δὲ τῶν πρεσβυτέρων· εἰ μὲν ἢ πρεσβυτέρους ὅπως δὴ
ποτε ἀφωκυθῆναι, αὐτὸν καὶ πάλιν εἰ τὸν
πατεϊάρχου· καὶ γε μὲν τῶν ἄρχιερέων
εἰρηνικῶς, μηδὲν τῶν συμβαδύτων ὑπολογι-
ζόμενον· εἰ δὲ φοροβῶν ἐ διουδοῖτο εἰς τέλος ὁ
φοροτὴν, αὐτὸν μὲν ἀργῆσαι πάμπαν· ἄλ-
λον δὲ αὐτ' αὐτῷ ὅπτιοναι τῇ ἐκκλησίᾳ· ὡς
μὴ χωρὶς ἐκείνου εἰ τῶν τοῖς ὅρκις φοροκατε-
λημέριον. Ἐὰν τα πρὸς ἀλλήλους σιωπῆμε-
νων ὁ μὲν πατεϊάρχης κατελθὼν εἰς τίω' τῆς
πρεσβυτέρου μονῇ φοροκαθίξαι ἐνδεκάτη
μηνὸς ἐκατομβαιῶνος· δευτέρως ὅπτινεμή-
σεως· τῷ 5 πβ'. ἔτους 5. κατέχων καὶ τὰ
αὐτῷ φορονόμια διάφαιρετα· Ἐὰ δὲ τῆς ἐκ-

κλησίας ἐπὶ ἐν γαλιυῇ ἡσυχῇ· πλείων τῷ τῆς
ἐκκλησίας τεταγμένων εἰς ἄρχοντας· ἐκείνοις
γὰρ καὶ λίαν ὑποπίως ὁ κρατὴρ εἶχεν, ὡς οὐ
συνωθιστομένοις ῥαδίως· καὶ μάλλον πολλάκις
αὐτὸς τῷ Βέκχου ἀφ' αὐτοῦ καὶ πρὸς βαλ-
λομένου ἔα τῷ ἀγίῳ ῥητὰ μὴ πειθομένοις

Γιείτ' ἀποπάμπου, ἀλλὰ δήλοισι οὔσι μὴ καταδύξο-
μενοις εἰς πρὸς ἀλήθειαν πρὸς ἑξιν· ὅθεν καὶ
πολλοὶ οὗτοι αἰτίας σφίσιν ὁ κρατὴρ ἐπλάττειτο· ὡς πρὸς
καθεαυτοῦ αὐτῶν δουλείαν ἀφ' αὐτοῦ αὐτοῦ, καὶ ὡς
ἀπ' αὐτοῦ οὐκ ἐξοῦσι μὴ ἀρχιερεῶσιν ὑποκλιθεῖσι.
καὶ αὐτοῦ δὲ βασιλεῖς τοιαῦτα ἀναγκάζονται
γίνεσθαι. ἀμέλει τοι, καὶ πρὸς τοὺς σφᾶς θω-
πείας ὑποκλιθεῖν ἐγὼ. καὶ προσεκαλέσθη, ἔτι
μητι καὶ προσεφέρετο κύκλῳ καὶ ἡσυχῇ· καὶ ἔα
συνήθως πρὸς ἀντιπρόσωπον μὴ δὲ γὰρ χάρις ἄλλου
πρὸς ματεύεσθαι τὴν εἰρήνην ἢ τοὺς δένοις
πολέμοις ἀνακατεῖναι· καὶ Ρωμῶν αἵματα
πρὸς ποτὶ θάλασσαν ἐκχυθῆσθαι κινδυνεύοντα.
μένειν δὲ καὶ πάλιν ἰὺ ἐκκλησίᾳ ἀσχυροτόμη-
τον· μὴ δὲ τῷ τυχεύοντι πρὸς φθιστομένῃ· τρι-
σὶ δὲ κεφαλαίοις καὶ μόνοις ὅς πρὸς τὴν τῷ

Ρωμίων ἐκκλησίᾳ πατριάρχῳ πρεσβυ-
 τεῖται, πρεσβυτέρῳ, ἐκκλητῶ, καὶ μνημοσυώ-
 ῳ ἕκαστον εἰς ἀκρίβειαν σκοποῖν, κενὸν εἶ-
 ἀνάγκη· πότε γὰρ καὶ παρουσιάσας ὁ πάππας
 παρκαθίξῃ τῶν ἄλλων; πότε δὲ ἡσι καὶ ἐπέλ-
 λου δίκην ἔχουσι θαλάσῳ ποταύτιω τε·
 μέδαι, καὶ ἔσονται ἀναμετρήσαι πέλαγος· ἐφ'
 ᾧ τῶν ἰομιζομένων πρεσβυτέρων τυχεῖν, ὅτι
 ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ καὶ μένῃ ἐκκλησίᾳ, καὶ δου-
 τερά τῇ κατ' ἡμᾶς καὶ μεγάλη τὸν πάππας
 μνημονεύεται τῷ πατριάρχῳ ἀφ' αὐτοῦ
 πρεσβυτέρῳ, καὶ πρεσβυτέρῳ; πόσας οἰκονο-
 μίας οἱ πατέρες παρὰ τὴν ἡμέραν συμφέ-
 ρον ἐχρήσαντο; ἔσται δὲ ὁ τὸν θεὸν ἡμέραν
 αὐθροῦν, καὶ τὸν αὐτὸν ἀπομεῖναι ἔσται αὐτὸν
 καταδεξάσθαι ἄλλως ὄντα θεῷ ἀπορεπῇ· ἢ
 μὴ ἔσται σκεδην ἀπομεῖναι σώματι· ἀλλ' οὕτως
 καὶ οἰκονομίαν τὴν δυνάμει γένηται, καὶ τῶν
 μὴ ἀπορεπόντων θεῷ ἀπορεπῶν ἀπομεῖναι πᾶ-
 ρα ἢ οἰκονομίᾳ σέσωται· οὕτως γὰρ ἡμεῖς
 μαρτυροῦμεν ἢ οἰκονομία, καὶ γὰρ ἡμεῖς, εἰς οἰκονο-
 μικῶς πρὸς ἐπηρτημένον κίνδυνον φύγειν,

ἔχ' ὅπως εἰς ἀμάρτια λογιθήσεται, ἀλλὰ
 καὶ περισσὰ ποδίζονται οἱ γνώσεως ὀρίστης ἐπι-
 βυλῶν· ὑμεῖς δὲ, ἀλλ' ὡς ἀκούω καὶ ὁρχιερεῖς
 εἰς τὸ το σὺν κατόμωδοντες ἀποσπρεφέατε· καὶ
 πῶς ἐκκλησίαν περὶ ἑαυτῶν χρίζετε, καὶ ἡμῖν ὡς
 ἡκούσαι καταπαράτε· ἱερὰ μὲν οὖν τῶν τούτων
 ἐστὶ χαλεπὸς δόγματεν, ἵνα πληροφωρῇ, καὶ ἀνα-
 μερεθῇ πληροφωρῆσθαι· οὔτε γὰρ ἡμῖν εὐφρε-
 πές ποιαῦτ' ἀκούειν οἷον ὑμῖν ἀσφodelος ποιαῦ-
 τὰ λέγειν, καὶ φόβον ἐμβαλλεῖν πολλοῖς, ὡς ὁ ση-
 σόμῃα ἡμεῖς ἐπὶ τούτοις, ἀλλὰ περισσὸν διασπ-
 ῶμεθα, ἐφ' ᾧ καὶ ἡθὺ ἀλλάτῃ, καὶ ὁμολογεῖν ὡς
 ὁμοῖοι λέγεσιν. ταῦτα πληροφωρῇ ἔστι χα-
 λεπὸς, καὶ πληροφωρησόμεθα· ὅτι νῦν καὶ βουλῆς
 τῆς ἐξ ὑμῶν χρηζόμεθα, καὶ λεγέτω ἕκαστος ὃ
 οἱ δοκεῖ· μόνον μὴ τὰ οἰκεία ποιχείτω θελή-
 ματι ἀνταρῆξαι ἀντικρὺς· ἀλλ' ἐκκλησια-
 στικῶς ὢν, ἐκκλησιαστικῶς ἵνα λεγέτω· ὅτι γὰρ
 κατεπεῖργον ἐν ἔστι, ὅτι φυγεῖν κίνδυνον ἀναλ-
 χαῖον εἰ ταῦτα περισσὸν ποιεῖν. ὅποσον δὲ, τὸ το
 κατ' αὐτὸν ἕκαστος ἐννοῶν οὕτω περισφereῖτω
 πῶς γνώμην· ὡς ἂν γὰρ ἐκείνου οὔτ' ἡμῖν κι-

νητέα ταῦτα, καὶ ὑμῖν δ' αὖτε τούτων ὅλως
 σχεπεῖν ἀνοήτων· τούτοις καὶ τοῖσιν ἐτέροις
 τῷ βασιλέως καθ' ἑαυτοῦ τρεῖς τῆς
 ἐκκλησίας παρεχόντας, ἐκδόναι καὶ ἀπορεπὲς
 σφίσι καθ' ἑαυτοῦ τῷ βασιλεῖ, καὶ ἄλλως κιν-
 διωσάδεις ἡγεῖσθαι· καὶ πᾶμπόρ' ἐξ αὐτῆς ἀ-
 πηροῦντο, καὶ γε σφᾶς πρὸς ὑμῶν ἐποί-
 μως ἐδίδουσιν, εἰ ἀληθῶς ἐλέγχοντο· ὅ δ' ἐ-
 πρὸς τοῖς ἀρχιερεῖς ἀφ' ἑαυτοῦ, μὴ εἶ-
 ῖν ἀπεικότων ἐλέγχω· δις ἀμφοῖς γὰρ ταῖς
 παρ' ἑαυτοῖς τοῖς λόγοις ἐνδυστάσις ποιῆσαι, τῷ
 λίαν ἀκαλοῦσθαι εἶ). πλὴν οὐκ ἄλλοις
 ὡς αὐτοὶ φασί, καὶ τίς κατὰ δύναμιν ὀφείδοντες
 σφίσι· γνώμης γὰρ ἰδίας ἕκαστον εἶ) κύριον, ὅ
 ὁ σήμερον οὐ δοκεῖ πινεῖν, αὖριον ἴσως φέρειν καὶ
 ἀγαπήσθαι· οὐ παλὶμβολὸν ἵνα ὄντα, καὶ χεῖ-
 ρὸν τυχοῖ ἐκ τρεπτόμενον· ἀλλὰ λογισμοῖς δου-
 λείοντα, ἐκείνων μετὰ χινομήτων ἐς ὅ, τι καὶ
 δοξοὶ συμφέρον καὶ αὐτοὶ παρ' ἑαυτοῦ, καὶ τῷ
 εἶ) ὅ μὴ πρὸς σιωπῇ δύναιτο ὡς πιστεύομεν. ὅ
 δ' αὖτε τῷ παρ' ἑαυτοῦ ἡμᾶς ἐρωτᾶσαι,
 παρ' ἑαυτοῦ μὴ ὡς ὁ μετὰ ἡμῖν τῆς αὖτε τούτων

σκίψας ἐκ χαμόνων ὑπὸ ἄρχιερέων τελευτοῖ,
 καὶ ὁφείλουσιν ἔπεσθαι, ἢ χρεὶ καὶ λίσσιν; πλὴν
 ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἰδίᾳ καθ' αὐτὴν ἐρωτάσθω. Ἐἴσως
 φόβος ὁδῶν τῆς σῆς βασιλείας εἰς βουλήν
 παρηλείπεις ὅ παρχειμένον, λέγῃν ὅ παρ-
 χαίμενον. ὅτε τίνων ἐρωτωμένων, ὁ μὲν ἀπέ-
 λεχε καὶ τὰ τεῖλα· μηδὲ γὰρ τούτων καταλα-
 βὲν ὅλως τίς ἐκκλησίαν ἐνὶ χρεοσμένη καὶ
 μόνῳ· χρεῖσθαι δὲ ἀφ' αὐτῆς ὅλως τίς ὁφεί-
 λησμένοις ὁ δὲ σφῶς ἐκ τῶν παρτέρων
 πῶς ἔλαβον· εἰ δ' ὅπτις ἐστὶ κίνδυνος, αὐ-
 τοὶ μὲν μὴ χρεῶν παρηλείπειν, πλὴν μὲν
 τῷ εἵχεσθαι, τὸν δὲ γε κρατοῦντα μὴ ἀνιέναι
 μηδὲν τῶν εἰς μέριμναν ἢ κέντην, ἐφ' ᾧ ἀκιν-
 δυνῶς τὸν κίνδυνον ἄλλως ἐκφυγεῖν· οἱ δ'
 ἡσυχίᾳ καὶ παρηλείπον μόνον ἐδίδουν καὶ ἐκκλη-
 σιν· ὡς αὐτῶν γε καὶ μόνων οἶων ἴσόντων ὑπο-
 κρίσθαι, καὶ γῆμα ἔξιν, καὶ ὄνομα, πλὴν
 τῷ παρχεισθαι· μνημοσύνης μετεῖναι τὰς
 Πάπα δοκῶν ἢ ἀφ' αὐτῆς. ὅτι συμβόλων
 καὶ ταῦτα πίστεως, μὴ καὶ τῶν λίαν ἀπειρημέ-
 νων ἢ· ὁ δὲ Θεοφιλῆτος μέγας οἰκονόμος ὢν τὰς

τότε τὰ γῆρα τε καὶ τῇ πρὸς τὸν βασιλέα
 σιωπήτεια πιτεύων, καὶ πρὸς λιπὲρ σαθεὶς,
 καὶ κατὰ τῶν γυνάτων τῆ βασιλέως ἀπτόμε-
 νος, μὴ ζητῶν ἀναχαλῖζειν ἄλλότερον πό-
 λεμον, ἰδὼν καθ' ἡμαῖς αἰεὶς πρὸς πεινοεῖν
 μηδὲ γὰρ εἰρηνόβην πόλιν, καὶ ἡμεῖς, Φη-
 σὶν, εἰρηνόβουλον· ἐν τούτοις τῆς ἡμέρας τε-
 λεαθείσης ἐκείνης, ὅπτιον ἐφ' ἡμέραις ὁ
 βασιλεὺς, καὶ μοθὼν ὡς ἐν κλῆδον τὰ τῆς
 ἐκκλησίας εἰσὶ, καὶ εἰς τὸν εἶα οὐ πρὸς δέ-
 δεχται, ὁ δὲ δὴθεν αἰένδος τὸν ὑποκλιθέντα,
 πρὸς τὸν μὲν γράφοντας τόμον, σκεπὸν τὴν πρὸς
 βασιλέα δ' ἔνοιδεν ἔχοντα, ἐκκλῆδον ὑπογρά-
 φει· οὐκ οἶδ' ὅπτι ποίαν γράφει· πλὴν τῆ
 δόξαι γαίῃ τῆς ἐκκλησίας ὑποσημαίνοντες,
 καὶ αἱ ὑποθέσεις ὅ ἀφ' ἑαυτοῦ εἶχον· καὶ κεῖ-
 νοι πρὸς τὸν μὲν ὑπογράφον, ὁ πρὸς τὸν
 Ἀβραάμ τῆ θεοῦ· οἱ δὲ λογιζόμενοι σε δι-
 λυγημένοι, καὶ οἱ κατὰ τὸν νόμον σε κεκατή-
 ρανται· ἐπεὶ περὶ τῆς τοῦ ἰδίου, οἰκίας
 ἐκείνου κατεψηλάφα· ὅς τ' ἀγῆτος, ὅς τε καὶ
 οὐχί· καὶ πρὸς φασίς, ὡς αὐτὸν μὲν εἶ)

τὸν καταχρόντα πλὴν πόλιν, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, αὐτῶν καὶ μόνου καὶ τὰς οἰκείας εἰς), ἀποχρίσταται δὲ τὰς τὰς, τοῖς δυνάσταις. τοῖς δὲ κατὰ τὰς φωνιάζουσι, καὶ πλὴν χρόνιν ἀναπείπειν· δίκαιον δ' εἶ), καὶ τὰ τῶν ὅπως χρόνων ἀναζητεῖν τοῖς ἐνοικητοῦς ἐποίκια. ἀνεκεφαλαιουῖτο τοῖνυν ὅτι χρόνοις πολλοῖς τὰ ἐποίκια, καὶ ἐνεχυράζοντο πρῶτα καὶ κόσμα τε πόρτεια καὶ ἐπιπλα, καὶ πᾶν ὅ, τι τις εἶχε καὶ ὁ μείζων ἐκείνου καὶ εἰς καθοσίωσιν ἡτοιμάζοντο δὲ ἡ φορτίδες τῶν ἐξορίζεσθαι τοῖς ἤδη κατακρείτους δοκίμους. οὐ μὲν δὲ καὶ μέγας ἐλπισμὴν τὰ δὴν ἡσυχία. ἀλλὰ καὶ πείρα ἴσως τῶν δεινῶν μετέχοντες τοῖς μὲν εἰς Λῆμνοι· τοῖς δ' εἰς Κύρην· ἄλλοις δ' εἰς Κέω καὶ ἄλλοις εἰς Νισαίας περὶ τοῖς ἄλλοις δ' αὖθις τῆς πόλεως, τοῖς μὲν ἀκρυσίως, τοῖς δ' ἐκέντας ἐξορίζεσθαι· ἄλλοις δὲ μέχρι Σηλυμβρίας καὶ Ραμδεσού· ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ χρόνῳ τὸν Φάρον λιμνὴν γνωσιμαχίαντας ἀποκλινάτε καὶ ἀποστέλλει· τοῖς τοῖς πρὸς κείνῳ δὲ ὁ καὶ τὸν ῥήτορα διήγημα φοβερόν

ιδεῖν · φοβερὸν γὰρ καὶ παθεῖν. πάλιν οὐκ ἔστι
τούτου τῷ χαλεπῷ γυμνῷ · ἀλλὰ πικρότερον.
συνάτωλοι μὲν δὲ τοῖς δέμοις τὰ δέμας εἰς πλὴν
τῆς τότε βίας πρᾶσαν. αἱ αἱ, ὅτι καὶ ποταῦτα
παθόντες τοῖς ὕστερον ἔλθοισι μηδὲν φανῆσι,
μὴ λέξασι · μὴ παθοῦσι, μόνον δὲ ἀφανεία
κρυβῆσι. καὶ τῷ μηδεμίας ἀξιούσθαι φροντίδος
χάριν ἀπηνῶς κεινόμεθα. εἶπω δὲ καὶ κει-
νόμεθα · ὅτι οἱ οὗτοι τοῖς τῆς ἐκκλησίας, ποδ
στάντες; ἢ ποδ βαίντες; ἢ ἔτι καὶ χρησίμην ἐν-
δεξάμενοι; ἀλλ' οὐχ ὑμῖν · τοῖς δὲ δεδξαμέ-
νοις ἢ μέμψις, καὶ μάλλον ὅτι καὶ κείνοις ὅτι-
τιθετοῖς ἐχρώμεθα · ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
τούτων ἀλῆς · ἡμῖν δὲ χαλεπὸς, ὅ καὶ νῦν διη-
γεῖσθαι διήγημα · ἡμέτερον γὰρ ἐν τοῖς ἱεροῖς
ἀνακτόροις συνάξεως · καὶ ἡ συνάξις ἱερὰ ·
καὶ ὅσον ἐν ἱερομονάχοις, καὶ ἄλλως ἱερωμέ-
νοις · ὁ μοναχοῖς παρόδημος, πρῶτον δὲ καὶ
πατριάρχης, ὁ ἀπασα συνόδος. ἡ δὲ σκήψις,
πρὸς τῆς κινουμένης εἰρήνης. τότε γοῦν κα-
θεδόντων, πμνηνόντων δὲ ὅτι καθέδρα καὶ
ἀμφοῖν τούτοις ὡς συναγωνίζονται τῷ βα-

σιλῆς, τῷ τε ἄρχιερέϊ Μιχίτινωίτου, καὶ
 τῷ πατριάρχῳ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ῥήτωρ ὁ
 Εὐδοκίμος ἴσατο προσδοκῆναι πάλιν ἀπὸ βασι-
 λέως ἐκχώρησιν· ὥς δ' οὐχ ὡρίζετο ὅτι κα-
 θεδρας καὶ αὐτὸν ἐξεῖλε, ἐξελθὼν καθεῖστο·
 ἐπεὶ δὲ λόγων κινουμένων καὶ ὁ ῥήτωρ ἐξη-
 πτεῖτο, καὶ χεῖσι μοι ἐδόκει ἡ πρόοσις ἐκείνου,
 αὐτὸς ἔπειτα τότε καὶ πρῶτον· οὐ μὲν δὲ ἄγε
 δοκεῖν διδμήναι τὰ πρὸς βασιλέα, ἀλλὰ ὅ-
 ῥως δὴθεν τῆς ἀπαιτίας ἐκείνης ὑποχόμενον· ὅθεν
 καὶ ἐρωτώμενος εἰς ἀπεκρίνετο, καὶ ὑπὸ
 μένος τὰ πρὸς χάριν λέγειν, ἐκείνος παλινο-
 διαθεῖς πρὸς τὰ πρὸς τὸν ποιησάμενος, πάλιν
 εἰς ἀντίστασιν βασιλῆος δῆλως ὡς βαδίζων· ὥς
 μὴ σκευοίοντος οὐδαμῶς τῷ εἰς ζήτησιν προ-
 κείμενου. καὶ διὰ τὴν αἰρετικὴν μὲν τῷ βασιλῆϊ
 ὁ θυμὸς καὶ βοήθειαν, ὅς ὥς δύστροπος ἀεί, καὶ
 τῷ φρονήματι ἀλλοπρόσωπος, καὶ ὅτι οὐ
 πρὸ ἄλλου αἰτίας ἀλλ' αὐτὸ τῷ αἰεὶ δύ-
 νοειν, καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς ῥήτορος πέποιθεν, αἰνιτι-
 σμῶν τῆς ποίσεως εἰσεύθεν· ὁ δὲ ἀκράτως
 πάσῃ φιλοτιμίας καὶ δοξῇ καταφρονήσεως

θυμὸν ἀκαθὸν μίξας, πλὴν τῆς ποιῆς ἀ-
 γίαν ἐπ' ῥήσιν αἶζεν· ἢ δὲ ἰὼ, ὡς ἐκείνος ἐ-
 λεῖψεν, ἢ παρὸς τὴν παῖδα Ἰωάννην καὶ βα-
 σιλέα θυοία· καὶ ὁ μὲν εἶπεν· οἱ δὲ παρὸς τὸν
 βασιλέα ὡς δῆθεν θυοοιῶντες, εἰς χάριν ἀλ-
 λος ἀλλοθεν ποθεν ἐκπηδήσαντες ἀγα-
 σσάμην ὥρμουν· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς, ὡς δῆθεν
 φιλανδρῶν ἀόμιμος, διεκάλυε· καὶ ἑὸν εἰς
 ἐκδίκησιν θεῖς, ὡς ἐδίδξεν ὑπερῶν· ὁ μὲν οὖν
 ῥήτωρ πλὴν τῆς κρατοῦσας ὀργῆς ὑπο-
 πιδύων, τῇ ἐκκλησίᾳ παρῆκε· καὶ παρὸς
 αὐτῆς ἠλπιζε σωζέσθαι· ὁ δὲ λαὸς ἐκείνους
 παροεῖζει εἰς Νίκαν, ὡς ἐπὶ θυμῶν αἶ-
 δῆθεν εἰς πλὴν τῆς Υακίθου ἀποστόλων με-
 νῶν· οὐπω χρόνος τετέλεσται, καὶ κινουμένων
 τότε τῶν ἡμετέρων, ἐπεὶ καὶ κεῖνον ἤκουε τῶν
 δεδομένων ἀποστατῶν, δίδξάμιμος καὶ κα-
 τηρείας μὴ παροσηκῶτας ἐκείνους μὴδ'
 ὅπως οὐκ ἀκαθὸν νομίστας, κακῶν μὲν π-
 μωρῶσαι, ἡμᾶς δὲ δεδιξασθαι, ἐκείνοι εὐ-
 θέως τὸν παρόντα πέμπων ὑπὸ δεισμοῖς
 ἀγῶ· καὶ παρὸν μὲν ἀπηνάς παροστασεῖ

καὶ ἀπὸρροήσας ἀκίχας· ἔπειτα δὲ τὸν
 χαλκὸν ἐκείνον θριάμβον ἀπὸρράζεται· γλῶσσοι
 γὰρ μακροὶ τῇ περὶ τὴν κελεύσας ἐκδή-
 σαι, ἐκείνον τε πρῶτον καὶ τὸν ἰασιτικὸν με-
 λῖαν δούτερον, καὶ ἐξῆς ἄλλον, ἕως καὶ ἐς
 δέκατον Σριθμὸν, ὕστατον δὲ καὶ πλεὺς ἐκείνου
 ἀνέψιδος εἰς πλεὺς τῇ μακρῶν δῆθεν ἐνδοξῶν,
 τοῖς μὲν δύο τοῖς πρῶτοις ὡς καὶ ἐπὶ τῇ ὑπο-
 θέσει μὴ κατὰ μὲν, καὶ ἐκείτοις πρῶτα-
 των ἐπιφορτίσει σὺν αὐτοῖς τοῖς ἐκείνων
 ἀφαιρέμασι· τὸν ῥήτορα δὲ ἀφαιρέσας
 καὶ ἡπάσι πρῶτα καὶ ὅμα κελύει τυ-
 πώσασθαι συνεχέμερον· καὶ οὕτως αὐτὰ πλεὺς
 πόλιν ἀπασθῶν θριάμβου μύθοις, κύκλω τῆς
 ἐκκλησίας περὶ αὐτὴν, ἀπρωῦτας ἐκείσε
 πλέον εἰς φόβον καὶ ἀπειλῆς τοῖς κληρικοῖς
 ἐνδοξῶν· ἐπερὶ αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτα Εὐαφ-
 βολιδανὸς ἐκ τῆς μύθου τῷ ἐπιτόκῳ ἔργῳ, τῷ
 πατεριάρχῳ Ἀρσενίῳ πρῶτον ἢ τοῦτα
 γράφει ἡμερᾶν ἐξ, πλεὺς ἡσὼν μεταλλάξας-
 τος, εἰς τὸ οὖν τριακῶς Γαμηλιανὸς μύθος·
 οἱ δὲ τῷ κλήρῳ τὸν κίνδυνον σφίσι ἀνερ-
 μῶν

ἄνθρωπον βλέποντες, καὶ δικέτωσιν τὸν κραταιὸν
 ἀνδρῶν αὐτοῦ τῆς ὀργῆς· ἐφ' ᾧ ἡ σίχως καὶ θύ-
 σασθαι μέγας αὐτοῖς οἱ παρ' ὧν ἐκ Ρώμης ἐπα-
 ναζύξωσι· ἀλλ' οὐκ ἔστιν πολλὰ λιπύρου-
 ντες. ἀλλ' ἄντικρυς ἐκείνους τῆς παρὰ βα-
 σιλέα καλοσιώσεως, ὡς μή γε τὰ τῆς ὑπο-
 γραφῆς τελοῖεν· ὡς δὲ ἕνεκ εἰς φόβον κατέ-
 φθονεν τὸ μηκέτι καὶ πλέον παρ' ὧν διαδιδύμει,
 ὁ βασιλεὺς αὐτίκα παρ' ὧν ἔπει, καὶ λόγος
 ἐκτίθεται χρυσοῦλφος, πλήρης μὲν φει-
 κωδεστάτων ἔργων· πλήρης δὲ ἔργων πα-
 λαμναγμάτων, ἢ μὲν μὴ ἐκδιδασθαι
 πλέον· μὴ ἀφ' ὧν ἐξασθαι· μὴ πρᾶξι-
 ρῆσαι· μὴ δὲ εἰς νοῦν βελῆν μέγας καὶ ἐς
 κεραίαν μίαν καὶ ἰῶτα τῶν συμβόλων πρᾶ-
 γαν· μὴ πλέον τῶν τριῶν κεφαλαίων·
 παρ' ὧν, καὶ ἐκκλήτου, ἔκ μνημοσύνης, καὶ
 τούτων ἐπὶ ψαλμοῖς ὀνόμασι κατ' εἰκονίαν
 ζητῆται· εἰ δὲ οὕτως, ἐξώλητε, καὶ παρ' ὧν
 γινέσθαι, ἔκ τὰ φοβερώτερα ὑπογράψαι· ταῦ-
 τα γράψας, ἔκ ὑπογράψας, παρ' ὧν δὲ, καὶ
 βούλην χρυσῇ κατασφαιλισάμενος, πέμπει

τῇ ἐκκλησίᾳ ἀφ' ἧς περὶ τὴν παλαιότητα τῆς Νεο-
 κρισταρείτου Μηχαήλ, ὧ δὲ ἐ βεβαιωθέντες
 ὑπογράφουσι, ἀλλὰ καὶ τίτε ἴκανον· οἱ δὲ ἐ
 ὁμοθυμαδόντες μὲν καὶ ἐν συγκαταθέμενοι κα-
 τάγονται καὶ ἐνομιῶνται τῇ ἐκκλησίᾳ, οὐδενὸς τῆς
 τῷ κλήρου ἐλλείψαντος· ἀλλὰ ῥητέον ἐπὶ τῇ
 τῆς παρόψεων· ἐκείνοι γὰρ πρὸς καὶ ἐν πλὴ-
 σσιν, Κρονίῳ γὰρ ἀρχομένῳ μὲν τῆς
 ναυσὶν ἐμβόλῃς ἀπέπλεον, πρὸς αὐτὰς τὰς
 Μαλέας, ὅν καὶ ἔνδοξον καλεῖν εἰώθασιν, λή-
 γοντες τῷ μὲν γίνονται· καὶ τῇ ἐπισταμένη
 ὅτε μεγάλη πέμπτη ἐσπέρα, ναυαγίῳ χρω-
 νισθῆναι· αὐτὰς γὰρ ὡς δὲ καὶ ἡ θαλάσσια,
 καὶ κατέβαρεν Ἑλλησποντίας λαμπρὸς, σιω-
 δὲ νεφέας γὰρ ὁμοῦ καὶ πόντον κάλυψε· καὶ
 νύξ καὶ ὅς ἐκ ὁρατόθεν ὁρώμεν, ἀλλ' ὡς τῆς
 ἀληθείας νύξ ἡ σκιά γῆς καὶ σελήνης. πλὴν
 ἀσπίδων τε καὶ ἀλαμπῆς ἐξ ἀέθρων· ἡ δὲ
 τῷ αἵματος ἀκαθαρσία καὶ σύγχυσις ὅς δὲ ἐν ἐ-
 πηύξαντι τῆς θαλάσσης, καὶ ἐνὸς ἐφῆπται τοῖς
 πλείοσι χιόνιμος· πρὸς οὗτω διέχεν ὁ κλύ-
 δων τὰς ναῦς αἰὲν ἀλλήλων, καὶ οἱ ἐν αὐταῖς

ὅτε εἶχον εἰδέναι ποῦ παρῴασιν ἄρ' αὖ ἐκάτε-
 ροι· ἐπέδοσαν γὰρ τὰ κύματα σφοδρῶς
 πλημμυροῦν ὅπου παρῴαστων ἀγρίως
 καὶ φέροι· ὅθεν ἔοι παρ' ἡ Γερμανὸν καὶ ἡ μέ-
 γαν λογαρέτιον αὐτοῦ τε παρὸς πέλαγρος ἡ
 τειήρη, καὶ ἔξυρρίζον τὰ πελάγη πιεσόμενες,
 σοφώτερον δρῶντες ἢ καὶ τοὺς λοιποὺς· ἐκείνοι
 γὰρ μικροψυχόσμοι παρὸς τὸν κίνδυνον,
 καὶ τῇ ξηρᾷ ἐγγὺς οὔσῃ ἐλπίζοντες φθίσει-
 σθαι εἰ λιμνοὶ ἐντύχοιεν, πλὴν γὰρ μὴ
 ἐφυλάσσοντο, τὸν ἀπὸ ταύτης δεδιότες κίν-
 δυνον· πλὴν ἀλλ' ὅσθ' ἄλλοι πάλιν τὰ πελά-
 γ' ὀπίσκειον· ὅθεν καὶ καὶ μικρὸν τῆς φορᾶς
 τῇ κυμάτων ἡπιομένη τῇ κυβερνήτου, ἀ-
 φανῶς ἴσῃς ἀκταῖς παροσπλάγσι· καὶ οὕτως
 αὐτὸν ἐκκαλύπτουσι, δῶρα ἐκείνα βασιλι-
 καὶ καὶ πλὴν τῆς ἐκκλησίας πολὺ πλεονάζον-
 τιν αὐτοῖς ἀνδράσι συγκαταδύσμενες, ἐνὸς
 καὶ μόνου ὀφθαλμοῦ, ὅς δ' καὶ ἄγχιος ἐ-
 γερῶν τῆς συμφορᾶς· καὶ οὕτω μὴ οἱ ἀμφὶ
 τοὺς ἄρ' ἔχοντες ὅσα πολωρότερες ἡγέλλοντο· οἱ δὲ
 παρ' ἑαυτοῦ τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸν μέγαν λογα-

θέτιν , τίς νύκτα πᾶσιν παρὲς τε κύμα,
 παρὲς τε θαλάσσης ἀφαιαυμαχοῦντες, καὶ
 πολλάκις ἐγὼς ἤθροτες τῷ καταδύειν μέλις
 καὶ σὺ πολλῇ βίᾳ ὑποαυλαζούσης ἡμέρας
 παρὲς Μεθώνιον γίνονται, μόλις ἀποδράντες
 πρὶ ἐλπίδα πᾶσιν τὸν ἐφεστῶτα κίνδυνον.
 ἐκείσε δὲ αἰετόντες ἡμέρας πλείους ἐφ' ᾧ
 μαθεῖν τὰ τῆς ἀλλης τεινέως, εἴ που τῷ κλύ-
 δωνος ἀφαιχέοντο, ἐν εἰδήσει γίνονται τῆς πι-
 κραῆς αἰγυγίας μετ' οὐ πολὺ· οἳ δὲ καὶ μόνοι
 λήθοντες, ἐπεὶ οὐκ ἔω ὑποτρέφει τοῖς
 παρῶν ἐπιβουλομένοις, παρὲς τίς Ρώμιον
 ἀπέπλεον· καὶ δὲ ὀλίγων ἡμερῶν καταλαβόν-
 τες τὸν Πάππον, τὰ τῆς παρσεβείας ἐπλήρου,
 ἀσμένως ὑποδύξαμένους τῷ Πάππῳ τοῖς παρ-
 σεβῆς· ὥστε καὶ ἡμῶσαι σφᾶς ἡάρεαι τε καὶ μί-
 πραι· καὶ δακτυλίοις, ὡς ἡ ἐκείνων ἔχῃ ἐπὶ
 δεξιερῶσι στυήθη· ἴαρον οὖν ἐξήρως ἐκεί-
 σε ἀφαιαυγνόντες, καὶ τὰ εἰκότα φροφρονηθέν-
 τες, πρὶ τῷ Πάππῳ τὰ τῆς παρσεβείας διδυ-
 θετόσι· καὶ φθινοπώρου λήξεως στυῖα μα-
 παρσεβέσι, τίς πόλιν καταλαμβόμενοι· ἔω

οὖν αὖτ' ἐντέλλεν ἀργῆσαι μὲν τὸν πατε-
 ἀρχῳ καὶ τὰ σύλκειμα τελεῶν· μνημο-
 νθεῖσθαι δὲ τὸν Πάππυ, καὶ εἰς οὕτως καὶ τὸν
 εἰς Πατεiάρχῳ ἀνάγκη μνησθῆναι καὶ
 φέρεσθαι τε καὶ καλῶν. ὁ μὲν οὖν τὸν πα-
 τεiάρχῳ παρὰ κινῆσαι ἐργασίας αὐτῶν. ἐπεὶ
 οὐκ αὐτὸς ἐκείνους πρῆντο πλὴν παρὰ
 σίαν. ὡς γὰρ οὐκ αὐτῶν πρῆντο, μῆν-
 εος τῆς παρὰ βασιλέα λέγων ἐκείνους ὡς αὐτῶν
 παρὰ κινῆσαι, οἳ δὲ ἦσαν οἱ παρὰ τὸν δι-
 καμοφύλακα Σκουταρίτιν, ὡς ἔπειτα
 μὲν δὴ τὸν πατεiάρχῳ πλὴν ἐκείνους ἐκ-
 χύρουν, εἰ δὲ οὐδὲ τὸν ἐργον, τῶν πλὴν Φω-
 νῶν ὡς πρῆντο τελείαν, παρὰ σίαν δὲ καὶ τὸν
 ὄρκον ἐκείνους οἳ ἀρχιερεῖς· πλὴν μὲν ὡς ἔπει-
 ασιν· πλὴν δὲ ὡς καλῶν ἀντικρῶν· ὁ γὰρ
 ἐντεν μὲν μὴ καταδέχεσθαι πλὴν παρὰ
 ὁμνύοντα, ἐκείνους δὲ, γενομένης ἐκείνους ἔπει-
 ασιν, δηλοῦντος αὐτῶν πρῶτος παρὰ
 εἰσῆς τῆς παρὰ εἰσῆς πλὴν ἰδίῳ πρῶτος,
 ὅτι πᾶσι γὰρ καὶ ὅτι τῆς ἐκείνους παρ-
 αμάτων εἰς τῆς παρὰ εἰσῆς ἀποδοῦναι· ἥς

χάριν καὶ ὄρκους ἐπήλθ' τῷ μὴ δέξασθαι, καὶ
 ὑποχέσθαι τῷ ἐλχωρῶν· αὐτὴν παροβιάσας,
 ἀφ' αὐτῆς καὶ ἀργίας ἐκείνου καταψη-
 φίζοντας, καὶ γε μὴν ἑκατομβαλάντος ἐκ-
 νάτη παύεται ὁ τοῦτου μνημώσιμον. καὶ πρὸς
 πῶς καὶ τὴν ἀνάπλουω λαοφάν ἐκ τῆς πε-
 βλέπτης μετὰ φοιτῶν· τῷ δὲ αὐτῷ μὴν ὅς
 ἕκτη καὶ δεκάτη, τῷ Χολκηδόνος Νικολάου ἱε-
 ρουργεῦτος καὶ τὰ δυνάτορα, ἀναγνώσκε-
 ται μὲν διηγῶν, τῷ πρέσβειον σὺν ἅμα τῷ
 βασιλεὺς ἐκείνῳ πρῶτον, ὁ ἀπόστολος, εἰς τὸ αὐτὸ
 ἢ περικυπὴ τῆς τῷ πρεσβείων βίβλου. Πέτρου
 τῷ κορυθαίου τῷ ἀποστόλων ἤγετο ἑορτὴ, καὶ
 ἑορτάζει ἡ ἐκκλησία ἐπὶ τῇ κατὰ θεὸν τῷ
 θεῶν ὁμῶν· ἀναγνώσκεται δὲ ὡσαύτως ὁ
 ὁ θεῶν ἀγαθὸν γραμμικῶς τε ὁμοῦ καὶ ῥω-
 μαϊκῶς· καὶ οὕτω καὶ ὅσον οἰκῶν ὁ Πάπας
 καὶ τῷ ἀφ' αὐτοῦ ἐμνημονόετο. ὁ δὲ καὶ ὁ
 Γρηγόριος ἀκρὸς ἀρχιερεὺς τῆς ἀποστολικῆς
 ἐκκλησίας καὶ οἰκουμένης Πάπας μνημο-
 νολόγος· ἐντεῖθεν καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐνόστη,
 ὅς διετέλλοντο ἀπ' ἀλλήλων ἀνδρες· ὁ

μὲν δὲ κοινῶν τὰ δὲ τῶν θείων στυάξεων
 οἱ δὲ μὴ ἀΨη μὴ ἰγης μέγρι καὶ ἐκ πωμά-
 των αὐταὶ καὶ προσφωνημάτων ἀπακρεβού-
 μνοι· ἤρετο δὲ μεῖζον ὁ γίσμα, καὶ ὁ ἄρτις
 ὅτι τὰ δὲ πληροφωρημένοι, σήμερον ἀπε-
 στέφετο. καὶ ὡς περ εἴ τις κακῶς ἀλάχως ἔχων,
 ὅτι τυμβωρύκος ἔστι ἀλλοιουσιότητος, διπλοῦν
 ἔχῃ ὁ ἄλλος, καὶ ὁ πρῶτος αὐξεται τῇ
 τῷ ὁπτιγμομύς περ κερύσῃ, ἐκείνα δὲ αὐτῇς
 πρὸς ἀλλήλας ἀγαφόμενοι, ὥστε ὁ εἰς περ-
 πειαι τυύτου ἔστι συσολιῶν εἰς αὐξίαν θατέρου
 γίνεσθαι, ἔστι ἀπαγορεύειν τὸν καμνόντα, τὸ αὐτὸν
 ἔσπον ἔστι τε τῇ τῷ θεοῦ ἐκκλησίᾳ στυέσθαι.
 πρῶτοντος γὰρ ἀποχρώτως τῷ χτὶ τὸν Ἀρ-
 σείον γίσματος ὅτι συμπίπτει καὶ δεύτερον ἔ-
 δε· ὡς· εἴ) μὲν καὶ ἀμφοτέρω τὰ μέγιστα δὲ ῥω-
 σήματα· ἔστι μέγα τῆς ἐκκλησίας σῶμα καὶ
 ἀσασίας οἱ αὐτὲς ἀγαλμαίνεσθαι· καθ' αὐ-
 τὰ δὲ καὶ λίαν ἀξυμβάτα· αὐτοὶ δὲ αὐτῇς
 τοὺς ἑκατέρωθεν μερίδους πρὸς ἀλλήλους ἀγα-
 φωνεῖν. ἔστι τοὺς μὲν, οὕτως, τοὺς δὲ ἄλλως· καὶ
 τοὺς μὲν ἀπλῶς· τοὺς δὲ ἀκρεβέστερον ἀγα-

κείῳ ἔτι πάλιν ῥίσματα· τίς αὖτε ἀπὸ τῆς ἀξίως
 ῥηρηνοῖς; ὅπου γὰρ καὶ τῶν καὶ τῶν ἀπειρημένων
 πλημμελῆματα δοθέν ἐδοκεῖ καὶ εἰς συλκείως
 λαβὴν τῶν κρινωδῶν ἀνεκτότεροι· δοθέν γὰρ ἔσονται
 καὶ πάλιν πάλιν τοῖς ἐξω δυσφημίζετο.
 Ἄλλὰ προσεπιθῶμι πλείω καὶ χίμαιρα, ἐπιδά-
 ψιλλοῦμαι τοῖς κακίοις· ὥς· αὖ ὑποτά-
 ρισεν καὶ τὸν ποσὺς ἡσυχάζοντα· τότε γὰρ τῶν
 λεγόντων κακοῦργον, καὶ τῶν ἀκούοντων ἰδικά-
 τα τὸν τε καὶ ἀρετῶν, ἐπὶ τῇ πίστιν τοῖς λεγόμε-
 νοις. ὡφείδον μὲν οὖν τὸν ἀρετῶν μὴ πο-
 λυπραχμονίῳ, ἀλλ' ἀπραχμόνως ἐᾶσαι
 σώζεσθαι· ὡς δὲ τίς κινεῖ καὶ διεκρίει πρὸς
 τὸ δῆθεν ἀσφαλίζεσθαι πάλιν ἐς πίστιν, φεῖ τῆς
 χερύτης ὁπόση· ὅτι εἰ δὲ τίς ἐκείνον ἐπεί-
 σθε λέγων, μετεάξει πρὸς ταῦτα, ὥς
 μηδὲν πλέον εἰδόμενα μακέλης τε καὶ σκαπά-
 νης, καὶ βιοτῆς ἀπραχμονος. τοιούτους πολ-
 λὰς διέροντες. δοθέν γὰρ πόρῳ τὸν ὁ λόγος ἀ-
 πτεται· οἷς δὲ καὶ λόγος τῆς διαφοράς περὶ
 εἴκει· καὶ ἰσορῶν μὴ μὲν ὡς, καὶ γραφαῖς
 περὶ τὸν. καὶ τὸ τῆς ἀπιδάσεως ὁπόσον ὡς

διεγίνωσκον, καὶ οὐχ ἔπειθον μετελῶς τῆ ἀσφα-
 λως ἐχρῶντο τοῖς πραγμάσι, μειζὺν ἐποίουν
 ἢ ὅσον ἔδει τὸ κρίμα· ἐχρῶντο γὰρ ἴσως ὅπόσον
 ἡμεῖς τὸ πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς ἐκείνοις ἀφά-
 φορον, ποσῶν καὶ πρὸς τοὺς ἰδίους ἔχον· ὅ-
 που γὰρ πινες καὶ αὐτοῖς δὴ τότε κατὰ χρεῖαν
 κοινωνοῦντες καθ' ὅ, τι τις εἶποι, τῶ ἰδίων ἀ-
 δελφῶν ὡς ἐναγασάτων δίψατο. ἀλλὰ τὰ
 μὲν ἐκείνων οὕτω· καὶ ὁ λόγος περὶ ἐκείνων
 τῶ εἰκότος, τῶ πάθος κινήσεως· ὅθεν γὰρ
 ἐλκελθῆν, ἀλλ' ἰσορεῖν πρὸς ἐνέμεθα. ὅθεν καὶ
 ὁ μὲν λόγος ψιλά τὰ πρὸς ἐνέμετα τίθησιν·
 ἐξέστη δὲ κρίνειν τὰ βουλευμῶν. τότε τοίνυν
 τῶ μὲν Ἰωσήφ ὀργήσεως ὡς πρὸς ἐλέει·
 τῆς δὲ ἐκκλησίας ζητούσης τὸν πρὸς ἐνέμε-
 μῶν, πολλοὶ μὲν ἐκρίνοντο τῶ δοχευῶντων
 ἀπὸ τε τῶ μοναχῶν καὶ τῶ δῆλως ἱερωμέ-
 νων, ἔρρεπε δὲ πλέον ἢ ψήφος τὰ Πείδικτι
 ἀνδρὶ, δι' ἧν μὲν, τὰ ἐς γένος. ἐκ Πείδικ-
 των δὲ τῶ καὶ Πελοπόννησον κατὰ ἄντη τὸ
 ἀνέκαθεν. ὅπόθεν νέος ξενιτεύσας, κατ' ἀρε-
 τῆς λόγους καὶ πολιτείας ἀκριβοστάτης, ἐν τι-

ἡ τῷ κτ' πλὴν ἀναβλῶ μνησὶν τῷ Μέλανος
 ἔργῳ, ὅπου γε καὶ τὸν ἀποπατεῖαρχον Γερ-
 μαρὸν ἀσκήν ἐλέγμων, φέρων ἑαυτὸν ἐγ-
 κλείει· ἐκεῖθεν δὲ μτ' χρόνοις τὰς βασιλεῖς
 παρθωρῶν, καὶ πλὴν τῷ παρτοχεύτορος μονίῳ
 πιστευτῆς, κατὰσας εἰς δρχημοδρίτιν, εἶπε
 καὶ τὰ πρὸς τοῖς ἀναπολιχεῖς τοχάρεσι δρχ-
 ωρεσθῆσας, ἢ νόθον Μαρίαν τῷ βασιλέως
 εἰς νύμφῳ ἀγαγὼν, ἐκείσε τὰς ἀπαγαῖ,
 πρὸς τινι κελλίῳ τῆς τῷ ὁδηγῶν μονῆς ἐ-
 παρελθῶν ἡσυχάζει· ὕστερον δὲ, καὶ τῇ τῆς
 Αντιοχείας ἐκκλησίᾳ εἰς πατεῖαρχίῳ κα-
 θίσταται. τότε δὲ καθ' αὐτὸν ὅτι καὶ ἡσυχάζοντι
 ἡ ψήφος ἔρρεπε τῷ λειπῶν πλέον. ἐς δὲ τῆς
 κτ' πλὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐκκλησίας παρ-
 ῥήσεσθαι· καὶ ἐγγὺς τῷ το, ὡς μὴ γέ τινες
 τῷ δρχιερέων ἀδύκῳ ὅτι δὲ Βέκκῳ ἀ-
 μα μὲν χρυσοφύλακι ὄντι, ἀμα δὲ καὶ με-
 γάλῳ σκευοφύλακι, καὶ κλέος ἔχοντι μέγιστον·
 ἀνατεθέντων δὲ ὅτι τὰς βασιλεῖς τῷ κτ' τὰς
 ψήφοις, ὁ Βέκκος ἐδέδεκτο ἀξιώτερος, τὰ
 τε ἄλλα, καὶ ὅτι λόγιος ὁ δῶν, καὶ κατὰ τὴν

λειν ἔχῃ τὸ γένος, τῇ ὅπῃ τῆς ἐκκλησίας
 πολυχρονίῳ πείρᾳ καὶ λογότητι. ὅθεν καὶ συ-
 ναγάζοντες οἱ ἀρχιερεῖς ἐν ταύτῃ ὅπῃ τῷ
 θεοῦ καὶ μεγάλου τελεῶν, ἓνα καὶ τὸν αὐ-
 τὸν καὶ πατρὸς καὶ δούτερον ψηφίζονταί τε
 καὶ τείνῃ· καὶ ὁ Βέκκος, εἰκοστῇ μὲν καὶ ἕκτη
 Πυανεψιάδος μηνὸς, κατὰ τὴν ἑορτήν τῃ
 αἰώνων πρῶτων τῇ ἐν Νικαίᾳ, πατριάρ-
 χης παροβέβηται· δούτερον δὲ Μαυμακτη-
 ειάδος, τῇ ὅπῃ οὐση κυριακῇ ἐν ὀπισθήμῃ ἡ-
 μέρᾳ τῷ πνύματος τὰ τῷ πνύματος δέχεται,
 καὶ τελεῖται ἀρχιερεῖς. ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς,
 ἐπὶ ἐκείνῳ μικρὸν χρόνον ἔχοντα, ὡς δὲ γε
 καὶ κατὰ τὴν παρὰ τὴν πνύματι καὶ ἐ-
 κείνῳ ἀρχίῃ, τὸ λοιπὸν κοσμητικῶς ἐνεδι-
 δου φροντίσιν, εἰδὼς ἱκανὸν ἐκόνον ὄντα τὰ τῇ
 ἐκκλησίας ἰσχύειν· πρῶτον δὲ οἱ ἑρμιον ἐ-
 αὐτὸν συλλήψασθαι ἐς ὅ, τι καὶ δέοιτο, ἐλπίζων
 πρὸ ἐκείνου καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πάσχειν· ἐ-
 δίδου δὲ οἱ καὶ πρῶτον χάραν ἐντυγχάνειν
 ὑπὲρ ἀνδρόπων τὰ ἀρέποντα. καὶ γὰρ αἰ-
 νύτειν, ὡς οὐ κατὰ τὸ δέον ἐντυξόμενον.

τῇ ἐκκλησίᾳ ἀφ' ἧς περὶ τὴν παλαιότητα τῆς Νεο-
 κρισταρείου Μηχαήλ, ὃ δὲ ἐβεβαιώσαντες
 ὑπογράφουσι, ἀλλὰ καὶ τότε ἔκριναν· οἱ δὲ ἐ-
 δόξαζοντες μὲν καὶ ἐν σὺν κατὰ τὸν νόμον κα-
 τάγονται καὶ ἐνομιῶνται τῇ ἐκκλησίᾳ, οὐδενὸς τῆς
 τῷ κλήρου ἐλλείψαντος· ἀλλὰ ῥητέον ἐπὶ τῇ
 τῷ πρεσβυτέρου· ἐκείνοι γὰρ πρὸς καὶ ἐν πλὴ-
 σσιν, Κρονίῳ γὰρ ἀρχομένῳ μὲν τῆς
 ναυσὶν ἐμβόλῃσι ἀπέπλεον, πρὸς αὐτὰς τὰς
 Μαλέας, ὅν καὶ Ἐυλοφάροι καλεῖν εἰώθασιν, λή-
 γοντες τῷ μὲν γίνονται· καὶ τῇ ἐπισταμείῃ
 τότε μεγάλη πέμπτη ἐσπέρῃ, ναυαγίᾳ χερῶν-
 ται δὲ τῷ· αὐτὰς γὰρ ὡς διεκρίθη ἡ θαλάσσια,
 καὶ κατέβαινεν Ἑλλησποντίας λαμπερὴ, σιν
 δι' ἐφέεσι γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον κάλυψεν· καὶ
 νύξ μὲν ἐκ δ' ἐκρόθεν ὁρώρει, ἀλλ' ὡς τῆς
 ἀληθείας νύξ ἡ σκιά γῆς καὶ σιωπῆς. πλὴν
 ἀσπίδως τε καὶ ἀλαμπῆς ἐξ ἀέθρων· ἡ δὲ
 τῷ ἀέρος ἀκαταστασία καὶ σύγχυσις ὅθεν ἐ-
 πηύξαντο τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκείνους ἐφῆπται τοῖς
 πλείοσι κινδυνος· πρὸς οὗν διέσχεν ὁ κλύ-
 δων τὰς ναῦς ἀπὸ ἀλλήλων, καὶ οἱ ἐν αὐταῖς

οὐκ εἶχον εἰδέναι ποῦ παροῦσιν ὅρα ἐκείτε-
 ροι· ἐπέδοσαν γὰρ τὰ κύματα σφοδρῶς
 πλημμυροῦντι ὅπου παροῦστων ἀγρίως
 καὶ φέροι· ὅταν δὲ οἱ παρὰ τὴν Γερμανὸν καὶ τὴν μέ-
 γαν λογιτίναν αἰώθων τε πρὸς πέλαγρον καὶ
 τεκμήρη, καὶ ἔξυρτίζον τὰ πελάγη πιστεύσαντες,
 σφοδρώτερον δραῖντες ἢ καὶ τοὺς λοιποὺς· ἐκείνοι
 γὰρ μικροψυχόσαντες πρὸς τὸν κίνδυνον,
 καὶ τῇ ξηρᾷ ἐγγὺς οὔσῃ ἐλπίζοντες ὁρῶσι-
 σθαι εἰς λιμὴν ἐντύχοιεν, πλεῖν γὰρ μὴ
 ἐφυλάσσοντο, τὸν ἀπὸ ταύτης δεδιότες κίν-
 δυνον· πλεῖν δ' αὖτ' ὁδοῦ πάλιν τὰ πελά-
 γα ὁπίσσευν· ὅταν καὶ καὶ μικρὸν τῆς φορᾶς
 τῆς κυμάτων ἡπιομένου τῷ κυβερνήτου, α-
 φανῶς τοῖς ἀκταῖς παροσπλάσσι· καὶ οὕτως
 ἀπὸ τῆς καταδύονται, δῶρα ἐκείνα βασιλι-
 κα καὶ πλεῖν τῆς ἐκκλησίας πολὺ τιμὴν ἐνδυ-
 πλεῖν αὐτοῖς διδράσι συγκαταδύσαντες, ἐνὸς
 καὶ μόνου ὡς σωθέντος, ὅς δὲ καὶ ἀγέλης ἐ-
 γερῆναι τῆς συμφορᾶς· καὶ οὕτω μὴ οἱ ἀμφὶ
 τοὺς ὁρῶντας ὅσα πολωρότερες ἡγέλλοντο· οἱ δὲ
 παρὰ τοὺς τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸν μέγαν λογι-

θέτιν , τίς νύκτα πᾶσιν παρὲς τε κύμα,
 παρὲς τε θαλάσσης θάλασσαν ἀθανάτου χροῖντες, καὶ
 πολλάκις ἐχθὲς ἔχοντες τῷ καταδύσσει μάλιστα
 καὶ σὺ πολλῇ βίᾳ ὑποαυγαζούσας ἡμέρας
 παρὲς Μεθώνιον γίνονται, μόλις ἀποδραύτες
 πρὶ ἐλπίδα πᾶσιν τὸν ἐφεστῶτα κίνδυνον.
 ἐκείσε δὲ αἰέσαντες ἡμέρας πλείους ἐφ' ᾧ
 μαθεῖν τὰ τῆς ἄλλης τεινέως, εἴπου τῷ κλύ-
 δωνος ἀγαθούσιτο, ἐν εἰδησὶ γίνονται τῆς πε-
 κραῖς αἰγλήας μετ' οὐ πολὺ· οἱ δὲ καὶ μόνοι
 ἀφθνήσκοντες, ἐπεὶ οὐκ ἔστι ὑποστροφὴ τοῖς
 παρὲς ὁππότε λαμβάνουσιν, παρὲς τίς Ρώμῳ
 ἀπέπλεον· καὶ δι' ὀλίγων ἡμερῶν καταλαβόν-
 τες τὸν Πάπῳ, τὰ τῆς παρυσείας ἐπλήρωσι,
 ἀσμένως ὑποδύξαντες ὅτι Πάπα τοῖς παρὲς-
 βας ὥστε καὶ ἡμιῶσαι σφᾶς ἡάρας τε καὶ μί-
 πται· καὶ δακτυλίοις, ὡς ἡ ἐκείνων ἐχθ' ἐπ'
 ὅς χερσὶ σιμῆσα· ἵαφ οὕτω ἔχοντες ἐκεί-
 σε ἀγαθὰντες, καὶ τὰ εἰχέτα φεφρονηθέν-
 τες, ὡς τῷ Πάπα τὰ τῆς παρυσείας διδυ-
 θεῖται· καὶ φθινόπωρον λήξαντος σὺάμα
 παρὲς, τίς πόλιν καταλαμβάνουσι· ἔτι

χαρίν καὶ ὀρκίαις ἐτίμη τῷ μὴ δέξασθαι, καὶ
 ὑποχρέους τῷ εἰσχωρῆν· αὐτὴν αὖτε φοβήσας,
 ἀλλὰ ταῦτα καὶ ὁργίαις ἐκείνου καταψη-
 φίζοντας, καὶ γε μὲν οὖν Εὐκατομδαγάνος ἐκ-
 νάτη παύεται ὁ βούτου μνημιώσεων. καὶ πρὸς
 τὴν καὶ τὴν αἰάπλου λαύσαν ἐκ τῆς πει-
 βλέπλου μετὰ φοιτᾷ· τῷ δὲ αὐτῷ μὲν οὖν
 ἕκτη καὶ δεκάτῃ, τῷ Χρησθέντος Νικηλαίου ἱε-
 ρουργεῶτος καὶ τὰ διάκτορα, ἀναγνώσκε-
 ται μὲν διηώς, τῷ πρὸς ὅσων συνάμα τῷ
 βασιλεῖ ἐκείσε πρὸντων, ὁ ἀποστόλος, εἰς ὅσον
 ἡ πεικωπὴ τῆς τῷ πρὸς ἕξων βίβλου. Πέτρου
 τῷ κορυφαίου τῷ ἀποστόλων ἤγετο ἑορτὴ, καὶ
 ἑορτάζει ἡ ἐκκλησία ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν
 θεῶν δυνάμεων· ἀναγνώσκεται δὲ ὡσαύτως ὅτι
 ὁ θεῖος διάκτιον γραμμικῶς τε ὁμοῦ καὶ ῥω-
 μαϊκῶς· καὶ οὕτω καὶ ὅσον οἰκίον ὅτι ὁ Πάπας
 ποτὶ τῷ ἀρχιεπίου ἐμνημονεύετο. ὁ δὲ καὶ ὁ
 Γρηγόριος ἀκρὸς ἀρχιεπίου τῆς ἀποστολικῆς
 ἐκκλησίας καὶ οἰκουμένης Πάπας μνημο-
 νολόγους ἐντεῖθεν τὰ τῆς ἐκκλησίας ἐνόση,
 ὅτι διετέλλοντο ἀπὸ ἀλλήλων ἀντιθέτοι· ὅτι

μὲν δὲ κοινοῦνται τὰ δὲ τῶν θείων στυάξεων·
οἱ δὲ μὴ ἀψή μὴ θήκης μέγρι καὶ ἐκ πωμά-
των αὐταὶ καὶ προσφωνημάτων ἀπακρυβού-
μνοι· ἤρετο δὲ μεῖζον ὁ χρίσμα, καὶ ὁ ἄρτος
ὅτι τὰ δὲ πληροφωροῦμνος, σήμερον ἀπε-
στέφετο. καὶ ὡς περ εἴ τις κακὴ ἀσπλάγχως ἔχων,
ὅτι συμβόλως ἔσται ἄλλου ισοήματος, διπλοῦν
ἔσται ὁ ἄλγος, καὶ ὁ πῶς τερον αὐξεται τῇ
τῷ ὁπιγμοῦντος περὶ κρύσις, ἐκείνα δὲ αὐτῆς
περὶς ἀλλήλα ἀφαιρέτον, ὥστε ὁ εἰς περὶ-
πεια τοῦτου ἔσται συστολὴν εἰς αὐξάνου θατέρου
γίνεσθαι, ἔσται ἀπαγορεύειν τοῖς καμνόντα, τὸ αὐτὸν
ἔσται ἔσται τῇ τῷ θεοῦ ἐκκλησίᾳ στυάξαινε.
περὶόντος γὰρ ἀποχρώτως τῷ χτὶ τὸν Αρ-
σένιον χρίσματος ὅτι συμπίπτει καὶ δεύτερον ἔ-
δε· ὡς· εἴ μὲν καὶ ἀμφὸς τὰ μέγιστα δὲ ῥω-
τήματα· ἔσται μέγα τῆς ἐκκλησίας σῶμα καὶ
ἀσασίας οἱ αὐτοὶ τε ἀφαιρῶνται· καθ' αὐ-
τὰ δὲ καὶ λίαν ἀξέμωτα· αὐτοὶς δὲ αὐτῆς
τοῖς ἑκατέρωθεν μερίδους περὶς ἀλλήλους ἀφαι-
ρῶνται. ἔσται τοῖς μὲν, οὕτως, τοῖς δὲ ἄλλως· καὶ
τοῖς μὲν ἀπλῶς· τοῖς δὲ ἀκρεΐτεροι ἀφαι-
ρῶνται.

κείῳ ἔπι τῷ χρίσματι· πῶς αὖτε τότε ἀξίως
 ἑρμηνεύσει; ὅπου γὰρ καὶ πάλιν καὶ τῶν ἀπειρημένων
 πλημμύχημα δοθέν ἐδοκεῖ καὶ εἰς συσκευασίαν
 λαβὴν τῶν χρινωδῶν ἀνεκτότεροι· δοθέν γὰρ ἔσονται
 καὶ πάλιν πάλιν ὅτι τοῖς ἐξω δυσφημίζετο.
 Ἄλλὰ προσετίθω πλείω καὶ χεῖρα, ἐπιδα-
 ψιλόθυμοι τοῖς κακίοις· ὥς· αἱ ὑποτά-
 ρισεν καὶ τὸν ποσὶς ἡσυχάζοντα· τότε γὰρ τῶν
 λεγόντων κακοῦργον, καὶ τῶν ἀκούοντων ἰδικά-
 ται τοῖς καὶ ἀρετῶν, ἐπὶ γὰρ πίστιν τοῖς λεγόμε-
 νοις ὡφείδω μὴ οὖν τὸν ἀρετῶν μὴ πα-
 λυπαραγωγόν, ἀλλ' ἀπαραγωγὸς ἐσθλα
 σώζεσθαι· ὡς δὲ πῶς κινεῖται καὶ διεκρίβηται πρὸς
 τὸ δῆθεν ἀσφαλιζεσθαι τὰ ἐς πίστιν, φεῦ τῆς
 καρύνης ὁπόση ὅτι δὲ πῶς ἐκείνον ἐπεί-
 σθε λέγων, μετελάττει πρὸς ταῦτα, ὡς
 μηδὲν πλέον εἰδόμενα μακέλης τε καὶ σκαπά-
 νης, καὶ βιοτῆς ἀπαραγωγός· τοιοῦτοι πολ-
 λοις διέγοντες· δοθέν γὰρ πάλιν τὸ λόγος ἀ-
 πτεται· οἷς δὲ καὶ λόγος τῆς διαφοράς παρ-
 εῖται· καὶ ἰσορροπία μὴ μᾶλλον, καὶ γραφῆς
 παρῆχον· καὶ τὸ τῆς ἀπείσεως ὁπόσον ὡς

διεγίνωσκον, καὶ οὐχ ἡττον μετείως ἢ ἀσφα-
 λῶς ἐχρᾶντο τοῖς πειράμασι, μειζρον ἐποίουν
 ἢ ὅσον ἐδὴ τὸ γίγνασθαι· ἐχρῶντο γὰρ ἴσως ὅπόσον
 ἡμεῖς τὸ πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς ἐκείνοις ἀφ-
 φορῶν, ποῦντον καὶ πρὸς τοὺς ἰδίους ἐχρῶν· ὅ-
 που γὰρ πινες καὶ αὐτοῖς δὴ τότε κατὰ χρεῖαν
 κοινωνοῦντες καθ' ὅ, τι πῃς εἴποι, τῷ ἰδίῳ ἀ-
 δελφῶν ὡς ἐναγασάτων δίδισατο. ἀλλὰ τὰ
 μὲν ἐκείνων οὕτω· καὶ ὁ λόγος περὶ ἐνὶ ἑκάτῃ
 τῷ εἰκότῃ, τῷ πάθῃ κινήσεως· ὁ δὲ γὰρ
 ἐγκαλῶν, ἀλλ' ἴσoreῖν παρεθέμεθα. ὅθεν καὶ
 ὁ μὲν λόγος ψιλά τὰ παραχρῆντα πίθησκον·
 ἐξέστα δὲ κρίνειν τὰ βουλομένων. τότε πίνων
 τῷ μὲν Ἰωσήφ ὀργήσεως ὡς παρελέλεκτο·
 τῇ δὲ ἐκκλησίᾳς ζητούσης τὸν παραθεσπ-
 μιον, πολλοὶ μὲν ἐνεκρίνοντο τῷ δοχεύῳ των
 ἀπὸ τε τῷ μοναχῶν καὶ τῷ δῆλως ἱερωμέ-
 νῳ, ἔρρεπε δὲ πλέον ἢ ψήφος τὰ Πείλικτα
 ἀνδρὶ, δι' ἡμῶν μὲν, τὰ ἐς γένος. ἐκ Πειλί-
 πων δὲ τῷ καὶ Πελοπόννησον κατὰ ἄρην τὸ
 ἀνέκαθεν. ὅπόθεν νέος ξενιτεύσας, κατ' ἀρε-
 τῆς λόγους καὶ πολιτείας ἀκριβοστάτης, ἐν τι-

λειν ἔχῃ τὸ χάσμα, τῇ ὅπῃ τῆς ἐκκλησίας
 πολυχρονίῳ πείρᾳ καὶ λειότητι. ὅθεν καὶ συ-
 ναγάζοντες οἱ ὁρχηρεῖς ἐν ταύτῃ ὅπῃ τῆ
 θεοῦ καὶ μεγάλου τελέους, ἕνα καὶ τὸν αὐ-
 τὸν καὶ πατρὸν καὶ δούτερον ψηφίζονταί τε
 καὶ τείον· καὶ ὁ Βέκκος, εἰκοστῇ μὲν καὶ ἑκτη
 Πυανεψιάδος μηνὸς, κατὰ τὴν ἑορτήν τῇ
 αἰγίων πρῶτων τῇ ἐν Νικαίᾳ, πατείαρ-
 χης παρθέλειται· δούτερον δὲ Μαμακτι-
 ειάδος, τῇ ὅπῃ οὐση κυριακῇ ἐν ὅπῃ σήμε-
 ρα τὸ πνύμας τὰ τὸ πνύματος δέχεται,
 καὶ τελεῖται ὁρχηρεῖς. ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς,
 ἐπὶ ἐκείνῳ μικρὸν χρόνον τῷ νοῦ, ὡς αὐτὸς
 καὶ κατὰ τὴν πατρὸς τὴν πνύματικῇ ἐ-
 κείνῳ ὁρχῇ, τὸ λοιπὸν κοσμητικῇ ἐνεδί-
 δου φροντίσιν, εἰδὼς ἱκανὸν ἐκείνον ὄντα τὰ τῆ
 ἐκκλησίας ἰσχύειν· πρῶτον δὲ οἱ ἔριμον ἐ-
 αὐτὸν συλλήψασθαι ἐς ὅ, πὶ καὶ δέοιτο, ἐλπίζων
 πρὸ ἐκείνου καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια πάσχειν· ἐ-
 δίδου δὲ οἱ καὶ πρῶτον χάραν ἐντυγχάνειν
 ὑπὲρ αὐτῶν πᾶσι τὰ ἀρέποντα. καὶ γὰρ αὐ-
 νύτειν, ὡς οὐ παρὰ τὸ δέον ἐντυζόμενον.

διένεμε γὰρ ἑαυτὸν δίχα πῶς τε δεομύοις ἔξ
 ἐλέοις αὖ πάχην, ἵς τε φερομύοις καὶ ἵ
 πρὸς ἀποφυγὴν τῇ ἐκκλημῇ διχαίωμα·
 καὶ τοῖς μὲν τὰς ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγοποιῶν λι-
 τὰς, χαλὰς τε ῥύσας τε πῶς βλάπας τ' ὀ-
 φθαλμῶν, ἐδήρα τὸν ἐκ τῆ βασιλέως ἔλεον·
 ὁμολογῶν μὲν αὐτὸς ὑπὸ ἐκείνου τὸ πᾶσιμα·
 δεόμενος δὲ ἀφεστῆαι τῆ προσηγομυμίου
 πᾶσι πᾶσιμα· τῇ δὲ καὶ θάρρα λεώτερον
 ὑπὸ μαχῶν, πᾶσι κρατῶντι ὡς ἀδικουμύων
 ἐζήτει πῶς λύσιν. οὐ γὰρ ἐρμηνεύως ἐχρησεν
 ἐς ὅ, τι μάθοι τὰ τῆ δεομύου πῶς δὲ ἔχοιεν.
 ἀλλ' αὐτὸς ἀκούων μόνον ἀξίαν δῆλθευεν τὸν
 λέγοντα, ὡς ἀνυπομύων τῇ λόγων, πᾶσι
 βασιλῆ αὐτὸς δῆλθευεν τὰς ἀναδοχὰς ἐποίητο
 κατὰ τὰς κρίσεως· εἶποντο δὲ ἐοί πρὸς τὸν
 κρατῶντα λόγῳ καὶ τὰς ἀναδοχὰς. προσηγο-
 νόμει γὰρ πρὸς τὸ χρησίμου καὶ τὰς πᾶσι ἐ-
 κάστου ἀναφορὰς. ὡς πῶς μὲν προσηγομῆς,
 πῶς δὲ ὑποσηγομῆς· καὶ πῶς μὲν, προση-
 γομῆς· πῶς δὲ ὑπερήσασθαι, ὥστε ἐ
 πολλάκις μετελθευέναι τὸ τῆς ἀναφορῆς

γραμμάποιον συμβεβήκει. ὡς δὲ δεικνύει ἡ καὶ
 τείτε, ἡ καὶ ὑπάρχει τεθρονονόμου, τῷ προ-
 ξυσμὸν ἐκ τῷ εἰκόταν κινήσει, βασιλέως ὑ-
 φορωνόμου. περὶ τοῦ δὲ γὰρ τῷ, ἡ ῥαδίως αὐ-
 ροθρονονόμου, ἡ καὶ εἰς χειρὸς νόμον πῶς δὲ-
 ζοντες. ὡς αὐτὰ γὰρ καὶ τῷ πολλῶν ἐξάρ-
 σεν αἱ ῥαδίως, ὡς μέγας βασιλέως ἀνὰ χει-
 ροθρονονόμου, καὶ ἐνδοξος ὡς ὁ ῥαδίως. αὐτὴ καὶ περὶ
 τῷ σφετέρων διχασίων λέγειν, ὡς αἰλητῇ δὲ-
 ζων λέγειν δι' ἐκείνου περὶ τὸν κρατῆντα.
 ὅπως ὡς περὶ τῷ ἀνὰ δοχὰς τῷ ἀνὰ δοχῶν
 ὁ ἀνὰ δοχῶν. ὡς τε καὶ περὶ τῷ οὐ
 χιρὸν πῶς τῷ αὐτῷ, εἰς δεῖγμα ἀκριβοῦς περὶ
 ῥησίας καὶ τῷ περὶ τὸ δίκαιον ἀνὰ πλήρωμα. ἡ-
 ρεις ὡς ἀκμή. καὶ ὁ κρατῆν περὶ τῷ της με-
 σημβείας σαφενώτατον, μὲν τὸν μετ' ἀρετον
 ὑπνον καὶ τῷ ὡς τοῦ μέγα καὶ θήμιτος ἐνα-
 ῤῥία ζε, σιωπρὶαζων δι' ὡς ἐκείνου καὶ πα-
 τειάρχης ἐγγύθεν ἐκ της χάριτος ἔχων. τίτω-
 κα ὁ βασιλὰς εἰς ὑπνου ἀνὰ ῥησίας, ἐκ τῷ ῥα-
 σου περὶ ἀνὰ ῥησίας. ἐπεὶ τῷ χρομὸν ποίνω, καὶ ἡ
 ἐντυχία ἀξίωσις ὡς αἱ ἀνὰ ῥησίας ὡς. ὅν

ἡδικοῦσθαι μὲν ὁ ἱερεὺς διεγίνωσκεν· οὐ καλὰς
 δὲ ἔχων ὁ βασιλεὺς πρὸς ἐκείνον, οὐ κατένευε
 ὄψεσθαι, καὶ ἐν ἑνῇ αὐτοῦ ἀμφοτέρωθεν ἰκασθῇ
 ἡτορῶσθαι καὶ τὸν ἀκρούοντα· τοῖς δὲ οὐκ
 ἔληθον ἐπὶ· ἀλλὰ πάντες μὲν, ὡς ἔπειτα διχασίου
 λέγουσι, ὁ ζῆλος αὐτῶν· καὶ πρὸς ῥησιν αὐ-
 τῶν ἐπληττε· βασιλεὺς δὲ τὸ ὅτι πάντες ἀφ-
 ὠρεσθῶσι μὲν ἔχοντες πρὸς τὴν κατὰ τὸν ὡρε-
 σθῶντος βαρύνουσαν πρὸς αὐτοὺς ξυνέβαινε πα-
 ρεξωύεσθαι· καὶ ὁ μὲν εἰδέτο, ὁ δὲ αἰένουεν
 τέλος, ἀλλ' ἀδικεῖσθαι τὸν ἀνδραγαθὸν ἔλε-
 γον· ὁ δὲ οὐκ ἐφρόντιζεν· ὡς δὲ καὶ δηλὸς
 ἡτορῶντων πρὸς αὐτοὺς, ἡτορῶντων γ'
 ἀκροῦσι· ὁ δὲ, ἀλλ' οὐκ εἰδίδου τὸ πρὸς αὐτοὺς
 πρὸς λύσιν, καὶ ὅτι καὶ πρὸς αὐτοὺς· καὶ διὸ
 ζῆλος εἰσέδου τὸν ἱερέα. καὶ πᾶσι δὲ φησι, καὶ
 ἀπὸ τίνων ὁ χεῖρεις εἶναι ἄξιον ἢ μαχίμοις
 ἢ στρατιώταις, οὓς ἔπειτα κλίνουσι ἀνὰ γῆν, καὶ ὅτι
 θέλειτε, ἡτορῶντες εἰπεῖν, καὶ ἀνδραγαθὸν τὸ τὴν πα-
 τριάρχῃς σύμβουλον ῥίψαι τὴν βακτηρίαν· καὶ
 δὲ ὁππότε ζῆσθαι πρὸς ποδῶν τῷ βασιλεὺς πεσ-
 σθαι· τὸν δὲ αὐτὸν ἀνίσταντα, ἢ ποδῶν εἶχεν ἔξω

χωρῶν. καὶ τὸν μὲν βασιλέα ἐν αἰχμῇ ποι-
 οῦντα ὁ παρθένος ἐνέον ἀνίστασθαι. ἐκ-
 νον δὲ πολλῶν ἐπεχόντων, καὶ γε τῷ ἐκ βασι-
 λέως συχρῶν πεμπομένων, καὶ ὑποτρέψαι
 παρθενικῶν, ὡς εἰς λύπην βασιλεῖ
 γνησιμότητος τῆς ἐκχωρήσεως, τὸν δὲ μνη-
 ὄλως ἀκούσθαι. Ἀλλὰ περὶ δὴ διγυγῆν καὶ πλὴν
 μονίῃ τῆς Χώρας καταλαβόν, ἔργον δείξασθαι
 πλὴν τῆς ζήλου φύσιν ὅππῃ, καὶ ὡς οὐ λαμβάνει
 παρῶντον ἀνὴρ καὶ θεὸν γήνηται. ἄλλοτε δὲ
 πάλιν, παρῶντος γὰρ καὶ τῆς τορῆς διῶναι, ὑπὸ
 ἀνδρῶν δέησις ὑπὸ δοκῶντος ἔχει ὁ δι-
 χασιον. ἐφ' οἷς καὶ βασιλέως δέεται. Ἀλλὰ πολ-
 λαίς εἰπὼν ὅτι ἡκούσθη, καὶ ὑποθήκεως
 ἐφαίνετο ἡ βοήθεια. δρᾶται τὸν οὐρανὸν ὁ παρ-
 σβύων καίρου. καὶ ὁ καίρος ἐορτὴν ὑπὸ τῆς ἐν
 μῦθῳ παρῶντος Γεωργίου. καὶ σιῶντις
 ἀνδρῶν ὅτι οὐλίγων, ἀνὰ πλὴν τῆς μαχάνων
 μονίῃ. καὶ ὁ μὲν ἱερὸς πλὴν ἀνὰ μακτον ἐτε-
 λει θυσίαν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἱσάμηνος ἐτελῆτο.
 ἐπὶ δὲ ἐτελῆτο ἡ τῆς δώρων ἀναφορά, καὶ
 ἔδωκε τὸν βασιλέα νιφάμηνον παρῶντος διῶναι ἐφ'

ὡς τε μάχεσθαι ἀντὶ δώρου καὶ διλογίαν πρὸς
 αὐτὸν λειτουργήσαντος δέξασθαι, ἀνοίγνεται
 ἡ πόρτα· τῷ ἀδύτῳ θυεῖα· ἐμφανίζε-
 ται ὁ πῦρ διχρὺς τελέσων τῷ βασιλεῖ. πρὸς
 σὺν βασιλεῖ, ἐκτείνει τὰς χεῖρας τῷ θεῷ
 ἄρτου ληψόμενος. ἐπέχῃ πῦρ δόξιας ὁ ἱερεὺς
 τῷ ἱεροῦ ἄρτου κλάσμα κατέχουσιν· καὶ
 οὕτω τῷ μὲν χερσὶν ἐκτεταμένῳ τῷ βασι-
 λεῖ· τῆς δὲ δόξιας τῷ ἱερεῖ ἀπεμεύσης ἡ
 Γλῶσσα φέρει πῦρ ἱκεσίαν· καὶ τῷ λυπου-
 μένῳ ζητεῖ πῦρ λύσιν. εἶδες ἂν ὅτε θυγαῖον
 πρὸς ἄσπρημα τῆς ψυχῆς· τῷ μὲν ἱκετεύοντος
 δοῦναι τὸ κλάσμα· τῷ δὲ ἱκετεύοντος δοῦναι
 πῦρ λύσιν· καὶ τῷ μὲν, εἰς χαρὸν αἰαρτῶν-
 τος, ὡς μὴ ὄντος ἐκείνου χαρὸς λύσεως· τῷ δὲ
 καὶ μᾶλλον ὡς ὄντος ἐξανακάζοντος. ἄμφω
 μὲν ἀγασμοῦ ἐκ θεοῦ· ἅμα δὲ καὶ συμπα-
 θεῖαι πρὸς ἄνθρωπον· τέλος, ἀντιβολὴ τῷ
 κλάσμα λαμβάνειν· οὐ γὰρ χρεῖαν μᾶλλον
 ὡς ἐδόξεν, ἢ εἴ γε κενὸς ὑποσπρέφει τὸν λαὸν
 αἰχμωόμενος. ὡς δὲ εἰς ἐδίδου εἰς κρέμα
 λέγων λαμβάνειν, εἰ μὴ λύσει τῷ ἄλλῳ κε-

νῆς λυπουμένη πλὴν λύπῃ. μεταβῆν τε
τὸν βασιλέα δ' ἰλαρὸν εἰς ὄργην. καὶ μηδὲ
παροτρύνει τὸ ἀνέορτα εἰπεῖν ἑορτάσασθαι,
χωρῆσαι παρὰ τὸ Παράσιον. ἐπὶ τοῖς βα-
σιλεὺς αἰδεσθεὶς τὸν ἄνδρα ὠρεγέτο μὲν, ἐκ-
ποθεν αἰτίαν σχεδίασθαι τῷ, ὅπως λαπι-
νωθῇ αἰ δ' τῷ ἀνδρὸς ἀκατάπληκτος. τὰ δέ
γε τῶς πῖς πρὸς αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι ὅπως
πολλάκις ἀπὸ αἰτίας, καὶ οὐ πείθεται μεσι-
τεύοντος πλὴν συνεχῇ παροτρύνειν, ἢ πᾶσα
τῆς ἀπειθείας. καὶ ὡς συνεχῶς ἐνοχλοῦντος,
ταῦτ' ἐπὶ τῶς ἀφικέσθαι πολλὰν πρὸς
ἐνδεμῶν βρωμάτων. ὀργίζεσθαι γὰρ ἐκεί-
νοις, ὡς μὴ τις ἀποκλύσῃται τὰ τεθέντα. Ἐ-
κὼν πολλὰν καὶ ἐκάστῳ ἐπὶ ἀνταρῶν
τῶν ὑποθέσεων, καὶ τῶν ὅτι οὐκ ἐκ μίμου-
μάτων, ἀλλ' αὐτοπαρῶν, ὅποτε καὶ ἡ
ἀντιλογία καὶ ἔχῃ παρὰ ἑκάστῳ, ἀλλὰ δ'
ἀξίωμα ἀνακατεῖν καὶ δυσχεραίνει παρὰ
πλὴν κατὰ φύσιν πολλὰν ἐπείσχεσθαι ἄλλο-
θεν ἄλλων καὶ μετ' ἀλλήλων ἐκάστῳ παρὰ ἑαυτὸ
τὴν νοῦν τὸν βασιλεῖον. καὶ τὸν μαθεῖν καὶ

ζητήσαι χαρὸν ἐντυχίας ἰδῶν μίας ἡμέρας
 εἰς τὸν τῷ ἐπὶ ἀκλεαίσης· καὶ ἐκλεῖψαι
 τὴν πείτην· ὡς εἶ) μόνον ταύτην τῆς ἐβδο-
 μάδος ἀπάσης χαρὸν ἐντυχίας ἔσθ' ἀν-
 δροῦ τῷ πατεράρχου πρὸς βασιλέα. Τα-
 χυῦναι τε καὶ γραμματικὸν ἰδῶν τὸν Ξιφιλί-
 νον Μιχαὴλ ἐφ' ᾧ τὰς λύσεις τῷ ἀναφορᾷ
 αἰαδεχόμενον γράφειν· οὕτως ὡς ἡ πείτη
 ἀφωρισμένη θεῷ ἐλέους καὶ πατρικῆς· ὡς
 ἂν δὲ μὴ ἀφαιρῇται ἡ ἡμέρα τῷ ποιοῦντος
 ἀγροληγέτος ἐπ' ἄλλοις καὶ ἀνάγκῃ τῷ ἀνα-
 κτος, τόπος ἀναπαύσεως τῆς πρὸς τὸν πατρι-
 ἀρχίῳ, ἡ τῆς χώρας ἐπάγγελσι μοι, εἰς ἣν καὶ
 ἔποσιν ἐφ' ὧν ἐνίσταται, ὡς ἡ παρὰ τὴν μὴ ἀ-
 νίσταται, ὅς τ' ἀναγκάσει ἀγρολίας ἐπεισπε-
 σέσης τῷ βασιλεῖ, ἡ δὲ ἰλή οὐκ ἔστι μέγιστος καὶ ἐς
 οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστι, ἀνεπλήρου δ' ἐλλείπειν, καὶ
 πολλὰ καλὰ ἐκ τῆς πρὸς ταῦτα τῷ πα-
 τριάρχου αὐτοῦ ἀπάναντο ἀνδραποιοί.
 Ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἐς τοσοῦτον· ἀ' δὴ καὶ καθ'
 εἰρμὸν προσλαβὼν ὁ λόγος ὑπέμνησιν· ὁ
 μὴ τοῖς βασιλεῖς, πρὸς τοῖς ἀντιπροσώτοις

ἀποστείλει πρὸς Πάππυ· ἅμα μὲν δυνά-
 τας τὸν τῆς περὶ ξέως ὑπετελεσμένον ἅμα
 δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸν Κάρυλον μαθησκείας· εἰ
 καὶ ὑφῆκε τῆς ὁρμῆς ἐκείνης, καὶ πρὸς τὸ
 πεινότερον ὑπεκλίθη· οἱ δὲ πρὸς ἀγρόμενοι,
 καὶ μὲν τῆς εἰρήνης δηλώσαντες ἀπεδέχθη-
 σθαι καταλαμβάνουσι δὲ ἐκείνους τὸν Κάρυλον
 θυμοῦ πνέοντα, καὶ λιπρῶς τὰς Πάππας πρὸς
 σκεῖμα καὶ πρὸς λιπρῶντα ἐφείναι βίττω
 τὴν ὅτι τὴν πόλιν ἐπέλθουσιν ἐώρων οὕτω ἐκεί-
 νον ὅσημέραι τῇ ποδῶν τῇ Πάππας πρὸς κυλιν-
 δοῦμενον· καὶ ἐς τοσοῦτον ταῖς μαρτίαις συνε-
 χημένον, ὥς τε καὶ τὸ αὐτὰ χεῖρας σκῆπτρον ὁ
 σκυήτης κρατεῖν τοῖς τῇ Ἰταλῶν μεγιστῶν
 ὁδοῖσιν ἐκ μαρτίας καταφαγεῖν· ὅτι καὶ λιπα-
 νούω καὶ τὴν πρὸς ἀπὸ τῆς ἐξόδου πρὸς
 βαλλόμενος, ὅτι πρὸς τὴν αὐτὴν δίχμα
 οὐδὲ ὅλως τὸν Πάππυ ἐπειθεν ἀπολύειν. ἄλλ'
 ὡς πρὸς καὶ λέγων· ἀντεπήγε γὰρ ὅτι
 Πάππας τὰ ὑπὸ τῇ Γραμμῇ δίχμα, ὥς
 ἐκείνους οἷσα ἡ μεγαλόπολις ἐκείνοις πάλιν
 καὶ πρὸς ἀγρόμενος. ὅτι νόμος αἰθερόποις ἔατο

καὶ δῶρα πολέμου, ἔκ πολλοῖς καὶ χρημασίαις. ὅ
 δὲ μίττον ὅτι καὶ αὐτοὶ τῆς ἐκκλησίας ὑοί, καὶ
 Χριστιανοί. Χριστιανοῖς δὲ καὶ χριστιανῶν ἐ-
 φθία, μὴ καὶ εἰς πῆλορησμοὶ τῷ θεῷ παρὰ τ-
 ῶν μὲν οὕτως αἰαχαιτίζοντο τῷ Καρόλου
 ὁ βασιλεὺς τῷ ἐξ ἐκείνου φροντίζων ἀπολυ-
 θεῖς, ἐπεβάλλετο τοῖς ἐχθροῖς κρατερώτερον· καὶ
 Ἰκάρειον παρὰ χωρήσονται δέχεται ἀνδράπολ-
 λῶν μὲν πλεονέχων μάχας πεῖραν ἔχοντα· κατ-
 ἀρχοντα δὲ ἐκ νήσου μεγίστης, ὡς Αἰαμοπύλας
 ἔθος τοῖς ἐκείνῳ λέγειν, συμβάματι δὲ τύχης
 ἐκείθεν φερόντα· πλεονέχων νήσων παρὰ κυρτῇ
 βασιλεῖ· καὶ αὐτοῖς τοῖς τῷ βασιλεὺς οἰκείοις
 ἐλθρά φεται· βασιλεὺς δὲ ἀποδεδωκὼν μὲν παρὰ
 ὀλίγου Σεβαστοκράτορα. ἀποδεδωκὼν δὲ καὶ Δε-
 σποτίῳ τοῖς αὐτῶν ἀδελφοῖς, ἐπὶ δὲ παρὰ τούτων
 καὶ ἄλλων Σεβαστοκράτορα καὶ Κασάρα ἔκ Πρω-
 τοβέστατον, καὶ μέγα Δούκα, καὶ ἀπλῶς τοῖς
 ἐν τοῖς μεγίστοις ἀξιώμασι, ἄλλοις ἀνάγκην
 εἶχον ἵσταναι. καὶ δὴ τῶν μὲν Ἰκάρειον, καὶ
 ἐπὶ ἐν ἰδιώταις εἶχε· καὶ ἄμα δυνάμεσι πεζι-
 καῖς ἐμβάσας ναυσὶν ἐκείνοι ἐπὶ Εὐρείῳ

πέμπει, τὰς μεγάλας κυρίως Ιωάννη συμμί-
 ξοντα· ἔδῃ ἐπεὶ ὁ στρατὸς τῷ νεώτῳ ἀπέβαινε
 πῶς ποὺ τοὺς Θρονοὺς ὁ Ιωάννης πυθόμενος τῶν
 ἐκείνων ἀπόβασιν καὶ γὰρ εἶχε, ποδαλγὸς ὢν,
 τῆς παρὸς ἐκείνους οὐκ ἀπέχετο μάχης· ἀλλ'
 αὐτόθεν σκυταξάμενος, καὶ ὁ Λατινικὸν ἀντι-
 πίσας, ἀπὸ τῶν ἀκρυαθέντων ἦε, ἔμαχην
 κρατερὰν συμμίσας ἀκονταίτας πίπτει· ὁ
 γὰρ τῶν ποδῶν ἀλγημα οὐ πρὸς τερνῶς
 ἀντιβαίειν τῆς ἐφ' ἐκείνους τῆς ἐφεστίδος
 κλίμαξιν. ἀλλ' αὖτ' ἠκοντίζετο, καὶ πρὸ βύθους
 ἐκίπτε ἔκλεισκετο, ἔκλεισκετο αὐτὰς ἄλλοι τε πολ-
 λοὶ συμποδίζονται, ἔδῃ καὶ ὁ τῶν Ικκερίου αὐ-
 τῷ ἀδελφός· ἐν τούτῳ δὲ καὶ στρατὸς ἀπὸ ξηρῶς
 εἰσβάλλει, ὅς ἦν ὁ μέγας Στρατοπεδάρχης
 Συναδινὸς Ιωάννης καὶ ὁ μέγας Κονοσταύλος ὁ
 καβαλαίος Μιχαήλ· ἔδῃ ὁρμησάμενος ἐπὶ
 Φάρσαλα Φερίειον, ὃ Φθίαν ὁ παλαιὸς ἔχων
 λόγος, ἐφ' ᾧ σκυταξίᾳ τοὺς ἐν τῇ Φρεσίᾳ,
 ποροσπίστοι τὰς ἐκ νοθείας Ιωάννη· ὅς δὲ καὶ
 σφίσι συρράξας πόλεμον χυγαῖον καὶ αἰδρικὸν,
 αἰρεῖται μὲν ἔκ ἄλλοις πλείους, αἰρεῖ δὲ ἔκ τοις

σιναδινὸν καὶ μέγαν γρατοπεδάρχην • τὸν
 μὲν πρὶν γε μέγαν Κοροσαῦλον ὁ ἑὸς ἐκείνῳ
 λαὸς Ἰππλὸς διώκων καταλαβὼν εἰς ἴχθυον
 ἀλλ' ὅλας ἡμέρας ἐκείνος ἐνδοὺς εἰς Φυλίῳ ἡ-
 λαυνε καὶ τοὺς μὲν διώκοντας πολὺν χρόνον,
 ἐξήλυξε • ὅς δὲ γε μοιροῦτο ἀγῶνας εἰς τὸ
 ἐκείνῳ, καὶν πλοῦτος ἔπειτα • ἀτακτοτέρῳ
 γὰρ ἐλαύνων τὸν ἵππον, πρὶν ὅπως οἰόμενος
 φθάνειν, καὶ πρὸς ἐκείνοις μένοις ἔχων τὸν νοῦν
 ὅπως ἐκφυγεῖ, περὶ ἀσπίδι δένδρῳ μεθ' ὅλης
 τῆς τῷ ἵππου φορεῖς • καὶ κατ' ἐξῆς σιωπῶν-
 ται • μόλις δὲ ἴδους τὸν ἵππον ἐξήσαντες, οὐ γὰρ
 οὐδ' ἐκείνῳ μέλαιν τῷ ἵππῳ, ἀλλὰ γε τῆς πλη-
 γῆς τε καὶ τῆς θανάτου, ἡμιθνήτα κατὰ βίβλα-
 ζοισι • καὶ ὡς εἶχον πρὸς Θεσσαλονίκῳ ἀ-
 παγαγόντες, ἐκείνῳ θάπτοισι τελευτήσαντα •
 τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωάννην, ἀνέδιν οὐκ ἐκείνῳ
 τὸν περὶ τυχόντα, καὶ πολέμου γέρας σκυ-
 λῶσιν • ἐγνωσμένον δὲ καὶ ὅτε Ρωμαῖοι λει-
 φθέντες μετὰ τῷ Ἰωάννῳ • οὐ γὰρ ἐξ ἐμφα-
 νοῦς ὥρμα πρὸς ἀξίαν, ἀλλ' ἐκ λόγου
 περὶ σφῶν, εἰς ἐκείνους καὶ τοιαῦτα κατέ-

πληξεν θεαταῖς· καὶ λαὸν ἔκκριτον ἔδωκε καὶ
μαχῶν ἐμπειρον, τῷ πρὶν ἐλπίδα πηλοῦματι
αἰδορικῶς καὶ αγωνισάμενος, δόξαν δὲ χλείας
ἀποφέρειται τῆς μεγίστης· ὅδε γε ναυτικὸν καὶ
ὅσον ἀνὰ ταῖς ναυσὶ ὡς ἀξιόμοι ἀφαιρηθέν-
τες, ἢ μᾶλλον καὶ γέρε μάχης ἀπενεγκάμενοι
τοὺς παρὰ τὸν μέγαν κύριον Ἰωάννην, ὁδοῦμαι
καρδία παρὰ τὸν κρατουῦντα γίνονται· καὶ οἱ
μὲν ἀμφὶ τὸν μέγαν κύριον, ὑπὸ θεομοῖς
φρουρᾷ δίδονται· ὑμᾶται δὲ ὁ Ἰσχυρὸς ἀντί-
ποινα τῷ ἀγῶνι, τῷ τῷ μεγάλου Κονοσταύλου
ἀξιόματι· ὁ μὲν ποί γε τῷ Θεῷ λαός, τὸν
ἀδελφὸν Ἰωάννου Γαλιλήμον, μέγαν κύριον
αἰτιχάρισται· ἐκείνον δὲ ἀγῶνας ὁ βασιλεὺς
καὶ δοκιμάσαι λαμβάνει γαμβρὸν, ὃν ὁρ-
χίς ἀσφαγέσιν ἀπέλυε· μετέωρον δὲ ἦσαν
οἱ γάμοι καθ' ὑποχρέσιν καὶ μόνας· ἀλλ' ἐκεί-
νος ἀμ' ὅπως τῆς πατρίδος ἰώσω παρὰ πεσών,
τελευτᾷ. ἀφαιρέχεται δὲ ὁ ἀδελφὸς ἐκείνου
Γουλιέλμος, ὃν καὶ γαμβρὸν Ἰωάννου ὁ λόγος
παίσα, ὁλοτελῶς πρὸς τῷ τεθνηκότι κυριό-
τητα· καὶ ὡς παρὰ Ρωμαίους ἀντιφερόμενος

εἰ καὶ καὶ ἔπος ὁ σοφὸς ἐκείνῳ προσβάλλων,
 εἰς αὐτοῦ παλίου, καὶ οὐδὲν εἰς αὐτὸν πω-
 ζουταλίου τὴν τῆ μεγάλου Δακτὸς ἀξίαν τῆ
 Ἰκαρίου, καὶ τὸν ἐλὼν ἀργυρὸς τῆ Ἰωσήφ δὲ
 καὶ τῆ αὐτοῦ ἐν τῇ τῆ τὸν ἀνάπλου μὲν, νό-
 θος ἐπεισπίπτει τῇ Ἰωάννη Πατριαρχου-
 η δὲν ἡ ἡ δὲ οὗτ' ὁ Βέκκος, ὁ καὶ πρὸς
 τερὸν Χαρτοφύλαξ, ὅς ἐστι πολλὰ παλίων καὶ
 ράϊτας, τοῖς ἰατρῶν δόξαν ἐν σχολῇ ὑπομ-
 ναζεύοντα τὸν ἀνθρώπου κατ' ἰδίαν τερα-
 πύεσθαι, μὴ καὶ ἡ ἀσχολία τριβὴν ἐμποιοίη
 τῇ νόσῳ· ἐπεὶ καὶ ράϊτας πρὸς τὸ καὶ πόμα
 καθαρπκὲν προσφέρεισθαι ἡ, ὁ τῆς λαύρας
 πρὸς αὐτὰ ὑποτὸς ἐκείνῳ χρησίμος· καὶ ὁ
 αὐτὸ βασιλεὺς ἀφ' αὐτὰ μεταθεῖται τὸν Ἰω-
 σήφ ἐβούλετο· ὡς οὐκ ἀντιπερὶς ἄλλως ὡν ἐν
 μιᾷ μὲν ἀφαιρείβειν τὸν τε ἀργὸν ἐκ πα-
 τριαρχίας, καὶ τὸν ἡδὴ πατριαρχλόντα. ἀλλ'
 ὁ Ἰωάννης ἀμα αὐτὸν εἰδὼς τὸ τῆ Ἰωσήφ ἰλα-
 ρόν, καὶ ὡς αὐτὸς σχεδὸν ψηφισαλίου, ἐκεί-
 νος τῆς ἐκκλησίας ἐλάμβανε.
 καὶ γὰρ τὴν αὐτὴν ἐκείνου βουδὴν θέλων ὁ κα-

καὶ λαμβάνειν, ὡς ἑκαστὸν τοῦ διεπυθάνετο·
καὶ κείνος τὸν περὶ τοὺς λοιποὺς ἐξελέγχετο·
ὡς ἄλλως λόγον, καὶ ἐπὶ τοῖς περὶ τὰς
βίβλας· ἅμα μὲν οὖν ἀφ' αὐτῶν· ἅμα δὲ καὶ
τῆς σφετέρους γνώμης περὶ τῶν εἰρηνικῶν,
διεκόλουσε μὲν τὸν Ἰωσήφ μετὰ τὴν αὐτοῦ, οὕτω
δὲ οἱ τοὺς ἐκείνου· καὶ αὐτὸς τῇ μοῇ ἐνδουλεῖ, καὶ
ὡς τὸ ἀποτῆσαι τὸν Ἰωσήφ.
καὶ τὰς ἀπὸ ἐκείνου ἀποκρίσεις φιλοφρόνως
καὶ μὲν προσφιλῆς πάσης δεχόμενος. ὡς γὰρ ὁ
ἀνὴρ ἐκείνος εἰρηνικὸς τε καὶ ἰσχυρὸς. ὅτι
τοσοῦτον τῇ τῆς ἐκκλησίας περὶ αὐτοῦ ἀπήρ-
το, ὥστε μὴδ' αἰσχυρῶσαι πολλάκις ὁμιλο-
γεῖν τοῖς ὅρκους ἡμέτεροι κωλύμενοι τῶ καὶ
αὐτὸν ἐν τοῖς ἐκείνου· ἐπεὶ πλεονεχία ὡς γίνε-
σθαι τῶν περὶ αὐτοῦ ὡς ὑπερβαίνειν
ἐν τοῖς ἀφ' αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης, πολλὰ μὲν
γραμμάτια εἰς χεῖρας εἶχε λαμβάνων. ἃ δὲ
καὶ οἱ χεῖρες αὐτοῦ δεικνύοντες πλεονεχίαν
ὡς σφαιρῶν, καὶ θεοῦ πόρρω βάλ-
λουσιν. ἅμα δὲ ἐν τοῖς Ἰταλῶσι ἐν ὅμοις αἰ-
ρεσίᾳ οὐ στενοχωριόμενος ἄλλως καὶ ἀμφι-

βόλοις, ἀλλ' ἐμφανέσι τε καὶ λαμπραῖς· εἴ-
 ρον δὲ καὶ ἀπογραφαὶν ὡς δῆθεν καὶ ἀποδείξεις,
 αἷς δὲ κατεργάωντων συνεχέστερον· εἰπου πὶ καὶ
 αἰίοις ἐρρήθη θεματικὴν εἰποι τις· καὶ ὁ χτ'
 σφᾶς πῶς τὰν ιδίως ὡς πρὸς εἰρηνῆς· οἷς ὡς
 εἰρηνωτέον μὴ ὅπου μὴ θεὸν ζημιούμεθα· ἔ-
 πολεμητέον αὖτις ὅπου ζημιούμεθα θεὸν κιν-
 διωδύμεν· ταῦτ' ἐκείνοι πρὸς ὁ καθολικώ-
 τερον μεταφέροντες, καὶ ἄλλα πλείστα τοιαῦτα
 πρηνεῖοντες ταῖς σφῶν συγγραφαῖς πρὶς τὴν
 πλὴν πρᾶξιν ὡς σφᾶς ἔχον· ὡς δὲ ὁ ἐπὶ μὲν,
 γραφῆν καὶ κείνον ἔδολογείσθαι ἐφ' ἑκά-
 στῳ τῷ λεγόμενῳ. ἀλλ' εἰ δὲ αἰετὶ μακρὰν
 δαλα, ὡς λόγων λόγοις μακρῶν, ἔξ ὧν
 οὐκ ἐστὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἢ οὐδὲν ἢ δοκῶσαν
 κατηγεῖαν, ὅτι πῶς ἀνάσσει τῷ μεγίστῳ τὸν
 γραφῶντα, ἐμμεν ἡρεμῶν· καὶ γε τῷ Ξιφιλίνῳ
 αὐτῷ γεγραμῶ καὶ μεγάλῳ Οἰκονόμῳ τῆς ἐκ-
 κλησίας ὅντι καὶ τυγχάνειτο μὴ ἂν ἔδολο-
 γῶν ποτὲ εἰς ἀντήρρησιν δῆθεν· μὴ καὶ δόξω-
 μὴν φησὶ τοῖς κειμένοις πρὸς ἑαυτοὺς καὶ
 εἰς λέγουμεν· ἐκείνοις μὴν δοκῶσι γεωτε-

εἰσμά' ἔτι ὅτι τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ὁμοσε χω-
 ρὸν καὶ αἰέχην πειρᾶσθαι καὶ εἰ ἡ Φαῖεν· καὶ
 φανερώς καὶ τοῖς κεινύοις προσκερύνειεν δό-
 γμασιν, αὐτάρκης ἀποφυγῇ, ὃ ὑπὸ τῆς ἐκ-
 κλησίας δῆθεν ἴστασθαι, καὶ τὴν τῆς ἐργασίας
 πείραν ῥᾶον ἐκκλίνουεν ἄν· ἡμῶν δὲ καὶ φα-
 νότατα λέγειν, ἀγαπητὸν, εἰ μὴ περὶ
 χρίματα μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ἑσπέρων τῶν
 κεινύων φέρειν. Ταῦτ' ἔλεγον ἐκείνους τό-
 τε τὰς τῶν χιζομένων λαμβάνων ἀνὰ χεῖρας
 γραφάς· καὶ ἐβούλετο μὲν ἀντιλέγην· ἐπεί-
 χετο δὲ, καὶ εἰς τέλος τὴν πείραν οὐ διέδρα-
 ὄθεν δὲ καὶ πολλοῖς περὶ πεπρωκει τοῖς χαλε-
 ποῖς· ὅτε δ' ἐφ' ἡμέρας τῇ λαύρᾳ περὶ
 καρτερήσας, ἔκ καθαρώς ὑγιάνας, εἰς Κων-
 σταντίνου πόλιν ἐπορεύετο, τὰς Ἰωσήφ μὲν
 ἰλαρότητος στωϊαζάμενος. ὅτε καὶ ἡμῶν δὲ ἵνας
 ἡρεμεῖν ἐπιδόθεν, ὥστε καὶ τὸν Ἰωσήφ ἐκείσε κα-
 θήμενοι ἀναπαύεσθαι· ἀλλ' ὅσημίρᾳ περὶ
 σφοδιώντες ὑψώχθαι τὸν ἄνδρα καὶ συχαῖς
 περὶ ἐδόχον ἀρχολίας τὸν αὐτὸν ζῆλον· ἔτι γὰρ
 κατ' ὀλίγον κατέψυκτο τῇ τῇ ἑσπέρᾳ ἀπλό-

τητι αἰαζωπυργιώτες, οἵ τε καὶ πρὸς θερμότερον διεγείροντες· ἡ δὲ γὰρ ὁ ἀνὴρ ὅτι ἰσοδότης ἰλαρὸς καὶ μέτριος, ὥστε ἔειπε χρεῖα ἐγκρίσῃ διὰ τῆς τῇ ἐκκλησίας κοινωνομένων προσφορῶν ἐκείνῳ, οἱ δὲ ἤθελον βίβλογιᾶσαι, μείνον ἡ δὲ ἐκείνους προσπίπτειν καὶ πῶς βίβλογιδον ὀπιζητεῖν, καὶ αὐτὸν βίβλως κοινωρὸν ἐκείνους τῶν χειρισμάτων τῷ πνεύματος· ὁ καὶ τοῖς πρὸς ἐκείνους ἔλπιτο ἄλλοις ὅτι οἶσόν ἡ δὲ· ἀλλὰ τὸ ἔοσημέραι προσφορῶντες ἀνεθάρρυνον πλέον πρὸς τὸ τελέως χρίσθαι· τὸ δὲ ἀκούσθαι τῶν κρατιῶν· ὁ δὲ πληροφορία πῶς εἰς ἐκείνους ἐκείνῳ ἀφείδ, καὶ τὸ ὅτι πολλοῖς συλκεχωρηκὸς ἐκ ἀγαθήσεως οὐ πόρῳ μετρίας, ὡς οὐ δίκαια πάχων κατεμέμεφετο· εἰ αὐτὸς μὲν, σιωπῇ δὲ οἱ τοῖς ἀνάπαυσεσιν ὡς εἰκὸς πρὸς ἀποδεχόμενοι· ἐκείνος δὲ ἀνδράσι προσφέρεται βίβλως, καὶ οἰκείως πόρῳ πολὺ τὸ πρὸς αὐτὸν διετηκὸς ἔχουσιν, ὥστε καὶ τὸ σῶμα κατατέμεθαι τῆς ἐκκλησίας, χρίσθαι δὲ ἐκείνους αὐτῶν, καὶ μὴ αὐτὸν σφισιν ἔπεισθαι, ἐχθροῖς ἀριδὴλως οἶσι, καὶ ὅτι τοῖς μεγίστοις δὲ

φερωμένοις · παρ' ὑπεμπε τοίνυν τοὺς ἀπε-
 ρουήτας, μὴ δέχεσθαι σφᾶς, ὡς μέλτοι οἱ τῷ
 κατ' ἡσυχίαν καθεῖσθαι · Ἰωσήφ δ' ἀπεκρί-
 νατο, ὡς αὐτὸν τε παροείζειν γέλοι, καὶ τοὺς
 ἀμφ' αὐτὸν, οὕτω καὶ ἀναγκάως τοὺς παροσιόν-
 τας μὴ δέχεσθαι · παρ' ἑρην δ' οὐ καλῶς
 εἶχ' ἐκτελεσθῆναι, ὡς ἵνας παροσιόντας καὶ
 δέχοιτο. ἀνάκλιον γὰρ εἶ) παροσφοιτᾶ σφισὶ
 καὶ τῷ ἀγνώτων, μὴ ὅτι γὰρ τῷ γνωρίμων συ-
 χροὺς εἰς παρὰ κλησιν, ἢ γὰρ παροείζειν
 εἰ γέλοι, ἢ αἰετον ἀφέντα ἀκαταγίατον μὴ
 μέμφεσθαι · ταῦτα μὲν Ἰωσήφ ἀπεκρίνετο, οὐ
 τὰ πλέον εἰς κακρυχίαν τῷ παρ' ὄντων ἐθέλῃν,
 ἀλλὰ πρὸς δὲ τῇ ἀφ' ἑσθ' ἀμα κρίνας πῶς
 λόγοις καὶ τῆς βαρύτητος οὐκ ὀλίγον, εἰ τῆς
 ἡμῶν ἐξοστρακίσας ποιῇν ἐθέλει, καὶ τῆς ἀπὸ
 τῷ ἀνδρόπῳ παρὰ κλησεως ἔρῃμον · ὁ δὲ
 βασιλεὺς οἷ) ἐκ τῶν λόγων λαβὼν ὅ οἱ σιωοῖσιν.
 καὶ ὅτι κατῆρξεν ὁ πεισόμενος λέγων οὐ αὐτὸς
 βουλομένης ἴσως ποιῇν καὶ πρὸς ἐκείνον
 δυσωπίαν ἀπέχετο, δι' ὅτι σιωπῶν οἷ) ἐντεῖθεν
 τὸν παροειπμὸν ἐκείνου γέμῃς, ὡς ἐκείνου

πρῶτως μνησθέντος, πέμψας ἐξάγῃ τε τῆς
 λαίρας· καὶ τῇ χιλῇ (Φρυγίῳ δὲ αὐτῇ
 ὀπτινησίδῳ) πρὸς τοῖς ἄλλοις τῷ Εὐξείνου
 θαλάσσης) πειροῖται, δι' ἧς μὲν ἐνεαρίξῃ
 δυσχερὲς δευτέρῳ ἀφ' ἡμέρας· ὡς καὶ
 εἰς ἀπορρώγῃς τῇ νήσῳ βορέα, καὶ πλεῖον πι-
 κρὴν ἐκπνέοντος τῆς ψυχρότητος· ἵνα δὲ καὶ
 τῇ μοναχῇ, οἱ δὲ καὶ κείνῳ προσέκειντο, ἄλ-
 λον μὲν ἀναχρὸς ἐξορίζεται· καὶ νήσοις ταῖς
 κατ' Αἰγαῖον πειροῖται· τὸν δὲ γε μοι αὖθις
 ἰασίπῳ ἰώβ, Εὐκαθεία· Φρυγίῳ δὲ αὐτῇ
 πρὸς τῇ Σαγαρῇ κείμῳ ποταμῷ. ὅτε
 μὲν οὖν καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκτρατεύῃ ἐπ' Ορεσι-
 δος πρῶτον ἀναζόμενος, τοῖς Γεοῦταις πρῶ-
 κινουμένοις ἐξ ἀναδείας ἱερατικοῦ ἐβούλετο.
 πρὸς τὸν μὲν γὰρ πολλῶν πρὸς τὴν σφῶν Βε-
 νεπκί· καὶ ὅ καὶ σφῶν σιμῶν πλούτῳ τε
 καὶ ἄρμῳ πρῶτον ἀπ' αὐτῆς, αἱ τε καὶ
 τῇ θαλάσῃ προσχωμένοις πλέον ἐκείνων·
 καὶ μετὰ ταῖς ναυσὶ τὰ περὶ τὴν ἀφ' ἡμε-
 ρῶν, καὶ προσκτάσθαι πλείονα κέρδη σιμῶ-
 βαρην· ὡς οἱ Γεοῦται προσκτάντο πρῶ-

ματειαῶν μετακινήσει καὶ κινήσει· ἔξ ὅπου ὁ
 τῷ Εὐξείνου πελάγους ἔκχεατεῖς ἐχέοντο Γε-
 νούται, βασιλέως διδόντες ἔς ἐλθουσία
 πάσῃ καὶ ἀτελείᾳ· καὶ κατεπόλμων αὐτῶν καὶ μέ-
 Γον χημῶνος ἐπισυλλομῆς καὶ μῆκος ναυ-
 σίν, ἀς ἐκείνοι θαλάσσης λέρνισι, πλείοντες μὴ
 μόνον Ρωμαίοις ἀπέκλειστον τὰς καὶ θα-
 λασσῶν κελύθους καὶ περματείας· ἀλλὰ
 καὶ τῷ Βενετικῷ πλούτῳ τε καὶ πᾶσι δουλοῖς
 ὑπαρέχον. Ἀλλὰ τὸ ξυμβῆναι σφισι καὶ
 καταλαζονέεσθαι, μὴ μόνον τῷ τῷ γένει
 ἐκείνων, ἀλλὰ ἔς Ρωμαίων αὐτῶν. περσπε-
 Φιλοτήμηται μὲν οὖν βασιλὸς ἰδίως καὶ ἱνι-
 δὲ καὶ Γενουίτῃ Μαρουῖλ λεγόμενῳ τῷ Ζα-
 ρχείῳ, πὰ τῆς κατ' ἀνατολὴν Φωχίας ὀρφ-
 νὰ, μέταλλα εὐψεως ἔχοντα. ἐφ' ὧν δὴ καὶ
 κατοικήσας σκυῖα ματὰ ἰδίῳ λαῷ εἰργά-
 ζετο, ἔς πολλὰ τῆς ἐργασίας ἀπονάμειμος, ἔς
 πλεονήτελεν ἔχῃν ἐκ τῆς τῷ κρατουῦτος πόρος
 ἐκείνων διδουρίας καὶ ἀφαιρέσεως· ἔξίου γὰρ
 μὴ ἀφῆσθαι Γενουίταις ἐκ τῷ αὐτῷ μερῶν δὲ
 θαλάσσης Εὐξείνου κατὰ τὴν εὐπλοῖαν μέ-

πολλοὺς ἐπεὶ πολλῇ ἡνὶ χεῶνται ταύτη, τὰ
 εἰς εἰρῶν ὑφάσματα μαινοντες χεῶμασι
 ἀφ' ὁρίων, ὡς ὁρᾶν ἔξει· καὶ ὁ βασιλεὺς κα-
 τὰ τῶν ἐπέταθεν· οἱ μὲν οὖν ἐν τῇ πόλει
 Γενοῦται, ἅμα μὲν αἰδοῦμενοι τὴν βασιλικὴν
 πρὸς ταξιν· ἅμα δὲ ὥς ἐς τὴν πόλιν τὴν
 ἐσχίτῃ ἀπόδασιν ἔχοντες, ἔμμενοι ἐπὶ τρόπου
 τῆς ταῖς ἐπεταλμῶν πληρωῶν. ἄλλοι δὲ ἡμῶν
 ἐκ Γενοῦας πρὸς ὁδὸν τὴν πρὸς ταξιν γε-
 μένοι, καυπηγησάμενοι μείζω Φερτίδα εὐφ-
 γάλλῃ τῇ βαρυφερτηγουσῶν, εἰς ἐπλεον τῆς
 σφετέρας· καὶ δὴ τὰς Θρακικῶν προσοκεί-
 λαιτες Βοσπόρῳ διέπλεον τὰ γινὰ τῆς Πόντου,
 ἀφροντίτως ἔχοντες ὅτι βασιλέως, καὶ τῆς κτ'
 σφᾶς σιυνήδου· μὴ δὲ γὰρ εἶναι τὸν προσίχοντα
 τοῖς ἐταυδοῖ ἐκ Γενοῦας, τῶν δὲ πρὸς ταῖς
 Βλαχέραις ἡμέτεροι βασιλέως τε δὲ φη-
 μέν ταῖς εἰς τα καὶ προσκυνοῦν, ἐτέρωδε πρέ-
 πεσθαι· ὅτε τοῖσι ἐκείνοι καὶ αὐτῶν σιυνήδου
 τῇ κτ' σφᾶς ἀμνηστικῶν, οὐδεὶς χεῖρα
 ἡμεῖς τὰς ἐκ νότου πνεύματι, αἰνέζοντο ἀ-
 φορίτως· καὶ ὁ εὐμενὴς διακβαίτες τῆς Πόντου,
 πρὸς

πρὸς τοῖς βορείοις τῆς θαλάσσης λιμέσιν
 ἐν ὧρμων· καὶ κεῖναι μὲν πῖς ἐκείθεν ἐφοδοῖς
 πλεῖστον φορταγωγέσθω ἐν σκυασάμενοι ναυῶ,
 οὐκ ὀλίγον μερὸς τῷ φέρτῳ καὶ πλεῖστον ἐπιπλεῖαν
 εἶχον· καὶ τοῖς βασιλεῦσι δὲ πειθόμενος πλεῖστον
 ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐν δὲ τῷ πλεῖστον καταφρόνησιν ἐποίητο,
 καὶ ὅτι λεγισμῶν ἐρεθε, πῶς αὖ ἐλγήμεται ἐν
 χερσὶ τοῖς καταφρονήσασιν τοῖς πλεῖστον· ἀλλ'
 οὐδ' ἐκείνοις ἠγνόητο ὅτι πρὸς ἅπαντα ἢ τῷ βασι-
 λέως θέλῃσι· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ἐν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἐποιοῦντο τῆς οὐ τυχεύουσας τὸν πλοῦτον διόδοισαι
 σφίσι· καὶ αὐτοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν κίνδυνον, ὃν
 ἐπιπλεῖοντο ἐπιπλεῖοντο τοῖς πλεῖστον βα-
 σιλέως· ὡς γὰρ ἐκείθεν πλέοισι τὰ τῆς αἰα-
 τοῦ κατεφαίνοντο ὅρη· καὶ αὐτὸ μὲν αὐτοῖς πο-
 τὲ ἐξ οὐρίων πλέον, ποτὲ δὲ καὶ λεγέοις
 πρὸς τὸν ἐμπίπλοισι αἵματος, ὅπως αἱ σφίσι
 ῥέποι ὅτι πνέυμα· ἐν ἄλλοις μὲν αὐτάρκες αὐτῶν
 ὅτι ποιοῦντο, ἐν σφίσι δὲ ἀποχεύοντες εἶχε πρὸς
 ἀλλήλους πρὸς δὲ πλοῖαν τῇ φάρῳ δὲ πρὸς
 σίχρῳ· ἐν τῷ μόνον ἐδοκίμαζε ὅτι πνέυμα ὅτι
 τῷ βορρᾷ χερσιμεύον· πλεῖστον οὐκ αἰετὸν

καὶ κατεργάσθημεν αὐτοὺς ὡς ἔστιν ἐν-
 νεμίαν ἀμφιβόησαν τῷ αἵματι κατὰ τὴν
 ἐκ τῷ παλαίῳ τῷ μόνον ψαλμῷ. ἄλλ' ὃν ἄρα
 καὶ τὸν αἵματι οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ ναυτικῷ· τοῦ-
 τω γὰρ ἔστι μόνον ἰσχυρίζεσθαι ἀπηλπικότες τῷ
 ἄλλων πρὸς τὸν ἀπὸ τῷ Βασιλέως λόχον
 ταῖς πορείαις αὐτῶν ἐφιστάμενοι· καὶ γὰρ ἐφ' ἡ-
 μέραις προσδοκῶσιν ἀσμένους σφίσις ἐπέστη
 καὶ λαμπρὸς ἐπὶ τῷ ἐξουσίῳ τῷ πνεύματι
 ἵστατο τῇ νηί. ὡς δὴ θάρρησαντες τὰς τόλμας
 ἐθάρρουν τὰς ἰδίας· καὶ τοὺς φώτωντας αὐτί-
 κα ἀπαπαύσαντες ὅλως, καὶ ῥοῦν ἐφέρου-
 ντο· πιστωτοὶ μὲν καὶ τῇ τοῦ πινύματις σφο-
 δρότητι· οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ καὶ τὰ πλοῦρα τῆς
 νηὸς τετραρνηκότες, πεπιστευκότες βιαίαις
 αἵματι ἐξήρτυον ἔσθλοισι κατεκρομμύτο· ὡς
 ἀποχρώντως αἰδεξούσης μὲν πρὸς πῦρ· πο-
 λεμιστὸν δὲ ἔστι αὐτῶν εἶναι ἐκ βασιλείας
 ὀφείδονται· τὰ μὲν οὖν πρὸς τούτων ὁ βασιλεὺς
 πυθόμενος ἀποστέλλων προσέταξε τοῖς καὶ
 περὶ αὐτὴν Γενοῦταις πέμπειν τοὺς καλῶντας
 οἱ καὶ συχοὺς πέποντες τοὺς ἀπεργάζονται

μὴ πλὴν προσωτέρω, ὅτε εἴχοι πείθειν· οἱ
 δ' ἄπεστυγμὴν μὴν παρὰ τὴν ἐνστασιν· ὁμοῦ
 δ' ἐφ' ἐαυτῶν παρορμήμηνοι μῆνοι, εἰς τε δ'
 παρὰ βασιλέως ὄνουν, καὶ εἰς τὴν παρὰ δ'
 γένος ὀπισθοφύλῃ, ἐφίοντο ὅτι πρὶν ἐπ' ἐκείνῳ·
 ὁ μὲν τοῖγε βασιλὴς ἐχάτιον παρὰ φρόνησιν
 ἡγησάμενος, καὶ γ' εἰς ἀπείρας μείζονος λό-
 γον, εἰ καὶ φρόνους ἐκπλούτους, ἐπαγείρει
 μὴ τὰς χεῖρας τὴν πόλιν ὀρεδεύσας ὀλκαδας·
 παρὰ σιωπῇ δὲ καὶ, κατὰς τὴν ἐπακτὴν κύ-
 ναν, ὅταν τὴν πόλιν γασμουλικὴν· ἐφιστᾷ δὲ
 τοῖσι τὸν Βεσπαρίου Ἀλέξιον Ἀλυάτιον. κα-
 κείνος ἅμα τοῖς παρὰ αὐτὸν τὸν Βόασπον ὡς
 εἶχε ἀφ' ἀπερχομένων δὲνὰ ἐποίει παρὰ-
 τῶν· καὶ εἰ μὴ τοῖσι καταγωνίσονται,
 ἴσον ἐπὶ καὶ τὰς τῆς ἀρχῆς στερεῶσαι· σιωπα-
 ξάμενοι τοῖς ἀπορροῦσι οἱ ὅτι τῶν ἡμετέρων, οἱ δὲ καὶ
 ὅτι τῶν αἰμαλῶν παρὰ παξάμενοι, τὴν φρο-
 τηρὴν καποδοῦν ἐδέχοντο· καὶ οἱ μὲν παρὰ-
 πόντες καὶ γε κύκλῳ παρὰ πτωσάμενοι μαχι-
 τῶν ἔργον ἐπλήρου· ἀλλ' ὅτε ἰούουν δ'
 παρὰ πρὶν· ἢ τε γὰρ ἐξελίκεται ὁρμή, καὶ δ'

ἐπὶ μεσηκὺς τῆς νηὸς, ἐκείνοις ἐς ὃ, τι μάλιστα
ἐβόηθη· καὶ μάλιστα τοῖς ἀσισταμένοις ἡ
αὐτοῦ. καὶ οἱ μὲν ἐπείχον ὀρμηγεῖς ἐφέζεσθαι·
οἱ δὲ ὅτι τῆς νηὸς κατημύουσαν ὡς μηδὲν ἀνυ-
σώντων· συχρῶν γὰρ οἱ τευρόντων τοὺς φώστας,
καὶ πολυποὺς ποιοῦντων, ὅτε γάρ ἀντίκα τῷ
πνέματι, ἔπεσε χάρις μεῖζον, ἢ ὥς
ὅτι καὶ πῶς τοῖς κατὰ τὴν ἐμποδίζουσιν, καὶ
κατ' ὀλίγον δὲ ὁλοκαίνουσαν διεφύλακτον τοὺς
ἐπιτημένους κύκλῳ, πολλοὺς πρὸς ὀλίγους
ὄντας· ὁ δὲ βασιλεὺς ἔξω πρὸς καὶ δὴ μένος,
ἔσφυζε τὰς ὀρμας, ἐνορῶν τὰς ἀποφυγὰς· ἔ-
συχον ἐπεμπεν ἄλλοις· καὶ ἐπεταρρύνει κε-
λεύων καὶ πρὸς ἀπειλούμενος. αἱ αὐτοῦ δὲ
ἡσυχία ἀνέκοντο· καὶ τῶν ἀπευδόντων τὰς χεῖρας
τὰς οὐκ εἶχε τῷ πνεύματι ἢ ναὺς ἀπεδίδορα-
σκον· ὡς γὰρ ἐκείνοι μὲν ἐν ἀπορίας ἡσυχίᾳ, ὁ
βασιλεὺς δὲ ἐν ἀθυμίᾳ δεινῇ, χλεύων ὅ-
τε πρὸς οἰόμενος, καὶ ἀντιχεῖς γήωτα, εἰ-
σάγει ἵνα τῶν ἀμφοῖν αὐτὸν βαλὼν δοκῇ σὺν
συννοσίᾳ· ἢ δὲ ἡ, χρησαμένοις τῷ κα-
τεργάνων τῇ σφραγίδι καὶ μεγίστῃ· τῶν ἄλλων

οὐσὶ ὅτι βίωαι πρὸς αὐτάρχεις πολεμῶν
καὶ ὅπως ἐπεμβάλλοντες πρὸς ἐκείνης φάσω-
νας τὰ προσαρράσσοντι πνεύματι ὡς πρῶ-
τως μετέχοντες τοὺς τε ὡς ὀργυωμένους ὅτι-
τειχίσαι, ὥστε καὶ ἀπνοῇ· καὶ ὅτω τῆς ὀρμῆς
καθυφθόσθαι ἐπὶ ἐκείνῳ ὀρμῇ τοὺς ὅτι
θατέρας ὄντας· τὸ πορρωτὶ βυλδύθην ἄμα δὲ
λόγῳ, ὃ ἔργον ἠυόετο· καὶ δὴ τὴν ταχίστην
ἐμβάλλοντες ἐκ πρυμνῆς γίνονται τῆς καταρ-
μῆς· ἔτυχε γὰρ καὶ ἡ ναὺς ἐλθεῖν, καὶ εὐχερῆς ἠὲ
μετενεχθῆναι πρὸς τὰ πρὸς τοὺς μύθους· κα-
κείνης πεσοῦσης πρὸς αὐτὴν, αἱ τῆς δουτέρας
πνοαὶ ἐμπλήσσι τῇ πρῶτῃ· καὶ ὃ πολὺ
φύσημα τῇ φασάνῳ τῆς πολέμιας εἰς ὁ-
λίγον παρῆναι αὐτήκα, ἀκίνητον πλὴν ναυῶ
ἀνδράζετο· ἐμπιπῆσθαι τοιγάρτοις ἀμφοῖν
ἐκ θατέρας ἐκδοθέντες εἰς ἐκείνῳ, ὃ τῇ
κατάθεν προσδοκῆσθαι, μεγίστης πρὸς τοὺς
μίας ἐβαλόν· καὶ ὅπως ἐπὶ αὐτοῖς ἄλλοι· καὶ
ἐπὶ ἐκείνοις ἔπερι ἐπεμβαίνοντες, τὸ βασι-
λέως πρὸς ἀρρίωντος, ἐξῶθεν κρατερῶς μά-
χη αἰετοῖσι πλὴν ναυῶ· ὃ τὸ πλὴν μὲν πρὸς

τὰ βασιλικῶν νεωρεΐσιν κατέξαντες· αὐ-
 τοὺς δὲ ἱεῖς ἀξίως δίκης ὑποβαλόντες ἐπι-
 μώρυν· πολλοὺς δὲ ἐκείνων ἐπὶ οὐφθαλ-
 μοις δξώρυτον· τοῖς περὶ τυχοῖσι πασά-
 λαις· ἀντίποινα τῆς περὶ τὸν βασιλέα φρι-
 φρησίως· περὶ οὐκ ἔστιν ἔμπίπτει καὶ
 ἄλλοτε, καὶ τοῖς Γενναίοις περὶ τρυφῆς ἔ-
 κλημα· ἵκνους γὰρ ἐκείνων ὑπερφανέουσα-
 μὲν περὶ σελῶντι, καὶ εἰπόντος ὡς ἡ πόλις,
 καὶ πάλιν ἔσται τοῖς ἡμετέροις, ζηλώσας ἐκεί-
 νος, βάλλει καὶ ἐκείνης καὶ τὴν οὐφθαλμὸν ἀ-
 χρεῖον τῷ Λατίνῳ· καὶ οὕτως τὰ πλήξαντι
 ὁ ἀφ' ἐμῶν καὶ ἐκείνων ἐκείνων τὸ θάνατος· τῷ-
 το μαθὼν βασιλὸς δὲν ἀέποιε· καὶ τὸν ἴδον
 περὶ σελῶντα οὐκ ἐκείνῃ ζητῶν· ὡς δὲ οὐκ
 ἐδίδου· οὐδὲ γὰρ ὡς οὐκ, θυμὸς αἴρεται
 κατ' ἐκείνων· καὶ τὰ Μουζάλωνι Μαιηλ
 αὐτὴν περὶ πᾶσι τῷ γένος δξασατοῦν ἀ-
 πὸν μηδὲν μὴ γλήσεται· σιωπῇ το πόνῳ ἐν
 ἀκαρεῖ τῷ γραπτικῇ ἔσπον ὡς ἐν τῇ πόλει·
 καὶ ὅσον ἐξώθεν περὶ γένος· καὶ ἅμα φο-
 βερὶ μὲν ἰδεῖν· φοβερώτεροι δὲ ὅτι τῷ

Τὰς ἀπορύτων οἰκίας κυκλῶσι, καὶ πρὸς τὰς
 εἰς ἄρβυλιν ἤσαν, πλὴν ἀπὸ τῆς Βασιλέως ἀνα-
 μύοντες κέλθουσιν· οἱ δὲ τὰς Φοβεῶν ἐκπλα-
 γνύτες, καὶ καθ' ὅσον οἷον τε συσταλέντες ὃ
 ἐμφυτον τῆς θυμῶν, ἀπηνευῶτο πρὸς τὰ
 πρᾶξιόντα, καὶ τῆς καὶ σφᾶς ἰσχύος ἀμεί-
 νοις τῇ ὑποκρίσει καὶ τὰς ἁπεινῶν γήματι
 κατεφαῖνοντο· ἔδῃ πρὸς ἰσχύος ἐπείποντο
 καὶ προσελιπύρουν, τῇ ἰδίῳν τραχύλων ἐκ-
 δήσαντες ἑαυτοῖς, ἐς ὃ, τι καὶ βούλεται ὁ κρα-
 τὴν χρεῖσασθαι, ὁμολογεῖντες ἡτοῖς εἶ) τῆς
 βασιλικῆς ὀξοσίας· καὶ ὃ, τι προστάσσει ἀ-
 πειθεῖν ὑποχρῶνται· μηδ' ἀναφυῖν εἶ)
 σφίσι πλὴν πλὴν ἀπὸ τῆς βασιλέως συμπά-
 ραι· οὕτω ἁπεινωθέντες τὰς φόβῳ πληῆτος
 ἀδρου πρὸς ὃ κελθόντων ἐνεδίδουν.
 καὶ πολλῶν χρεῖσιν τροπμηθέντες πλὴν βα-
 σιλικῶν ὀργῶν μέλιν καταμάλατοι· πολ-
 λῶ τῆς σφῶν κρύψης ἐκείνῳ ἀνισιμωτέ-
 ραν γνωρίσαντες· ἔπειτα μὲν ἐν τούτοις
 τότε τῶν καὶ ὁ ρῆξ Πουλείας Κάρουλος τὸν
 Μαφρὲ καταγωνισάμενος, ἐν ἀκμῇ ἡν τῇ

καθ' αὐτὸν παραγμάτων, καὶ νηῶν πῶς σκο-
 ναῖς πλείσται ἐμεγαλυνέτο, ἑκατονδὸς ὦν
 βασιλεὺς τὰ πλείστα ἐπ' αἰήτης τῇ Βαλδοῦνι-
 σιωδηγμάτων, ὡς ἀντεῖται ὅτι τῇ πόλει
 οἰεσθαι διακοῦσθαι· πῶς σκεύαζε μὲν καὶ τὸ
 ναυτικὸν πλῆθον, ὅσων καὶ σώμασι καὶ ὅπλοις καὶ
 χρήμασι συνεκρότη· οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ
 τον Πάπῳ προπελιπέρῃ, καὶ θερμῶς ἐδέετο,
 ἐφθίαι οἱ τῶν καὶ τῆς πόλεως ἐκστρατείας· ὡς
 καὶ ἄλλως δίχαιον ὃν ζητεῖν τὰ τῶν παίδων
 αὐτῶν, ἐφ' οἷς σφίσι συμφωνοῦσι καὶ ἡ ἐκ-
 κλησία συνεήνε· καὶ συνεργεῖν τὰ μέγιστα
 ἐπιγνήτο· καὶ ὁ μὲν ἐν ταῦτοις ἡμετέροις πολλοὺς
 πῶς σκοδριαζόμενος· ὁ δὲ βασιλεὺς, αἰείσας
 τὰ πρὸς ἐκείνον ἀγαγνύσκων, καὶ τὸ πᾶν
 ἀδελφεία, ὅτι καὶ πλείστας μὲν ταῖς νηυσὶν
 ἐξηρτύετο· πολλὰ δὲ καὶ τὰ καὶ γὰρ περικαῶ
 ἀπὸ Βρεντησίου πρῶτον ἀποστολῆς εἰς τὸ τῷ
 Δυρράχειου ὁπίσθον, ἐρήμου ὄντος, ἢ καὶ μελ-
 λοι πῶς ἐκείνους κατεχομένους, εἰς τὸ δυνάκτι-
 ἀδελφεία χρησόμενος ὡς ἐλέγετο διωατὸς ἡμε-
 τῶν ἀντεῖται διπλὸν ὡς ἐνόμει τὸ γράμματα,

ἄλλως ἔγω πλὴν παρὰς ἐκείνον μάλιστα με-
 ταχειρίσασθαι· ἔδῃ πολλάκις μὲν σὺν ἰδίοις
 πέμπτον παρὰ τὸν Πάππον· οὐ γὰρ ἐδυνάτο,
 ἐκείνῳ καὶ θύρας ἀπορτύνεσθαι, ἄλλως δὲ
 γραμματφόροις κρυφῆδόν, καὶ δὴ καὶ Ἰταλῶν
 ἐπιδοξοῖς ὅσοις ἦδὲ φιλεῖν ἔβουλοτο, καὶ τῆς ἐκείνων
 συμμορίας γινώσκουσιν· ἔστι δὲ εἴητε καὶ
 ἐς φρεσίους αὐτοὶ λέγουσιν, ἀδελφοὺς δὴται,
 ὑποχόμενος καὶ θωπεύων πολὺς ἡμεῶν δυω-
 πῶν τὸν Ρώμης ἀρχιερέα καὶ καταπεινώμε-
 νος, μὴ ἐφείναι Καρδύλωτα καὶ νοῦν παρὰ τ-
 τειν· μηδὲ συγχωρεῖν Χριστιανοῖς ἐπὶ Χριστι-
 νοῖς στρατεύεσθαι. εἴ) γὰρ καὶ Ρωμαῖοι, οὓς
 αὐτοὶ Γραικοὶ ὀνομάζουσιν, τῷ αὐτῷ Χριστῷ
 καὶ τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας τοῖς Ἰταλοῖς· ἔχον δὲ
 ἔαυτον τῶν πατέρων πνευματικόν, ἔλατ-
 τισθαι ἀρχιερέων ὄντα τὸν παρὰ τὸν ἡδὲ δὲ
 καὶ ὑποχρῆστο οἱ τὰ χρησιότερα· τὰ δὲ ἡμεῶν, ὅ
 μίαν μανδρὰν ἡμέσθαι πλὴν Ἐκκλησίαν τοῦ
 καὶ ἀρδύου ὅ μέσον σκαίδαλον· ἀνόντα ἐ-
 πεισφρησθαι ἐκ παλατιοῦ τῆς ἐκκλησίας·
 μηδὲν γὰρ εἴ) λοιπὸν ἐμποδῶν τῷ ταῦτα γίνε-

αἰται ἀποκαταστάσεως τῆς ἐξουσίᾳς τῆς πό-
 λεως· ταῦτά τε συχνάκις διεμύμνε· καὶ χρυ-
 σὸν πέμπων Καδδυναλίοις· ἐρὸφιν γινώσκοντες ὅτι
 τῷ Χριστῷ μίμησιν· ἔοῖς ἄλλοις ἐπίστευε
 φίλοις, οὐδὲν τὰ τῆς παρὰ τὸν Πάπαν ἰκε-
 τερίας καλῶν· ἔο ὁ Καρδουλος ἐκωλύετο· αὐ-
 τὸς δὲ ἔο πλέον ὁ βασιλεὺς τῶν παρὰ τὸν Εκ-
 κλησίαν εἰρηνώων ἐπιστολῶν, τοὺς μὲν ἐκ-
 θεν ἐρχομένους καὶ μάλλον εἰ τῆς ἐκκλησίας
 ἐκείνης εἶεν, φιλοφρονέως παροσίετο· ὡς καὶ
 ποτὲ τὸν Κροτωνῆς ἐπίσκοπον αἰδρα λόγιον ὄν-
 τα καὶ διγλωσσώτα κατ' ἐπιστήμῳ τῶν
 θείων· ὃν καὶ τῷ πατεριάρχῃ πέμπων, καὶ κυ-
 βερναὶν μὲν καὶ μετῃ μφίαζε παρὰ τὸν ἐλ-
 ληνόκωπρον, ἔο ἐκκλησίαν διδόναι οἱ τῷ λό-
 γῳ τῆς ἐπιδύσεως, ὡς χρῶνται τῆς λαχού-
 σης, ἢ θελὲ τε καὶ ὠχνοῦμαι· καὶ ἐχρῆτο, εἰ μὴ
 γε φωρεταὶς ἐκείνος εἰς δύσνοιαν καὶ τῷ ἡμε-
 τέρων βλάβῳ, ὅτι μὲν κατ' ἐλλήνας ἐπολί-
 αται καὶ πάλιν εἶχε· τῶν δὲ βασιλικῶν δι-
 κρῶν ἀπολωλεκῶς παρὰ τὸν Ποντο-

εὐαγγελίαν ἐξωρίζετο· τέως δὲ οὕτω τῇ Εκκλη-
 σίᾳ οὐκ ἔμποδὸν ἔχον· πολλοὶ ἐκείνῳ συγχω-
 ροῦν οὕτως ἔχον· ἄλλοις δὲ πολλοῖς πλεί-
 οντος φρεσίνος ἐδέχετο· καὶ πρὸς τὴν Εκκλη-
 σίαν ἐπέμπετο ἄρχιερεῖσι καὶ πατριάρχῃ· ἐκ
 τῆς πρὸς σφᾶς αὐτῶν κοινωίας ἐκφαλμοῖς·
 ἐν ταῖς ὅτι τῇ ἀδύτῳ εἰσαγωγῆς τε καὶ
 εἰσεσι· ἐν μεταλήψει τῆς τοῦ ἁγίου, ὃν ἀν-
 ὀδωρὸν λέγουσιν· ἐκ πολλῶν ἄλλων πλὴν
 μεταλήψεως, οὐ γὰρ ἔχοντες τὴν εἰς ἐκεί-
 νων τῇ Εκκλησίᾳ εἰσιῶν κατ' ἐμ-
 ποδὸν τε καὶ πρὸς σφᾶς ὁμοθυμῶν· ἐπέμπε
 δὲ καὶ ἀνδρας ἐκκλησιαστικοὺς πολλοὺς ὁ ἀξιο-
 πορεῖς ἐκ τε Ἑβραίου καὶ ὀφθαλμίων ἔχοντας
 πρὸς τὸν Ρῆγα Φραγκίας, αὐτὰδελφον μὲν
 τοῦ Καρόλου τοῦ ἁγίου ὄντα· τοὺς Ἑβραίους δὲ
 ἡκιστα ἀδελφίζοντα· οἱ δὲ ἡσυχῇ, τε τῆς ἐκ-
 κλησίας Χαρτοφύλαξ ὁ Βέκκος, καὶ ὁ τοῦ
 βασιλικῆς Αρχιεπισκόπου Κλήρου Μητροπολί-
 τος· οἷς δὴ καὶ οὐ ἐκχωροῦν εἰς Βρεντήσιον
 ἀφαιρουμένους, ἐν τῇ χειρὶ τοῦ βασιλέως,
 τὴν μὲν μένει καὶ Αὐλῶντος ὁδὸν ἵπποις χει-

μύροις ὁδὸν κερταίναν· ἐκείθεν δὲ νηὶς ὅπτι-
 βαύτας, καὶ θαλάσσιον τέμνοντας πλω εἰς τὸν
 ῥῆγα, ὅπου πόλ' αὖ εὐρεθείη ἀφ' ἧτων, ποιῆσθαι
 ἀφ' ὧν αἰῶσι· ἡ δὲ οἱ ὅτῃς παρ' ἐσθλῆς σχε-
 πὸς καὶ κείνῳ δώροις καὶ λήροις, ὡς διυνατὸν,
 ἐκμειλίαισθαι, καὶ παρ' ἀσκητῶν εἰρηνικόν,
 ὄντα ταῖς φήμας γραφῆναι καὶ παρὸς τὸν ἀ-
 δελφὸν τὰ εἰχέτα, καὶ τὸ θράσος ἐκμαλᾶν,
 καὶ τὰς ὀρμαὶς ἐκείνῳ αἰετῶν· ῥᾶρον γὰρ ὡς καὶ
 ἵνα οἶέσθαι, παρ' ὅντα ἐκ ῥῆγα τετιμημένον
 ἀρῆται, καὶ ὅτι μεγαλότητι ἐξουσίας ὑμῶ-
 νων· παρὸς ὃ καὶ τοῖς ἔργοις βίβω, τὸν δεύ-
 πτερον, ἐκείνῳ εἰς ῥῆγα τετιμημένον, παρὸς ὃ
 καὶ τῇ ἐξουσίᾳ ἀπόμνητον, καὶ γε σχολιὸν πεί-
 ρη· μηδὲ γὰρ ἀπαθιῶεσθαι ποτε τὸ ὄρθον
 παρὸς τὸ σχολιόν· εἰ δὲ οὖν μὴ ἀποσχ-
 λισθῆναι· ἀλλὰ τὸ σχολιὸν παρὸς τὸ βίβω· καὶ
 ὃ καὶ ἡ παρ' ὁδοῦ τῆς ποιότητος εἴληπται· εἰ
 μὲν οὖν πείθοι· ἀλλ' οὖν ἐν τῇ χάριτι τῷ Παπα-
 ὑφ' ἧν Γραμμοῦ ἀδελφῶν ἐκ αὐτῶν ὄντων, καὶ τῷ
 αὐτῷ ἡξιομύων ὀνόματος, ἐκείνῳ ἐκκλήσθαι
 παρ' ὅντα καὶ τῇ Ρωμῶν τὸ ἀδελφὸς μη-

χρηήματα· ταῦτα τῷ βασιλέως αἰατεμύρου
 τοῖς πρέσβεσι, ὑπὸ μεγάλης θεραπείας
 λαοῦ τε καὶ βασιλικῶν εἰκόνων καὶ ἐκπωμάτων
 ἔβαρείας ἐξόδου, ὡς καὶ φαίνεται μόνον ἐκ-
 πληῖσαι, ἐξήεθ'· εἰς δὲ Αὐλῶνα φθάσαντες καὶ
 νηὸς ὀπιθεαίντες Παχύνω ἄκρα Σικελίας προ-
 σέειρον, μαθηταῖσιν ὄψαν πρὸς Καρχηδόνα, ἧν
 Τυνησιὶν λέγουσιν, ἀπελθόντα τὸν Ρῆγα τοῖς κα-
 λὰ Λιβύῳ Αἰθίοψι πολεμεῖν· καὶ δὴ ἐφ' ἡμέ-
 ραις ἐκείνῃ ναυλοχισάμενοι ἀπ' αὐτοῦ τὴν αἰθίαν
 Τυνησίως ἤλαυνον, ὅσικελικὸν καταμετρῶ-
 μένοι πέλαγος· ἐφ' ᾧ δὲ καὶ ναυαγίῳ χρησά-
 μένοι πρὶ ὀλίγον ἦλθον ἔβυθα θύωσιν ὡς ὁ μὲν
 πολλὰ παθόντες ἀπέβανον, ὧν μὲν Ρηγὶ ἐν
 ᾧ ῥωσὶα ὄντι χαλεπῇ πρὸς πλόντες, τὰ βα-
 σιλικὰ ἐνεχέειζον γράμματα· ὁ δὲ Ρῆξ μὴ
 ἔχων ὅ, τι ἔδρανε, τὸ τοῦ μὲν ῥωσῶν, τὸ τοῦ δὲ καὶ
 πολέμοις ἐναχρλούμενος, αἰήρτα τε πύποις
 τὰ πρῶτα, ἔπειτα πρὸς ὅνοσπονδρεῖα, ἧν οἱ
 δὲ καθ' ἡμέραν θέαμα εἴρων ἐλέεινόν, Αἰα-
 ρίωσιν μεταξὺ καὶ Λατίνων· ἔξω γὰρ θαλάσσης
 ἐπιταφρυσάμενοι Ἰταλοὶ ὀχυρώματι ἐχρῶντο

τῇ τάφρῳ ὅ μετὰ ζυ κατεχοντες • Αἰθίοπες
 δὲ Καρχηδόνοι Φρυγίῳ τε καὶ ὀρμητινείῳ
 χρωμένοι εἶχον μὲν ἐν ἀσφαλὲς καθῆσθαι
 εἶχον δὲ καὶ, ὅπῃ πρῆίκει, θάρρουν ὁρμαῖ·
 καὶ στωεχῶς καθ' ἡμέραν διεπολέμουν πρὸς
 ἀλλήλους • ὥς πλείστοις ἀμφοτέρωθεν πίπτον·
 ἐπέκειτο δὲ καὶ λαίμας ἰχυρὸς • ἐθισκον δὲ
 ἐπ' αὐτοῖσι, καὶ ὁ θάπτεον ὅσον ὡς • πυρὰ δὲ
 νεκρῶν οὐ καίοντο κατατεθνηώτων • ἡ τάφος
 δὲ ἐκείνη ὄρεα τε καὶ βασιλῆα οὐσα οὐκ ἔσθον·
 τὰς ἐτήρει, ὑποτακτοὺς καὶ θανόντας ἐδέχετο • καὶ
 οὕτω πλείστοις, ὥστε καὶ αἰαχματῶσθαι καὶ
 μέρη κινδυνεύειν ἀγχωμαλὺσθαι· ἱρμὴ δὲ
 ἐκείνοις αἰεζῆ, ὥς ὑπὸ φρατῶν κινδυνεύουσι
 τότε καὶ ὁ Ρῆξ ἐπεὶ χεῖρον εἶχε, καὶ οἱ τὰ τῆς σω-
 τηρίας ἀπέγνωτο, ὅσον ὡς χρηματίσας ἐκεί-
 νοις, ὅ δὲ δίδας ῥοπήν πρὸς εἰρηνίῳ ἔχων • καὶ
 γὰρ εἰ πρὸς αὐτὸν καὶ συκροτήσων διώταμιν,
 ἐκείθεν αἰαμυρόντας ἡσυχάζον· ἐπεὶ δὲ
 ἐπέση οἱ ὁ χρεὼν, καὶ ἦδη ὁ Ρῆξ ἐτελεύτα, οἱ
 μὲν ἀμφοτέρωθεν διθυὺς ἐροκθυσάμενοι τὸν νε-
 κρὸν ἐκείνου ὥς ἐν πληροφροῖα ὠκειωμένοι

θεῶ, μύρις ἀγείφοντες, καὶ βράσματα λεβή-
των ἀνέφοντες, τιμίσις χηλοῖς ἐναπεπίθουσι
τὰ λείψανα, ὡς τῇ πατρίδι θύσανα χυμίσον-
τες· οἱ δὲ γε παρὲς τῆς κενῆς, ὃ λέγεται, τῇ
ὑπερμενύων ὑπερέτρεφον ταῖς χέρσιν· ἀλλ'
ὁ βασιλεὺς ἐκ ἠφίει παρομηχανῶσθαι,
ἀμφοτέρων τῇ ἐκ τῆς Ρηγῆς· ἀλλὰ πολλοῖς ἐ-
τέροις μεθ' αὐτοῦ παρὲς Πάππον, ἢ γὰρ τῷ
Καρούλου ἐπίθεσις ἐπειθε, τὰ τῷ σκοποῦ ἔλα-
νόφιν ἐξ ἀπὸρτος ἐπειράτο· οὐ μὲν δὲ ἐ τῇ
εἰς παρὰ σκυλὰς κατεργάσθαι μηδὲν εἶχε ἐ
ἀμφοτέρων· ὡς ἐκείθεν μόνον παροδοκῆν ἀπο-
χερῶντας ἡνέσθαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὡς εἶχε
πρὸς σκυλὰς εἰσαγαγὼν ῥῶν ἐξώθεν σῖτον,
ὥς πυργεῖς πληρῶσαι τὰς πληῆς, τὸν λοιπὸν
τοῖς πολίταις πρὸς εἰς φυλακῶν· ὡς κατὰ
καρὸν αὐτοῖς ἀντὶ πρὸς ἐξοισι· ὅπλα τε μυρία
ἐ οἷσις, καὶ ὄργανα περὶ βόλας, ὀπλοτέχνης
ἐ μηχανικῆς ὅ ἱκανὸν πρὸς ἔχων, ἠτοίμαζε, καὶ
ὅ ναυτικὸν ἐξήρτυεν ἀπὸρ· καὶ χοίρων ὅλας
ἀγέλας καὶ αὐτοῖς ἐπεμερίζε τοῖς πολίταις,
ἀνὰ δέκα καὶ πλέον, ἢ καὶ ἑλλῆσπον ἐκάτω διδοῖς·

τῇ τὰ Φρω ὅ μεταξὺ κατεχοντες · Αἰθίοπ
 δὲ Καρχηδόνι Φρυγίᾳ τε καὶ ὀρμητικῇ
 χερσὶν εἶχον μὲν ἐν ἀσφαλῆ καθεῖσθαι
 εἶχον δὲ καὶ, ὅπῃ πῦρ εἴκει, θάρρουν τὴν ὀρμητικὴν
 καὶ σιωπῶν κατὰ ἡμέραν διεπολέμουν περὶ
 ἀλλήλους · ὥς πλείστοις ἀμφοτέρωθεν πίπτον
 ἐπέκειτο δὲ καὶ λαιμὸς ἰχυρὸς · ἔδνησκον
 ἐπαυνότεροι, καὶ ὁ θάπτων ἐκλυῖν · πυρὰ
 νεκρῶν οὐ χεῖροντο κατὰ τεθνηώτων · ἡ τὰ Φ
 δὲ ἐκείνη ὄρῃα τε καὶ βαθεῖα οὐσα οὐκ ἐξ
 ἔτηρσι, τούτοις καὶ θανόντας ἐδέχετο · καὶ
 οὕτω πλείστοις, ὥστε καὶ αἰαχματῶσαι καὶ
 μέρη κινδυνύειν ἀγχωμαλὺσθαι · ὀρμητικῇ
 ἐκείνοις αἰέζει, ὥς ὑπὸ στρατῷ κινδυνύειν
 τότε καὶ ὁ Ρῆξ ἐπεὶ χεῖρον εἶχε, καὶ οἱ τὰ τῆς σ
 τηρίας ἀπέγνωτο, ὅσον ἡ χρηματίσας ἐκ
 νοις, ὅ δειξας ῥοπήν πρὸς εἰρηνίῳ ἔχων
 γὰρ εἰ πωλεῖται καὶ συκροτήσων διώαμι
 ἐκέλθουν ἀναμνηνόντας ἡσυχάζειν · ἐπεὶ
 ἐπέσηοι ὁ χρεῶν, καὶ ἡδὲ ὁ Ρῆξ ἐτελεύτα
 μὲν ἀμφοτέρωθεν δόθους ἐνοκδυασάμενοι τὸν
 κερὸν ἐκείνου ὥς ἐν πληροφροῖα ὡκείωμι

θεῶ, μύροις ἀγείφοντες, καὶ βράσμασι λεβή-
των ἀνέφοντες, πημίοις χηλοῖς ἐναπετίθουσι
τὰ λείψανα, ὡς τῇ πατρίδι θύσανα χερμίσον-
τες· οἱ δὲ γε ὡρέσθης κεναῖς, ὃ λέγεται, τῇ
ὑπερμηδύνῳ ὑπερέστρεφον ταῖς χερσίν· ἄλλ'
ὁ βασιλεὺς οὐκ ἠφίετο παροσμηνχόμεσθαι,
ἀμφοτέρων τῇ ἐκ τῆς Ρηγῆς· ἄλλὰ πολλοῖς ἐ-
τέροις μεθ' αὐτοῦσι πρὸς Πάππῳ, ἢ γὰρ τῆς
Καρούλου ἐπίθεσις ἐπειθε, τὰ τῆς σκοποῦ δ' ἔλα-
νόφ' ἐξ ἀπὸρτος ἐπειράτο· οὐ μὲν δὲ τῆς
εἰς παρ' αὐτοῦ κατεργάσθαι μνησθῆναι εἶχε
ἀμφοτέρω· ὡς ἐκείθεν μόνον παροσδοκῆναι ἀπο-
χερῶντας θύσεσθαι· ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ὡς εἶχε
πρὸς αὐτὸν εἰσαγαγὼν γούρ' ἐξώθεν σῖτον,
ὥστε πύργους πληρῶσαι τὰς πλήρῃ, πὺν λοιπὸν
τοῖς πολίταις πρὸς αὐτὸν εἰς φυλακὴν· ὡς καπα-
χερῶν αὐτῆς ἀντιπρὸς ἐξοισι· ὅπλα τε μυρία
καὶ οἶσις, καὶ ὄργανα περὶ βόλῃς, ὁπλοτέχναις
καὶ μηχανικοῖς ὅτι ἱκανὸν πρὸς αὐτὸν, ἡτοίμαζε, καὶ
ὅτι ναυτικὸν ἐξήρτυεν ἀπὸρ· καὶ χοίρων ὅλας
ἀγέλας καὶ αὐτοῖς ἐπεμερίζε τοῖς πολίταις,
ἀνὰ δέκα καὶ πλείον, ἢ καὶ ἐλάττω ἐκάστῳ διδοῖς.

ὥτε σφάτῃ, καὶ αὐτοὶ ἀποκερδαίνοντες πα-
 ρισία, καὶ θάλειαν τὰ κρινῶ φυλάττειν.
 οἰκιστοὶ δ' ὅππῃσας πλείονας καὶ ὅππῃσας,
 ἐδιδύμου δ' οὐκ ἔστι τῆς πόλεως δ' ὅρος θά-
 λασσαν· δὲ γὰρ ὅρος πρὸς γῆν διδύλωτο
 πάλῃ, ἔστι γὰρ πάλῃ δὲ μάχιστον ὅσον ἀπο-
 χρεῖντα ἑαυτῇ πᾶσι πολεμῶν ὥστε,
 εἰς αὐτῆς διέπατε· ὡς εἰς καὶ εἰς εἰσαληστο-
 μύους, ἀμ' ὅπλοις δὲ διαπορήμασι πέμπων
 τε ἑαυτῇ, τῇ καὶ ἀντιπῶν κατωχέου καὶ
 νήσοις· τοὺς δ' ἀνέτελλε· καὶ δὲ ἐν Βλαχέρ-
 ναις νεώρειον ἔσται ἀποδεχόμενος· ὡς καὶ ὁ
 ὅσον πᾶσι ναυσὶ ὅρος τῆς τῇ ἐχ-
 θρῶν πρὸς μάχην, δὲ δὲ καὶ ὁ ὅσον δυ-
 οὐκ ἐστὶν ὡς ἀντιπῶν ἰσχυρῶς μάχης,
 τοιοῦτον ὅσον καὶ τῇ παλαιῇ νεαίῳ πορ-
 σήζετο· λέγω δὲ παλαιὸν ὅσον ὅσον καὶ
 ὁ ὅσον Λατῖνοι ἐχρεῖντο, τὰ ὅρος τῇ μνη-
 τῇ ὁ ὅσον Χρυσῶν· ἀλλὰ δὲ ὁ ὅρος τῇ πύλῃ
 τῇ νεαίῳ ἐκείνῃ ἀνομασμένη, ὡς πᾶσι
 τῇ καὶ θάλασσαν κέρματος λιμνῆος ὄντος, καὶ
 τ' αὐτὸ τῇς Ρωμῆων ναυσὶν, ὅσον καὶ τῇς τῇ
 ἐχρεῖν

ἐθρῶν διδόντος· ἀλλ' εἰδὼς δὲ καὶ ἰώπου γινο-
 μνῆας μάχεσθαι ὅσον θαρρῶν γεώτερον μὲν ἀν-
 δράσιν, ἀσφαλέτερον δὲ περὶ ἡμᾶσι δὲ περὶ
 τὸν βλαβήκατον ποσκελον ἀντικυδομεῖν ἤθελεν·
 ἐμβαδύνει δὲ πλὴν ἐν τῷ θαλάσῳ πρὸς γυ-
 ρὸν χυτὸν ἐμβαλόντα· ἐποικυδομήσας τε καὶ
 ἐγγὺς ταῖς ναυσὶν ἀποχερῶντα· πύλας δὲ ὅτι
 θεῖναι θρασύτας ἐκ σιδήρου τῇ ἐν ταῖς πέτραις
 εἰσθήμῃ ἐξώθεν· ὡς δ' αἶμα μὲν ἀσφαλῶς
 ἔχον τὸν στόλον· αἶμα δὲ καὶ ταῖς τῶν ἐθρῶν
 αἰαγρῶν, μὴ γὰρ εἶ) ἀλλὰ δὲ ῥοαδὲς τῆς
 θαλάσσης ἴσαται, κατόπιν ἐμπίπτειν τὰς
 ἡμετέρας· ἡσφαλίζετο δὲ καὶ τοὺς ὅτι τῆς
 τῶν Γενουίταις· ὡς μὴ στυγεπιδῶνται, γέρ-
 ροντες τὰς σπονδὰς· οὐ μὲν δὲ ἀλλὰ καὶ ἄλ-
 λως φυλάττειν πλὴν περὶ τοὺς πλυσσομύτους
 κρηωνίαν· καὶ ἀπὸ γοῦν τῶν περὶ ἐκείνους
 πολέμου ἀλλὰ δὲ ἄλλως, ἄλλως δὲ ἐπερ-
 σσα ἐἰδότες ἐπείκει· λιστοὺς εἶπεν δὲ τις ἐ-
 κείνων ταῖς δι' ἀνδρείας· καὶ ταῦτα περὶ τῶν
 κατασκαυζόμενος, περὶ τῆς αὐτῆς συχρᾶς
 ἐπιτέλλειν ὅτι ἀπώκειν τὸν Πάππυ

ἀφ' ἑταλίας· ἔ μάλ' οἱ ὅτι καὶ σινοχῶς
 οἱ Πάπαι ἀπηλλάττοντο τῷ θανάτῳ· καὶ ὅ
 τῳ παρ' ἐσθλῶν κεφάλαιοι, ἢ τῷ Ἐκκλησιᾷ
 εἰωσις, καὶ τῷ παλαιῷ Ὁραδάλου ἀνὰ ἄλλοις
 συσκέλειων γὰρ ὅτι τῷ Δοίκα Ἰωάννου σινο-
 διῶς γεγενηὸς παρ' αὐτῶν τῷ ἀποπέλῃ ἐκεί-
 νῳ, καὶ συμμαχεῖν τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἀπο-
 γέσθαι· ὡς εἰποῖμεν τῷ ἡμετέρων οἰκτῶν
 ἐκείνῳ, καὶ μνημονεύειν τῷ Πάπῳ Ἰωάννῳ
 ὑποχουμένου· ἔ ἀπεπέλονται, ὅτε Σάρδεων
 Ἀνδρόνικος· ὁ Κυζίκου Γεώργιος· ἔ παχ' ἀπὸ
 γεγενηὸς, εἰ ἐκείνοι κατεδέχοντο· συσκέλειων
 οὖν ἐκείνους πρὸς τῷτο, καὶ ἀνὰ ἑκατέρωθεν
 δέοικον ὅτι νῦν, ἢ ὅτι πρὸς τῷτο, ὅσῳ τότε μὲν
 παρ' ἐσθλῶν ἐπείγοντο ὅτι μὴ παρ' αὐτοῖς ὄν·
 νῦν δὲ ἀποβέβηκε τὰ ἐν χερσὶ κινδυνούοις,
 τὰ αὐτὰ παρ' οὐτε καὶ οὕτω τοῖς παλαι·
 μηδὲ γὰρ ἄλλως ἔχον πείθειν τὸν Πάπῳ
 ὑπομαχεῖν τῷ Γεωργίῳ, εἰ μὴ τῷτα λέ-
 γει καὶ παρ' αὐτοῖς· παρ' οἷς γὰρ ὅτι σκαίδα-
 λον, καὶ ὅτι, λαλῶντες Ἀγαθῶν εἰς τῷ Γεωργίῳ
 παρ' ἐκείνοις μάλιστα ἤρετο· τῷτ' ἄρα καὶ ὡ-

κυνόμει, ἀλλὰ μὴ τῶν ποιούντων εἰρήνην ἀπο-
δῶν, ὃ σκανδαλον λυέσθαι· ἀλλὰ δὲ τις τῶ
σκανδαλοῦ λυσεως, ἐπιλαβῆναι τὰς Καρ-
λω τὸν σὺλον· ἀλλὰ τῶ πάλιν ἀσφαλῶς τοῖς
Ρωμαίοις ἔχῃ, καὶ μὴ ῥῆς καὶ παρὰ τείτης μό-
νης ἰδόντας πλὴν πατεῖδα, καὶ δι' ἑκράς ἐπα-
ισωθέντας, πάλιν ἀφέντας ἐπὶ δουρα καμπέειν
παρὰ τὰ καὶ ἄλλως ἐξῆφθαι τοῖς πλείστοις
κίνδυνον. ταῦτα ἀθανοσύμῳ πολὺς ἰὼ, καὶ
Πατεῖαρχῳ πείθων καὶ σκυόδον. οἱ δὲ ἀφω-
σιωμήτως ἔτω καὶ ἐπιπολαίως ἀκρούοντες, πλε-
ρῶν τὰ τῶ λόγου τὰ ὅτι κινωμένοις ἐσκέσθαι
οὐ γὰρ ἰὼ αὐτοῖς ἀδίσταται ὃ παρῶτον καὶ ἀπο-
λέγῃν γῆσον· ἀλλὰ μὴ εἶναι καὶ αὐτοῖς ἐν τῇ
κυρία πλὴν Εκκλησίαν ἡγούμενοι· καθὼς καὶ
ἄρχῃθεν εἶχε· καὶ μὴ παρὰ καπῆλων κιν-
δυνάειν κρίνεσθαι ἔ βασιλεύων. παρῶτον μὴ
εἶναι εἶχον οὕτως ἐν ἀκαρεῖ τελεσθῆναι ὃ
παρὰ τῶ βασιλέως κινούμενον· ἄλλως καὶ
πολλάκις κινήσῃτων βασιλέων ἄλλων τὰ
παρὰ πούτων αἰακωπῆσῃν αἰπῶν ἐκωλύε-
το ἔτω γῆρεσθαι καὶ τότε. δευτέρον δὲ ὡς εἰ ἔ

398 Γεωργίῳ τῷ Παχυμ. Ἱστορία.

μὴ γήροιτο, μὴ αὖ οὕτως ἐρθῆναι μέγα ὅ
καθ' ἡμαῖς (γὰρ δαλόν· ἐν τοῦτοις μὲν οὖν τὰ
ἐκείνων ἡσδμ· καὶ φρεσίσις μ', καὶ λοιποῖς
Ἰθαλοῖς ἀγαπητικῶς παρσεφέροντο· καὶ ὅσον
ὡς ὅτι Χριστιανούς, οὐ δίδασκον· ὅτι δὲ τῶν
πλέονι ὅδ' ἐγνωσμέχων, μαμάχουτοί
ἔινες ὄντες, ἢ ἂν εἴποιμι; διαμαθήτας τῇ
παρσπομύων ἔχοντες· ἐδὲ γὰρ ἐρχῆται ἐπέ-
χην καὶ αἰπασομὴ μὴ καταδεχομύους, καὶ ὅ,τι
γήροιτο, εἴτ' τῇ ἀπηγερδομύων ἐνόμιζον ὅ
τι λούμυον· ἀλλ' ἐκείνοι τὴν Ἐκκλησίαν ἔχον
ἀν' ἀσφαλῶς οἱ μύοι ὡς παρσείρηται, καὶ ὅτι
καὶ παρσεξοινομιθεῖ συμφέρον ἡσύχαζον· καὶ
κινουμύων τῶν βασιλέως τῇ τοιούτῳ, ἐπὶ
πολὺ γὰρ ἐτείθετο ὅ παρσείμυον, κατημέ-
λου, καὶ ὡς ὁδοῖν ἐνόμιζον.

CVM VACVÆ ALIQVOT
 Paginæ superessent , visum est è
 Morellianis excerptis hæc adtexe-
 re , quibus fallò Georgij nomen
 inscriptum est : cùm sint Theo-
 phanis.

ΕΚ ΤΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
 Μοναχοῦ Συγκέλλου Χρονογράφου.

Περὶ τῆς Βασιλείας Ηρακλείδ.

ΕΤΑ δὲ Φωκῶν ἐβασί-
 λουσιν Ηράκλειος, ἔτη λ'.
 οἱ Σέργιοι ὁ Πατριάρχης
 εἰπάς, καὶ ἡ σύγκλητος μετ'
 πόμπῃς τῷ λαοῦ ἀνηγέ-
 ρουσιν βασιλέα ἐν τῇ με-
 γάλῃ Εκκλησίᾳ· ἀπὸ δὲ τῆς Εκκλησίας αὐ-
 τοὶ πῶς λαλοῦντες, βίφημοῦντες, κροτουῦ-

τες, δοξάζοντες, εἰς τὴν βασιλῆα εἰσηγάγον·
 συνώψατε καὶ συνδυάσει πλέοι Κεῖσπος
 ὁ ἑπὶ ἄρχος καὶ γαμβρὸς τῷ Φωκῇ. μὲν δὲ ὑπὸ
 χρόνον στρατηγὸν αὐτὸν ποιήσας Καππαδοκίας
 ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλεν· ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἀπελθὼν
 ἐλσιδὼρ ἐστὶν Ἡρακλῆον, καὶ ἀνταρσίαν ἐμελέτα
 κατ' αὐτὸν· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐν Κωνσταντίνου
 πόλει ἡρόδοτος, τὰ κατ' αὐτὸν γεγραμμένα
 κρατῶν ὅτι χρεῖται, καὶ κρούσας ἐν τῇ κε-
 φαλῇ αὐτὸν, ἔφη πρὸς αὐτὸν ὅτι τῆς συλ-
 κήτης ὁ βασιλεὺς γαμβρὸν οὐκ ἐποίησας
 Ταλαίπωρε, καὶ πῶς αὖ φίλον ποιήσας· εἶτα
 Κλημενὸν αὐτὸν κατήστας, ἐν τῇ μονῇ τῇ Χώ-
 ρας παρέωρειν, ἐν ᾗ μετ' ὀλίγον ὁ παῖς τῷ
 βίῳ ἐδέξατο. Μετὰ δὲ ταῦτα Χοσρόης ἀπο-
 στείλας καὶ Ρωμαίων ἡγεμόνα Σαίτον καλού-
 μενον μὲν πολλῆς δυνάμεως, πᾶσαν πλὴν
 ἀνατολίαν ἡφάνισεν· ἐλθὼν δὲ ἐν Κωνσταντίνῳ
 πόλει, ἰκανὸν χρόνον ἐν Κόγχηδονι ἐκάθη-
 σιν. ὅς τὸν Ἡρακλῆον μὲν ἀποκρίσεως εἰ-
 ρηνικῶς παρεχόμενος, τὰ πρὸς ἀγά-
 πην ὁμίλησεν· τοῖς δὲ ἀπατηλοῖς αὐτὸν καὶ

δολίοις λόγμοις πιεύσας ὁ βασιλὲς, ἐκπέμ-
πει πρὸς αὐτὸν πρέσβεις εἰρῶνς μεγᾶνας ὁ-
οὺς πρῶτα λαβὼν Σαῖτος ἐκ Χολκηδόνος, καὶ
πρὸ Ρωμῆκῶν ἀρχῶν διελθὼν ἀτίμους
ἅμα ἔδεσμῶς ἀπήγαγεν· ὁ δὲ χρυσῆς τῷ
μὲν Σαῖτον ὡς τὸν Ηρακλῆον ἰδοῖτα καὶ μὴ
συλλαβόντα, ἀποδείξει ἐκέλευσε· τοῖς δὲ
πρεσβεύταις, ἐν φρεσὶς ἔμεγιστος κακου-
χίας κατεδίκησε. πρὸς ὧν ἀθυμία πολλὴ ἔ-
θλίψις εἶχε πρὸ πόλιν καὶ τὸν βασιλέα· ἐχλύε-
το δὲ καὶ λιμὸς ἰσχυρὸς μέγας, καὶ θανατικόν·
καὶ ὁ ἥλιος ἡμαυρώθη, καὶ ἔβρεξε κύνιν. Τότε
καὶ Ἀβαραὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἦλθον εἰρῶνίῳ
αἰτούμενοι δῆται, οὓς δόξα μένος, ἔπει-
κισον πρὸς πρὸ Ηρακλῆας ποιησάμενος, τοὺς
Ἀποκραιεῖους ἀνέπαυσεν. οἱ δὲ οὗ κακὸν ἐν
ταῖς καρδίαις ἔχοντες, τοῖς ὁμοφύλοις ἐδήλω-
σαν, τάχιστα φθάσατε, ἰδοὺ γὰρ ὁ βασιλὲς καὶ
ὁ πλοῦτος αὐτὸς περὶ ἡμῖν ἐστὶ. τῷ δὲ μηδὲ
ὅλον ἀμνηστέων τὸν τόπον κατέλαβον· τότε
τῇ περὶ μνητεία τῷ θεοῦ φιλανδρόπου τῷ
σώζοντος τοὺς βίβητες τῇ καρδίᾳ, μόλις εἰς τὸ

Βυζάντιον ἀφ' ἧς αὐτοὶ ἀποκαθίσταται ὁ
 βασιλεὺς οἱ δ' ἐπὶ τῷ πόντῳ διώξαντες ἕως τῷ πολ-
 λῷ, καὶ μὴ φθασότες, πᾶσιν πλὴν ἑσπαι-
 ρεσίαν αὐτῶν εἰληφότες, ἐπὶ τὰ Θρακῶα μέρη
 διώξαντες, ἡχμαλώτευσαν δύορας τε καὶ
 γυναικας, ὅς καὶ ἀπέστρεψαν εἰς τοὺς τόπους
 αὐτῶν. ἀπέστρεψε δ' ὁ βασιλεὺς Ηρακλῆσιος
 παρέσθης πρὸς Χοσρόην αἰτούμενος εἰρήνην.
 ὁ δὲ τούτοις ἀπεπέμφατο εἰρηκῶς, εἰ δ' ἐξη-
 σται ὁ βασιλεὺς ὑμῶν τὸν ἐστυρωμένον, καὶ
 παροσχυσήσῃ τὰς ἡλίας, ποιῶν εἰρήνην· εἶτα
 πάλιν Χοσρόης ὁ δυσσεβὴς ἀποστείλας ἑτέρον
 ἄρχοντα καὶ τῷ Ῥωμαίων ὀνόματι Σαρδαραν
 μὲν πλείστης δυνάμεως, καὶ πᾶσιν ἐρημιάσας
 πλὴν Ἀνατολίαν, καὶ πλὴν Ἰερυσταλήμ, δευράλω-
 τον λαβὼν ἐλαφυραγώγησεν αὐτὴν πᾶσιν.
 οὐ μὲν δὲ δὴ καὶ πολλὴν ἀπὸν θροπίαν ἐ-
 δύαίρεσιν ποιησάμενος, ἐπὶ τὸν ἅγιον ἐπὶ ἡμῶν
 πύρρον ἐπὶ τὰς πατεῖαρχη Ζαχρεία λα-
 βὼν, ἐλθὼν ἀπὸν ἑξ Ἰερυσταλήμ αἰχμα-
 λωτεύσας, καὶ εἰς Περσίδα πέμφας, ἦλθε πρὸς
 πλὴν Ἀσίαν, καὶ πλὴν Ἰνῶ τῷ Ῥωμαίων. ὁ δὲ γε

Βασιλεὺς Ηρόκλητος πλὴν αἰγίου ἐορτῇ τῇ
Πάχα τελέσας, καὶ Περσίδος ἡβοῦλετο χωρῇ-
σαι· χρημάτων τῇ εὐαγῶν οἴκων, καὶ σκεύη
τῇ Εκκλησιαστικῇ λαβὼν ἐχάραξε νομί-
σματ' αὐτῇ μιλιάρησια. ὅστις βουλόμενος ἀπο-
κινήσαι τὰδε πρὸς τὸν Πατριάρχῳ ἔφη. εἰς
χείρας τῆς θεομήτορος ἀφήμι πλὴν πόλιν
αὐτῇ, καὶ τὸν υἱόν μου· ἔειπλθὼν εἰς πλὴν
Εκκλησίαν, μέλανα ὑποδήματα περιβου-
λόμενος ἤνυξεν. οὐκ ἰδὼν Γεώργιος ὁ Πισιδῆς
μὲν τῆς θιαύτης ταπεινώσεως ἔφη. ὦ βα-
σιλεῦ,

Μυεμβαφὲς πέδιλον εἰλήσας ποδὸς,

Βάψοις ἐρυθρὸν Περσικῷ ἔξ αἱμῶν.

Λαβὼν οὕτω πλὴν θεανδρικῶν μὲν χεῖρας ἀ-
χρηστοποιήτων μερβῶν, καὶ Περσῶν ἐσφάττει·
ἔδῃ πληθὺς Τερκεῶν ἄρας ἐξώρμησε κατὰ
Περσῶν ἐν δυνάμει βαρεῖα σφόδρα, ἀλλὰ
τῷ Εὐξείνου πόντῳ· οἱ δὲ Ἀβάροι τὰς ἀσπονδάς
ἀλλοτρίους, ἀπὸ Ηρόκλητος δώρεος πρὸς
αὐτοὺς ἐβεβαίωσεν, ἐκίνησαν, καὶ τὰς τῆς
Βυζαντίας παραπελάζουσιν· ἀλλὰ δὲ πόρτα

ἐπεπύεσθον τὰ περάεσσα, καὶ ὡς περ ἀναμε-
 ριστάμενοι, Πέρται μὲν τὰ τῆς Ασιάτιδος γῆς
 κατεδήσιον, Ἀβάραι δὲ τὸν ὅτι Θράκης διέ-
 φησαν τόπον· ὅθεν θραπονηθέντες οἱ πολῖται
 καὶ ἀπελπίσθοντες, πόλεμον πρὸς τοὺς ἀ-
 βάρεις σκυῖν φασιν σιωεργείᾳ Βόντ Πατεικίς,
 καὶ πολλὰς χιλιάδας ἐξ αὐτῶν κατασφά-
 ξαντες, πρὸς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν αὐτοὺς ἐξήλα-
 σθον. ὁ δὲ Χοσρόης μαθὼν τὴν Ηρακλείδ με-
 γίστην ἔφοδον, καὶ Σατράπην ἑνα ἐν χιλιάσιν
 ὁ πλιτῶν λ' κατ' αὐτὸν ἐκπέμψας, συμ-
 βολῆς ἡγομένης, ἀνὴρέθισθον πρῶτες οἱ
 Πέρται· τῷ ἑπολιφθέντων δὲ Περσῶν καὶ
 Χοσρόου μαρύντων, ἐφ' ἐνὶ τῷ βασιλικῷ οἴ-
 κῳ τῶν κατέκλιθον, πρὸς θανάτου δὲ αὐτῶν,
 χρυσόν, ἄργυρον, καὶ λίθους, εἰπόντες πρὸς
 αὐτόν. ἀπὸλαυε τούτων, δι' ὧν τοὺς Ρωμαίους
 κατ' ἡμῶν ἤγαγες· καὶ οὕτω λιμῶν καὶ διψῆς
 ὑμωροῦντες αὐτόν, αἰχρῶς ἀνέβλεψον· Ηρα-
 κλῆς δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Περσίδα εἰσδράλ-
 λων τὰς τε πόλεις καθήρει, καὶ τὰ πυρρὰ
 διέσπρεφεν· ἐφ' ὧν ἀνὴρ ὁ Χοσρόου μυσσάμεν

ἐκτύπωμα ἐν τῇ τῆ οἴκῳ εἴγῃ, ὡς ὅτε ἐν
οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ. ἑαυτὸν γὰρ ὁ ἄγγελος ἀπο-
θεώσας, οὕτως ἀνετήλωσιν, ἐν ᾧ ἄστρα ἥλιον
καὶ σελήνην καὶ πασκάδας, καὶ Ἀγγέλους πε-
ριεστώτας αὐτῷ σκηπτοῦχος, καὶ βροχίῳ ἀφ' οὗ
μηχανῆς γίνεσθαι· καὶ βρέχῃν ὅπου τὸν θελή-
σῃ ἐνετεχνάσασθαι· ὅτε βδέλυγμα θεασά-
μενος ὁ βασιλεὺς Ἡράκλειτος εἰς γῆν κατέ-
στρεψε, καὶ ὡς κρηνοῦν διέλυσε· ταῦτα δὲ
Σάρβαρος ἀκούσας, γράφει πρὸς Ἡρά-
κλειτον ἀπολογία, ὡς ὅτι οὐχ ἰκάν, ἀλλὰ γῆ-
μις Χοσροῦ διέπραττεν, ὡς εἰς τοὺς Ρω-
μαίους πεποίηκεν, ὃν ὁ βασιλεὺς ἀφ' ἡραμ-
μάτων εἰρήνικον πρὸς καλέσαμενος ἦκε
πρὸς αὐτὸν ἐν Περσίδι· ἀναζητήσας οὖν
Ἡράκλειτος τοὺς πρεσβυτάτους, καὶ μετὰ ὡς
ἐπὶ Χοσροῦ ὁδὸς ἀπρέστησεν θυμὸν πλε-
οῦν ὅτι ἐφείσαστο κατὰ σφάζων, ἐπερπο-
λῶν, ἐκαταστρέφον πάνταν τὴν Περσίδα ἐν
ἐτέσιν ἐξ· τὰ δὲ ζ' ἔτει, τὰ ζωοποιὰ ζύλα
τῆ πόρσεως ταυροῦ ἀνάλειψαν, καὶ εἰς Ιε-
ρυσσαλήμ καὶ ἡραμόμενος, ἐταῦτα κατε-
-

ψάσας μὲν χραῖς πολλῆς καὶ εἰρήνης ὅτι
 πῶ Κωνσταντινοῦ πόλιν μετέστρεψε, μυστικῶς
 ἵνα θεωρεῖται ἐν ταύτῃ πληρώσας. ὥς ὅτι γὰρ
 ἐν ἡμέραις ἐξ ὧν θεὸς πᾶσαν τὴν κτίσιν δι-
 μιουργήσας πῶ ἐβδόμῳ αἰαπαύτως ἡ-
 μέραν ἐκάλεισεν· οὕτω δὲ καὶ οὗτος ἐν τοῖς ἐξ
 χρόνοις πολλὰς ἀφαιρῶν πολέμους, καὶ κε-
 πιάσας, ἐν ταύτῃ ζ' ἔπει μετ' εἰρήνης ἀνεπαύ-
 σατο· οἱ δὲ τῆς πόλεως πῶ ἔλπειν αὐτὸν γινώ-
 σκοντες, ἀκαταγέτω πόλιν πόρτες ἐν τοῖς Πα-
 ραίοις τῆς Ἡείας ἐξῆλθον ἐπὶ τῷ Πατεῖαρ-
 χῇ, καὶ Κωνσταντῖνῳ τῷ βασιλεῖ καὶ υἱῷ αὐτοῦ.
 βασάζοντες κλάδεις ἐλαιᾶν καὶ λαμπάδας,
 δι' ὧν μενῶντες αὐτὸν μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης
 καὶ ὁ μὲν υἱὸς αὐτοῦ παρεστὴς ἐπέσειν εἰς τοὺς
 πόδας αὐτοῦ· ὁ δὲ πατὴρ ὡς ἐπὶ λακεῖς τῷ υἱῷ
 κατέβρεξαν ἀμφοτέρω τῶν γνῶν τοῖς δά-
 κρυσι· ὅτι θεασάμενος ὁ λαὸς εὐχαριστη-
 εῖς ὕμνοις τῷ θεῷ ὅτι δάκρυσιν ἀνέπεμ-
 πον. καὶ οὕτω λαβόντες τὸν βασιλέα χερσὶν
 τῶν, κροτουῦντες, καὶ δι' ὧν μενῶντες εἰσῆλθον εἰς
 τὸ Παλάτιον. τῷ δὲ Ηρακλείῳ ὑπὸ Ἀδα-

νασί·υ Ἀρχιερεὺς Πατριάρχου τῷ Ἰακωβί-
 τῳ, καὶ Σεργίου τῷ Σύργ· Κωνσταντινουπόλεως
 ἀπατηθέντος, εἰς πλὴν αἵρεσιν τῷ μονοθελητῷ
 ἐξεκυλίωθη· καὶ δὴ μετὰ ταῦτα νόσω παρὰ πε-
 σὼν ὑδρευκῶν, δι' ἧς καὶ τέθηκε, δευρὸς ἐπιμω-
 ρήτο. ὁπότεροῦτον γὰρ ὁ πάθος ἐπεκτάθη, ὡς
 ζωίκα οὐρὴν ἐμήγε, σάνιδα καὶ ἥπεου ἐτήρη,
 ἀλλὰ ὁ ἐρέφεται ὁ ἀνδρῶν αὐτῶν, καὶ καὶ τῷ
 παρὰ τοῦ πατρὸς οὐρα ὁμαπὲρ μπειν. ἐλέγχος
 δὲ καὶ τῷ τοῦ ἐαυτοῦ παρὰ νομίας ἐνεκεν τῷ εἰς τὴν
 ἰδίαν ἀνέψατο παρὰ νομωτάτου γάμου.

Περὶ τῆ βασιλείας Κωνσταντίνου Ἡρακλεωνῆ.
 Μετὰ δὲ Ἡρακλεῶν ἐβασίλευσε Κωνσταντῖνος
 ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ λεγόμενος Ἡρακλεωνᾶς, Μονοθε-
 ληθῆς καὶ αὐτὸς, ἔτος ἐπὶ καὶ φαρμάκα, ὑπὸ τῷ
 οἰκείῳ ἀνῆρένθη.

QVOD RVR SVM PAGINÆ
 tres vacarent, Typographi rogatu
 hunc Hippocratis Libellum ex Cui-
 aciano Codice olim à nobis exscriptum,
 adiunximus; qui hætenus in omnibus
 Hippocratis editionibus desideratus
 est.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ

Φαρμάκων καθαρόντων βιβλίον.

ΠΑΡΕΙ Φαρμάκων οὐχ
οἷα νομίζεσθαι ἔστι . τὰ
γὰρ αὐτὰ Φαρμάκω κα-
ταίρονται καὶ οὐ κατὰίρον-
ται . ἔσθ' ὅτε δὲ ἄλλα κα-
ταίρῃ, ἢ οἷα εἴωθε . ἔσθ' ὅτε δὲ ὑπερκαταίρῃ·
ἔστι δὲ ὅτε τὰ δέοντα ἐποίησιν ὥστε οὐχ' ὅτι τε
πύποιθ' ὅτα τοῖσι Φαρμάκωσιν εἰκὴ διδόναι
ὑπολαμβάνειν γὰρ χρηρὴ καὶ τὰ σιτία τὰ τρέ-
φοντα ἡμᾶς Φάρμακα εἶναι, ἥσπον ᾗ ἐκείνων,
οἱ γὰρ ἀνδρες ποὶ ταῦτα ὀρθῶς μὴ σιτεύνουσιν
ἐν γαίνοισι, μὴ ὀρθῶς δὲ καίμνουσιν, ὑπερ-
βελγόντως δὲ κατὰίρονται μὴ, ὥσπερ ἀπὸ τῆς
εἰλικρινέων Φαρμάκων, ἥσπον ᾗ καὶ βελγύντερος
τῆς εἰλικρινέων Φαρμάκων· δῆλον οὖν ὅτι ἔστι
καὶ ταῦτα Φάρμακα· ὁμοίως δὲ ταῦτα βελγύν-
τερος καὶ ξυυήθη ἔοντα ἡμῖν ἐκείνην ἡμέραν ἐ-
σιόντα ἐς τὸ σῶμα εἰκὴ καὶ ἀμύχως διδόμενα,
εἰκὴ τὰράσκει τοὺς ἀνδρες ποὶς, ἔννοσποις πῶς
ἔν τὰ εἰλικρινέα καὶ τὰ ὀξέα, καὶ ἀμύχως καὶ

ἀπὸ τοῦ κεπέως διδῶνις οὐ μέλλει ἀφ' ὧν
 ξεῖσθαι ἢ σύμφορον· ἡ δὲ οὖν παρὰ τὴν διδόναι
 τοῖσι μὲν χολώδεσι, ὅ, πὶ χολῶν καθαίρει, τοῖσι
 δὲ φλεγματώδεσιν ὅ, πὶ φλέγμα, τοῖσι δ' ὑδρω-
 πώδεσιν ὅ, πὶ ὕδωρ, τοῖσι δ' ὑδατοχολώδεσιν ὅ, πὶ
 μύχμασι χολῶν· ἡ δὲ δὲ πούτων ἐξω καθαίρει
 τὰ μὲν δέοντα οὐ καθαίρει, τὰ δ' ἢ μὴ δέοντα κε-
 νώσκει, ὡς τ' ἐς ἀμφοτέρω ἀμφοτέρω· ὅταν
 οὖν μύχμασι καὶ φάρμακον διδόναι, ἡ τε κάτω,
 ἡ τε ἄνω, ἐφ' ὧν αὐτὸν ἡ δὲ εἰ δὴ π' ἐπὶ
 φάρμακον, ἐπὶ πότερον ἢ κριλὴν ἐν τοῖσι κατω-
 πεικιστοῖσι φαρμάκοισιν ὁξεία, καὶ ὑποκαίει τὰ
 χύμας, ἢ σκληρὰ· ἡ δὲ φη' ὁξεία καὶ βύλυτον (εἰ)
 μαλακωτέρων τε καὶ ἐλασσόνων δεῖται· ἡ δὲ
 (σκληρὰ εἶναι, ἰσχυρωτέρων δεῖται· ὁ αὐτὸς δ' ὅστις
 καὶ πρὸς τὰ ἀσθενέστερα· ἡ δὲ ἢ μηδέποτε φη'
 μήτε ἄνω μήτε κάτω κεκαῖται, ἢ πεπωκέναι
 φαρμάκων, ἐγκέναι καὶ εἰ πρὸς τὰ ἐσόντα
 ὑγιαίνουσι βύλυτος ἢ κριλὴν πρὸς τὰ κάτω ἢ βύνη-
 μετος πρὸς τὰ ἄνω· ἡ δὲ εἰ πρὸς πλησμονὴν ἵνα
 γρηγορώς, ἢ ἀφ' ἑρροῖα ἐπεγμέτο αὐτὰ· τὰ τε
 πρῶτα αἰερεῖται καὶ, ὡς δὴ διωκηθῆς ὀρθῶς ἐκ-
 λυεῖται αἰερεῖται καὶ σύμφορον φάρμακον διδόν-

Ἰατρὸς ἀνδρῶν πρὸς ἀποκτείναν· ὁκόσοι μὲν οὖν ὑπὸ
 πυρετῶν ἰσχυρῶν λαμβάνον, οὐ χρεὶν πύτοις
 φάρμακα διδόναι καθαρτήρια, ἕως ἄν μεθῇ
 ὁ πυρετός, εἰ δὲ μὴ ἐν τῷ τεσσάρων καὶ δέκα ἡμέ-
 ρων θερμῇ γὰρ αἱ τὰ σάρκες εἰσὶν αὐτέων, καὶ
 αἱ κοιλίαι ἀναλαμβάνουσι τὸ φάρμακον, καὶ ἀ-
 ποκαταίρονται σῶσθαι, καὶ τότε πυρετός γίνεται
 πλείων, ἔτι δὲ χροῖμα ἐκπρέπεται, καὶ ἐκτεριώ-
 δης γίνονται κινήσεις γὰρ τῆς χολῆς, ἔτι μὴ κα-
 θαρθείσης οὔτε ροφείην θέλει οὔτε πίνην· ἀλλὰ
 πάντα βδελύσσεται, καὶ ὥς τὰ πολλὰ ἀπόλλυται.
 ὡς δὲ κατάχρησται τὸ φάρμακον, τὸ μὲν πρὸ μέσου
 ἡμέρης σῶσθαι κατάρτεται, ἐκ μέσου δὲ ἡμέρης
 καταθνήσκουσιν ὑπὸ φθίνος, γὰρ καὶ ἀπόλλυται· ὡς δὲ
 ταυτίῳ τῇ ἡμέρῳ πρὸς ἡμέραν, ἔτι ἅμα τῇ κα-
 θάρσει μεθῇ ὁ πυρετός, ὑγιὴς γίνεται· οὐκ οὖν
 χρεὶν τοῖς ἰσχυροῖς τῷ πυρετῷ φάρμακα καθαρ-
 τήρια πρὸς σφάλλειν· ἀλλ' ὡς ἵνα δέη, ὑποκλύ-
 ζειν χρεὶν ὁποσάκις ἂν βύβληται κινδυνώτερον γὰρ
 ἢ τὸ αὐτὸν λῶναι, ἔτι ἐν τῇ θεινῇ ὥρᾳ ἀπὸ κυ-
 νος αἰατολῆς ἡμέρας πεντήκοντα φυλάσσεσθαι
 χρεὶν μὴ διδόναι, ἀλλὰ κλυσμοῖσι χρῆσθαι καὶ γὰρ
 αὐτὸς κίνδυνος.

Τέλος.

A·D
NICEPHORI
BREVIARIVM

Notæ Chronologicæ.

Autore DIONYSIO PETAVIO
è Societate IESV.

AD NICEPHORI
BREVIARIUM

Notæ Chronologicæ.

Authore DIONYSIO PETAVIO
è Societate IESV.

ΠΡΟΘΕΩΡΙΑ.

x omnium Impera-
torum numero ne-
minem reperies, qui
aut difficiliora quàm

Heraclius tempora nactus sit, aut
plura præstâtiorâque breui adeo
spatio perfecerit. Eadem verò il-
la tempora non magis olim bel-
lorum tumultibus erant, quàm
hodie narratione ipsa sunt, atque

annorum serie perturbata. Hoc enim citra inuidiam dici potest, nullū hucusque Chronicon, Annales nullos extitisse, in quibus nō illa præposterè descripta sint, atque ex Annorū vel anticipatione, vel traiectione vitij aliquid adhæserit. Equidem quantum in illis partim eruendis, partim emēdandis operæ posuerim, mihi ipse sum conscius; quantum porrō consecutus fuerim, malo id aliorū iudicio relinquere, quàm in oratione mea ponere.

Authores verò ac duces adhibui cū alios plerósque, tum Cedrenum, ac Theophanem, (cuius Græca nondū in hanc diem vulgata penes nos habuimus) atque egregium illud, nec satis laudatum vnquā Alexandrinū Chronicon, siue Fastos Siculos, quos

hoc anno P. Matthæus Raderus vir cum primis eruditus in lucem edidit. Horum diligentia & auctoritate freti non modo quid vnoquoque Imperatoris anno gestū sit, accuratè distinximus, verum etiam, quod caput est, cui nam esset Iuliano anno tribuendum: qua anni modulatione Annales nostri omnes ac Chronologiæ nituntur. Quô quidem nos partim Indictionum, quas duo illi posteriores adscribunt, exacta ratio, partim annorū notæ velut manu deduxerunt. Sunt hi Lunæ Solisque Cycli, ac Paschatum, & feriarum Characterismi. Quorum methodus vt facilis est, sic incredibilem ac propè necessarium habet vsum, vt Historiæ munimentum, ac temporū ὄργανον dici meritò possit. Eius-

modi enim sunt, ut sine iis in Annorum designatione plurimum aberres, imo etiam pugnantia secum, minimèque cohærentia loquare; aut si tamen rectè aliqua digesseris, in ea fortuitò incurrisse, non certo animi iudicio delegisse videare. Ac cum diuersis ex initiis Imperatorum in Fastis descripta sint tempora, nec ab eodem, quo Anni Iuliani, capite Græcorum Indictiones annique repetantur, necesse est eundem vnum annum aliquid è duobus Iulianis decerpere. Quòd nisi annos illos, ad quos velut ad regulam quandam historiam exigis, certis notis ac vestigiis distinxeris, nonne ut paulo antè dixi ariolari ac diuinare sæpiùs oportebit? Dici vix potest quoties huius ex doctrinæ vel cōtemptu,

vel dissimulatione peccatum sit ab hominibus eruditis, ut vel eorum casus admonere nos debeat, ut in tractandis Antiquorum temporibus ad eum omnia, veluti Lydium lapidem, exigantur. Quod ne quis gratis à nos affirmari putet, vno id in exemplo alteroque periclitandum est; ex iis præsertim, quæ cum instituto nostro necessario coniuncta sunt. Ac primum quod ad Indictiones attinet, quibus hæc nostra, ut & recentiores omnes Græcorum Historiæ notatæ sunt, videamus quid de illarum Epocha magnis illis, atque omni doctrinæ genere refertis in Annalibus disputetur. Sic igitur A. C. ICLXII, Iustiniani xxxvi scribitur; Indictiones à Cassiodoro, ut & annos Christi, ab Incarnatione

Domini, hoc est Martij xxv. esse deductas, Eos verò qui à Natali Domini annos auspicentur, in eundem & Indictionis ordiri. Vtrosque porro Annos suis eodem Indictionum numero designare; propterea quod ix. duntaxat Mensium interuallo discreti in eundem Iulianum annum incurrant. Quamobrem Anno exempli gratia 1562. utrobique Indictio x. numerabitur, tam à Martij xxv. quàm à xxv. Decembris, in eodem anno Iuliano. Quòd si more maiorù à Septembri Indictionù initia sumpseris, tùm eos qui ab insequenti Natali cœperint ad Cassiodori Indictiones unitatem addere, ut pro x. xi. ordiantur. Hæc ille. Quæ sunt ab eo dicta Aenigmatis similia, atque inextricabilia penitus, ac

ne cui fraudi sint ad examen reuocanda. Igitur qui ab Incarnatione Domini Æram Christi Indictionesque numerant, vel ab ea ducunt initium, quæ Christi Natalem antecessit, vel ab ea quæ secuta proximè est, eo Anno qui primus Christi vulgò statuitur. Horum prius nemo vt opinor dixerit, & cum ipsius Cassiodori sententia pugnat, qui in Paschali Computo ad Methodũ Indictionis tria ad Christi Annos addenda decernit. Quare anno I. Christi, Indict. iv. cœpit, non eo Anno Iuliano, in quem Christi Natalis incidit, qui Cyclo Solis ix, Lunæ i. notatus est, sed sequenti potiùs, qui Solis Cyclũ habet x. Lunæ ii. Non igitur eodem Anno, iisdemque Coss. ambo hæc initia conueniunt, Incar-

nationis scilicet, & Natalis Domini. Qui enim à Natali incipiunt, hoc est xxv. Dec. eorum Epocham non sequuntur, qui ab Incarnatione, hoc est xxv. Martij numerât, sed tribus mensibus anteuertunt: vt & Græci, anni plus semisse: qui, quod vel pueri norût, Indictiones suas olim à xxiv. Sept. postea verò à Kal. exorsunt. Quod posterius, vt alios omittā, Gregorius *Κεραυδὲς* Taurominitanus Archiepiscopus indicat homilia *εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰνδίκης, ἥτοι τῆς νέας ἔτους*. Quam nos vnâ cum aliis plurimis eiusdem Scriptoris nondum euulgatis accepimus à R.P. Iacobo Sirmondo viro per-
 erudito. Qui quia crebrò à nobis earum editionem flagitat, vt ei aliqua ex parte satisfiat, velut specimen quoddam Indictionũ

occasione præmissimus.

Ceterum quod de Indictionum Epocha dixi, meminisse cumprimis oportet eos qui Græcorum historias attingunt, dum Imperatorum Annos simul & cum Indictionibus, & cum Annis Iulianis comparant. Nam qui à Kal. Ianuar. annum ineunt, id quod hodierni scriptores faciunt, annum quemlibet ea Indictione notare debent, quæ ex Constâtinopolitana methodo à Kal. Sept. anni anterioris initium habuit, in quam Iuliani Anni primordiū incidit, non ab ea, quæ eodem Anno nonnisi VIII. vertentibus mensibus inchoatur. Tum verò si qui Imperatores exeunte aliquo Anno Iuliano Imperium auspicati sunt, non ab iis cognominari hunc Annum, sed ab antecede-

dentibus par est, qui maiore Anni parte adhuc Imperio præfuerunt.

Hæc leuissima quidem sunt, sed à quibusdam minûs animaduersa: ex quo Heraclij, vt initio præfatus sum, Annorum ordo labefactatus est.

Siquidem primus illius Annus Indict. Constantinopolitana cœpit xiv. A. C. iocx. Octobri mense, vt ex Theophane, Cedreno, aliisque constare potuit. Quare A. sequenti, eadem Indictione labente, aut ineunte Romana, numerari primus Heraclij debuit, cum antecedentem maiori ex parte Phocæ viii. occupasset. At illi Heraclij ii. Christi iocxi. signarunt. Ita primus eiusdem Imperatoris annus trimestri spatio circumscriptus est. Quam labem

cū homines eruditi facile deprehendissent, ita emendare sunt aggressi, ut Annis Phocæ nonnisi vii. attributis, pro octauo, qui in Christi 1000. incidit, Heraclij i. inscripserint. Sed illud erat errorem errore corrigere, vel veteri potius nouum adstruere. Nam & Phocæ viii. adimere contra historię fidem est, quem constat viii. solidos annos, binis exceptis mensibus, implese, uti pluribus ad P. 79. ostendimus. Sed & Constantini Manassis id versus indicat,

Εφ' ὅλοις ἔτεσιν ὀκτὼ βιώσας, τε-
ρανήσας.

Et ne sic quidem insequentium annorum vitia sublata sunt. Nam Heraclij primus, si Romanam Indictionem sequare, ad xiv. maiori ex parte referendus est. Se-

cundus item cum xiv. copulandus cum ex illa menses integros ix. ex hac tres sibi solummodò vendicet. Alioqui & Phocæ i qui sesquimense fere Heraclianam Epocham sequitur, anno quo cœpit 15211 tribuendus fuit, quē iidem illi Mauricij xx. meritò nuncuparunt.

Par huic & affinis error in Iustiniani Annos iisdem de causis irrepsit, quòd annis Christi, siue Iulianis tam Indictionum initia, quam Imperij annorum Epochæ perperam illigantur. Creatus est Iustinianus Imperator Kal. Apr. Indict. v. à quo die tempus Imperij numeratur, ut est in Alex. Chronico: astipulantur & Theophanes, ac Marcellinus in Chronico. Annus erat Christi 15xxvii. quo Indictio v. Sept. anteceden-

tis anni inchoata decurrit. Huius Imperatoris AN. V. ut est apud Theoph. Alexandr. Chron. & alios, Indictione x, ingens Constantinopoli tumultus ab Anastasij nepotibus excitatur, quem iidem illi fusissimè describunt. Annus hic in Annalibus est Christi 1533. Id quod etiam Lucheranus Chronographus præstantissimi Scriptoris, atq; optimi viri fucus in sua illa frustra à Scaligero laudata Chronologia secutus est. At enim cum Indictio x. non nisi A. 1533. Septembri mense inierit, eademque A. 1534. propagata sit, necesse est seditionem illam hoc posteriore Anno, si quidē Iulianos sequimur, contigisse. Quod & feriarū characteres confirmant in Alex. Chron. ubi P. 778, hoc anno Iāpuarij xvi.

Parasceue fuisse scribitur, & sequenti die Sabbatum, inde xviii. die Dominicam. Hoc vero non alteri quadrat, quam 1533. anno, Cyclo Solis ix Bissextili, Littera Dom. A.

Ab hoc fonte in alios eiusdem Imperatoris Annos deriuata sunt vitia. Sed insigne hoc est præ cæteris. Anno Iustiniani xix. Indict. ix. adhuc labente accidit Paschatis *Μεσσηροφῆ*, vt scribit Cedrenus ac Theophanes. huius, qui nondum editus est, verba subiiciam: *Καὶ ἐγένετο σέσημὸς μέγας ἐν Βυζαντίῳ, ὃ δὲ Μεσσηροφῆ παρὰ τῷ ἁγίῳ Πάσχῃ. καὶ ἐποίησαν οἱ δῆμοι πλὴν ἀποκρεῶσιμον μὲν Φεβρουαρίου Δ. ὁ δὲ βασιλεὺς προσέταξεν ἐτέρῳ ἐβδομάδῃ παρὰ τῇ νικηκρέα, καὶ πάντες οἱ κρεῶ πῶλαι ἐσφαξάν ὃ παρὰ τῇ πεντηκῇ, καὶ σῶσαις ἡρώεσσι οὐτε ἥσαν. ὃ δὲ Πάσχα γέγονεν ὡς ὁ βασιλεὺς*

οὐλῶς ἐκέλευσεν. Ἐδύρεθη ὁ λαὸς νη-
 τεύων ἐβδομάδα πλείην. Egregius
 sanè locus, & quem ab omnibus
 intelligi etiam Græci sermonis
 ignaris interest. Quare eius in-
 terpretationem ex Miscella sub-
 scribam. Et factus est terræ motus
 magnus Constantinopoli, & euersio
 die sancto Paschæ, & cæpit vulgus
 abstinere à carnibus mense Februario
 die 1x. Imperator autem præcepit alia
 hebdomada carnem apponi: & omnes
 carniū venditores occiderunt, &
 apposucrunt, & nemo edebat, aut
 emebat. Porro Pascha factum est ut
 Imperator iussit, & inuentus est popu-
 lus ieiunans hebdomade superflua.
 Ex quibus colligitur Populum
 præfixum ab Imperatore termi-
 num hebdomada solida præue-
 nisse. In Annalibus confertur hoc
 in A. C. 1545. Verum sequenti

planè contigit 1046. Justiniani
 19 nondū euoluto (quod ipsum
 Scriptoribus imposuit) inchoata
 iam Indict. 19. In quo vehemen-
 ter hallucinantur qui aut errorem
 illum Justiniano tribuunt, aut vl-
 lam omninò Paschatis *Ἀνατολίαν*
 accidisse scribunt, vti Cedrenus,
 Theophanes, & alij, qui secum
 ipsi perspicuè pugnant. Etenim
 si ex Imperatoris præscripto,
 (quod Canoniconi consonantem
 fuisse mox ostendemus) Pascha
 celebratū est, nulla eius profectò
Ἀνατολή fuit, sed τῆς ἀποχρεωσίμου
 ἑορτῆς duntaxat, quam vulgus
 imperitum cum Quartadecima-
 nis contra Canonem inierat Fe-
 br. 14.

Hoc enim Anno Cycli Lunæ
 fuit xv. Cycli Solis Romanus
 233. Lit. Dom. G. Constanti-

CHRONOLOGICÆ. 19
 nopolitanus vero ex Periodo Lu-
 nari biennio ad Methodum de-
 curtata xviii. Concurrentes, siue
 Epactæ Solis vii. Nouilunium
 Paschale xix Martij. Terminus
 vero kal. Apr. quæ cum Concur-
 rentibus dant Feriam I. Quare
 prorogandum tempus ex Cano-
 ne, & Aprilis viii Pascha celebra-
 dum, vt sciuit Iustinianus. Rur-
 sus ex eodem Maximi Computo
 Terminus τῆς πρὸς τὴν ἀρχὴν
 τοῦ μηνὸς, siue τῆς ἀποκρεωσίμου ἑορτῆς.
 Februarij iv, quæ cum τῇ αὐτῇ
 totidem, & Concurrentibus nul-
 lis dat Feriam I: proindéque dif-
 fundendus dies in ix Februarij.
 Cùm igitur Populus ante legiti-
 mum tempus in ipsomet Termi-
 no Ieiunium, siue Quadragesi-
 mam, vel potiùs Πεντηκостία
 inchoasset Febr. iv, celebraturus

Pascha kal. Aprilis, Iustinianus edixit, ne ante viii. Aprilis ageretur. Itaque Hebdomadem vnam ad viii. solennes addidit: qua religiosissima plebs interrompere ieiunium noluit, & oblatas carnes respuit. Cæterum in huius explanatione loci mirifice aberrat Iosephus Scaliger L. iv. de Emendat. Temp. cùm apud Cedrenum pro Δ. hoc est iv Februarij, ΙΔ, hoc est xiv rescribit, & LIII. dies ieiunasse populū, atque ab esu carnium abstinuisse scribit, cùm ex consuetudine XLVI tantum dies ieiunio sint attributi. Verùm ex Maximi Computo, quem ipse in calcem Libri sui coniecit, manifestè conuincitur. Maximus enim ad eruendam *πλεὺς ἀποκρεώσιμον ἐορπλεὺς* indagari primò iubet Cyclos Solis ac Lunæ ex Lunari Periodo; tum

Concurrentes. Hæ cum *μεγαλειότης*, si vllæ sunt, & τῇ ποσειά dant Feriam. Quòd si in Terminum ipsum Dominica dies incurrat, diffundendum esse diem in sequentem Dominicam, vt in Paschate fieri solet. Addit vsum *Φημισμῶ* in A. Heraclij xxxi, qui est Christi 15cxli.

Hæc vt planiùs intelligas; scito Græcos Quadragesimã, siue Ieiunium a Dominica, quam nos Sexagesimę vulgo dicimus, inchoare solitos: quod quidem ex Maximi Computo colligimus, vbi ἡ ἀποχρεώσιμος ἑορτὴ LVI diebus ante Pascha celebratur. Atque idem postea apud Albinum Flaccum legimus l. de Diuinis Off. c. de Septuag. his verbis. *Græci proximam hebdomadam, i. Sexagesimam sanctificant suo ieiunio. Clerici nostri*

authore Telephoro Papa, sequentem,
i. Quinquagesimam ; qui constituit
vii. hebdomadarum jejunium ante
Pascha. Cuius instituti ea ratio est.
 Græci die Dominico, & Sabbato
 non jejunant excepto Sabbato
 Magno, ex præscripto veteris Ca-
 nonis, qui est inter Apostolicos
 Lxv; cui quidem vsus Occidenta-
 lis Ecclesiæ derogavit. Igitur quæ-
 admodum S. Romana Ecclesia
 quæ τὴν πεντηχοστήν init a Domini-
 ca, quæ Quinquagesimam sequi-
 tur, quaternos dies adjecit, & re-
 trò Iejunium promouet ad ferrā
 iv, quam Caput Iejunij Rituales
 libri veteres appellant, v̄t Chri-
 stiani xl dies solidos τὴν νενομισ-
 μένῃ ἀποχὴν non modo κρεῶν, ve-
 rum etiam cibi omnis obseruent,
 propterea quòd à Dominica xl
 ad Sabbatum Sanctum dies sunt

XLII, de quib. VI Dominicis ἀνιστου-
τοις exemptis, xxxvi duntaxat re-
sidui sunt: ideo quaterni illi dies
extra ordinē arrogandi. Ita Græ-
ci, qui Sabbatis peræquē ac Do-
minicis non jejunant, proindeq.
de xxxvi diebus VI alios aut sal-
tem V decerpunt, x dies ex ante-
cedentibus repetunt, & anterio-
res hebdomades duas adjiciunt,
ex quibus Dominicis duabus to-
tidemque Sabbatis expunctis x
sunt ἀπόστοι dies, adeò vt vniuer-
sè ἀποκρεώσιμι dies sint LVI, ἀπό-
στοι vero XL vel XLI. Ex his patet
Constantinopolitanū populum
non LIII dies pro XLVI, vt putat
Scaliger, sed pro LVI legitimis
LXIII à carnibus abstinuisse. Idi-
psum & ex Græcorum Horolo-
gio didicimus: idque insuper Do-
minicam Quinquagesimæ voca-

ri ab ijs τὴν Κυριακὴν τῆς τυροφάγου.
 Caussam addunt hoc Scholio.
 Εἰδέναι γὰρ, ὅτι τῇ τετραδὶ καὶ ὡς οὐ-
 κεύῃ τῆς τυροφάγου μετὰ τὴν θ' ἐαδιο-
 μιν τυρὸν καὶ ὡς, ἀγ' αὖτε Ἰακωβίτας, καὶ
 Τετραδίτας, καὶ τὸν χαλὸνα τῆς ἐν ἀγίοις
 Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου Κωνσταντινουπό-
 λεως. Quamobrem ante Magnam
 Quadragesimā mollius laxiúsq;
 jeiunium est. Idcirco Domini-
 cam Quadragesimæ vocāt τερ-
 τὴν τῶν νηστῶν, ἡτοι τῆς ὀρθοδείας. Atq;
 hoc vnum exemplum Sectariis,
 ac τῆς πεπαρακοῆς oforibus, si os
 vllum haberent, cum silentio pu-
 dorem incutere potuit. Sed vt ad
 iastitutum redeam, Alius ex Pas-
 chali Characterē deprehensus er-
 ror est in A. 15Lxxiii. Quo ex Si-
 geberto proditur Francos, & His-
 panos de die Paschatis altercatos
 esse, pro eo quòd Franci xiv. Cal.

Maij Hispani xii, Aprilis indixerint, additurq; Gregorium Turonensem id in Annum conijcert 15LXXX. Ego vero neutro anno celebrari ab vtrisque potuisse haud dubijs rationibus euincam. Cùm enim Pascha non nisi Dominica celebrari possit, Anno vero 15LXXIII, Cyclo Solis XXII Litera Dominicalis fuerit A, apparet neq; xii Kal. Apr. hoc est FERIA III, neq; xiv Kal. Maij, hoc est eadem FERIA, peractum fuisse. Cyclus erat Lunæ iv. Terminus Paschalis Apr. II. Dominica Pascha IX, Aprilis. Rursus A. 15LXXX. Cyclo I Solis, Litera Dominic. F. Tam xii. kal. Apr. quàm xiv. kal. Maij FERIA V. Non igitur hoc Anno ijs diebus Pascha fuit. Cyclus erat Lunæ xi. Terminus Paschalis xv Apr. Dominica,

ideo Pascha xxii Apr. Vt autem
xiv kal. Maij ritè Pascha celebra-
ri potuerit A. 15Lxxxiii, vel
15Lxxxviii contigit. Gregorius
Turonensis L. V. Hist. Franc. C.
xvii, vbi eam historiam refert, A.
2. Childeberti accidisse significat.
Quem Annum Scaliger definit
Christi 15Lxxvii, Cyclo Lunæ
viii, Solis xxvi. Lit. Dom. C. No-
uilunium Martij vi, extra Termini-
num. Verum igitur Nouiluniū
Paschale v Apr. cuius xix dies A-
prilis xviii, hoc est xiv kal. Maij.
Quare Pascha in Termino cele-
bratum contra Canonem: & ta-
men vt videmus diuino miracu-
lo comprobatum, si hic Annus
est à Gregorio commemoratus.
Sed neq; sibi ipsi consentaneus
est Scaliger, qui L. vi de Emend.
P. 580. scribit à Gregorio Annos

Regum perpetuò pro absolutis accipi, ita vt ii puta sit tertius. Atqui Childeberti initium statuit ille A. 575, quo Sigebertus Pater obiit. Etenim, vt scribit Gregorius L.v,c.1 à die Natalis Domini regnare cœpit. Quare A. 577 non erit secundus absolutus Childeberti Regis. Multo verò magis P. 582 secum ipse pugnat Scaliger. Cùm enim Gregorius Li.x,c.xxiii aliam de Paschate controuersiam ortâ scripserit anno Childeberti xv, quòd multi in Galliis Luna xv, alij & meliùs xxii celebrassent, Annum ille statuit Christi 588, Cyclo Solis ix, Lunæ xix. Terminus Paschalis xvii Apr. postridie Dominica, in qua celebratum à nonnullis Pascha, quod ab alijs in xxv Aprilis propagatum. Verùm si annus

Childeberti primus cœpit A. 576, Annus 588 nonnisi xii absolutus eiusdem fuit. Adde quod A. 590, quo D. Gregorius Magnus Pontificatū iniit, Childeberti xiv absolutus ab eodem Scaligero numeratur, hoc est, ut Gregorium ait loqui solere, xv. Quæ omnia *ἀποσάτα* sunt. Quòd si cum Illustrissimo Baronio Sigeberti necē in A. 579 coniicias, ita ut ab eius Natali primus inierit Childeberti, Annus eiusdem xv in Christi 594 incidet, quo quidem tam xv quam xxii Luna Pascha celebrari potuit, Cyclo Lunæ vi, Solis xv Lit. Dom. C. Terminus Paschalis x Aprilis, postridie Dominica Paschalis, & quidem legitima, quā alij in xviii diffuderunt. Sed tūm cæteræ apud Gregorium falsæ erunt notationes Annorum. Et est

alioqui impeditus admodum hic
 Scriptor , quòd ad Temporum
 rationem attinet, certi vt aliquid
 tenere ex illius autoritate ne-
 queas. Cæterùm Gallis impo-
 suère Paschales Victorij Canones
 tam in propaganda Paschali
 Dominica à xv in xxii Lunam,
 quàm in antevertendis Nouilu-
 niorum Epochis. Quippe, autho-
 re Bedæ Lib. de Tem. ratione
 c. xlix, initium ille primi mensis
 Paschalis III Non. hoc est Martij
 v, statuerat. Tametsi diu antè
 quàm Victorius Periodum suam
 ederet, Occidentales aliquos in
 eodem errore versatos esse liquet
 Siquidem A. ccccxvii, eodem
 Cyclo xix, Sigeberto teste, *qui-*
dam Occidentales ultimo Anno Cy-
cli decemnouennalis pro Embolismo
communem Annum tenentes , ac

per hoc in Pascha celebrando aberrantes diuino miraculo ad veritatem reuocantur. In una enim Italiae Ecclesia, ubi annuatim Sabbato sancto Paschæ hora baptizandi solebat aqua diuinitus manare, & statim ex se redire nullo deductorio penitus apparente, nunc temperius iusto, id est viii kal. Apr. Pascha celebrantes aqua non emanans expectatione totius diei ac noctis fefellit: legitimo autem die Paschæ hora baptizandi aqua solito emanans x kal. Maij Pascha debere celebrari ostendit. Cyclis erat Solis vi. Lit. Dom. G. Nouilunium Paschale legitimum Aprilis iv, Term. Pasch. xvii eiusdem, Feria iii. Ideo Pascha xxii Apr. At Occidentales illi Nouilunium Martij v pro legitimo tenuerunt: cuius xix in Dominicam incurrit, die xviii. mensis;

quare Pascha in xxv productum.

Video me longiùs quàm aut
initiò decreueram, aut etiam in-
stituti ratio patitur, disputando
esse prouectum. Verùm dabit
hanc facilè veniam pius Lector,
si ex huius & temporis, & erroris
occasione Gregorianum Kalen-
darium ab Lutherani Chrono-
graphi calumnia vindicauero.
Hic enim Anno illo ccccxvii
Pontificios, vt vocat, redarguit,
qui in noua sua kalendarij recen-
sione Pascha præcipiunt Cyclo
xix Martio mense celebrandum:
cùm diuino tùm miraculo com-
pertum sit, in Aprilem esse diffe-
rendum. In quo planè suam in-
scitiam prodit. Neq; enim ob id
præcisè quod Martio potiùs quàm
Aprili mense Pascha celebrare-
tur, aquæ illæ dluinitûs suppress-

Nouilunium Martij xii intra præstitutos limites coercitum est. Quàm autem ridicula sit Lutherani cauillatio vno hoc exemplo constabit. Cyclo Lunæ xvi Nouilunium Paschale viii Martij olim accidebat. Itaque A. cccxxxviii, Cyclo Lunæ xvi, Solis xi, Lit. Dom. A. Nouilunium die viii. Luna xiv Martij xxi. Feria iiii. Pascha xxvi. Nouilunium medium ex eruditissimi Clauij Tab. Martij 7. 8. 12'. 22". hoc est Martij vii. hora post meridiem viii. Ex Lutherani verò Tabulis Martij æquè 7. 21. hoc est hora post meridiem ix. cuius character 3. 21. Iam vero Anno Christi M. D. LIV. eodem Cyclo Lunæ xvi. Solis xxiii, Nouilunium medium Clauio est Martij 3. 10. 48'. 47". hoc est vna circiter hora ante

mediam noctem. Lutherano por-
 ro Martij 3. 23. eodem ferè tem-
 pore : cuius character 7.23.38'.50".
 hoc est Feria septima. Vnde qua-
 tridui fermè *μεσημερία* facta est
 Cyclis Hipparcheis iv. vel de-
 cemnouennalibus Lxiv. Finga-
 mus Æquinoctium xxi Martij
 hæsisse perpetuò, nec in anterio-
 ra euagari permissum; ac Luna-
 rem tantum Cyclum sub illud tē-
 pus à quopiam emendatum, non-
 ne Cyclus xvi statione sua di-
 nouendus in Martij iv, eiusque
 loco Cyclus ii statuendus esset?
 Ac deinceps quidem Nouiluniū
 Paschale nullum Cyclo xvi Mar-
 tio mense contingeret. Quis tum
 igitur nisi imperitus & vecors
 contra Canonem commissum ef-
 se diceret, quòd Cyclo xvi mini-
 mè vt olim Pascha Martium ob-

tineret? aut idem potiùs xxv Luna nonnunquam retinendum putaret? Sed vt de miraculo præscribi ab aliquo possit, hæretico certè ac Lutheri asseclæ minimè id licet, apud quem miraculorũ, rituumque veterũ religio omnis fidei nihil, vel authoritatis habet. Cum præsertim eodem modo ratiocinari liceat, in Lunam xiv indicendum esse Pascha, quòd eadã die celebratum aliquando miraculo sit approbatum, vt ex Gregorio Scaliger, atque adeò Caluissius ipse colligit. Sed de Chronographi stupore nimium multa.

Nunc antequam ad Nicephori Breuiarum aggrediar, libet hoc loco Chronologica Synopsi priores Heraclij duntaxat Annos comprehendere, in quibus potissimùm illustrandis ope-

ram posuimus ; vt historica serie
perspecta , faciliùs quæ à nobis
disputanda sunt Lector intelli-
gat.

SYNOPSIS CHRONO-
LOGICA HERACLII
Annorum xviii.

A. DOMINI IDCX.

Indict. xiii.

Phocæ viii.

Cyclo Lunæ 3 . Solis 3.

HOc Anno Sergius patriar-
cha Constant. creatur Apri-
lis xviii. Sabbato Magno.

Heraclius à Crispo Phocæ ge-
nero & Senatu Constantinopol.
literis euocatus ex Africa Pho-
cam opprimit, & ex A. D. Non.
Oct. Imperium auspicatus est,
Indict. Constantinopoli xiv iam

inchoata. Moxque Eudociam Augustam vxorem ducit.

S. Ioannes Eleemon Alexandria Episcopus saltem hoc Anno creatus putatur.

A. C. iōcxī. Indict. xiv

Heraclij I.

Cyclo Lunæ 4, Solis 4

Heraclius Ianuarij xiv die Consulatū init.

Persæ Maio mense Syriam infestant. Apameam, & Edessam occupant.

Epiphania Heraclij F. nascitur Iulij vii, Fer. iv, quæ eadem Eudocia dicta.

A. C. iōcxii, Indict. xv.

Heraclij ii. Post Heraclij

Consulatū.

Cyclo utrobique 5.

Heraclius Iunior, qui & Constantinus, nascitur in suburbano

Sophianorum Maij iii, Feria iv.

Eudocia Heraclij vxor moritur Aug. xiii. Dominica.

Epiphania Heraclij F. in Palatio, coronatur à Sergio Octob. iv Indict. I Constantinopolitana.

A. D. 15CXIII. Indict. I.

Heraclij iij. Post eius Cos. ij. Heraclij Jun. i.

Cyclo Solis & Lunæ vj.

Heraclius Iunior Ianuarij xxix FERIA II coronatur.

A. D. 15CXIV. Ind. II.

Heraclij Sen. iv. Post Cos. iij. Heraclij Jun. ij.

Cyclo Lunæ Solisq; vij.

Heraclius Martinam Sororis filiam ducit vxorem.

persæ Damascum expugnant.

A. D. 15CXV. Indict. III.

Heraclij Sen. v. Post Cos. iv.

Heracl. Iun. iij.

Cyclo utrobique; ix.

persæ Iudæam in potestatem redigunt, Hierosolymam capiūt: Sanctam ac viuificam Crucem in perfidem transferunt Iunio mense. Christianorum xc. m. perimunt. Zachariam patriarcham abducunt.

Constantinus alter ex martina nascitur, & in Blachernis a Sergio baptizatur.

A. D. 15CXI. Ind. iv.

Heracl. vi. Post Cos. v. Heracl. Jun. iv.

Cyclo utrobique; ix.

Saes à Chosroë missus Ægyptum, Alexandriam, & Africam occupat. Inde ad Chalcedonem vsque cum copiis profectus cum Heraclio paciscitur, eiusque

Legatos secum in Orientem ad Chosroen deducit. A quo miserimè necatur.

S. Ioannes ἐλεήμων Anni huius initio moritur.

S. Anastasius Persa in Sais castris militans Christianam fidem amplectitur, indeque Hierosolymanam pergens Monachum proficitur.

A. D. 10cxvii Indict. v.

Heraclij vij. Post Cos. vi. Heraclij Iun. v.

Heraclius Iunior Kal. Ian. inito Consulatu Constantinum. Fratrem Martinæ F. Cæsarem creat.

Persæ Carthaginem expugnant.

A. D. 10cxviii. Ind. vi.

Herac. viii. Post Cos. vij. Heraclij Iun. vj.

Legati ab Heraclio rursus ad Chosroem missi re infecta redeunt.

Augusto mense Constantino-
poli sportularum largitiones sublatę.

. A. D. iōcxix. Indiēt. vii.

*Heraclij ix, post eius Cos. viij,
Heraclij Jun. vij.*

Auares in Thraciam irrum-
punt, & illectum per spem impe-
trandę pacis Heraclium circun-
ueniunt. Chaganus cum ingenti
præda reuertitur.

A. D. iōcxx Indiēt. viii.

*Heraclij x, post eius Cos. ix. Herae.
Jun. viij.*

Cum Auaribus pax compo-
ta. persę Ancyram capiunt.

A. D. iōcxxi Indiēt. ix

Heraclij xi, post eius Cos. x,

Herac. Jun. ix.

Heraclius ex Europa copias in
Asiam transportat.

A. D. iōcxxii. Indict. x.

*Heraclij xii. Post eius Cos. xi. He-
rac. Iun. x.*

S. Anastasius Persa Martyrium
obit in perside.

Heraclius celebrato paschate
Aprilis iv in Orientem profici-
scriptur, relicta Bono Patricio, &
Sergio Constantinopolitanæ vr-
bis custodia.

Inde cum Persarum Ducibus
in Armenia & Perside pugnat.

Appetente hieme exercitu
per hiberna dimisso Constanti-
nopolin reuertitur.

A. D. iōcxxiii. Indict. xi.

*Heraclij xiiij. Post Cos. xii. He-
rac. Iun. xi.*

Heraclius Martio mense cele-

brato ad Nicomediam paschate
contra persas cum Martina con-
iuge perrexit, remissis Constan-
tinopolin liberis.

Sarbarus à Chosroe in Bithy-
niam missus è vestigio reuocatur.

Heraclius persidem ferro flam-
misque populatur, fugientemq;
Chosroen persequitur. In Alba-
nia demum hiemat.

A. D. IƆCXXIV. Ind. XII.

*Heraclij xiv, post Cos. xiiij. He-
rac. Iun. xij.*

Heraclius Sarbazanem & Sa-
rablancam Chosrois Duces, nec
non & Sainum tribus prælijs
superat. Inde hiemem in Albania
traducit.

A. D. IƆCXXV. Ind. XIII.

*Heraclij xv, post Cos. xiv. He-
rac. Iun. xiiij.*

Heraclius Martio mense per Syriam ad tigrin peruenit. Inde datis ad Constantinopolitanos literis cum Sarbaraza pugnat. Multa in eo prælio supra humanas vires strenuè ac fortiter edidit. Superueniente nocte, ac prælio dirempto Barbari fugiunt.

A. D. 10CXXVI, Ind. XII.

Heraclij xvi, post Cos. xv. Heracl. Jun. xiv.

Chosroes tot cladibus exacerbatus conscriptis ex omni hominum conditione copiis earum partem cum Sarbaraza Duce Constantinopolim mittit, partem aliam Saino Duci tradit, & aduersus Heraclium obiicit.

Auares à Sarbaraza sollicitati Constantinopolin obsident. Sed B. Virginis ope liberata Vrbe Barbari pene omnes interempti.

Heraclius, qui trifariam exercitum diuiserat, Turcorum auxilia contrahit. Qui eruptione in Persidem facta reuersi postea ab Heraclio perhumaniter excepti sūt.

Sais à Theodoro Heraclii fratre victus ex ægitudine animi moritur.

Interim Sarbarazas Chalcedonem obsidere pergit.

A. D. 1500. Ind. xv.

Heraclii xvii, post Cos. xvi.

Herac. Iun. xv.

Cyclo Lunæ I, Solis 20.

Chosroes Razatem Ducem fortissimum aduersus Heraclium mittit.

Qui cum Turcis in Persidem ingressus ab iisdem deseritur, anno iam Imperii inchoato xviii cum Indict. i.

Hinc regione omni longè la-

teque vastata, Decembris demum
xii die, Sabbato, Razatem cum e-
xercitu suo funditûs delet. Moxq;
fugientem Chosroen persequi-
tur.

A. D. 1500 Indict. i.

*Heraclij xviiij, post Cos. xvi. He-
rac. Iun. xvi.*

Cyclo Solis xxi, Lunæ ij.

Chosroes fugiens Merdasen
filium spreto Siroe successorem
designat.

Ob id Siroe maiore natu filio,
ac Persarum principibus conspi-
rantibus captus ac miserabiliter
occisus est Febr. xxviii die

Siroes ab Heraclio pacem im-
petrat: Qui literas de rebus à se
gestis ad S. P. Q. C. mittit. Eæ xv
Maij ipsa die Pentecostes in Ec-
clesia perlectæ.

Eodem Anno Heraclius Constantinopolim reuertitur, eoque sacrosanctam Domini Crucem transportat. Quam insequente vere profectus Hierosolymis restituit.

Heraclij Liberi.

Postremò ne quid prætereamus quod ad illustrandam hanc historiam pertineat, Heraclij liberos, quorum quidē apud Scriptores mentio fit, hoc loco subiiciemus.

Heraclij filii ex	Eudocia	Epiphania
		Heraclius, siue Constantinus Iunior.
		Flavius
		<i>De quibus Niceph. p. 40</i>
	Martina	Theodosius
		Constantinus <i>Cedren. & Theoph. an. 5</i>
		Heraclius <i>Nicephorus</i>
		David <i>p. 44.</i>
		Marinus <i>Nicephorus</i>
		Augustina <i>p. 80.</i>
		Martina

Præter istos alios etiam suscepisse liberos videtur, ac filias saltem duas. Nicephorus enim P. 64 Heraclium dum adhuc in Perside moraretur duos amisse filios, totidemque filias narrat. Quare ut masculos ambos Flaviū ac Theodosium esse suspicemur, filias saltem ab Augustina & Martina diuersas oportet esse, cū has ipsas aliquanto postea tempore Augustas appellatas esse scripserit. P. 80.

Ad hos omnes adiiciendus est naturalis filius Ioannes cognomento Atalarichus, de quo P. 51.

Sed iam ab Heraclij Imperatoris historia operam nostram in historicum ipsum transferamus.

AD NICEPHORVM NOTÆ.

P. 4. Ως ὡς πολλοῖς ἀδεῖσαι.
Eadem ferè verba sunt apud
Theophanem. Καὶ οἱ μὲν Πέρσαι ἔξω
τῆς πόλεως ἐτυράνουν Ῥωμαίους. Φιχῆς
δὲ ἐνδον πα' χεῖρας αὐτοῖς ἐποφ' φονδύων ἔ-
αῖχμαλωτίζων. Huius furia mores
præ cæteris elegantissimis versi-
bus expressit Constantinus Ma-
nassis.

Διὸ οἱ ὡς πτω' Λιβύω.) Addunt
Theophanes , Zonaras , Con-
stantinus & alij, à Senatoribus,
ipsòque adeò Prisco Phocæ ge-
nero sollicitatum ad defectionem
Heraclium Heraclij Imperatoris
Patrem Africæ Præfectum, cuius
rùm Legatus erat Gregoras Patri-
cius. Sed quod noster amborum

liberos pari iure ad spem Imperij
missos Constantinopolin asse-
rit, Heraclium maritimo, Nice-
tam terrestri itinere, cum pactio-
ne illa, vt qui prior peruenisset,
Imperiũ obtineret, tametsi asti-
pulatorem habet cum Theopha-
ne Zonaram, vix est vt credam.
Quàm enim ridicula Nicetæ cõ-
ditio! cui per squalientes, areno-
sosque tractus infinito propemo-
dum circuitu petenda Constā-
tinopolis fuit: nisi hunc fortassis
non in Africa tum fuisse, sed A-
lexandria profectum dixeris. Ve-
rũ ne sic quidem sine nauibus
Vrbem adire potuerit. Theo-
phanis, quia nondum hic Au-
thõr editus est, verba subiiciam.

Ἡράκλειος ὁ στρατηγὸς Ἀφεικῆς ἐνο-
χλῆμος ὑπὸ τῆς Σουλκῆτου ὀξόπλισεν
τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἡράκλειον, τῷ ἀπολυῶναι

καὶ Φωκαῖς ὁ Τυράννης. ὁμοίως καὶ ὁ ὑπο-
 γραφὴς αὐτοῦ Γρηγορίου ἀπέλυσε διὰ
 ξηρίας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Νικήτορ, ποιήσαντες
 ἵνα ὅστις παραλάβῃ καὶ νικήσῃ τὸν Τύραν-
 νοι βασιλεύσῃ. Addit Octobri mē-
 se soluisse Heraclium ex Africa,
 Anno ut putat ab Orbe condito
 1000, Christivero 1001, Octo.
 14. FERIA II, INDICT. XIV. De utrius-
 que Æræ putatione hoc vnum
 dico ex duarum inter se Periodo-
 rum confusione vitiosum esse
 Christi Annorum numerum Nā
 cūm, uti ex operis initio constat,
 communem Orientalibus ferè,
 atque Æthiopibus Periodum se-
 cutus esset, quæ ab Orbe condi-
 to ad Christi natalem Annos ab-
 solutos numerat 1000, ad hunc
 Heraclij annum putare debuerat
 1001. Christ. verò 1002: sed ille
 mox ad alteram periodū animum

adiecit, quæ Annos ad Christum
statuit 10010100LXXXIV, vel duo-
bus minus, ad Lunæ Methodum.
Vnde, vt ad centesimum LXXXII
illi peruenirét, VIII ex Aera Chri-
sti detractos infarsit. At Cedre-
nus qui A. Mundi numerat 100
c10cIII, Christi 10cIX, perspicuè
hanc secundam Aeram sibi pro-
posuit, & vno tamen Anno mi-
nùs dixit, imò duobus si Con-
stantinopolitanam Epocham,
vti debuit, secutus est. Etenim
Christi 10cx, quo Heraclius Im-
perium adiit, Constantinopoli-
tani 10cxi agebant, ex A. D. Kal.
Sept. Sed de his semel, quanquam
à Græculis istis Scriptoribus non
semel in ea re peccatur, admone-
re sufficiat. Quòd ad feriæ Cha-
racterem attinet, scito errare
Theophanem, dum Octobris iv

feriam ii fuisse scribit, cūm i po-
 titiū fuerit Cyclo Solis iii, Litera
 Dom, D, Emendandus igitur ex
 Alexandrino Chronico, quod
 nuper præcipuo rei historice fru-
 ctu R. P. Raderus noster edidit:
 Cuius hæc verba sunt, Τὸ πρῶτον
 ἔπει (viii scilicet Phocæ) ὑπερβε-
 ρεταίῳ, καὶ Ῥωμαίοις Οκτωβρίῳ γ'
 Ἰνδικητῶνος ιδ'. ἡμέρα ζ'. ἀναφαίνονται
 πλοῖα ἰκανὰ καὶ τὸ τρογγύλον κατέλλω,
 ἐν οἷς ὤν καὶ Ηράκλειος ὁ υἱὸς Ηρακλείδ.
 Ergo Octobris iii feria vii hera-
 clij classis appulit ad Castellum
 Rotundum. At Theophanes
 πλοῖα κατελλόμενα vocat, hoc est, vt
 paulus diaconus L. xviii reddidit,
 castellatas, siue turratas, naues.

Ἀνδρῶν πληρώσμετες.) Forte
 πλοῖα pro πλοῖ. Nam πληρώσαι a-
 liquem, pro eo quod est instruc-
 re copiis, insolens est. Nisi Accu-
 d iij

fatius subaudiatur,

Φθάνει Νικήταν Ὀπλοίας.) For. Ὀπλοήσας. Quòd ad Nicetam spectat, videndum de eò accipienda sint duo illa disticha quæ sunt Anthol. L. IV C. I.

Κεῖσπος δὲ.) Huic Domentiam filiam tyrannus vxorem dederat; quem Patricium & Comitem Excubitorum ait fuisse Theophanes. de appellatione ipsa cum mirificè Scriptores discrepent (Priscum enim Theoph. Zonaras, Nicephorus Callixti, aliique nominant) ego Crispum cum Nostro, ac Cedreno, & Georgio Synkello rescribendum puto. In Anthol. L. 4, Epigramma quoddam extat εἰς εἰκόνα Κεῖσπου, quo ipsum à magnificentia prædicat, & amplissima quæque ab Imperatore vouet.

Οπηνηα δέ.) De sententia pro-
pemodum constat : Verba ipsa
deprauata. Vide an verum sit, &
πλώκη δέ.

Ως δὴ πρὸς βυβλίσμῳ.) Contigit
hoc A. Phocæ v. Christi ις cνii.
Vide Zonarā. Theophanes; Τὸ πῶ-
τ' ἔπει Φωκᾶς ὁ Τύραννος ἐξέλαξε πρὸς
ἐαυτὸ θυγατέρα Δομενίζιδου Πείσκα πῶ-
τ' Πατρικίῳ καὶ Κόμητι τῷ Ἐξκουβιτώ-
ρων. Καὶ ἡγουμένως τῷ γάμῳ ἐν τῷ Πα-
λατίῳ τῷ Μαρίνης ἐκέλευσεν ἱπποκῆν
ἀγχιῶσαι· οἱ δὲ δῆμῳχοι τῷ δύο μερῶν
ἐν τοῖς τετρακίοσι σὺν τῷ βασιλικῷ
λαυρῶν ἐστησαν Πείσκα καὶ Δομενίζιας
λαυρῶντα· ταῦτα ἰδὼν ὁ βασιλεὺς ἠγα-
νάνκτησεν. Cætera vide apud Dia-
conum.

Οἱ τῷ αἰτιήσαντες χρωμάτων.) Prasi-
nos intelligit, qui Phocæ initio
fauerant, & ad obtinendum Im-
perium adiutores fuerant : sed

postea cōtumeliosè in eum multa fecerunt, & dixerunt, in eòsque vicissim Tyrannus omni sæuitia bacchatus est. Scribit Theophranes A. Christi 130ix Circensibus ludis hæc in eum iactasse Prasinos, *πάλιν εἰς τὸν καὶ δὲ ἔπειτα, πάλιν τὸν νῦν ἀπώλεχες*. Hoc est, vt interpretatur Diaconus, Iterum in gabbatha bibisti: iterum sensum perdidisti. Quibus incensus ille multos ex eis interfecit, ac postremò Prasinos omnes edixit *μηκέτι πολιτεύεσθαι*, in Ciuium esse numero; quod Diaconus, militare, reddidit. Ex iis mutata sententia Venetis illum fauisse postea constat. Ideo post eius necem Venetum Bandum seu Vexillum in Circo combustum est, vt in Alexandrino Chronico legimus. Porro hoc loco *περὶ αὐτοῦ*, vt erat in

ſchedis, reliquimus.

Τοῖς παρὰ πύλιν Κασαρείαν.) Incenderant & antea Prætorium, quò ſue factionis homines à Phoca victos ad necem eriperent. Zonaras, Theophanes, & alij. fuit Conſtantinopoli nobilis Baſilica Cæſarij titulo, vel vicus fortassis huius nominis, in quo Tabernæ, & ædificia quedã, quæ Iuſtiniani terapore conflagrarunt. Theoph. A. Iuſtiniani xxxv, Τὸ τῷ τῷ ἔτει (inquit) μιλίῳ Οκτωβρίῳ ἡμέρᾳ δ', Ἰνδικλ. ι', ἐσπέρῃ βασιλεὺς γέννηεν ἐμψυχοῦς μέγας ἐν τοῖς Κασαρείου, ἕως τῆς λεγομένης Ομφακερᾶς ὅλα τὰ ἔργα, καὶ οἱ πυλῶνες ἕως τῆς Βοῦς. Supplendum ex Cedreno. καὶ ἐκ αὐτῆς ὅλα τὰ ἔργ. &c. Idem Cedrenus οἱ πυλῶνες τῆς Βοῦς ſcribit. Apparet τὰ Κασαρεία, vel παρὰ πύλιν Κασαρείαν vicina fuiſſe amplæ cuidam

Basilicæ ἐργαστήρια , ædificiáque
id genus alia : quæ post incen-
dium illud instaurata denuò sub
Heraclij aduentum incensa sunt
à Bonoso quodam, qui, vte est in
Alexand. Chron. μετὰ τῷ βαλεῖν
αὐτὸν πῦρ πλησίον τῷ Καισαρίῳ, in fu-
ga interemptus est.

Φώπος δὲ τις) Zonaras , Cedre-
nus &c. Photinum hunc appel-
lant. Chron. Alex. Photium,
quem ait Curatorem fuisse τῇ
Πλακιδίᾳ, id est Domus Placidia-
næ. Cuius muneris meminit
Theoph. loco proximè citato,
nec non & Curatoris τῇ Μαρίνῃ,
quæ Arcadij filia Nobilissimæ ti-
tulo insignitur. Vtriusque domus
in Regione I Constantinop. cen-
sentur. In eodem illo Chronico
legimus Photium cum probro pa-
tricio Phocam ex æde Michaëlis

Archangeli, quæ in palatio erat, abstraxisse, τῇ ε' τῷ αὐτῷ μηνὸς Δεκεμβρίου ἡμέρας δαυτέρας, hoc est vi Oct. Feria ii. Sed pro Octobris ε' substituendum est ε'. Nam si eius mensis iii Feria vii fuit, ut paulo antè dixerat, utique Feria ii eiusdem v die fuerit.

Κατὰ πλὴν τῷ Βοὸς.) Zonaras. Τὸ δὲ δύστηνον σῶμα καυθεῖναι καὶ τὸ Βοῦν, ἔνθα ἡ καμινός ὡς λέγεται ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη γῆμα Βοὸς ἔχουσα, ἥτις ἐκ Περγᾶμου κατόμιτο. ὅς τις καὶ ὁ τόπος ὠνόμαστο. Erat in Regione xi Constantinop.

Καὶ τὸν βασιλεῖον.) Vna cum Fabia, quæ Eudocia postea dicta est, coniuge. Theophanes, Εἰσελθὼν ὁ Ηρακλῆος εἰς τὴν βασίλειαν ἐπέφθην ὑπὸ Σεργίου Πατριάρχου ἐν τῇ ἀκτινείᾳ καὶ αἰνῇ Στεφανίου ἐν τῇ Παλατίᾳ. Επέφθην δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ἡ μεμνησθεύ-

ἡ δὲ αὐτὴ Εὐδοκία Αὐγουστα, καὶ ἔλαβον
ἀμφοτέρωθεν τὴν Σεργίαν τῆ Πατριάρχου
ἐκ τῆ φάνης τῆ γάμου.

P. 12. En rûtois τίκεται παῖς.) Ce-
drenus tertia die Maij A. Hera-
clij 2. natalem illius consignat.
Addit Theophanes Indiēt. xv, vt
& Paulus Diaconus in Miscella.
Quod animaduertere debuit Lu-
theranus ille Chronologus Se-
thus Caluifius, dum id in A. con-
iicit Christi 10cx1. Si Indiētiones
A. C. cccxii cœpere Sept. xxiv,
Anno 10cx, heraclij primo in-
choata est eodem Septembri xiv
Indiētio, quæ vsq; ad Septēbrē A.
10cx1 durauit, quo xv successit. I-
deò Cōstātini huius ortus incurit
in A. Christi 10cxii, Mēse Maio,
labente adhuc Indiēt. xv. Acce-
dit Feriæ Character ex Alexan-
dr. Chron. vbi natus scribitur in

suburbano Sophianorum, Maij
tertio, FERIA IV. Quippe Cyclus
erat Solis V. Litera Dom. A. Pro-
inde Maij 3 feria IV. Ideo corri-
gendus Theophanes, qui V na-
tum scribit.

P. 15. Υιοτεχῆσθαι δὲ αὐτόν.) Non est
adoptare, sed è sacro fonte susci-
pere. Ita postea Nicephorus no-
ster de Hunnis agens. Καὶ τὰς ἐκεί-
νων γαμετὰς αἱ πούτων αὐτῶν τὰς θείας λα-
τρῶν ἐτεκνωσάμην σύζυγοι.

Καὶ ἄμα λαβόντα πόμον.) Cedre-
nus: Καὶ τὰ πρὸς Ηρακλῆον γρόμματα
ἔγραφα αὐτῷ κατέχων ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ
χείρῃ κρατῶν Κεῖσπον πλὴν κεφαλῇ μὲν
τῷ χάρτου ἔφη, Ὁ λαὶ πωρε γαμβρὸν
οὐκ ἐποίησας, φίλον ἀληθῶς πῶς ποιή-
σεις; In eo itaque Libro contine-
bantur τὰ ἔγραφα αὐτῷ, hoc est,
vt verba ipsa præ se ferunt, literæ
quas ad Heraclium ipse cum aliis

Senatoribus dederat, quibusque
 ad inuadendum Imperium inci-
 tarat. Tametsi de Libello malim
 accipere, quo Accusationis ca-
 pita crimináque comprehensa.
 Etenim solenne id fuit, vt qui, ab
 Imperatore præsertim, reus ar-
 cesseretur, eius genas accusatio-
 nis libello scriba verberaret. Ni-
 cephorus noster in fine huius hi-
 storie de Constantino Patriarcha
 loquens, quem Copronymus in
 ordinem redegit. Συνεκπέμπει δὲ
 ἕνα αὐτῶν τῶν βασιλικῶν γραμματέων
 κομίζοντα εἰς γραμματεῖα ὅσα κατ' αὐτῶν.
 αὐτῶν εἰς ὑπήκοον τῷ ἀθροισθέντι ἐκείνῳ
 λαοῦ αἰένως, παίων αὐτῶν καὶ κέρρους ἐφ'
 ἐνὶ ἐκείνῳ τῶν καφτηγρομενῶν. Idem
 narrat in A. Copron. 27 Theoph.
 Καὶ καθ' ἐν κεάλαμον ἔπαιεν αὐτῶν ὁ
 πρῶτος οὐ ἀσκηρής. Porro He-
 raclij verba perperam hîc con-

cepta, ut & apud Cedrenum. Apud Zonaram ita leguntur. Οσα
 ὡς γαμβρὸν ἐκ ἐποίησας ὁδὸν φίλον αὐ
 ποιήσῃς ποτὲ. sed emendandum eis
 γαμβρὸν ut & hoc loco. Qui so-
 cero Phocæ non præstiteris fi-
 dem, quî tandem mihi præsta-
 bis? Socero enim legendum: pro
 quo vox, genero, perperam
 irrepsit in interpretationem no-
 stram. Alioqui γαμβρὸν ποιῶν no-
 ua loquendi ratione erit idem ac
 generum se præbere. Potest &
 ex Nicephori, Cedreni, ac Geor-
 gij Syncelli verbis alius effici sen-
 sus: Nimirum Heraclium Crispi-
 filiam olim ambiisse, & ab eo re-
 pudiatum, de quo minus constare
 video. In Alex. Chron. scri-
 ptum est Ind. I, Decembris v. Fe-
 ria III Crispum in Clericum de-
 tonsum. Τῇ αὐτῇ ἔτει μὲν Απελ-

λαίω καὶ Ρωμαις Δεκεμβρίῳ ε'. ἡμέ-
 ρα γ' ἔγενε Κληεῖκός Πείσχος ὁ Κόμης
 τῆς Εξκουβιτῶρων. καὶ αὐτ' αὐτὸς ἔγενε
 Κόμης Εξκουβιτῶρων Νικήτας ὁ Πα-
 τειχίος. Factum hoc est eodem
 Anno 10311, Indiēt. I iam in-
 choata.

P. 16. Ο Πάπας Κεῖσπος.) Obser-
 uanda hæc appellationis formu-
 la. papam vocat, hoc est Patrem,
 Militarem præfectum. Alioqui
 solis Pontificibus Papæ nomen
 attributum.

Τὸ λεγόμενον τῆς χώρας) Proprium
 nomen est χώρας. Cedrenus. Ποιῶ
 οὖν αὐτὸν Κληεῖκόν, καὶ ἐν τῇ μονῇ τῆς
 χώρας πειοεῖζει, vt & apud Syn-
 cellum. Hoc est in Choræ Mo-
 nasterio claudit. Nec rectè Vvol-
 phius; solum vertere iubet. Theo-
 phanes in A. iii Copronymi,
 Monasterii huius meminit. Με-

τὰ δὲ λ' ἔτη ὁ μνησικᾶκος καὶ Ἀσπλάγχνος
 βασιλεὺς προσέταξεν ἀπελθεῖν τὸ αὐτοῦ
 γυναικα εἰς τὴν μνητὴν τῆς χώρας. ἐκφοσε γὰρ
 αὐτὸν παφείς, καὶ αἰασκᾶσαι τὰ ὅσα αὐτῷ, ὥς
 εἰς τὴν ἰδίαν παλλίαν βαστάσαι, καὶ εἰς τὰ
 λεγόμενα Πελαγίᾳ μνήματα τῆς βιθαν-
 ναίων ῥίψαι. Quæ ita Paulus Dia-
 conus vertit. Post triginta verò
 annos mali memor, & immiseri-
 cors Imperator præcepit huius
 vxorem in Monasterium Choras
 pergere, illuc enim sepultus erat,
 & huius ossa effodere, atque in
 sepulcra, quæ dicuntur Pelagij, in
 pallio suo portare, & vnâ cum
 Biothanatis mortuis iacere.

Τὴν αὐτὰν δὲ εἰς Κληρικὸν.) Τὸ θεο-
 φ. Α. 4. Phocæ. Τότε καὶ Φιλ. ποι-
 κὸς τὸν κόμιν ἐλόμηνος ἱεροσολύμων ἀξίον
 ἀνέλαβεν, καὶ εἰς Χρυσόπολιν παρ' Μοι-
 σσηνίαν ὁ ἑκπὸς διέτειβεν.

P. 19. Ολίγην δὲ χρόνον.) Anno HC.

raclij ii moritur Eudocia; vti scri-
 bunt Cedrenus & Theophanes.
 Qui diem atque Indictionem ad-
 notat, Augusti xiv Indict. xv.
 Proinde A. ιςcxii, non antece-
 denti, vt perperam Chronogra-
 phi. Consentit Alexandrinum
 Chron. quòd ad Indictionem at-
 tinet, nec de die multum discre-
 pat. Καὶ τῇ ιγ'. τῷ Αὐγούστου μὲνός τῆς
 αὐτῆς ιε' Ἰνδικτιῶνος ἡμέρα περὶ τῇ ἐ-
 τελούτῃσιν εἰς τὸ Πέρεατον Βλαχερνῶν
 Εὐδοκία ἡ Αὐγούστη, καὶ ἡ Φαβία, καὶ
 ἐκελευσέντος τῷ λειψάνῳ αὐτῆς πλοῖον ἐν τῷ
 Παλατίῳ τῆς πόλεως ὅτι τῆς ἐξῆς ἐκη-
 δεύθη, καὶ ἐτάφη εἰς τοὺς Αποστόλους. Si
 Augusti xiiii Dominico die
 obiit, planè hoc Anno ιςcxii.
 Cyclo Solis v. Litera Domini. A.
 Qui Anno superiore mortuam
 illam scribunt bis eam peperisse
 non animaduerterunt, neque

ante Octobrem Anni 15cx Heraclio nuplisse.

Καὶ δὲ πείπωμα) Pespiciuè leg. πείπωμα.

V. 20 Τὸ ἀμφίνον.) Schedarum puram putam lectionem expressimus, etsi non dubitamus quin ἀμφιον substituendum sit. Qua voce inter cæteros vsus est Macarius Hom. 1. Καὶ ἀμφιαδῆ ἔκ τῆς πόττης ἀρρήτα ἀμφια θρανὶς καὶ λοις. P. 23 Μὴ δίκης τυ χόν.) Et hîc & alibi passim defecta aliquot particulis, ac copulis oratio. Id quod semel admonere satis est.

Τὸν Βυτηλῖνον.) Variant schede in huius nominis scriptione, vt nescias Vitulinúsne, an Betulenus, aut Vetulenus Latinè quadret. Quippè B literam variè ætas illa pronunciauit, de qua re alibi disputauimus.

Ηεράκλειος δὲ τὸν υἱόν.) Theoph.
 Τὸ τῷ πατρὶ ἐπιμύωι Οκτωβρίῳ δ'. Ινδ.
 α' ἐτέφθη Επιφάνεια ἡ θυγάτηρ Ηερά-
 κλείς ὑπὸ Σεργίου Πατριάρχου Αὐ-
 γούσα ἐν τῷ δ' εκτηρίῳ τῷ α' αἰῶνι Στε-
 φανῷ ἐν τῷ Παλατίῳ. τῷ δὲ Δοκεμβρίῳ
 μύωι κέ. τῇ αὐτῇ περὶ τῇ Ινδ. ἐτέφθη
 Ηεράκλειος ὁ υἱὸς Ηερακλείου ὁ νέος, ὁ
 καὶ Κωνσταντῖνος, ὑπὸ Σεργίου Πατρι-
 ἀρχου. At Chron. Alexand. Epi-
 phaniam coronatam assērit ea-
 dem Indiēt. 1. & Oct. iv feria iv.
 sed Constantinum nonnisi An-
 nō sequenti ιςcxiij, Ianuarij xxij,
 feria ii. Necessariò eo quo dixi
 Anno, Cyclo Solis vi Liter. Dom.
 G. Ex quo die in Actis adscribi
 cœpit Annus primus Ηεραclij. Iu-
 nioris. Hic locus quia ad huius
 Historiæ διάρθρωσιν magnopere
 pertinet, hīc subiiciendus. Καὶ ἀπ'
 αὐτῆς τῆς κβ' τῷ Ιανουαρίῳ μύωι ἐπι-

πράπη γράφεσθαι μτ' δ' (ἐν ὀνόματι)
 Βασιλείας τῆς θεωπάτων ἡμῶν δεσποτῆς,
 καὶ μεγίστων Δεργετῆς Φλαβίου Ηρα-
 κλείου τῆς Δ' σκευάτου ἔποις γ'. καὶ μτ'
 πῶς ὑπατείας αὐτῶν ἔποις β'. καὶ Φλα-
 βίου Ηρακλείου νέε, Κωνσταντίνου τῆς
 θεοφυλακτοῦ αὐτῶν ὑοδ' ἔποις α', τῶν αἰωνίων
 Αὐγούτων καὶ αὐτοκρατόρων.

P. 24. Τῶς θυγατέρεσδὲ.) Quænam
 hæc Heraclij filia Gregoria? Eu-
 docia quidem nonnisi duos He-
 raclio liberos peperit, Epipha-
 niam & heracliiū Iuniorē. Siquidē
 Indiēt. xiv A. C. 10cx cum Eu-
 docia, quam antea desponderat,
 nuptias Heraclius iniit. Eadem
 Indiēt. sed A. 10cxi Iulij vii nasci-
 tur Epiphania, vt etiam Alexand.
 Chron. habet. Indiēt. xv, A. 10cxii
 natus est Heraclius Iunior. Eu-
 docia quarto postea mense mo-
 ritur. Epiphania porro eadem &

Eudocia vocata Alex. Chron. teste, quam Heraclius Turcarum Principi desponderat. E-
mendandus igitur hic locus, &
Νικητα τῷ πλὺ ἀξίᾳ Πατριῆς leg.
Gregoriam Nicetæ τῷ Γρηγορίᾳ fi-
liam Constantino filio adhuc in-
fanti despondit. Quod ex P. 64.
huius libri perspicuum est.

Κατὰ πλὺ τῷ φόρῳ.) Insigne
hoc Forum præ cæteris fuit. In
descriptione Constantinopoli-
tanæ Urbis iv Fora numerantur.
Inter quæ Constantinianū nomi-
natim censetur, Regione vi, &
viii; Theodosianum item Re-
gione v: in qua & portus Prof-
forianus, quem ἀπὸ τῆς προσηγορίας
deducunt nonnulli. Vide num
ex eo nomen illud obtinuerit,
quòd Forum respiceret. Theoph.
in A. Copronymi xiii. Ἀντὶλθεν ὁ

Βασιλὸς ἐν ταῖς πόρεσσι τοῦ ταῖς Κωνσταν-
τίνης ταῖς αἰτέρεσσι παρθέδρεσσι.

Χοσροῦς δε.) Quæ de de Saito
narrantur hoc loco , vix est vt
certam iis in Annorum ordine
sedem attribuas. Etenim Cedre-
nus Anno Heraclij xii Saitum
hunc, quē Σάιω appellat, à Chos-
roe missum ad Chalcedonem e-
xercitum adduxisse, ac cum Im-
peratore collocutum esse scribit,
cùm eodem Anno Pascha ab He-
raclio celebratum esset. Quod
quidem in Magnis illis Annali-
bus confertur in Annum Christi
iϞcxxi. Erat Indictio x, non ix,
vt illuc scriptum est. Apud Theo-
nem de Sae, Legatisque tribus in
Orientem missis verbum nullum.
Alexandrinum Chronicon col-
loquium hoc cum Sae, atque He-
raclij Legationem ad Chosroem

notat Indiēt. iv, etsi Indiētionis
 iii Lemma præfixum sit. Subiicit
 enim: Τὸ πρῶτον ἔπει ὅτι Σεργίου Πα-
 τριάρχου Κωνσταντινῆς πόλεως ἀπὸ τῆς
 α'. ἐβδόμαδος τῆς ἡμετέρας Ἰδικίου δ'. &c.
 Sed multa ordine suo luxata, &
 alienis Titulis subscripta sunt in
 eo Chronico. Proinde totus hic
 locus Τὸ πρῶτον ἔπει ὅτι Σεργίου Πα-
 τριάρχου. &c. p. 882, ad Indiēt. se-
 quentem referendus est, quæ est
 iv, Heraclij vi. Christi iocxvi.
 Siquidem p. 888. Kal. Martij fer-
 ram ii fuisse dicit; nempe Cyclo
 ix Litera Domin. C. Igitur An-
 no Christi iocxvi Indiēt. iv, He-
 raclij vi Saes castra ad Chalcedo-
 nem applicuit, & vi Annorum
 prochronismus à Chronogra-
 phis, & Historicis commissus est.
 Nam quòd illi A. Heraclij xii
 Christi iocxxi, imò, ut postea de-

monstrabimus, iocxxii ea contigisse volunt, post Pascha, falsum inde conuincitur, quòd Anno Heraclij xi copix Romanorum in Asiam ex Europa translata sunt: At illud ante Saxe colloquium, Legatosque missos fieri non potuit, vt ex Nicephoro nostro euidens est. Nondum enim Heraclius expeditionem adornarat. Sanè quæ de Saito diximus, diu ante Heraclij profectiorem ad Chalcedonem cum Imperatore transegisse, astipulatorem habent Georgium Syncellum, ex quo Cedrenus ista transtulit, sed nominum, de qua mox disputabimus, affinitate deceptus alieno tempore reddidit.

Ηγμέναιος τῶν Περσικῶν.) Σάϊν
hunc appellat Cedrenus, & Alexandr. Chronicon. caue autem

λαίω καὶ Ρωμαιοὺς Δεκεμβρίῳ ἐ'. ἡμέ-
 ρα γ' ἔργονε Κληρικὸς Πείσχος ὁ Κόμης
 τῆς Εὐχουβιτῶρων. καὶ αὐτ' αὐτὸν ἔργονε
 Κόμης Εὐχουβιτῶρων Νικήτας ὁ Πα-
 τεικίος. Factum hoc est eodem
 Anno 10311, Indict. I iam in-
 choata.

P. 16. Ο Πάπας Κεῖσπος.) Obser-
 uanda hæc appellationis formu-
 la. papam vocat, hoc est Patrem,
 Militarem præfectum. Alioqui
 solis Pontificibus Papæ nomen
 attributum.

Τὸ λεγόμενον τῆς χώρας) Proprium
 nomen est χώρας. Cedrenus. Ποιῶ
 οὖν αὐτὸν Κληρικόν, καὶ ἐν τῇ μονῇ τῆς
 χώρας περιείζει, vt & apud Syn-
 cellum. Hoc est in Choræ Mo-
 nasterio claudit. Nec rectè Vvol-
 phius; solum vertere iubet. Theo-
 phanes in A. III Copronymi,
 Monasterii huius meminit. Με-

τὰ δὲ λ' ἔτη ὁ μνησιχάκος καὶ ἀσπλαγχνος
 βασιλεὺς προσέταξεν ἀπελθεῖν τ' ἑαυτῶν
 γυναῖκα ἐν τῇ μηνί τῆς χώρας. ἐκείσε γὰρ
 εὖ ταφεῖς, καὶ αἰασκάσαι τὰ ὅσα αὐτῶν, ἔ
 ἐν τῷ ἰδίῳ παλλίῳ βασάσαι, καὶ εἰς τὰ
 λεγόμενα Πελαγίῳ μνήματα τῇ βιθαν-
 ατῶν ρίψαι. Quæ ita Paulus Dia-
 conus vertit. Post triginta verò
 annos mali memor, & immiseri-
 cors Imperator præcepit huius
 vxorem in Monasterium Choras
 pergere, illuc enim sepultus erat,
 & huius ossa effodere, atque in
 sepulcra, quæ dicuntur Pelagij, in
 pallio suo portare, & vnâ cum
 Biothanatis mortuis iacere.

Τῶνικαὐτα δὲ εἰς Κληρικὸς.) Theo-
 ph. A. 4. Rhocæ. Τότε καὶ Φιλ. ποι-
 κὸς τ' νόμῳ ἐλόμενος ἱερωσιῶν ἀξίδου
 ἀνέλαβεν, καὶ ἐν Χρυσόπολιν τῷ Μοι-
 σσειῶ ὁ ἐκ ποιε διέτειβεν.

P. 19. Ολίγου δὲ χρόνου.) Anno HC-

raclij II moritur Eudocia; vti scri-
 bunt Cedrenus & Theophanes.
 Qui diem atque Indictionem ad-
 notat, Augusti xiv Indict. xv.
 Proinde A. 13CXII, non antece-
 denti, vt perperam Chronogra-
 phi. Consentit Alexandrinum
 Chron. quòd ad Indictionem at-
 tinet, nec de die multum discre-
 pat. Καὶ τῇ ιγ'. τῷ Αὐγούστου μηνὸς τῆς
 αὐτῆς 14' Ἰνδικτιῶνος ἡμέρα περὶ τῇ ἐ-
 τιλθύτησιν εἰς τὸ Πέρεασι Βλαχερνῶν
 Εὐδοκία ἡ Αὐγούστη, καὶ ἡ Φαβία, καὶ
 ὁρεζθέντος τῷ λειψάνῳ αὐτῆς πολλοὶ ἐν τῇ
 Παλατίῳ τῆς πόλεως ὅτι τῆς ἐξῆς ἐκη-
 δεύθη, καὶ ἐτάφη εἰς τοὺς Αποστόλους. Si
 Augusti xiii Dominico die
 obiit, planè hoc Anno 13CXII.
 Cyclo Solis v. Litera Domini. A.
 Qui Anno superiore mortuam
 illam scribunt bis eam peperisse
 non animaduerterunt, neque

ante Octobrem Anni 1000 Heraclio nupfisse.

Καὶ δὲ πείθωρια) Pefpicuè leg.
πείθωρια.

V. 20 Τὸ ἀμφίνον.) Schedarum puram putam lectionem expreffimus, etfi non dubitamus quin ἀμφιον substituendum fit. Qua voce inter cæteros vſus eſt Macarius Hom. 1. Καὶ ἀμφ. αὐτῇ ἐκ τῆς θεότητος ἀρρήτα ἀμφια ὑφανίς καὶ λοις.
P. 23 Μὴ δίκης τυχόν.) Et hîc & alibi paſſim defecta aliquot particulis, ac copulis oratio. Id quod ſemel admonere ſatis eſt.

Τὸν Βετηλίνον.) Variant ſchede in huius nominis ſcriptione, vt neſcias Vitulinúſne, an Betulenus, aut Vetulenus Latinè quadret. Quippè B literam variè ætas illa pronunciauit, de qua re alibi diſputauimus.

Ηράκλειος δὲ τὸν υἱόν.) Theoph.
 Τὸ τῷ τῷ ἐπιμύῳ Οκτωβρίῳ δ'. Ινδ.
 α' ἐτέφθη Επιφαιῖα ἡ θυγάτηρ Ηρα-
 κλείς ὑπὸ Σεργίου Πατριάρχου Αὐ-
 γούστα ἐν τῷ Δυκτηρίῳ τῷ αἰγίῳ Στε-
 φανίῳ ἐν τῷ Παλατίῳ. τῷ δὲ Δοκεμβρίῳ
 μύῳ κέ. τῇ αὐτῇ περὶ τῇ Ινδ. ἐτέφθη
 Ηράκλειος ὁ υἱὸς Ηρακλείου ὁ νέος, ὁ
 καὶ Κωνσταντῖνος, ὑπὸ Σεργίου Πατρι-
 ἀρχου. At Chron. Alexand. Epi-
 phaniam coronatam asserit ea-
 dem Indiēt. 1. & Oct. iv feria iv.
 sed Constantinum nonnisi An-
 no sequenti ιςcxiij, Ianuarij xxij,
 feria ii. Necessariò eo quo dixi
 Anno, Cyclo Solis vi Liter. Dom.
 G. Ex quo die in Actis adscribi
 cœpit Annus primus Heraclij Iu-
 nioris. Hic locus quia ad huius
 Historiæ διαρθρωσιν magnopere
 pertinet, hîc subiiciendus. Καὶ ἀπ'
 αὐτῆς τῆς κβ' τῷ Ιανουαρίῳ μύῳ ἐπε-

πράπη γράφεται μτ' δ' (ὡς ὀνόματι)
 Βασιλείας τῆς Γεωργίας ἡμῶν δεσποτῆς,
 καὶ μεγίστων ἄεργετῶν Φλαβίου Ηρα-
 κλείου τῷ Ὑπερεσάτου ἔτις γ'. καὶ μτ'
 τῷ Ὑπατείας αὐτοῦ ἔτις β'. καὶ Φλα-
 βίου Ηρακλείου νέου, Κωνσταντίνου τῷ
 Θεοφυλακτοῦ αὐτοῦ ἡμῶν ἔτις α', τῶν αἰώνων
 Αυγούτων καὶ ἀντεκχευμένων.

P. 24. Τῷ θυγατέρα δὲ.) Quænam
 hæc Heraclij filia Gregoria? Eu-
 docia quidem nonnisi duos He-
 raclio liberos peperit, Epipha-
 niam & heraclium Iuniorē. Siquidē
 Indiēt. xiv A. C. 10cx cum Eu-
 docia, quam antea desponderat,
 nuptias Heraclius iniit. Eadem
 Indiēt. sed A. 10cxi Iulij vii nasci-
 tur Epiphania, ut etiam Alexand.
 Chron. habet. Indiēt. xv, A. 10cxii
 natus est Heraclius Iunior. Eu-
 docia quarto postea mense mo-
 ritur. Epiphania porro eadem &

Eudocia vocata Alex. Chron. teste, quam Heraclius Turcarum Principi desponderat. E-mendandus igitur hic locus, & Νικήτα τῆ πλω ἀξίας Πατρικίῃ leg. Gregoriam Nicetæ τῆ Γρηγορίᾳ filiam Constantino filio adhuc infanti despondit. Quod ex P. 64. huius libri perspicuum est.

Κατὰ πλω τῆ φ' ἐστ.) Insigne hoc Forum præ cæteris fuit. In descriptione Constantinopolitanæ Urbis iv Fora numerantur. Inter quæ Constantinianū nominatim censetur, Regione vi, & viii; Theodosianum item Regione v: in qua & portus Prosforianus, quem ἀπὸ τῆς πρεσπορεῖς deducunt nonnulli. Vide num ex eo nomen illud obtinuerit, quòd Forum respiceret. Theoph. in A. Copronymi xiii. Ἀντὶλθεν ὁ

Βασιλὺς ἐν τῇ πόλει σὺν τῇ Κωνσταντίνῳ τῇ ἀγίῳ πατρὶ.

Χοσροὺς δε.) Quæ de de Saito
narrantur hoc loco , vix est vt
certam iis in Annorum ordine
sedem attribuas. Etenim Cedre-
nus Anno Heraclij xii Saitum
hunc, quē Σάιτω appellat , à Chos-
roe missum ad Chalcedonem e-
xercitum adduxisse , ac cum Im-
peratore collocutum esse scribit,
cùm eodem Anno Pascha ab He-
raclio celebratum esset. Quod
quidem in Magnis illis Annali-
bus confertur in Annum Christi
iϞcxxi. Erat Indictio x, non ix,
vt illuc scriptum est. Apud Theo-
nem de Sae , Legatisque tribus in
Orientem missis verbum nullum.
Alexandrinum Chronicon col-
loquium hoc cum Sae , atque He-
raclij Legationem ad Chosroem

monstrabimus, iocxxii ea contigisse volunt, post Pascha, falsum inde conuincitur, quòd Anno Heraclij xi copiæ Romanorum in Asiam ex Europa translatae sunt: At illud ante Sæ colloquium, Legatosque missos fieri non potuit, vt ex Nicephoro nostro euidens est. Nondum enim Heraclius expeditionem adornarat. Sanè quæ de Saito diximus, diu ante Heraclij profectiorem ad Chalcedonem cum Imperatore transegisse, astipulatorem habent Georgium Syncellum, ex quo Cedrenus ista transtulit, sed nominum, de qua mox disputabimus, affinitate deceptus alieno tempore reddidit.

Ηγμένα τῶν Περσικῶν.) Σάιν
hunc appellat Cedrenus, & Alexandr. Chronicon. caue autem

cum altero confundas, quem Σάνν postea vocat idem Cedrenus, ac Theophanes, Paulus Diaconus Sathin. Quæ nominum affinitas mirificè Chronographis, atque Annalium scriptoribus imposuit. Proinde sic habeto: Quinque omninò Duces à Chosroe contra Heraclium missos. primus est Σάνς, quem Saitum appellat Noster, à quo Alexandria, Ægyptus, atq; omnis Oriens vastatus est. Hic, qvòd Heraclium viuum ad Chosroem non adduxisset, detracta cute miserrimè periit, ante omnē Heraclij expeditionem; cuius ille Legatos tres è Bithynia in persidem secum abduxit. Secundus est Sarbarus, de quo crebra deinceps mentio. Idem hic Sarbanazas à Cedreno & Theophane vocatur

A. XIII, & Sarbarazas, qui ad oppugnandam Constantinopolim missus in itinere reuocatur à Chosroë, iubeturque copiis cum Sarablanca coniunctis cum Heraclio pugnare. Tertius est Sarablanca, de quo meminit Cedrenus, ac Theophanes A. Heraclij XIV. Quartus est Sais. Cuius meminerunt iidem A. XIV, XV, & XVI. Quo postremo Anno victus ab Heraclio ex mœrore, atque ægitudine mortuus est. Eius corpus inueteratum, & in perfidem allatum Chosroes plurimis contumeliis affecit. Quintus est Razates, qui A. XVII ab Heraclio cæsus est. Fit & alterius Ducis mentio à Leontio, qui S. Ioannis Ελεήμονος vitam edidit, quem is Rasmissum vocat, à quo vastata scribit Loca Sancta. Verùm Sarbaro id

attribuunt cæteri. Sub primo illo
Sæc militasse S. Anastasium, ac
cum eo Chalcedonem venisse,
ibidemque Christianam fidem
amplexum castra reliquisse in
Annalibus scriptum est A. C.
iōcxxi. Anno *Heraclij* xii. Sed
cum A. iōcxcvi *Heraclij* vi com-
parandum istud esse paulo antè
evidenter ostensum est. Qui
Martyris vitam prodidit Simeon
Metaphrastes ita de eius conuer-
sione scribit. Erat enim ei qui-
dam frater genere, & commilito:
ambo autem relati in numerum
exercitus Sain, veneruntque vsq;
ad inclytam Chalcedonem. Cùm
autem diuinus *Heraclius* irru-
ptione facta in residem contra
Sain retraxisset, rursus perfa redi-
tum aggressus est, & in suam re-
gionem vehementi studio est re-

uerfus. Exercitum autem Persicum reliquit Anastasius &c. paulo verò postea x hunc Heraclij Annum fuisse memorat, quo ille Hierosolymam profectus in Monasterium receptus est. Vbi vii annis transactis demum A. Heraclij xvii passus est. Quæ quidem neque cum Annalibus, neque cum rei veritate consentiunt. Imprimis cum Annus numeretur Heraclij x, quo is in Monasterium admissus est, malè cum A. c. 15cxi componitur. Heraclij quippe x cœpit A. 15cxix Indiēt. vii, peruenitque ad Octobrem A. 15cxx biennio antequam Heraclius in Orientem pergeret, aut cum vlllo Chosrois Duce conflingeret, adeoque iv Annis post Sæ digressum, imo post eius obitum. Restat vt sub alrero pene

ὁμωρίμα Sai stipendia fecerit;
 cūm præsertim Sais non Saes, aut
 Saitus à Metaphraste nominetur.
 Verum obstat, quòd post Sae
 necem non Sais, sed Sarbarus,
 vel Sarbarazas in Bithyniam e-
 xercitum egerit; vnde à Chosroe
 reuocatus cum Heraclio certa-
 uit. Siquidem, authore Theo-
 phane, & paulo Diacono, Chos-
 roes A. xiii Heraclij Sarbana-
 zam cum copiis in Romaniam,
 vt ait Cedrenus, immisit. Sed è ve-
 stigio reuocatus est, cūm Hera-
 clius in persidem irrupisset. Cui
 sese interim Sais obiecit. Rursus
 A. xvi Heraclij Chosroes bifariam
 partitis copiis Sarbarum cum L
 M. Constantinopolim misit. Ce-
 teros Duce Sai aduersus Hera-
 clium opposuit, à quo victus Sais
 ac profligatus est; cūm interim

Sarbaras Calcedonem oppugna-
 ret: qua in obsidione perstitit,
 nec cum Heraclio deinceps con-
 gressus est. Theophanis ac Ce-
 dreni verba mirificè cum Meta-
 phraſte conueniunt. Τὸ τῷ τῷ ἔτει
 (ait Theoph.) Χοσρώης ὁ τῶν Περσῶν
 βασιλεὺς νέαν ἐποίησατο στρατιάν. στρα-
 πύσας ξένους τε, καὶ πολίτας, καὶ οἰκέτας,
 ἐκ παντὸς ἡμοῖς ἐκλογὴν ποιῶμενος. καὶ
 ταύτην πρὸς ἐκλογὴν τῶν Σάκων τῶν ὄξυ-
 δος στρατηγῶν. Metaphraſtes vero.
 Cum adoleſcentiæ (inquit) æta-
 tem iam attingeret, & Rex Chof-
 roes nouum exercitum in Perſi-
 de colligeret, ipſe quoque cum
 aliis refertur in numerum Ty-
 ronum. Annus xvi Heraclij cœ-
 pit Chriſti 1025. Quòd ſi A. xvii
 eiufdem Imperatoris paſſus eſt,
 A. Chriſti id accidit 1026, aut
 1027. Ita non annos vii, ſed

vnum, aut alterum exegit in Monasterio. Aut si omnino cū priore illo Sae Chalcedonem perrexit, A. iocxvi, *Heraclij* vi Christo nomen dedit, ac iocxxi, *Heraclij* xi, aut insequenti à Chosroe interemptus est; id quod ego verissimilius arbitror. postremò minimè prætereundum Lutherani Chronologi Sethi Caluissii insigne deliriū, qui ad A. Chris. iocxxi notat, Chosroen Anastasium in Asiam misisse, qui Calcedonem oppugnaret: sed Anastasium magno Imperatoris bono, relicta superstitione gentili, sacris Christianis initiatum, & postea etiam Martyrio coronatum. Cuius rei testem affert Cedrenum. Quo nihil fingi potest ineptius: cū Anastasium ex Tirone Ducem atque Imperatorum faciat. Sed
neque

neque de Anastasio apud Cedrenum verbum vllum : & Saes Persarum Dux A. Heraclij vi Chalcedonem peruenit, non vtiq; absente, vt ille fingit, Heraclio, Sed sexcenta sunt eius generis in ista Chronologia, quam qui scripsit neque Cedrenum, neque alium Græcum vllum scriptorem vidit, sed pleraque ex Illustrissimi Cardinalis Annalibus hausta nullo iudicio decerpfit.

Ὅπως ὅτι πρὸς Ἀλεξάνδρῳ) Theophanes ac Cedrenus iisdem vterque verbis Anno id Heraclij vi contigisse narrant, Proinde Christi ١٣٢٥, vel ١٣٢٦. Quod imprimis obseruandum est. Nam & hîc immane quantum Chronographos ratio fugit, cum Ioannis Alexandrini Eleemonis Annos, atque obitum describunt.

Quem Nicephorus in Chronico
sedisse A. x. asserit. Itaque A.
Christi 1200 decessisse hunc in
Annalibus legitur : & eodem
Anno Nicetam Patricium ab
Heraclio missum Alexandrinæ
Ecclesiæ pecunias in Fiscum redi-
gere voluisse. Porro, Leontio te-
ste, priusquam Alexandria in ho-
stium potestatem veniret, à Nice-
ta Constantinopolin abductus
in itinere obiit. Verum quæ po-
tuit Nicetas in ea Vrbe provin-
ciæque pecunias colligere, quam
viam annos Persæ in potesta-
tem haberent? Quare Metachro-
nismus est Annorum v. Quod si
Ioannes ab Heraclio Alexan-
drinæ Ecclesiæ præfectus est,
quod idem Leontius prodit, ut id
A. eius primo factum sit, non nisi
vi annos eam Ecclesiam admini-
strare potuit.

P. 27. Εξοισίας δει ταύταις. Mendosa hæc sunt, vt alia pleraque. Leg. δι & φαίνοιτ' αὖ πώποτε. Paulò antea pro Εἰς τε τῆς ζωῆς fir. ἐπὶ π.

P. 28. Οὐκ ἀπηχῆς. For. ἀπηνῆς.

P. 31. Ταῦτα ὅτι τέλει.) Neque hæc saniora : Ex quibus tamen germanum sensum odorari studuimus. Leg. hîc verò ὅτι τελεῖ.

Ολύμπιος μὲν) Idem planè recensentur in Alexand. Chron. in Epist. Heraclij ad Chosroen. At Cedrenus LXX ex Magnatibus profectos asserit : sed perperam. Expungenda enim litèra ο, vt & apud Theophanem ; quæ numerum illum apud Græcos indicat. Anastasius porro in eodem Chronico πρεσβυτερος & Σούλειμος nominatur.

P. 32. Εξ οὗ καὶ πᾶσι πλάσσει.) Chronicon Alexand. Ταῦτα πᾶσι ἐπεὶ ἀπὸ

τήθησιν οἱ κτήτορες τῶν πολιτικῶν ἄρτων
 διὰ γραφῆς καθ' ἕκαστον νομίσματα γ'.
 καὶ μὲν δὲ πρῶτον πόδας, δευτέρως τὰς
 Αὐγούστου μίλι τῆς ε' Ἰνδικπῆονος αἰρη-
 τήθη τελείως ἢ χορηγία τῶν αὐτῶν πολι-
 τικῶν ἄρτων. Itaque Indict. vi. A,
 Heraclij viii. Mense Augusto,
 hoc est Christi ιςcxviii, Annona
 suppressa est.

P. 35 Καὶ οἷον εἶναι διὰ ταῦτα.) Nihil
 apud alios scriptores de eiusmodi
 Heraclij consilio legere me-
 midii.

. Οὐ γὰρ (εἰς ἀρχὴν) Causam aperit
 hæc historia, quam cæteri dissi-
 mulant, cum iurciurando se Po-
 pulo Heraclius obstrinxerit. De
 quo Theoph. Anno Heracl. xii,
 Πιστὰ δοὺς τὰς λαῶν ὡς σὺν αὐτοῖς μέλλει
 θανάτου ἀγωνίσσεται, καὶ ὡς τέκνοις οἰκείοις
 τοῖς ὅποις σὺν ἀρμύσσηται. Paulus Dia-
 Iuramenta dans populo, quod

cum ipsis vsque ad mortem foret certaturus, & tanquam propriis filiis adhæsurus.

Καὶ ὁ Ἰ Οὐννων.) De Hunnorum aduentu tacent Cedrenus, ac Theoph. Sigebertus A. 1033. Heraclius Imperator Hunnis confœderatur.

P. 36. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ ὁ Ἰ Αἰάρων.) Cedrenus, ac Theophanes A. Heraclij IX Auares produnt in Thraciam irrupisse, totamque illam ab iis Tragœdiam excitatam. Erat A. C. 1039. Indict. VII. Contrà Chron. Alexandr. P. 890. Indict. IX, A. Heraclij XI. & post eius Consulatum XII. Sed falsum Indictionis esse Titulum nemo non videt. Neque enim cum Indict. IX, Annoque Heraclij XI cōuenit Annus post eiusdem Consulatum XII: multoque minùs

quadrat quod subiicit : A. xxii
Ianuarii eiusdem Indict. Annum
esse Heraclij Iunioris xi. ut Anno
solido Consul fuerit antè quàm
nasceretur. Scriptum est in eo-
dem Chron. P. 878. Ex A. D. O-
ctobris vii Indict. xiv, quo He-
raclius Imperium auspicatus est,
vsque ad Ianuarij xiii eiusdem In-
dict. publicis Actis subscriptum
esse, A. i. Imperij duntaxat; & à
xiv die Mensis eiusdem deinceps
ad Decembrem exeuntem In-
dict. xv ineuntis, additum. Et
Consulatu eiusdem religiosissimi
nostri Prīncipis. Quare Annis se-
quentibus; puta Heraclij ii, &
Indict. xv. ab Ianuario Mense nu-
meratus est A. i post Consulatum
Heraclij. Anno vero Heraclij iii,
Indict. i Ianuario mense, cœpit A.
ii post Consulatum Heraclij.

Quod quidē Anno Christi 10cxiii
 responder. Quo eodem Anno, ut
 idem Chronicon refert, à xxii
 Ianuarij in Actis publicis, post
 solenne carmen, In nomine Do-
 mini &c. iussit *Heraclius* adscribi
Heraclij Iunioris A. I. Itaque A.
 xi incurrit in A. C. 10cxxxiii Indiēt.
 xi, *Heraclij* vero Senioris Imperij
 A. xiii, & post eius Consulatum
 xii. Ex his ἀσύνκλωστα constat esse,
 quæ in Chronico leguntur. In
 quo etiam Character Feriæ sub-
 dicitur, Τοῦτω τὰς ἐνιαυτὰς μὲν Δα-
 σίω, καὶ Ῥωμαίοις Ἰνίς ἐ. ἡμέρα πορ-
 τή, &c. Iunij v. Feria I. Hic est An-
 nus Christi 10cxxxiii, Cyclo Solis
 xvi, Lit. Dom. B. proinde Iunij v.
 Feria I. siue Dominica.

Verum Cedreni ac Theopha-
 nis sententia longè verior est. Et-
 nim A. *Heraclij* xiii Ind. xi, siue
 f iiij

Christi ıccxxiii Heraclius Constantinopoli xv Martij profectus in Orientem, xx Aprilis in Persidem cum copiis suis ingressus est, vt scribit Theoph. totoque hoc Anno Chosroen insecutus demũ in Albania hiemem traduxit. Quare Constantinopoli Iunio Mense non fuit. Sed & Auarum illa prior irruptio, ac perfidia ante expeditionem Heraclij contigit, vte-
 tiam Nicephorus noster asserit. Quod ad Alexand. Chron. attinet quod ex variis Authoribus centonis instar concinnatum est, vel ratio ipsa persuadet *πρεσβωλλω* hanc de Auarum grassatione, alieno loco positam ad Indic. vii, Heraclij vero ix Annum pertinere. Vnde pro *Δασις ε* legendum omnino *Δασις γ'*: Nimirum A.D. ıccxix, Cyclo Solis xii Lit. Dom.

G. ideóque Iunij III FERIA I.

Ην δὴ Κυαίτωρα.) Quæstorem
sacri Palatij. Vide Notitiam Im-
perij. Quod sequitur Participium,
ἀπαίρωντας, vitium sonat. For. ἀπο-
φέρωντας.

Εἰς τὴν πόλιν Ηράκλεια) Ea est
Perinthus, ut ait Procopius L. I.
de Bello Vandalico, in Propon-
tide sita.

P 39. Αποδέσμεον δέ τινα.) Corr. ἀπο-
δαμεόν.

Χωρήσῃ τὰ λάσια.) Deprauatus
hic locus. Nec diuinare neces-
se est.

Ο ἑξοδμον καλοῦσι.) Suburbanum
est Constantinopolitanæ Urbis,
à milliarium numero dictū, quòd
viri lapide ab vrbe distaret. Cæ-
terum deesse quidpiam inter μό-
λις, & πρὸς τὸ πεδίον suspicari possu-
mus, ut primò Imperatoris fu-

gam, ac receptum, inde Barbarorum aduentum in Septimum describat.

Βαρνήσου ποταμός) Barnyssum perpetuò vocat fluuium, quem cæteri Barbysen vel Barbyssum appellant.

P. 40. Τὸ πρὸς τὴν αἰετὶν.) Metachronismus est Annorum fermè vii. Siquidem Martinam duxit A. Imperij iv. Christi 10cxiv. pro quo perperam in Margine Pag. 41 ab operis 10cxvi notatum.

P. 43. Σιωήνοισιν περὶ τούτῃ.) Diuinandum nobis hîc fuit, vt ex vitiosa lectione commodi aliquid sensus erueretur, Cû prasina factio Heracl. exagitaret haud dubium quin Veneta pro eo steterit. Igitur περὶ τούτῃ corr. fortassis οἱ Ενεταί.

Διεπιπράσχοντο πὰ τῇ Εκκλησίᾳ.)
Vt Auaribus tributa penderetur.

Nam missis ad Chaganum Legatis eum sibi reconciliauit. Καὶ συνήγαγοντες πάντες ὡς ἐρεῖται οἱ ὡρεσθῆς ἐν εἰρήνῃ.

Αὐτῆς οὖν ἐπιστρατεύσας.) Metachronismus est Annorum. v. Cedrenus ac Theoph. A. V Heraclii Hierosolymitanæ vrbis ἀλωσιν referunt, Indiēt. iii. Est hic A. c. 1000. At Chron. Alex. Indiēt. ii, Heraclij iv, hoc est Christi 1000. Et Characterem Anni huius addit: nempe xxviii die mensis Octobris Sabbatum fuisse, quo sacra Lancea Hierosolymis allata est. Iam vero ut Octobris xxviii Sabbatum sit Annus esse debuit Christi 1000 Indiēt. i, Heraclij iii, Cyclo Solis v. Lit. Dom. A, aut certè A. 1000, Indiēt. vii, Heraclij ix, Cyclo Solis xi, neutrum Ind. ii. Quare mendum loco

Character P. 882, quo xxviii Octobris Feria vii notatur, cum sit perspicuè falsus, vnius literæ mutatione restituetur si pro $\kappa\eta$, $\iota\eta$, hoc est xviii, scribatur. Nam A. C. iocxv, Indic. iv iam inchoata vnâ cum Heraclij vi, Cyclus Solis viii, Lit. Dom. E. ideò Octobris xviii Feria vii. Chronicon autem cum reliquias Hierosolymitani excidij eodem orationis filo pertexeret, non necesse habuit nouæ Indict. Annique titulo eam abrumpere. Sed cum idem Septembris xiv Indictione adhuc iii notat, planè Indictionis initium non à Kal. Sept. vt Scaliger Lib. de Emend. v monet, sed à xxiv ducit: alioqui τεταρτης dicendum fuit. Quicquid sit certum est Hierosolyma capta A. C. iocxv. Indict. iii. Anno Heraclij v. Sige-

bertus ad Annum hoc referē
 DCXVII. Sed quòd biennium in-
 terdum addere solet, Annus e-
 ius XVII noster est XV.

Σάρβαρον ἡρβάρου.) A Sárbaro
 captam Urbem illam esse con-
 sentit & Chron. Alexand. tamen-
 si id Rasmiszo Leontius tribuit,
 ut antea notauimus.

Μοδῆσου πλωκεῖται.) Inò Zacha-
 ria, ut Cedrenus, Theoph. aliique
 omnes asserunt. De qua re paulo
 pòst agemus.

P. 44. Οὗ Ἡεράκλειος.) Prima hæc
 est Heraclij in Orientem expedi-
 tio : Cuius certum Annum de-
 finire operæpretium est ad Hera-
 clij historiam, Cedrenus ac Theo-
 phanes A. Heraclij XI transpor-
 tatos aiunt ex Europa in Asiam
 exercitus. Anno deinde sequen-
 ti, hoc est Heraclij XII, celebrato

Paschate postridie sub vesperam
 contra Persas profectum, relicta
 Bono Patricio, & Sergio Patriar-
 chæ Constantinopolitanæ vrbis
 custodia. Et quidem Annus ille
 duplici Charactere notatus est.
 Primus est apud Cedrenum: qui
 A. Heraclij xii, Sept. iii Feriam
 v ait fuisse, quo die Stephanus
 quidam Alexandrinus de Sarace-
 norum Imperio nonnulla præ-
 dixit. Alter apud Theophanem
 reperitur eodem Anno Heraclij
 xii, cum ait, Τούτῳ πάλ' ἔτι μὲν
 Ἀπριλίῳ δ'. Ινδ. γ'. τελέσας ὁ βασιλεὺς
 Ἡρακλῆος τ' ἐορταῖς τ' Πάσχα ὡς
 τῇ δευτέρᾳ ἑσπέρᾳ ἐκίνησε καὶ Περσί-
 δος. Aprili (inquit) mense, die iv,
 pascha fuit. Sed quod in nostro
 Codice est Ινδ. γ'. melius in Mi-
 scella Indiæ. x. Hunc Annum
 Christi iocxxi Illustrissimus An-

naliū Author, alijque vulgo
 Chronologi numerant, & qui-
 dem ille Indiēt. ix, A. Heraclij
 xii. Verūm cūm A. Heraclij xi
 cum Ind. ix cœperit A. D. 15cxx;
 Anno 15cxxi cum Indiēt. x in-
 choatus est xii. Quare non xii He-
 raclij, sed xi conuenit Pascha A.
 15cxxi. Iam Anno Christi 15cxxi
 Cyclo Solis xiv, Lit. Dom. D.
 Sept. iii FERIA V, quæ erat A. He-
 raclij non xii, sed xi. Eodem An-
 no Cycli Paschalis erat A. xiv.
 Nouilunium Paschale in Kal.
 Apr. Terminus Paschalis Prid.
 Eid. Apr. Dominica, Ideo dif-
 fundendus dies in xiiii Kal. Maias
 Ergo xix Apr. Pascha celebratum.
 At iv die Sabbatum fuit. Idem &
 ex Maximi Monachi Computo
 colliges, quem iis temporibus
 scripsit. Nam Cyclo Lunę xiv
 Luna

Luna xiv Apr. xii. Cyclus Solis ix, Epactæ Solis iii, quas adde Regularibus τῆς μεταίας hoc est v, fiunt viii. proinde FERIA i Apr. xii. Et καὶ πρὸς τὴν Πάσχα reiciendum in xix. Non igitur eundem in annum Iulianum aut Heracliani Imperij, (quod ab Octobri mense, vt antè monuimus, inchoatur) duo illi Theophanis ac Cedreni Characteres incurrunt; sed Constantinopolitanum duntaxat. Quorum primus Sept. iiii A. iōcxxi tubuendus est. Alter idemque Paschalis A. iōcxxii, Cyclo paschali xv, Cyclo Solis ex Methodo Constantinopolitana, & Maximi Computo, x. Terminus Paschalis Aprilis I. Concurrentes iv cum Regulari I dant Feriam v. Aprilis i. Vnde Aprilis iv Dominica paschatis. Apud La-

Christi 1323 Heraclius Constantinopoli xv Martij profectus in Orientem, xx Aprilis in Persidem cum copiis suis ingressus est, vt scribit Theoph. totoque hoc Anno Chosroen insecutus demum in Albania hiemem traduxit. Quare Constantinopoli Iunio Mense non fuit. Sed & Auarum illa prior irruptio, ac perfidia ante expeditionem Heraclij contigit, vte tiam Nicephorus noster asserit. Quod ad Alexand. Chron. attinet quod ex variis Authoribus centonis instar concinnatum est, vel ratio ipsa persuadet *πρεσβολέω* hanc de Auarum grassatione, alieno loco positam ad Indic. vii, Heraclij vero ix Annum pertinere. Vnde pro *Δαίσις ε* legendum omnino *Δαίσις γ'*: Nimirum A.D. 1329, Cyclo Solis xii Lit. Dom.

G.ideóque Iunij III FERIA I.

Ην δὴ Κυαίτωρα.) Quæstorem
sacri Palatij. Vide Notitiam Im-
perij. Quod sequitur Participium,
ἀπαίροντας, vitium sonat. For. ἀπο-
φέροντας.

Εἰς τὴν πόλιν Ηράκλειαν) Ea est
Perinthus, vt ait Procopius L. I.
de Bello Vandalico, in Propon-
tide sita.

P 39. Απὸ δεσμεον δέ τινα.) Corr. ἀπο-
δεσμεόν.

Χωρήσῃ τὰ λάσια.) Deprauatus
hic locus. Nec diuinare neces-
se est.

Ο ἑξοδμον καλοῦσι.) Suburbanum
est Constantinopolitanæ Urbis,
à milliarium numero dictū, quòd
viri lapide ab vrbe distaret. Cæ-
terum deesse quidpiam inter μό-
λις, & πρὸς τὸ πεδίον suspicari possu-
mus, vt primò Imperatoris fu-

gam, ac receptum; inde Barbarorum aduentum in Septimum describat.

Βαρνήσιον ποταμός) Barnyssum perpetuò vocat fluuium, quem cæteri Barbyfen vel Barbyssum appellant.

P. 40. Τὸ πρὸς τὴν αἰεΐσαι.) Metachronismus est annorum fermè vii. Siquidem Martinam duxit A. Imperij iv. Christi 10cxiv. pro quo perperam in Margine Pag. 41 ab operis 10cxvi notatum.

P. 43. Συμῆνοιον τι ἔστι τούτη.) Diuinandum nobis hîc fuit, vt ex vitiosa lectione commodi aliquid sensus erueretur. Cû prasina factio Heracl. exagitaret haud dubium quin Veneta pro eo steterit. Igitur ἔστι τούτη corr. fortassis οἱ Ενεγῆ.

Διεπιπράσχειν τὰ τῇ Εκκλησίᾳ.)
Vt Auaribus tributa penderetur.

Nam missis ad Chaganum Legatis eum sibi reconciliauit. Καὶ σοι-
χίπαρτες πάντες ὡς ἐρεψαν οἱ ὡρε-
σθες ἐν εἰρήνῃ.

Αὐτῆς οὖν ἐπιστρατεύει.) Metachro-
nismus est Annorum. v. Cedre-
nus ac Theoph. A. V Heraclii
Hierosolymitanæ vrbis ἀλωσιν
referunt, Indiēt. iii. Est hic A. c.
1000. At Chron. Alex. Indiēt. ii,
Heraclij iv, hoc est Christi 1000.
Et Characterem Anni huius ad-
dit: nempe xxviii die mensis O-
ctobris Sabbatum fuisse, quo sa-
cra Lancea Hierosolymis allata
est. Iam vero vt Octobris xxviii
Sabbatum sit Annus esse debuit
Christi 1000 Indiēt. i, Heraclij
iii, Cyclo Solis v. Lit. Dom. A,
aut certè A. 1000, Indiēt. vii,
Heraclij ix, Cyclo Solis xi, neu-
trum Ind. ii. Quare mendum loco

Character P. 882, quo xxviii Octobris Feria vii notatur, cum sit perspicuè falsus, vnius literæ mutatione restituetur si pro $\kappa\eta$, $\iota\eta$, hoc est xviii, scribatur. Nam A. C. 1535, Indic. iv iam inchoata vnâ cum Heraclij vi, Cyclus Solis viii, Lit. Dom. E. ideò Octobris xviii Feria vii. Chronicon autem cum reliquias Hierosolymitani excidij eodem orationis filo pertexeret, non necesse habuit nouæ Indict. Annique titulo eam abrumpere. Sed cum idem Septembris xiv Indictione adhuc iii notat, planè Indictionis initium non à Kal. Sept. vt Scaliger Lib. de Emend. v monet, sed à xxiv ducit: alioqui $\tau\epsilon\tau\alpha\rho\tau\eta\varsigma$ dicendum fuit. Quicquid sit certum est hierosolyma capta A. C. 1535. Indict. iii. Anno Heraclij v. Sige-

bertus ad Annum hoc refert
 100XVII. Sed quòd biennium in-
 terdum addere solet, Annus e-
 ius XVII noster est XV.

Σάρβαρον ἡγεμόνος.) A Sárbaro
 captam Urbem illam esse con-
 sentit & Chron. Alexand. tamen-
 si id Rasmiszo Leontius tribuit,
 vt antea notauimus.

Μοδῆσου πτωχεύει.) Inò Zacha-
 ria, vt Cedrenus, Theoph. aliique
 omnes asserunt. De qua re paulo
 pòst agemus.

P. 44. Οὗν Ηεράκλειος.) Prima hæc
 est Heraclij in Orientem expedi-
 tio: Cuius certum Annum de-
 finire operæpretium est ad Hera-
 clij historiam, Cedrenus ac Theo-
 phanes A. Heraclij XI transpor-
 tatos aiunt ex Europa in Asiam
 exercitus. Anno deinde sequen-
 ti, hoc est Heraclij XII, celebrato

Paschate postridie sub vesperam
 contra Persas profectum, relicta
 Bono Patricio, & Sergio Patriar-
 chæ Constantinopolitanæ vrbis
 custodia. Et quidem Annus ille
 duplici Charactere notatus est.
 Primus est apud Cedrenum: qui
 A. Heraclij XII, Sept. iii Feriam
 v ait fuisse, quo die Stephanus
 quidam Alexandrinus de Sarace-
 norum Imperio nonnulla præ-
 dixit. Alter apud Theophanem
 reperitur eodem Anno Heraclij
 XII, cum ait, Τούτω πάλ' ἔτι μὲν
 Ἀπριλίῳ δ'. Ινδ. γ'. τελέσας ὁ βασιλεὺς
 Ἡρακλῆος τὴν ἑορτὴν τῆς Πάσχα ὡς ἦεν
 τῇ δολυτέρᾳ ἑσπέρᾳ ἐκίνησε καὶ Περσί-
 dos. Aprili (inquit) mense, die iv,
 pascha fuit. Sed quod in nostro
 Codice est Ινδ. γ'. melius in Mi-
 scella Indiēt. x. Hunc Annum
 Christi iocxxi Illustrissimus An-

Luna xiv Apr. xii. Cyclus Solis ix, Epactæ Solis iii, quas adde Regularibus τῆς ποσειδας hoc est v, fiunt viii. proinde Feria i Apr. xii. Et καθ' ἑπτάσιον Pascha reiiciendum in xix. Non igitur eundem in annum Iulianum aut Heracliani Imperij, (quod ab Octobri mense, vt antè monuimus, inchoatur) duo illi Theophanis ac Cedreni Characteres incurrunt; sed Constantinopolitanum duntaxat. Quorum primus Sept. iii A. iōcxxi tubuendus est. Alter idemque Paschalis A. iōcxxii, Cyclo paschali xv, Cyclo Solis ex Methodo Constantinopolitana, & Maximi Computo, x. Terminus Paschalis Aprilis I. Concurrentes iv cum Regulari I dant Feriam v. Aprilis i. Vnde Aprilis iv Dominica paschatis. Apud La-

tinus verò Cyclo Solis xv. Lit. Dom. C. Eodem Lunæ Cyclo Terminus Paschalis & Pascha iisdem illis diebus.

In Alexandrino Chronico P. 892 scriptum est; Indict. xii, Heraclij xiv, & post eius Consulatum xiii, Heraclij Iunioris xii, Heraclium cum liberis, & coniuge profectum xxv Martij, & ad Nicomediam Pascha celebrasse: secundum quod remissis liberis cum Martina coniuge perrexit. debuerat paschatis Characterem, vt in leuioribus solet, adscribere. Interim, si sana lectio est, hoc pascha in A. D. 1500 incurrat, Cyclo Solis Romano xvii Bissextili, Lit. Dom. G. Term. pasch. v Eid. Apr. Feria i. Dom. pasch. xvii Kal. Maias, hoc est Apr. xv. Ex Methodo vero Maximi Cyclo

Solis xii. Concurrentes vii cum Regulari ix Apr. hoc est ii dant feriam ii in Termino. Ergo xv Apr. pascha. Verùm falsū omnino Chronicon illud esse ex eo validissimè probatur, quòd Heraclius A. Imperij xiv Constanti-nopoli esse non potuit. Hoc enim Anno cum in Albania hyemem traduxisset, ἀμαρῆσαι ἀπ' αὐτοῦ ἡ Αλ-
Γατίας, appetēte vere motis ex Al-bania castris (vt ait Theophanes) in perfidem erupit, totoque deinceps anno cum Chosrois Du-cibus pugnavit.

Ne diutiùs differam, ita pror-sus existimo : pascha illud in Chronico commemoratum ce-lebratum ab Heraclio esse A.Im-perij xiii Ind. xi, Christi iocxxiii. Quo Anno Cyclo Solis Constā-tinopolitano xi, Lunæ xvi Ter-

minus Pasch. xxi Martij. Con-
currentes v cum Πελαγίας iv
dant Feriam^u in Termino. Ideò
Martij xxvii Dominica paschalis.
Idem conuenit apud Latinos Cy-
clo Solis xvi Lit. Dom. B. Atque
hoc quidem anno, authore Theo-
phane, Heraclius, qui anno supe-
riore Constantinopolin hieman-
di causa ex Armenia redierat,
Martij xv, Indiēt. xi cōtra Chos-
roen egressus est. Quòd autem
xxv Martii profectus in Chro-
nico legitur, facillè cum Theo-
phane conciliari potest. Quid si
enim pro iē scripsit Theophanes
xē? Quid si in itinere aliquantif-
per moratus est? aut Nicomedia
ipso die Annunciationis profe-
ctus tertio inde die Pascha cele-
brauit?

Postremò ex his omnibus ap-

paret primam Heraclii profectio-
nem in Orientem accidisse A. c.
1000, Heraclii xiii Indict. x.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Δ' αὖτ' Εὐζείνου.) Pro-
chronismus est A. fere iv. quæ
enim sequuntur non Anno illo,
quo primùm profectus est Hera-
clius, Imperii videlicet xiii, sed
xvi contigerunt, ut est apud Ce-
drenum, ac Theoph. Cùm Chos-
roes sæpe ab Heraclio victus in-
gentibus vndique conflatis co-
piis, earum partem Saino Præfe-
cto tradidit, & aduersus Impera-
torem opposuit. Alteram cum
Sarbaro Constantinopolim mi-
sit, ut cum Hunnis Occiden-
talibus, quos Auares vocant, ac
Sclauinis & Gepidis Urbem op-
pugnaret. Heraclius contrà trifa-
riam exercitu distributo, partem
vnā ad Urbis præsidium submit-

tit: secundâ Theodoro fratre duce Saini copiis obiecit. Ipse cum tertia Lazorum regionem adiit, Turcorumque siue Chazarum auxilia contraxit. Fieri quidem potest, ut antea à Turcis auxiliū postularit, & ad eos ipse perrexerit. Anno siquidem expeditionis primo ἐγράψενσε μὲν πλοίων δ' αὖτ' Εὐξείνου Πόντου (ait Cedrenus) ac sibi Turcorum copias adiunxit. Sed congressus ille cum eorum Principe nonnisi eo quo dixi anno contigit.

Καθ' ἡν πικτεται.) Heraclii liberos habes in Περίθεωρῃ breui Tabula descriptos. Heraclius verò iste in Lazorum regione natus planè à Constantino distinguendus est, qui diu ante Constantinopoli ex Martina susceptus est, ut suo loco demonstrabitur. De

Anno nihil exploratum habemus.

Κα'χεινος ὁ βασιλέως.) Zebeel Chazarum Dux ab iisdem Scriptoribus nūcupatur, qui per Caspias portas in Persidem irrupit. Vnde redeunti ex Lazica Heraclius occurrit, tūmque se mutuò perhumaniter acceperunt.

Καὶ ἀποβὰς ὁ ἵππου.) Theophanes: Ο δὲ Ζιέβηλ τὸν ἰδὼν ἐπεσδραμὼν κατασπάσεται αὐτὸν τὸν τράχηλον. ἐπεσπικύνησεν αὐτὸν, ὁρῶντων τῶν Περσῶν ἐκ τῆς πόλεως τυτιφίλιος. Πᾶς ὁ λαὸς τῶν Τυρκῶν εἰς γλῶττι πεσόντες παύσας ἐκστάντες ὅτι σόμα τὸν βασιλέα ἐπὶ μὲν ἱμῶν ὁ πῶρ' ἔθνεσι ξένῳ ὁμοίως ἐοικότες αὐτῶν ὅτι περσῶν ἀναβαίνοντες τὰ αὐτὰ γῆματι ἔπεσον. περσὴν δὲ ὁ Ζιέβηλ καὶ τὸν ἐαυτοῦ ἄνδρα Αρχηγμόν ἐβασιλεῦσεν. ἡδυνόμηνος τοῖς τοῦτου λόγοις, καὶ ἐκ πληθόμηνος πῶτε θεῶν καὶ Φερίνησι αὐτῶν.

P. 47. Αμα ἔσολαὺ βασιλικήν.) For.
σολῇ βασιλικῇ.

P. 48. Εφ' ἐνός ὃ Τούτων.) Gazacum
urbem Cedrenus ac Theoph. vo-
cant. Vbi & Cræsi thesauros as-
seruatos fuisse tradunt. Huius hi-
storiam describit Ioannes Tze-
tzes Chil. III, Hist. LXVI; qui &
ex Pisidæ Heracliade hos Iambos
producit

Καί τις πρὸς αὐτὸν ἔρηνος ἔ Χοσρόος
Μηχανοτευχεῖς ἐξεπομβρῶν πὰς δρόσους.
Γέρον Συραχόσιε νῦν Γεωμέτρα!
Ο γὰρ δὴ ἀσπῶν μηχανῇ τῇ τεισάτω
Βοῶν ὅπη ἀβῶ, ἔ σαλεύσω ἧ γῆνα.
Εα παρὰ πᾶν τοῖς ἀσαλεύπιδι ἔργῳ
Ἡτῶ γυναικὸς μηχαναῖς δι' μηχανοῖς.

In v versu corr. ὅπα βῶ.

Ὡς κανιορτὸν.) Malim εἰς κανιορτὸν.

Χοσρόης Γίνω.) Bis à Chosroe
Sarbarus, vel Sarbanazas in Bi-
thyniā missus, ac reuocatus (quòd

anteà à nobis obseruatum neces-
sariò hoc loco repetendum est)
Primum A. Heraclij xiii; cùm
irrupente in Persidem Heraclio
redire illicò iussus est. Secundò A.
xvi eiusdem Heraclij, quando &
Chalcedonem oppugnauit : nec
inde digressus est, tametsi ex A-
uarum clade ingens damnum,
ac mœrorem cepisset. Ο δὲ Σάργα-
ρος (ait Cedrenus) ὅτι τοῖς ἀντε-
σθεῖς ὁμοῦς ἔχοντες τὴν ἑλπίδα τὴν ἐκ τῆς
ἐμετέστη. Ἄλλ' αὐτὸ ἐχέμεν, παραδόντων
τὰ παλαιὰ μέρη. Caussam tam per-
tinacis moræ nullus Historico-
rum affert, præter hunc Nice-
phorum. Sanè enim ficto illo
Chosrois mandato vel inuitus
substitit. Atenim turbant Ce-
drenus, ac Theophanes dum
A. Heraclii xvii pugnasse id Im-
peratorem scribunt, vt Chosroi

terrorem obiiceret, quô is Sarbarū à Byzantij obsidione reuocaret. Etenim si hoc tâtopere studebat Heraclius, quid attinebat reuocatum eundem commentitiis literis retinere? Sed nimirum ante Auaricam cladem, ac solutam Byzantij obsidionem retrahere Sarbarum voluit, ne à duobus potentissimis exercitibus opprimeretur. Idem vbi feliciter ad Urbem gesta omnia cognouit, attritis magna ex parte Chosrois viribus, ne cum recentibus Sarbari copiis instaurandum certamen esset, nullo aut leui domestico periculo, ad Chalcedonem commorari passus est. Itaque quæ à Cedreno ac Theoph. narrantur, ea alieno tempore vsurpata ad superiores annos referenda sunt. Longè grauior est Constan-

cini Manasse in hac historia lapsus; qui Chosroen ait Byzantium usque exercitum duxisse, quem quidem per duces suos absentem omnia gessisse constat. Constantini versus hi sunt

Τότε Χοσρόης ὁ Περσῶν ὑπέραυχες
δυνάστης

Τὴν πᾶσιν ληϊστάμμος Ἀσίας καὶ
σκυλίστας,

Ἔως αὐτῆς τ' ὀκλειῶν ἦλθε Βυζαν-
πίδος.

Addit ad eum inde reuocandum Heraclium in Persidem erupisse..

Ἀγρὸν σοφῶς τεχνάμμος μετέλκειν
Βυζαντίον.

Quod & factum est. Siquidem

Ἀκούσας ταῦτα βασιλεὺς Περσῶν ὁ
Φρυακπας

Πρόηγε μὲν Ἡράκλειος εἰς μέσσην τ'
Περσίδα,

Ο δὲ Περσάρχης πρὸς αὐτὸν ἤλαυνεν
ὁπιοδόποις.

Quæ omnia elegantius quam verius dicta sunt. Porro Literas deinceps alias à Chosroë missas, & à Romanis interceptas, Sarbaroq; traditas narrant Theoph. & Cedrenus. Verùm eæ non ad Sarbarum scriptæ sed de eo necando ad Collegam Cardaricham datæ fuerant.

P. 51 Ἀδροαδζαν'ς.) Androegam nominare videntur iidē illi Scriptores, cū tradunt Chazaros per Caspias portas in Androegæ regionem eruptionem fecisse.

Οἱ δ' Ἀβάραι.) Rursus Auares à Chosroë sollicitati ad Urbem adveniunt. Quod A. C. 10cxxv. vulgò tribuunt. Verùm sequenti potius anno quadrat: ut ex Alexandrino Chronico constat. In quo

duplex eius Character traditur. Etenim Indict. xiv, Heraclij xvi, post eius Consulatum xv: Heraclij verò Iunioris xiv, Mense Maio, die xiv, feria iv, αὐτῇ τῇ ἀγία μεσοπεντηκοστῇ; Scholæ contra Ioannem Sismum seditiosè conuenisse dicuntur. Duo hæc, nimirum feria ii Maij xiv, & xxv dies à Paschate, quæ est μεσοπεντηκοστῇ nō nisi cum A. C. 15cxxxvi comparari possunt, Cyclo Lunæ xix, Solis apud Constantinopolitanos, & ex Maximi Methodo, xiv. Terminus Paschalis Aprilis xvii. Concurrentes, siue Epactæ Solis ii cum Regularibus iii τῆς ποσείας dant Feriam v. Quare xx Aprilis Dominica Paschalis. Litera E apud Romanos, Cyclo Solis xix. Quinquagesima inde dies, hoc est Πεντηκοστῇ viii Iunij. At xxv, siue

μεσοπεντηκοστή Maij xiv, feria iv, vñ
est in Chronico. Sequuntur totidem
alii Characteres. Prior P. 896, vbi
xxix Iunii Dominica fuisse proditur.
Alter P. 901, vbi Augusti ii dies Feria vii notatur.
Igitur Lit. Dom. E. Quòd ad historiam
Constantinopolitanæ obsidionis attinet,
ac liberationis eiusdem B. Virginis ope
ac patrocinio seruatae, pluribus ea
narrantur in illo Chronico, itemque
apud Theopha. & Cedrenum.

P. 52. Ἀλλήλοις τε λόγους.) For. Ἀλλήλων
τε ἐξ ἑαυτῶν. Alexand. Chron. Καὶ
πάλιν τῇ ἐξ ἑαυτῶν ἐσήσε πλῆθος μαχανικῶν
εἰς τὸ μέγεθος ἐκείνου τὸ πολεμητὴν πρὸς αὐ-
τῷ σιμῶντος Ἀλλήλων, &c.

P. 55 Τῆς αὐτῆς δυνάμεως δαμνησάμενοι. Ind.
xv, Her. A. xvii (ait Chron. Alex.)
quo anno moritur egregius

ille propugnator Urbis Bonus
Patricius Maij xi.

Μαθων ὁ Χοσροῆς.) Anno Heraclij xvii, vt ait Theoph. ac Cedrenus, Indiēt. xv, Razates, (aliis Razastes) Dux à Chosroe mittitur, vir bellicosus ac strenuus, quo cum secundo exitu pugnatum Decembris xii. Theophanes
Τῇ δὲ δωδεκάτῃ τῆς Δεκεμβρίου μηνὸς ἡμέρα Σαββάτου ἐκερτήθη ὁ πόλεμος.
Ecce tibi Character Anni huius, quem frustrâ Christi ιςcxxvi faciunt. Fuit enim haud dubiè ιςcxxvii Cyclo Solis Romano xx, Lit. Dom. D. ideoque xii Decembris Sabbatum.

P. 56. Καὶ τῆς οἰκείας ἀφορμῆς.) Cedrenus: Καὶ περὶ πηδησας πρῶτων ὁ βασιλεὺς ἀρχὴν ἐκείνην μεγάλην τῇ Περσῶν σιναίτῃ, καὶ τῇ τῆς Θεοῦ δυνάμει, καὶ τῆς θεοτόκου καὶ πατρὸς τῆς τοῦ. Videtur in-

nuere cum alio quàm cum Duce
Razate Imperatorem pugnasse.
Nam Razatem proximè tanquàm
alterum ab ἀρχοντι illo nominat.
At nobiscum facit Theophanes,
Καὶ περπηδήσας πρῶτον ὁ βασιλεὺς
ἀρχοντι τῷ Περσῶν σιωλήτησι, καὶ τῇ ἑ
θεοῦ
δυνάμει, καὶ τῇ βοηθείᾳ τῇ θεοῦ καὶ τῶν
κατέβαλε. Καὶ οἱ σὺ αὐτῷ περπηδή-
σαντες ἐπράπησαν. Καὶ αὖτις ὁ βασιλεὺς
ἄλλῃ σιωλήσας καὶ τῶν κατέβαλε.
περσέβαλε ὃ αὐτῷ καὶ τείπος, ὅς καὶ ἔδωκεν
αὐτῷ μὲν δόρατος εἰς τὸ χεῖλος, ἔπειτα
ἐπληξεν. ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ τῶν ἀνέβλε.

Ητις τῷ αὐτῷ δόρυφόρων.) For. Καὶ πρ.

Οἱ δὲ Περσῶν ἀρχοί. De Prin-
cipū conspiratione contra Chof-
roen eiusque nece Cedrenus ac
Theophanes accuratè scripserūt.
Extat in Alexandrino Chronico
heraclij ad Constantinopolita-
nos Epistola de rebus à se gestis,
deque

deque Chosrois miserabili cæde:
 quam Annales, ac Chronologia
 omnes coniiciūt in A. C. 15cxxvii.
 In quo cū Theophane ac Cedre-
 no consentiunt, qui id Anno sub-
 scribunt Heraclii xvii. Verū &
 illi ipsum secum pugnant, & An-
 nos duos in vnum temere con-
 fundunt. Id quod ego necessariis
 rationibus conuincam. Quippe
 Heraclii xvii. iisdem authoribus
 Imperator cum Turcis Persidem
 ingressus est: sed ab iis postmodū
 desertus cum Razate Chosrois
 ducē secundo Marte confli-
 git. Inde Chosroën fugientem per-
 sequens omnia cæde atque in-
 cendio vastat. Qua in excursione
 Natalem Christi celebrat in ædi-
 bus Iesdim: Luminarium vero fe-
 stum A. Iuliani sequentis in Da-
 stagerde. paulo post Chosroes à

filio necatur. Pugnatum est cum Razate, vt antè ex Theophane monuimus, Dec. xii, Sabbato, A. iocxxvii. Iam Heraclii A. xvii cum Ind. xv cœpit A. iocxxvi. Quare non nisi A. sequenti, Heraclii xviii, Indict. i, cum Razate debellatum, Decem. xii. Atque vt nullus tergiuersandi sit locus, testem dabimus Heraclium ipsum in Epistola quam ad Constantinopolitanos scripsit. Vbi primùm Februarii xxiv ἡ ἐπιστολὴς τοῦ Ἰνδικτιωνος, inchoatæ I Ind. Dynastas omnes & Satrapas ad Siroë relicto Chosroë defecisse narrat. Postridie Siroem inauguratum ; Chosroem vero xxviii mensis eiusdem à filio necatum. Addit insuper Characterem huius Anni P. 917. cum ait Aprilis iii Dominicam fuisse. Accedit & Chronicon ipsum, in

quo *Heraclii* hæc *Epistola* legitur. A. (inquit) xviii Imperij *Heraclij*: post eius Cos. xvii: & xvi. Imp. *Heraclij* Iun. Cōstātini filij eius, xv Maij, Ind. I. FERIA I. ipsa Pētecostes die, lectæ sunt literæ ex suggestu in sanctissima Dei magna Ecclesia missæ ex Oriente ab *Heraclio* &c. Hæc omnia nulli alteri quam *1535* Christi A. accommodari possunt; Cyclo Solis ex *Methodo* Constantinopolitana xvi, Epactæ Solis v; Cyclo Lunæ ii; Terminus Paschalis xxv Martij Regularis huius diei I cum Concurrentibus v dat Feriam vi. Vnde Martij xxvii Pascha, Lit. Dom. B. Cyclo Solis Romano xxi. adeoque xv Maij Pentecoste. Ideo, vt initio dixi, duo Anni in vnum perperam cōtracti. Apud *Theophanem* sub

eodem A. xvii ita scriptum est
 τῇ δὲ θ' ὅτι Οκτωβρίῳ μὲν ἰε' Ἰνδ. κα-
 τέλαβεν εἰς τὴν χόρην Χαμανητὰ, καὶ ὁρ-
 νήπαυσε τὸν λαὸν ἐβδομάδα μίαν. Ea-
 dem habet & Cedrenus. Quibus
 verbis novus Heraclij Annus,
 hoc est xviii cum Indict. I. præ-
 figi debuit. Quis enim non videt
 ante Octobrem à xv ad i Indi-
 ctionem transitum esse factum?

P. 59 Γεγάφει τε πρὸς αὐτὸν.) Extat
 in Alex. Chronico fragmentum
 Epistolæ Sirois ad Heracliū cum
 hac inscriptione, Acabata Sadasa-
 dace Heraclio clementissimo &c.

Ὡς περίστα ἡ αὐτὸν.) For. ὡς ἀπέστα-
 ἡ αὐτῷ.

Ἐπείστα αὐτῷ.) For. ἔπειυσα. Hic fi-
 nis perfici belli fuit. In quo my-
 sticū illud accidisse narrat Theo-
 phanes, Zonaras, & alij, quòd
 vti vi diebus mundus à Deo fa-

bricatus est, ac vii quieuit; ita cum vi totos annos Heraclius cum Chosroe pugnasset, vii tandem optatum ei bello finem imposuit. Constantinus Manassis

Εν ἑξαμέτρῳ Γελαργίῳ ἡλὶς πρὸς
δρόμῳ

Τῷ Περσικῷ ἔ Μηδικῷ Ηρα-
κλειος ἑατείνας

Καμίνικος ἀνέβηξεν ἐπὶ τῷ Βυζαντίδα.

Numerantur verò Anni illi vi ab A. xii Heraclij, Christi 100xxii post Pascha, vsque ad A. xviii, Christi 100xxviii ineuntem.

Κρατεῖ δὲ τῇ βασιλείας Περσῶν.)

Caboes iste nusquam in Persarū Regum numero censetur. Suspicio errore Nicephori factum, ut eiusdem nomina duo pro diversis Regibus haberētur. Siroes enim Acabada dictus, quod Caboi simile est. Nisi forte Adefer

Sirois filius alio nomine Caboes sit nuncupatus. Ac Regum quidem istorum successio à Theophane ita describitur.

SIROES

ADESER

Menses VII.

SARBARAZAS, quē

Barazam vocat Cedrenus interfecto Adefer

Menses II.

BORANE, Cedreno Ba-

ram Chosrois filia

Menses VII.

ORMISDAS

Annos XI.

Ab iis Nicephorus noster longè diuersus abiit, qui post Siroen, Caboen recenset: Hinc Ormisdam: Postremò Sarbarum. Sanè cōmunis hæc opinio est, Ormisdam vltimum omnium in Perside regnasse. Cui Sigebertus Annum vnum duntaxat attribuit.

Καὶ Ἀλλήλων.) Cor. Μετ' Ἀλλήλων.
P. 64. Ηγεκλειος δὲ Νικήτωρ.) De-
prauata sunt omninò quæ sequū-

tur. Corr. Νικήτα υἱὸν Πατρικίου, &c. Nicetæ filius Patricius creatus est. Vox Σαρδάρα prorsus expungenda. Ita paulo post Νικήτα in genit. casu. At ἐνέκει verbū æquè corruptum.

Υπὸ τῷ αὐτῷ χαρὸν.) Zonaras de Machometo: Υπογράφοντι τῷ βασιλεῖ ἑνὶ Περσίδος Ἑπαγοφόρῳ πρεσβύτῳ Μωάμεθ ὁ τῷ Σαρακηνῶν φύλαρχος &c. Paulo pòst. Οὗτος οὖν ἐκ τῆς Αἰθιόπας περιγίων πρεσβύτην τῷ βασιλεῖ, χῶραν αἰτῶν εἰς κατάρχησιν, ἐξέλαβε. Ad annum pertinet Heraclij xviii, Christi ιςcxxviii, quo è Perside victor Constantinopolin regressus est. Sed nōdum tamen, vt opinor, Arabes Romanum Imperio infesti fuerunt: sed Anno postea tertio, vt paulo pòst dicitur.

Αὐτὸς δὲ λαβὼν.) A. Imperij sui
h iiij

xix(ait Cedrenus ac Theoph.) appetente vere Constantinopoli profectus Heraclius Hierosolymam pretiosa ac viuifica Crucis ligna secum detulit, ἀπαγαγὼν τὰ ἅγια, ἃ ζωοποιὰ ξύλα, vt loquitur Theophanes. Ita Græci scriptores omnes ex legitima formula sanctissimam Christi crucem appellare solent; atque inter alios Nicephorus in Chronico, Καὶ ὁ ζωοποιὸς στυλὸς τοῦ ἰδίου τόπου ἀποκατέστη. Quem ad locum Ioachimus Camerarius ex Lutheri pistrino multa contra S. Crucis cultum non minùs stolidè quam imperitè disputat. Et ἅγιον quidem vocari vtcunque patitur, ζωοποιὸν verò nefas esse putat. Idq; ineptissima ratiocinatione, sed impia atq; sacrilega suadere contendit. Sexcenta sunt huius generis in istis

Scholiis ab infano capite virulentè scripta.

Καὶ Μοδέστῳ ᾧ Ἀρχιερεῖ.) Modestum Hierosolymorum Episcopum fuisse excidii tempore Nicephorus noster asserit. Cæteri pròpemodùm omnes Zachariam nominant. Theophanes litem hanc aptissimè componit his verbis: Εἰσελθὼν ὁ βασιλεὺς εἰς Ἱερουσόμοις, καὶ ὁ Πατριάρχης Ζαχαρίας τελευτήσας μετ' ὃ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς Παλαιστίνην ἀπὸ αἰχμαλωσίας, τῷ δὲ ἀγίῳ Μοδέστῳ καὶ Ἀρχιεπισκόπῳ τῆς μητρὸς τῷ ἀγίῳ Θεοδοσίῳ τῷ κτίσασιν τὴν ἀγίαν Ἀναστασίαν καὶ τὴν ἀγίαν Βηθλεέμ, ὡς ἐμνηστεύοντο ἀπὸ τῶν Περσῶν, τότε οὖν χειροτονῶν ὁ βασιλεὺς τὸν ἀγιὸν Μοδέστον Πατριάρχην. Quæ omnia à Miscellæ Authore ac Cedreno prætermissa ad hanc historiam peropportuna sunt. Atque etsi nonnihil vi-

tiata sint, hoc tamen significant, Zachariam paulo post reditum è Perside in Palæstina defunctum, eique subrogatum Modestum Archimandritam. Nicepho. in Chronico Zachariæ tribuit Annos ante Urbis ἀλωσιν xxii, Modesto verò. Anno i. Theophanes. Zachariæ Annos in totum xxii, Modesto ii: Idemque Modesti initium confert in Annum Heraclij xxii, cùm tamen de eius creatione A. xix mentionem fecerit. Alexandrinum Chronicon A. Phocæ vii Indict. xii Isacio Hierosolymorum Episcopo mortuo successum esse Zachariam scribit Constantinopolitanæ Ecclesiæ Presbyterum, & nasorum Custodem. Est hic A. c. v. iocix. à quo ad A. iocxxx Anni sunt xxii: quo Annus Heraclij

cœpit xxii. Quare Zacharias, postquam in sedem restitutus est, Annos iv vel v superstes fuit: falsumque omninò est Nicephori Chronicon.

P. 67. Καὶ αἰοίχοντα.) For. αἰοιχύτα.

Υψωθέντων δ' αὐτῶν.) Significat è vestigio Constantinopolim translata esse τὰ ζωοποιὰ ξύλα. Indiēt. ii, prochronismus est A. ferè vi. Siquidem A. duntaxat Heraclij xxiv, vt author est Theoph. ac Cedrenus, transportata ab Imperatore Sanctissima, ac viuifica Crux est, Syriacis rebus planè desperatis. Est hic A. Christi iocxxxiv, Indiēt. vii. Bis igitur Constantinopolin aduecta Crux est, Primùm A. Heraclij xix, simul atque è Perside recepta est. Vnde ab Heraclio translata, ab eodem denuò post A. vi ad Urbem re-

missa. At Nicephorus vtramque translationem promiscuè habuit. Sigebertus A. 1035, Saracenis (ait) Syriam infestantibus, Heraclius Crucem Sanctam Domini ab Hierusalem Constantinopolim trāstulit. vno Anno plus dicit, Sed reuera Annus fuit 1034. P. 68. Οὐ πολὺς ὁ χρόνος.) Heraclij xxii, Christi 1031 Arabes à Romanis deficiunt, ob Rogam, siue Donatium ab Imperatoris Eunucho cum contumelia dene-gatū. Theoph. Sigeb. A. 1033. Eodem A. moritur execrandus ille Machometes die Iunij 17. Successit Abubecher, qui A. Heracl. xxiii, Indiēt. v Palestinam vastauit. A. vero Heraclij xxiv moritur, Indiēt. vii cum regnasset, ait Theophanes, A. ii. Cedrenus addit Menses vi. Succedit Omarus,

à quo Boſtra, aliæque Vrbes expugnatae.

Εὐθὺς δὲ Ηεράκλειος.) Eodem Heraclij A. xxxiv. Theodorus Heraclij frater ab Omaro vincitur. Inde Emefam ad Imperatorem fugit. Cui ſucceſſor datus eſt eſt Baanes, & Theodorus Sacellarius. A quo Arabes Edeſſa Damafcum uſque fugati. Theoph. & Cedren.

P. 71. Εκ τούτου παρήλθε.) Heraclij xxv, iiſdem Authoribus, Baanes ac Theodorus Heraclij Duces à Saracenis vincuntur, xxiii Iulij, FERIA III, in Theophane noſtro. Sed Auguſti pro Iulij ex Miſcella reſcribendum. Accidit hoc A. C. iocxxxiv, Cyclo Solis xxvii, Lit. Dom. B. Sed nondum Heraclij A. inierat xxv, cum adhuc xxiv decurreret cum Indiēt. vii.

missa. At Nicephorus vtramque translationem promiscuè habuit. Sigebertus A. 1035, Saracenis (ait) Syriam infestantibus, Heraclius Crucem Sanctam Domini ab Hierusalem Constantinopolim trāstulit. vno Anno plus dicit. Sed reuera Annus fuit 1034. P. 68. Οὐ πολὺς ὁ χρόνος.) Heraclij xxii, Christi 1031 Arabes à Romanis deficiunt, ob Rogam, siue Donatium ab Imperatoris Eunucho cum contumelia dene-gatū. Theoph. Sigeb. A. 1033. Eodem A. moritur execrandus ille Machometes die Iunij 17. Successit Abubecher, qui A. Heracl. xxiii, Indiēt. v Palestinam vastauit. A. vero Heraclij xxiv moritur, Indiēt. vii cum regnasset, ait Theophanes, A. ii. Cedrenus addit Menses vi. Succedit Omarus,

à quo Bostra, aliæque Vrbes expugnatae.

Εὐθύς ὃ Ηεράκλος.) Eodem Heraclij A. xxxiv. Theodorus Heraclij frater ab Omaro vincitur. Inde Emesam ad Imperatorem fugit. Cui successor datus est est Baanes, & Theodorus Sacellarius. A quo Arabes Edessa Damascus usque fugati. Theoph. & Cedren.

P. 71. Εκ τούτου παρήγαγε.) Heraclij xxv, iisdem Authoribus, Baanes ac Theodorus Heraclij Duces à Saracenis vincuntur, xxiii Iulij, Feria iii, in Theophane nostro. Sed Augusti pro Iulij ex Miscella rescribendum. Accidit hoc A. c. iocxxxiv, Cyclo Solis xxvii, Lit. Dom. B. Sed nondum Heraclij A. inierat xxv, cum adhuc xxiv decurreret cum Indict. vii.

P. 72. Ο ὁ Οὐρορῶν δούρων.) Constantinus Porphyrogen. Li. ii de Themat. Οὐρορῶν δούρου ait vocatos fuisse Bulgaros.

Ἰωάννου τὸν Βαρχάνης.) Theoph. ac Cedrenus A. Heraclij xxvii missum narrant ab Imperatore Ioannem Ducem cognomento Katzam (Theoph. Κατάζας) Osrocnæ Præfectum, qui Chalcedonem (leg. Chalcidem ex Miscel.) ad Iadum Omari Ducem profectus c. m. numerum pollicitus est, ne Eufratem trássret. Quod quia inscio Imperatore fecerat, relegatus est, eique successor datus est Ptolemæus. Sed alium ab hoc Ioanne oportet illum esse, de quo Nicephorus hoc loco.

P. 75. Τῆς ἱερείας.] Vide num eò pertineat Distich. illud ex Anth. L. 4. c. 3. Εἰς εἰσοδὸν ἱερείας.

Τὴν Ἰστυνιανὸς ἀτάκτα δέμα το ῥῶρον.

Υδαπὲ γαίη κάλλος ὅπκιρεμύσας.

Neque enim ad Ædem B. Virgini-
nis pertinere videtur , vt Inter-
pres asserit. Sed ad Palatium ma-
ritimum. Eiusdem Palatij me-
minit & Theoph. in A. xii Copr.
vbi Conciliabulum aduersus S.
Imagines in Hieræ Palatio cele-
bratum refert. Sed & Niceph. no-
ster in fine Historiæ.

P. 75. Τὴν λεγομένην Πείκιπον.)
principis Insula in Propontide
sita est.

P. 79. Κόλπου Φαυδαλίας.) rhidalia
leg. Steph. de Urbib. voce Γυνα-
χόπολις. Ἐστὶ δὲ γυναικῶν λιμὴν πρὸς
τὴν λεγομένην φιδάλειαν τὴν μετὰ
Ἀνάπλησιν καὶ τῇ Λεωσθενείῃ. Fuit hæc
Byzantis vxor , vt ibidem Ste-
phanus narrat. In Anthol. L. 4.

C. 4.

Ἰμερτὴ Φιδάλδα δαΰρ Βύζαντος ἐπύ-
 ρην.

Εἰμι ὃ βεπάλεως δῶρον ἀεθλοσυώνος.

Κατὰ ὃ τ' δωδεκάτιον Ἰνδικιῶνα.]

Indictio hæc A. iocxxxviii in-
 choata est, heraclij xxix. Quare
 A. iocxxxix eius obitus notatur
 in Magnis Annalibus, cum se-
 disset A. xxviii; dies xxi, vt est in
 Chronico Nicephori: sed falsò.
 Nam ab eo constat heraclium ef-
 se coronatum. Ergo eius initium
 in Annalibus notatur A. C. iocviii
 Indi&.xi, phocæ vi: adeò vt xxxii
 Annos ei Ecclesiæ præfuerit. Ve-
 rùm Theophanes xxix sedisse tā-
 tum asserit. Qua ratione Anno
 Christi iocx Episcopatum iniit,
 phocæ Imperatoris vltimo. Vlti-
 mus verò eius Annus incurrit in
 iocxxxviii, Ind. xi, Heraclij xxviii.
 Alexandrinum Chronicon P.875
 Annum

Annum illum, quo Sergius Patriarcha creatus est, multiplici caractere designat. Siquidem Martij xx, Feria vi mortuum esse refert Thomam illius antecessorem: qui xxii mensis eiusdem sepultus est, Dominica die. Postea vero Aprilis viii, Indict. xiii Sabbato magno Sergium creatum Pontificē. Subijcit & alium feriæ Characterem, Octobris iiii Indict. xiv Sabbatum fuisse, de quo supra disputatum est. Annus ille proculdubio Christi est iocx Cyclo Solis iiii. Lit. Dom. D. Ideo Martij xx Feria vi, & xxii Dominica, Cyclus Lunæ iiii. Terminus paschalis xiii Aprilis. Cyclus Solis Constantinopolitanus xxvi. Concurrentes, siue Epactæ Solis iiii, quæ cum Regularibus diei dant Feriam ii. Quare Pascha

Aprilis xix. Et Sabbatum magnum xviii eiusdem. Vnde in Chronico pro viii rescribendum xviii. Ex hac obseruatione superiorum Patriarcharum seriem iisdem in Annalibus corrigas. Veluti cum Thomæ primus Annus comparatur cum A. iocvi, Phocæ iv. In quo suffragatores quidem, quod ad phocæ annum attinet, habent Theophanem ac Cedrenum, sed vtrūque errore lapsum. Nam cum Theophanes Thomæ tres Annos tribuat, & A. iv phocæ primum illius numeret, Sergij primum duobus Annis accommodat, vii & viii. Longè meliùs in Alexand. Chronico Cyriacus è viuis excessisse dicitur Octobris xxix, die Sabbati, curatunque funus illius postridie Domin. Fuit hic Annus iocvii, Cyc. Solis xxvii

Lit. Dom. B. Indict. x. Phocæ iv
 penè absoluto. Sequenti A. iōcvii,
 Phocæ v. Indict. x, post Cos. pho-
 cæ A. iv, Ianuarij xxiii creatus est
 Thomas. Sedit itaque A. iii. Ni-
 ceph. in Chron. tribuit A. iii M. v.
 Sed interregni spatium comple-
 xus est. At verò corrigendum
 rursus Chronicon, dum Phocæ
 V, quo creatus est Thomas In-
 dict. x, notat post Consulatum
 Phocæ iii. Siquidem Phocæ pri-
 mus inchoatur, ex eodem Chro-
 nico, Indict. vi, Nouemb. xxv,
 Dominica, cū die xxiii, FERIA
 VI inauguratus esset à Cyriaco.
 Annus est Christi iōcii, Cyclo
 Solis xxiii, Lit. Dom. G. Anno
 iōciii, Indict. vi, Phocas Consula-
 tum iniit. Ergo Anno iōciv, Pho-
 cæ ii Indict. viii, numerari cœpit
 post eius Consulatū I. Anno dein-

de iocv, Phocæ iii, Indiēt. viii, Annus fuit post Consulatum II. Itaque A. iocvi Phocæ iv, Indiēt. ix est ab eius Consulatu iii. Annus vero iocvii, Pochæ v, Ind. x, post eius Consulatum ordine iv est. Male igitur in Græco. Indiēt. ix & x bis iteratur $\Theta \gamma'$. hæc paulò accuratiùs à nobis excussa sunt, ut & illorum temporum hystoriæ, & luculentissimo Chronico aliqua ex parte consuleretur.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρῶτον.) Non dubitauimus pro Σεργίῳ, Πύρρῳ restituere in Latina nostra interpretatione. Certum est enim Pyrrhum Sergio successisse A. Heraclij xxix, Christi iocxxxix. Cui Theophanes A. iii assignat. Nicephorus in Chron. A II. Menses ix, Dies ix.

Ἡδὴ χρόνους ἔσθιν.) Theophanes

A. xxv Heraclij : Κατηγόρειται ὅτι ὁ Κδρος ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ, ὡς δὲ χρυσίον τῆς Αἰγυπτίου τοῦ Σαρακηνοῦς δοῖς. καὶ ἀποτείλας μετ' ὀργῆς τὸν μετεπέμψατο.

P. 80. Αλλοις τε.) Cor. ἄλλοις.

Δαβὶδ ὅτι ἐ Μαῖνον.) Anno Heraclij xxii, Christi ιςcxxx, Indic. iv, Nouemb. vii (corrigendus Theoph. dū Heraclij xxi numerat) natus est Heraclio in Oriente filius , quem Cedrenus Dauidem vocat. Eademque die Constantino Heraclij filio nascitur heraclius , qui A sequenti Ind. v. nouembr. iiii. à Sergio baptizatus est in Blachernis.

P. 83. Εκ τούτου λοιπόν.) Obiit heraclius (inquit Theoph.) Indict. xiv Martio mense, die xi, cum imperasset annos xxx. menses x. At noster A. xxx. menses iv, dies vi. Sed si A. eius primus ab Octo-

bris vij. numeratus est Indiēt. xiv
A. C. iōcx. vt antea probatum
est, mortuusque est A. iōcxli.
Martij xi. Imperauit A. xxx. men-
ses v, dies v. Ac si A. Lxvi vixit, im-
perare cœpit ætatis xxxv.

Οὐτε βασιλίστα.) For. ἀπε.

P. 84 Καὶ πρὸ ἡλικίδν. For. κατὰ.

P. 87. Καὶ μὴ συζῶντες ἀδικεῖσθαι.)

Deest, vt opinor, τὸν υἱόν, aut simi-
le quidpiā. Monebat Philagrius
vti filio suo prospiceret.

Συμβασιλεύσας ὃ τὰς πατερί.) Na-
tus est, vt antea notauimus, Ind.
xv, Maij v, A. iōcxii. Coronatus
vero eodem Anno Indiēt. i, Dec.
xxv. Imperauit cū Patre A. xxviii.
Post Parentis obitum Menses iv.
At Nicephorus noster superuixisse
ait dies duntaxat ciii. Quare
mortuus est Iun. xxii. A. C. iōcxli,
Indiēt. xiv. Consentiant Scripto-

res ad vnum omnes clam illum
veneno à Martina & Pyrrho Pa-
triarcha sublatum.

P. 88. Εὐθὺς οὕτω ἦν τε Παῖς.) Adi
Cedrenum.

Οὐαλεντίνος δὲ.) Tota hæc Valen-
tini historia singularem hunc Au-
thorem habet. Apud Theoph. &
Cedrenum nominatus reperitur
Valentinus ; cùm ita narrant : In-
dict. I Senatū Heraclium , ac
Martinam cum Valentino repu-
diasse.

P. 95. Επὶ οὕτω τοῖς αἰ.) Discedit hîc
à cæteris Noster , qui ab Heracl.
& Martina Constantinum asserit
Imperatorem esse factum. Con-
stat enim à Senatu abrogatum
Heracleonæ Imperium , eundem-
que amputatis naribus cum Ma-
tre , cui lingua præcisa erat , rele-
gatum. Imperavit Heracleonas

Menses vi. Qui in Decembrem huius A. 13CXLI. Indict. xv desinere videntur. Magnopere verò in hac historia Theoph. hallucinatur, in Cod. Ioicus. qui Cōstantinū eundem cum Heracleona facit. Μετὰ δὲ Ηεράκλειον (ait) ἐβασίλευσε Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ λεγόμενος Ηερακλεωνᾶς, Μονοθελητὴς καὶ αὐτὸς, ἔτος ἐν. καὶ Φαρμάκων ὑπὸ τῇ οἰκείῳ ἀνιέρει.

P. 96 Περιχρῖζεται Παῦλος.) Theophanes, & Cedrenus A. ab Heraclij morte altero Pyrrhum è sede deiectum, ac Paulum eius loco successitū astruunt Octobri Mense, Indict. xv: quibus & diserte Noster assentitur. Quare A. C. 13CXLI, eodem quo Heracl. obiit, eiectus est Pyrrhus, non 13CXLI, ut est in Annalibus. Nempe Indictio xv iniit A. 13CXLI Septem-

bri. Porro cum non ante abrogatum Heracleonæ Imperium hoc acciderit, qui quidem Mensibus senis imperavit, facile mihi persuadeo ut illos Menses non esse à Constantini Heraclij F. sed ab Heraclij ipsius obitu numerandos: ita ut cum Constantino tribus Mensibus, & diebus XIII imperarit, ex Heraclij testamento. Itaque hoc ipso A. circa Iulium Mensem Heracleona pulso Constantians Imperium auspicatus est. Expendendum verò illud attentius, quod scribit Zonaras, Heracleonam hoc Anno decennem fuisse. Hoc si verum est, natus est circa A. C. 1000, Heraclij xxii. At nulla huius rei apud historicos mentio. Anno quidem 1000 Indict. iv, Nouem. vii, natus in Oriente ex Martina coniuge Da-

uid, eademque die Heraclius Heraclij Iunioris, siue Constantini F. qui postea Constantinus est dictus. Potuit igitur hac nominum similitudine deceptus Zonaras Heraclium istum Heraclij Senioris & Martinæ F. putare. Mihi vero dubium non est, quin Heraclionas Heraclius ille sit, quem Noster P. 44. in Lazica natum refert. A. scilicet Heraclij XII, vel XVI, qui tum, cum in ordinem reductus est, Annos habuit fermè XVI, vel XX. Aut certè Constantinus alter Heraclij filius ex Martina, quem A. Heracl. V natum esse Cedr. ac Theop. scribunt. Neque enim is cum Heraclio confundi potest, qui in ipsa expeditione natus est in Lazica, aliquot annis post Constantinum Martinæ F. Quod fortasse verius est: ita

enim imperate cœperit A. ætatis xxvi. Atqui plurima hîc ab Hera-
cleona dicta factâque narrantur,
quæ ægrè alteri, quàm ei qui viri-
le ætatem attigerit, accommo-
dari possint.

Κωνσταντίνος οὗτος ἐν Σιχελίας.) In-
gens hic Annorum hiatus est.
Quare asterisco notandum hunc
locum existimo. neq; enim adeo
supinum fuisse Nicephorum ar-
bitior, vt Annorum xxvii res ge-
stas ne litera quidem attigerit.

Καὶ τοῦτου Σαρακηνός.) Constan-
tinus Pogonatus Constantem
excipit. Cuius temporibus Sara-
ceni Africam, & Orientem va-
stant. neque tamen ante A. hu-
ius Imperij v in Thraciam navi-
garunt. Quo Anno ab Aprili mē-
se ad Septemb. vsque continuo
pugnatum est, & capta Cyzico

ibidem hiemarunt.

P. 99. *Ἐπὶ αὐτῶν ἔτεσι.*) Scribit Theophanes & Cedrenus A. Constantini ix Mardaitas Libanum montem occupasse, tantumque Barbaris iniecisse terrorem, ut pacem illico à Romanis petierint. Iam quòd vii totos annos hìc noster innuit obsessam esse Constantinopolim, idem Cedrenus ac Theophanes his verbis affirmare videntur. *Ἐν ταῦταις οὖν διετέλεσαν ἀπὸ Ἀπριλλίῳ μηνὸς μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου. καὶ ὑποτρέφοντες ἀπύρχονται ἐν Κυζίκῳ, καὶ ταῦτῳ παρὰ θαλάσσιοντες ἐκείσε πᾶσι χεῖμαζον. καὶ κατ' ὅσον ἀνέβαλλον πόλεμον ὁμοίως ἀπὸ θαλάσσης σκυῖαντες μὲν τῷ Χρυσανθῶν. ὅτι ἐπὶ αὐτῶν ἔτη τὰ αὐτὰ τέλεσαντες, καὶ αἰγυωθέντες, τῇ δ' Θεοῦ βοηθείᾳ καὶ τῆς Θεομήτορος, πληθὺς τε ἀποβαλόντες ἀνδρῶν μαχίμων, καὶ τραυματίας μεγίστης*

εἰς αὐτοὺς ἡγομένης ἀνθυπέστρεψεν μὲν
 μεγάλης λύπης. hæc Theoph. alii-
 que. Verùm sub eius Imperio Cō-
 stantini non nisi A. V. in Thra-
 ciam delati sunt, eodẽmque An-
 no confectum est ope diuina bel-
 lum. Quare cum ambiguè lo-
 quantur illi, de toto belli tem-
 pore, quod etiam sub Constan-
 te gestum est, par est Annorum
 numerum accipi. Etenim A. eius
 xxvi Chalcedonem appulsi maxi-
 ma inde præda potiti sunt; à quo
 tempore ad A. Pogonati v. Anni
 sunt septeni. Atqui etiam Anno
 Constantis xxi, & deinceps sæ-
 piùs in Thraciam nauigarunt.
 Ergo ita forsitan componenda
 res est; vt, quanquã plures annos
 bellum tenuerit, tamen nonnisi
 septies Constantinopolim vsque
 populabundi peruenerint. Insi-

gnis hic A. Constantini v fuit Græculi, vt vocant, ignis artificiorum reperto, cuius authorem perhibent Callinicum quendam Architectum heliopolitanum è Syria:quo potissimum Barbari profligati sunt.

Πρὸς δὲ τοῖς πελάγεσι.) Syleum inter Lyciæ Vrbes & Pamphyliaë numerat Constant. Porphyrog. Li. i. de Them. à Vulcanio edito. Steph. Σύλφον πόλις Φρυγίας ἀπὸ τῆς εἰς διφθόρου. Ἰνὲς δὲ Παμφυλίας. Aduerte per ei non per αι scribendū.

Ο δὲ τῷ Σαρακηνῶν.) Accidit hoc A. Constant. ix, cū Saraceni à Mardaitis Libani montis infessoribus premerétur. Sed, quod ad tributum summam pertinet, lōgè à Nicephoro discedit Theoph. dum ait ἐλθατον ἡνέσθαι εἰρήνης μὲν ὅρκου λόγον ὅτι συμφῶν ἐτησίαι πά-

κτου, πρέχεται τῇ Ρωμαιοῦ πολιτεία
 πρὸ τῆς Αγαρίων χρυσῆς χιλιάδας
 τξέ, καὶ ἀνδρας αἰχμαλώτους ἢ χιλιάδας,
 καὶ ἵππους δὲ γαῖς ἑ. Immanis pēsita-
 tio. At Cedrenus χρυσῆς χιλιάδας ἑ.

Περὶ τῆς Μαυωπν.) His affinia
 de Bulgaris narrat Theoph. cu-
 ius fragmentum hîc reddam.

DE BULGARORVM
 Originibus ex Theophanis MS.

Καὶ τότε τῷ χρόνῳ ὃ τῷ Βουλγα-
 ρων ἔθνος ἐπῆλθεν τῇ Θράκῃ. Ανασχόμενον
 δὲ εἰπεῖν καὶ περὶ τῆς ἀρχαιότητος τῆς
 Ωνογεωδούρων Βουλγάρων, καὶ Κοτσα-
 γων. Εν τοῖς ἀρχαίοις παλαικοῖς μέρεσιν
 ἔ. Εὐξείνου Πόντου, ἐν τῇ λεγόμενῃ Μαυώ-
 νιδι λίμνῃ, εἰς αὐτὴν εἰσάγεται ποταμὸς μέ-
 γιστος ἀπὸ τῆς Ωκεάνου καταφερόμενος.
 Ἀπὸ τῆς τῆς Σαρματῆς γῆς λεγόμενος
 Ατελ, εἰς ὃν ἀγεται ὁ λεγόμενος Τάναϊς

ποταμός, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν Ἰσθμείων πυ-
 λῶν ὄξερχόμενος τῶν ἐν τοῖς Καυκασίοις
 ὄρεσιν. ἀπὸ δὲ τῆς μίξεως τῆς Τάναϊς ἔστι
 Ἀπελ αἰῶθεν τῆς περὶ λεγείσης Μαγώ-
 υδος λίμνης χιζομένης τῆς Ἀπελ ἔρχεται
 ὁ λεγόμενος Κέφισ ποταμός, καὶ ἀποδίδει
 εἰς τὸ τέλος τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, πλη-
 σίον τῶν νεκρῶν πυλῶν εἰς τὸ ἄκρωμα τὸ
 λεγόμενον Κεῖν πρὸς ὥπον. ἀπὸ δὲ τῆς
 περὶ σπημαγείσης λίμνης ἴσα ποταμῶ
 θάλασσα καὶ εἰσάγεται εἰς πλὴν Εὐξείνου
 Πόντου θάλασσαν ἀπὸ τῆς γῆς Βοσφόρου
 καὶ Κιμμερίας, ὅξ οὗ ποταμοῦ ἀρξάμεται
 τὸ λεγόμενον Μουρξάλιν, καὶ τὰ τοῦτου
 ὅμοια. καὶ εἰς μὲν τὰ πρὸς ἀνατολὴν μέρη
 τῆς περὶ χειμῶνος λίμνης ὅτι Φαραγου-
 εῖαν καὶ τοὺς ἐκείσε οἰκοῦντας Εβραίους
 πρὸς ἀκρίβειαν ἔστιν πλῆθος. ἀπὸ δὲ τῆς αὐ-
 τῆς λίμνης ὅτι τὸν λεγόμενον Κούφιν πο-
 ταμον ἔνθα τὸ ξυστὸν ἀρξάμεται Βαλγαρι-
 κὸν ὀφείλει, ἢ παλαιὰ Βαλγαρία ὅτιν ἡ
 μεγάλη, καὶ οἱ λεγόμενοι Κόπταροι ὁμο-
 φυλοὶ

Φυλαί αὐτῶν ἔοῦτοι τυγχάνοντες. Ἐπὶ δὲ
 τῇ χρόνων Κωνσταντίνῳ τῷ εἰς πλὴν δύσιν,
 Κροβάρι δὲ κυροῦ τῆς λεηθείσης Βουλ-
 γαρίας καὶ τῇ Κοτράζων τὸν βίον με-
 τ' ἀλλὰ ξαντος, καὶ πέντε καπαλιπόντος υἱοῖς,
 καὶ ἀφ' αὐτῶν σαρμης μηδαμῶς τούτοις
 ἀποχωριθῆναι ἐκ τῆς παρὰ Ἀλλήλους
 διαίτης ἀφ' ὅ πρώτῃ κυριεύει αὐτοῖς, καὶ
 ἐτέρῳ μὴ δουλοῦσθαι ἔθνη. μετ' ὀλίγον δὲ
 χρόνον τῆς ἐκείνης τελευτῆς εἰς διαίρεσιν
 ἐληλυθότες οἱ αὐτοὶ ἐ υἱοὶ διέστησαν ἀπὸ
 Ἀλλήλων, μὲν δὲ ἐν ὑπερῷσιότητι ἐκείνου
 αὐτῶν ὑποκειμένους λαῶν. καὶ ὁ μὲν παρ-
 τος υἱὸς ὁ λεγόμενος Βατβαῖα πλὴν ἐν το-
 λῶν δὲ οἰκίῃς φυλάξας πάντας διέμεινεν
 ἐν τῇ παρθενικῇ αὐτῶν γῇ μέχρι τῆς δού-
 ρου. ὁ δὲ δεύτερος τούτου ἀδελφὸς ὁ λεγόμε-
 νος Κότραζος τὸν Ταϊάιν ἀφ' ὧν πο-
 ταμὸν ἀπέναντι δὲ παρ' αὐτοῦ ὤκησεν ἀδελ-
 φῷ. ὁ δὲ τέταρτος καὶ ὁ πέμπτος τὸν Ἰερού
 ἡτοὶ Δαυίδειν λεγόμενον παρὰ τῶν πόντων
 ποταμὸν, ὁ μὲν εἰς Παιονίαν τῆς Ἀβαρίας

ὑποταγείς τῷ Χαζάρῳ τῷ Αβάρων
 ἔμεινεν ἑκάστη τῆς δυναμείας αὐτοῦ. Οὗ
 παρὸς τὴν παρὸς τῇ Ραβέννῃ Πεντάπολιν
 καταλαβὼν ὑπὸ τὴν βασιλείαν τῷ
 Χερσιανῶν γέγονεν. ἔπειτα τούτων ὁ τεί-
 πος Ασπαργὺχ λεγόμενος τὸν Δάναωριν
 καὶ Δάναωριν τῶράσας, καὶ τὸν Οἰκλον κα-
 ταλαβὼν βορροτέρους τῷ Δαυσιδὶς πο-
 ταμῶ, μεταξὺ τούτου καὶ κεῖνων ὤκησεν,
 ἀσφαλῆ δὲ δυσμάχητον εἶναι τὸν τόπον
 στρατάμενος ἐξ ἑκάστου μέρους. τελμα-
 τώδης γὰρ ἔμπεραθεν, καὶ ἄλλοθεν τοῖς
 ποταμοῖς τεφανόμενος πολλὰ τῷ ἔθνει
 τεταπεινωμένῳ δὲ τὸν μερισμὸν τὴν ἐκ
 τῷ πολεμίων πρῆχεν αἰεσιν. τούτων δὲ
 οὕτως εἰς πέντε μέρη διαρρέντων, καὶ ἐν
 βραχύτητι κατορθωσάντων, ὤξηλθεν ὁ
 μέγα ἔθνος τῷ Χαζάρων ἀπὸ τῷ ἐνδο-
 τέρῳ βασιλεὺς Βερζιλίας τῷ παρὸς τῆς Σαρ-
 ματίας, καὶ ἐδίωκον πάντας τῆς περσι-
 κῆς γῆς, μέγιστον τὴν Ποντικῆς θαλάσσης, καὶ
 τὸν παρὸς ἀδελφὸν Βατβάαν τῷ παρὸς

της Βαλλαρίας ἀρχόντα ὑποτελήσαν-
 τας τήσας Φόρους πρὸ αὐτῶν χρημίζε) μέγας
 ὁ νῦν. Subiicit Cōstātini aduersus
 eos expeditionē. Huius πρεβολῆς
 Latinā interpretationē ex Miscel-
 la Pauli Diaconi petere quiuis po-
 test, qui plerisque in Libris Theo-
 phanem ad verbum reddit, præ-
 fertim posterioribus, vt ex iis
 quæ sparsim exscripsimus consta-
 re potest. Nā prioribus in Libris
 longè diuersus à Theophane Dia-
 conus est: id quod alio loco de-
 monstrabitur.

P. 100. Περὶ πρὸ Μαγῶν λίμνῳ.)
 Multa sunt hac in Topographia
 perperam à Theophane descri-
 pta. Primū Atelingentem flu-
 uium asserit cum Tanai misceri,
 atque in Mæotidē decurrere: sed
 antea rursus à Tanai diductum
 Cophinem vel facere vel excipe-

re (nam ambigüe loquitur) atque in Ponticum exonerare sese, ad Necropyla, & Κεῖς ποταμὸν. Sunt hæc ægroti veteris somnia. Atel idem est cum Rha Sarmatiæ Asiaticæ ingenti sanè fluuio, quem *Edel* ab accolis Tartaris hodieq; nominari referunt: ab aliis *Volga*. At is neque cum Tanai miscet miscet vndas, neque in Mœotidem, sed in Hyrcanum pelagus euoluitur. Sed & falsum, Tanain ab Ibericis Pylis aut Caucaaso fluere. Quod vero monstrum hic procreat, cum ab Atelis, & Tanais diuortio exinde Cophinem in Κεῖς ποταμὸν deriuat? Quasi Rha trās Tanain elapsus, innumbris penetratis amnibus, ac Tauricam Cherronesum, quàm lata est, emensus in Ponticum decurrat. Inaudita planè sunt ista. At-

enim Theophani condonanda eo magis hæc oscitantia, quòd & in historiarum scriptoribus aliis plerumque vel fides hac in parte vel diligentia desiderari soleat. Sed nemo in hoc tractu delineando luculentiùs errat, quàm qui accuratissimus & habetur à nonnullis, & haberi voluit Ammianus. Hic Lib. xxii sic Póticam illam regionem narratione sua deformat, vt aliam ex alia repente fecerit. Imprimis Euxinũ ait Scythici arcus in speciem geminis cornibus inflecti, quod verum est. Quòd autem extrema huius arcus duos esse Bosphoros asserit, Cimmerium, & Thracium, hoc vero perabsurdum est. Addit eundem Euxinum Mæotidis paludibus ad Orientẽ claudi, quod æquè ἀνιστορίας hominis prodit.

Quis adeò Geographiæ rudis,
 qui in Scythico illo arcu nesciat
 nerui instar Asiaticum esse litus
 à Bosphoro ad Colchos, Phasin-
 que fluuium? ac cùm, vt idem lo-
 quitur, Scythicus arcus *circundu-*
ctis utrinque introrsus pandis & pa-
tulis cornibus effigiem Lunę decrescen-
tis ostendat, medietatem recta et ro-
tunda regula diuidente, primum
 cornu ab ora Thraciæ in Κεῖς με-
 τῶπον desinere; inde regulæ instar
 extento Cherronesi litore alte-
 rum cornu aliquantum supra
 Cimmerium Bosphorum in-
 choari? indidemque procul ad
 Colchos & Phasin vsque porri-
 gi? Mæotidem porrò Euxino
 Ponto prorsus ad Septentrionem
 incumbere? Quæ omnia Poëta-
 rum elegantissimus Dionysius ὁ
 Ὠκεανῆς aureis istis versibus ce-
 cinit:

Εκ τῶ δ' αὖ καὶ Πόντων ἴσθμῳ διδάχων
 ἔοντα

Τόρνῳ ἐφδόμενον περικλῆος ἄμματι πύξῃ.

Ἀλλ' εἴη νερῆς σημήια δδξιά Πόντου

Ἰὺ δ' ἀφ' ἡφθίοντα, μέση δέ τ' ὅτι Κἀ-
 ραμβίς

Γραμμῆς ἑκτὸς ἔδσα, καὶ εἰς βορέην
 ὁρῶσα.

Σῆμα δ' ἔχ' κερῶν σκαῖος πύξῃ, ὅς τ'
 ὅτι διασπῇ

Εἰλῆται εὐφροσύνη βίῃ κερῶν ἐοικώς.

Τῷ καὶ πρὸς βορέην Μαγώπιδος ὕδατα
 λίμνης

Εἰλέχεται.

Reliqua apud eundem Ammianum non minûs ridicula ; velut cum à Carambi Promontorio maritimam oram, cuius Halys initium est, nerui speciem exhibere dicit, duabus arcus summitatibus implicati. Atqui longè ante Carambinille neruus inci-

pit, neque *Halys* fluuius eidem Promont. adeò vicinus est. Mitto alia peræquè absona, quæ & in hac Ponti, & in *Ægypti* Chorographia, & in aliis fermè omnibus cōmittere solet. Atque vt ex Theophanis tam turbida descriptione liquidi vtcunque aliquid exprimatur, Magnam ille *Bulgariam* ad *Mæotidis* paludes cis *Tanain* constituit, vbi *Iazyges*, & *Roxolani*, aliique *Scythæ* quondam, vel *Sarmatæ*, nunc *Moschouitæ*, vel minores *Tartari* nuncupati.

P. 103. Βασιανὸς ὀνόμα.) Variè huius nomen concipitur, vt & *Patris*; qui *Crobatus* à Theophane dicitur, *Filius* verò *Batgaigan*, vel *Batgaian*.

Ραβεννησίδω πεντάπολιν.) Mirum de hac *Pentapoli* *Rauennatum*

non meminisse diligentissimum
Ortelium. Quæ sint Vrbes illæ v,
nondum comperi.

Τὸν Δάναπριν, καὶ Δάναπριν.) Ce-
drenus in A. Copronymi xxiii,
fluuios illos coniunctim nomi-
nat, Danubium, Κόφω, Danastrin
& Danaprin. Κόφω verissimile
est Cophinem esse; de quo paulo
antea. Iornandes de rebus Geti-
cis: *Scythia, inquit, Germanę terre
confinis eὐ tenus ubi Ister oritur amnis,
vel stagnum dilatatur Mysianum,
tendens usque ad flumina Tyram,
Danastrum, et Vagosolam, magnum.
que illum Danaprum, &c.* Paulo
post: *Antes verò qui sunt eorum for-
tissimi, qui ad Ponticum mare cur-
uantur, a Danastro extenduntur usq;
ad Danaprum: quę flumina multis
mansionibus ab inuicem absunt.* Iam
Danaprus ab incolis Borysthenes

dicitur vt idem testatur, & hodie *Dnieper* appellatur; quo cum falsò à quibusdam *Danaprus* cōfunditur, inter quem & *Istrum* *Danastrus* est, vt *Ammianus* prodit. L. 31: id quod ante nos *Ortelius* obseruauit. Sed quisnam *Danastrus* ille sit nondum liquet. Forsitan idem est cum *Tyra* fluuio, *Cuphis* vero cum *Axiace*, vel contrà.

P. 104. Τῆς Βερυλίας.) Hanc *Berzeliam* vocat *Theophanes*. Alij *Berzitim*. Sed corrupta sunt quæ sequuntur.

P. 107. Ἐπὶ Μεσημβρίᾳ.] P. *Diac.* in *Miscella* perperam *Meridiem* vertit cum sit proprium *Vrbis* nomen.

Βαρναῖ πλοσίον.) *Barna* & *Odyfus* *Mæsiæ* inferioris *Vrbes*.

P. 108. Ταῦτα Ἀγγοῖς Κωισαντῖνος.)

Sexta Synodus coacta sub Agathone habita est A. xiii Imperij Constantini Pogonati, vt author est Cedrenus, Niceph. in Chronico, & alij. Theophanes ad Anno xii refert. Qui insuper vltimo A. Pogonati prolixè de Synodi huius tempore disputat.

Quem locum hîc tibi reddemus,
 Ἰστέον ὅτι μάλιστα ληροῦς φλυαροῦσίν τινες,
 λέγοντες μὲν δ' ἐπὶ γερονέναι τοῖς πρὶν αὐ-
 τοῖς Φημιζομένοις τῆς 5' στωόδου κεφα-
 λαῶδες τύποις. ὡς γὰρ ἐν πᾶσι ψευδίζου-
 σιντες ἐλέγχονται, ἀποδείκνυται καὶ ἐν
 τοῦτοις μηδὲν ἀληθὲς λέγοντες. Ἡ γὰρ
 ἀκριβοὺς χρονικὴ ἀποσημείωσις πλὴν καὶ τῆς
 Μονοθελητῆς ἀγίας Οἰκουμενικῆς ἐν σύ-
 νοδον ἐν τῇ 13' ἐπὶ τῆς βασιλείας Κων-
 σταντίνου ἐκ γένους Ηρακλείου ἀνέσθαι λέ-
 γεται, ἐν ἧτι ἀπὸ κήσεως κόσμου 5703.
 καὶ ὅτι μὲν τὸ πρὶν ἐβασίλευσεν ὁ αὐτὸς Κων-
 σταντῖνος ἔτη 6. καὶ τελευτήσας αὐτὸς

ἑμοναρχήσεν Ἰστυνιανὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἔτη ι'.
 ἐκβληθέντος δ' Ἰστυνιανῷ ἐκράτησε Λεόν-
 τως ἔτη γ'. καὶ μζ' Λεόντιον καὶ ὁ Αψί-
 μαρος ἔτη ζ'. καὶ πάλιν Ἰστυνιανὸς ὁ ἐκ-
 βληθεὶς ἔτη ς'. ὡς ἀείσκεισθαι εἰς αὐτῷ
 τ' ἐκδεδομμένων τύπων, τῷ β' ἔτει τῆς
 ἐσχάτης βασιλείας τῷ αὐτῷ Ρινοκοπημῷ
 Ἰστυνιανῷ ἐκτελεῖσθαι αὐτοῖς παριέχοντας
 ἐν τῷ τρίτῳ τύπῳ αὐτοῦ ταῖς λέξεσιν
 οὕτως. σιωραμῶ ὥτε τοῖς μὲν δυοῖν γά-
 μοις παριπρέντας, καὶ μέχρι τῆς ιε' τῷ
 πρῶτῳ τοῖς Ἰανθαεῖς μὲν τῆς πρῶτῃ
 σης δ' Ἰνδικ. ἔτις, ςρζθ' δουλωθέντας τῇ
 αἰμαρτία, καὶ μὴ ἐκνήψαι αὐτοῖς παρθελο-
 μῶναι, καὶ ταρρέσθαι κανονικῇ ὑποβάλλαι. καὶ
 μὲν ἔπειτα. τοῖς δὲ μζ' πρὸ χερσὶν αἰ-
 γάμῳ ἐνὶ παλαιότητι παρσομηλήσου-
 τας, τυτέσιν Πρεσβυτέρους, καὶ Διακόνους,
 καὶ Ὑποδιακόνους, ἥδη ὅτι βραχύν ἵνα
 χρόνον ἀρτέντας τῆς ἱεραῆς λειτουργίας καὶ
 ὅτι τιμηθέντας αὐτοῖς αὐτοῖς ἐν τοῖς οἰκείοις
 ἀποκαταστῆναι βαθμοῖς, μηδαμῶς μείζονι

παρὰ πλοῦντας, βαθμῶν παρὰ δὴ λῶς ὁρ-
 λυθέντος αὐτοῖς τῷ ἀθέσμῳ συνοικεσίῃ.
 Ως ἐξ αὐτῆς τῆς χρονικῆς ἀποσημειώ-
 σως ὁριδῆλως φαίναται συνάγμενα
 ἀπὸ τῆς ἀγίας οἰκουμένης 5' συνόδου
 ἕως 8' ἐκ δεδωμένων τύπων ἔτη κζ'. Πα-
 τειαρχωῦντων ἐν τῇ ἀγίᾳ Οἰκουμένη
 συνόδῳ Κωνσταντίνου πόλεως Γεωργίου, ἔτος
 ἀγίου τῆς πατειαρχίας γ'. καὶ μζ' πλὴν
 συνόδου πατειαρχήσαντος ἀλλὰ ἔτη γ'.
 μετὰ δὲ τῶτον Θεοδώρου ἔτη γ'. καὶ Κύρου
 ἔτη β'. ὡς συνάγεσθαι καὶ ἐξ αὐτῶν τῶ πα-
 τειαρχῶν ἔτη κζ'. ἀπὸ δὲ τῶ ἐκ δεδωμέ-
 νων τύπων ἕως τῶ τετάρτου ἔτους Φιλιππι-
 κοῦ ἔτη ε'. καὶ ἐν ταῖς αὐταῖς ἀ' ἔτει τῆς βα-
 σιλείας Φιλιππικοῦ γινέσθαι ἐμμεσιῇ συ-
 νοδὸν καὶ τῆς ἀγίας Οἰκουμένης 5' συ-
 νόδου, καὶ ὁξωθέντος Κύρου ταῖς 5' ἔτει τῆς
 πατειαρχίας αὐτοῦ γινέσθαι Ἰωάννου πα-
 τειάρχου Κωνσταντίνου πόλεως, Ανδρέου
 καὶ Μητροπολίτου τῆς Κρήτης. καὶ Γερμα-
 νὸν Μητροπολίτου Κυζίκου, ὑπογρά-

ψαυτος περιόχως, καὶ αἰαθεματίσματος
 μετ' πόρτων τ' καὶ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις πλεὺ
 περιόρηται καὶ τ' Μονοθελιτῶν ἀγίου
 Οἰκουμενικῶν 5' σινώδων. μετὰ δ' ἔτη
 γ' τελευτήσματος Ἰωάννου μετατεθεῖαι
 Γερμανὸν ἀπὸ Κυζίκου, καὶ πατριαρχή-
 σαι Κωνσταντίνης πόλεως, καὶ ταῖς γ' ἔτει τ'
 βασιλείας Λέοντος ὀξοσιαθῆναι, καὶ ἡμέ-
 ραι, Αναστάσιον, καὶ πατριαρχῆσαι ἔτη
 κδ'. καὶ μετ' αὐτὸν Κωνσταντῖνον ἔτη ιβ'. καὶ
 Νικήτορ ιδ'. καὶ Παῦλον ε'. καὶ Ταράσιον
 κα'. καὶ Νικηφόρον η'. καὶ Θεόδωρον 5'. καὶ
 Αἰτάριον ι5'. καὶ Ἰωάννην τὸν Λεκανό-
 μωρην ἔτη 5', καὶ μιλῶας. Hæc il-
 le. Quæ hoc loco discutere mi-
 nimè necesse est. Vt ad vi Sy-
 nodum redeam, haud dubium
 est, quin A. C. 1561 inchoata
 sit, Indiæ ix, Nouemb. vii die,
 finitquæ sit A. sequenti. Quo (ut
 refert Anastasius) xvii Februarij
 Dominica fuit, Cyclo Solis xviii,

Lit. Dom. F. In Actis vi Synodi notatur hic annus Constantini xxvii, quod reliquos cum Patre adhuc superstite imperarit. Quotus verò hic post Constantis obitum fuerit certò definiri posset, si de mense ac die constaret, quo Constans viuere desiit.

P. III. Εἰς τὸ Ὀψίχιον.) De Opfici-
 ciano Themate abundè disputat
 Constantinus Porphyrogeneta à
 Vulcanio editus; sub quo com-
 prehensi Bithyni, Mysi, Phry-
 ges, Dardani, Troes. Ὀψίχιον La-
 tina vox est. Quare *Obsequianis*
 nonnunquam reddimus. Signifi-
 cat enim τοῖς πατριάρχαις ἐμ-
 παροθεν τοῦ βασιλέως ἐπὶ ἀπαξία καὶ
 τιμῇ. Ideo Comes iis præerat, non
 στρατηγός. Inde verbum Ὀψικεύειν.
 Ioannes Climacus Græcè non-
 dum editus, qui est penes R. P.

Frontonem Ducæum, in Κλιμαί. Ἰδὼν γὰρ ὕψους φθίνοντας καὶ ἀκοροσίως τὰ βασιλεῖς προπερὶ μύθοις, καὶ ἀπομυθώ-
τας προπερὶ μύθῳ, ἔτῳ τὸν λοιπὸν ἐκου-
σίως ὀφικεύοντας, καὶ ἐν τῇ Παλατίᾳ
αὐτὰς συνδεδεμένους.

P. 112. Ταμίας τῆ βασιλικῆς.) Sacella-
rium vocat Theophanes. Ἰουστινιανὸς
δὲ (inquit) εἰς τὰ τῆ Παλατίης κτίσ-
ματὰ ἐπεμελῆτο. καὶ ἐκτίσε τὸν Ἰουστινιανῶν
Τείκλινον λεγόμενον, καὶ τὰ τῆ Παλατίου
ποσειτειχίσματα. καὶ ἐπέστησεν ἐπείκτιν
Στέφανον τὸν Πέρσιν Σακελλάριον αὐ-
τῷ, καὶ προποδυνῶχον κύριον, καὶ ὀξοισια-
σὴν, λίαν ὄντα αἰμοβόρον, καὶ ἀπηνῆ, &c.
Egregium fuit Iustiniani opus
illud, quod à Constantino Ma-
nassis celebratur his versibus.

Ὅς ἀπὸ βάθρου ἠγάρεν ἀπὸ ρίζαν
ἐσχάτων

Τὸν μέγαν οἶκον τὸν λαμπρὸν τὸν ἐν
τοῖς αἰακτέροις

Χρυσία

Χρυσέων πυραυγήμασι ψηφίδων κα-
ταυγήσας

Τοὺς βίχους, καὶ τὸ δάπεδον μῦρμαθις
καλλιχρύσοις.

Ὅς ἐπὶ τῷ δομήτορος τῇ κλησιν ἔχουσιν

Quod in A. eius ix confert Theo-
phanes, qui fuit Christi ιςϵχϵιιι.

Quo Anno Ecclipsis Solis conti-

git μὴν ὡς ἐρεταίω ἐ, ἡμέρα α', ὥρα

γ'. hoc est Octobris v, FERIA I

hora 3. Cyclo Lunæ x, Solis II.

Medium Nouilunium Octobris

4. 21. 17'. 16". hoc est Octob. v.

hora ix post mediam noctem.

Sed & latitudo Lunaris Ecclipsin

arguit. Sigebertus A. 695 frustra

eam accidisse refert, biennio

post.

Μάστιγας αὐτῇ ἐπέθηκεν.) Inten-

tasse solum scuticam, nō etiā ver-

berasse ex hoc loco videtur. At

Theoph. & Cedr. δι' ἀβελωδίας

γῶσαι tradunt, hoc est habenis,
seu loris cecidisse.

P. 115. Αναπολικὸς καλουμένους.) De
hoc Themate consule quæ habet
Porphyrog.

Τῶν δημοσίων λογιστῆν.) Theoph.
Γενικὸν λογιτέσιον vocat.

P. 119. Τὸ γλῶτταν, καὶ τὸ ῥίνα.) De
lingua consentit & Theophan.

Ημέρας δὲ ἡμομενὸς δὲ ἀρρεσι τὸν Ιουλι-
νιαὸν εἰς τὸ ἵπποδρομεῖον ἀφ' τῆς σφεν-
δόνης, καὶ ῥινοκοπήσδρτες ἄμα, καὶ γλωσσο-
κοπήσδρτες ἐξώειτο ἐν Χερσῶνι. Sed
Constantinus, Zonaras, Cedre-
nus & alii nasum duntaxat ampu-
tatum asserunt, quod verius pu-
to. Nam & postea locutus tradi-
tur, & inter cæteras nefaria vox
eius audita est, cum in tempestate
monitus, ut iniuriarum omnium
oblitutum se Deo voueret, res-
pondit. Εἰ φείσμεθα βύτων ἱνὸς, αὐτί-

κα καὶ ἀποκρίνω ὡς. Atque hoc
ab Illust. Baronio ante nos ani-
maduersum.

P. 120. Τῶν Κυρικιωτῶν.) De The-
mate Cibyrrhæotarum adi Con-
stant. Porphyrog.

P. 123. Τὸ λεγόμενον Δόρες.) Daras
Theophan. Cedrenus & Paulus
Diac. legunt ; itaque restituen-
dum videtur.

P. 127. Εἰς Τόμιν τὸ θαλασσινόν.)
Quæ sit hæc Tomis nondū com-
peri. Neque enim oppidum illud
est inferioris Mysiæ Ouidij exi-
lio celebre, quod à Phanagoria
longo maris tractu secernitur.
Nam hoc nostrum à Cimmerio
Bosphoro, & ab illa vrbe non lō-
gè abesse necesse est ; quò se clan-
culum Iustinianus subduxit, an-
te quam horiam, siue piscatoriam
scaphá conscenderet. theopha-

nes. Αὐτὸς δὲ ἀπὸ Φαναρυείας λάθρα
 δραπιδύσας εἰς Τόμιον κατήλθεν, καὶ δι-
 ρηκῶς ἀλιάδα ὀξηρτισμένῳ ἐπέβη ἐν
 αὐτῇ, καὶ πῶρα πλεύσας ἢ ἀσπύδα ἦλθε
 μέγρι Συμβόλου πλησίον τῆς Χερσῶνος,
 καὶ ἀποτείλας κρυπλῶς ἐν Χερσῶνι ἐπῆρε
 Βασβακρύειον καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν τε
 Σάλδαμον, σὺν Θεοφίλῳ, καὶ σὺν αὐτοῖς
 ἀποπλεύσας διέβη τὸν φάρον τῆς Χερ-
 σῶνος. εἴθ' οὕτω πῶρα πλεύσας τὰ Νε-
 κρόπυλα, ὅς τ' οἰμὸν τε τῆς Δάναωρι, καὶ τῆς
 Δάναωρι, κλύδωνος γεγνότος ἀπέγνωσθαι
 πρῶτες ἢ ἐαυτῶν σωτηρίαι.

Ταῦτ' ἔπειτα πῶρα πλεύσας.) For. πῶ
 ἀκπῶ.

P. 128. Εν τῷ Κιωνηγίῳ.) Amphithea-
 tum hūc præter mentem irrepfit,
 cum Cynegium, vt paulo pòst,
 scribi debuerit. Miscellæ Author
 L. xx. Viuarium animantum in-
 terpretatus est. Locus vbi Cata-
 bulum erat, & ferarum clausura.

Vide Codinum in Constantino-
poli.

P. 144. Κατὰ τὸ Δαμασκὺν.) Constant.
Manas.

Ἀντιγραφοπεδύεται πρὸς ὄρεσι γη-
λόφοις

Ἀφ' ἧς σιωπῆσαι φανερὸν τὸ Δα-
μασκύος.

P. 47. Καὶ τῶν εἰς πλὴν καλουμένων.)
Theoph. Καὶ λαβόντες τὴν παῖδα ὅτι
ὁ ἄνθρωπος καλλινίκης ὡς ἀπορίτω, καὶ τῶ-
ν ἐκδύσαντες καὶ ὅτι τῆς φλιας ἀπλώ-
σαντες δίκην πρὸς αὐτὸν ἐλαρυ-
ζομένης. καὶ τῶν ἐν ᾧ ναῶν τῶν ἁγίων Ἀ-
ναργύρων ᾧ λεγομένῳ Παυλίνης ἱερῶναι
πρὸς ἐπαξεν. Vbi for. leg. Καλλινίκων.
Callinici videntur esse xl Marty-
res, quorum in honorem Tibe-
rius Mauricij fover Templum
condidit. Constant. Manassis.

Καὶ πρὸς κατεδάλλετο τὰς ρίζας
τῶν τεμένων

Τὸν παπαράκοντα Χεισοῦ μάρτυρων
Καλλινίκων.

Sed & sancti Callinici Templum
Constātinopoli fuit, quod A. Iu-
stiniani xxxi terræ motu corruit,
authore Theophane. Quod ad xl
Martyres attinet emendandus
obiter insignis locus L. i Geopo-
nicon, vbi horū Martyrum men-
tio fit, qui in vulgatis codicibus
mendosus est: Καχεῖνο δὲ (inquit c.
de prognosticis P. 9.) ἐκ παλαιᾶς
ρήσεως ἱερεὺς φασιν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐβδόμης τῆς
Μαρτίης μηνός, ἕως τῆς ἰδ' αὐτοῦ μηνός εἰώ-
θεν ὅτι τὸ ψυχρότερον τρέπεσθαι ὁ αἰὼν.
κατ' ἐκείνας γὰρ τὰς ἡμέρας καὶ οἱ μύριοι
μάρτυρες τῆς παλαιᾶς παλαιᾶς
ἡθλοσύνης. Corrigendum verò, vt
in 2. M. S. Bibliothecæ Illustris.
Card. Iovisæ reperi, οἱ τε παπαράκοντα
μάρτυρες τοῖς πάροις παλαιᾶς ἐμάρ-
τύρησαν. Nam cum M, hoc est xl

scriptum esset, imperitus librarius *μυείους* esse credidit.

P. 148. Τοις δὲ ἐν τῇ ἑκτῇ &c.) Anno primo Philippici Bardanis Pseudosynodum hanc coactam scribit theophanes, non A. 2. ut vulgò Chronographi.

Καὶ Γερμανὸν τὸν Κυζίκου.) Falsum omninò Sanctissimū virum Germanum Cyzici Episcopum huic Synodo subscripsisse: et si idem apud theophanem legitur. Εὗρεν (inquit) ὁμόθετος αὐτῷ Ἰωαννῶν, ὁ Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως πεποίηκε. καθελὼν Κῶρον τὸν ταύτης πρεσβυτον, ὃν ἐπειώρειεν ἐν τῇ τῆς Λώρας μοναστείῳ, Γερμανὸν τε τὸν μετὰ ταῦτα τὸν Κωνσταντινουπόλεως κατεχόντα, Κυζίκου, καὶ Ανδρέαν καὶ αὐτὸν Ἐπίσκοπον Κρήτης ὄντα, Νικήλαον τε τὸν ἀποκαυχόμενον σοφιστὴν γεγονότα τὸν ἱατρικῆς ἐπιστήμης, Κυαίτωρα τε ὅτε ὑπάρχοντα. Verius

existimo Germanum ipsum sede sua pulsum, ut cum Cyro à Theophane coniunctus sit, sed αἰανόλαθον in oratione tunc erit. Cæterum quod Λώρας apud Theoph. scriptum est mutandum in Χώρας.

P. 151. Φιλιππηὶς δὲ γένεθλιον.) Difficilis admodum, & inextricabilis hæc temporis nota, quam ad unum Historici omnes referunt. Theophanes in Anno 11 Philippici Διετοῦς χρόνῳ τῆς βασιλείας Φιλιππηκοῦ ἐν τούτοις πρῶτα δραμόντος, καὶ τῆς γυμνασίας ὀπτιτελευμήνους ἵππου καὶ Περσίωνων νικησάμενων, ἔδωξε τῷ Βασιλεῖ τῷ Σαββάτῳ τῆς ἑ' Καβαλλάριον μετ' ὀρχῆς καὶ ὀργάνων εἰσελθεῖν, καὶ λαοσάσαι εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν τῷ Ζευξίππου, &c. Sequitur, Τῇ δ' ἑπταύριον, ἡγρω τῇ ἑ', σωρβύθεντος τῷ λαῷ εἰς τὴν μέγαλιν Εκκλησίαν ἐπέφθη Ἀρτέμιος.

Ergo Sabbato Pentecostes ἡμέ-
 θλιον τῆς πόλεως , quod perspicuè
 Nicephorus tradit. In Meno-
 logio Græcorum ad xi Maij no-
 tatur $\text{ὁ ἡμέθλιον τῆς Κωνσταντινῆς πόλεως}$.
 Oportet igitur hoc Anno Pen-
 tecosten in Maij xii incidisse. An-
 nus à Fastorū conditoribus Chri-
 sti 1000cxiii statuitur, Ind. xi, Cy-
 clo Lunæ xi. Cyclo Solis Con-
 stantinopolitano xvii. Epactæ
 Solis vi, Luna xiv, Aprilis xv, quæ
 cum Concurrentibus dat Feriam
 vii. Ideò postridie xvi eiusdem
 Mensis Pascha, Cyclo Solis Ro-
 mano xxii, Lit. A. pentecoste ve-
 rò Iunij iv, longè post xii Maij.
 Sed neque ante hunc Annum,
 præterquàm A. 1000cxlii penteco-
 ste in Maij xii incurrit; neq; post,
 nisi tantum A. 1000cxvvi, ut ex Be-
 dæ, ac Dionysij Cyclis intelliges.

proinde falsū τὰ ῥέθλια Constant. in Sabbatū ante pentecosten incidere, vt in Chronorrhaphia sua delirat Lutheranus Caluissius; alioqui pascha xvii Martij esse debuit, quod est absurdissimum. Quòd verò Theophanē testē nominat, satis quod initio dictum est ostēdit, se oscitanter admodū in Illustriss. Baronij Annalibus, quæ Chronologiæ illius vnica scges est, Scriptorum loca percurrere. Illic enim Sabbatum fuisse dicitur, cuius pridie pentecoste fuerit, quod etiam Zonaras ac Cedrenus docent. Cæterum Theophanis iste locus iisdē in Annal. ex Miscella perobscure redditus est: *Circoque natalitio (inquit) cum Prasini vicissent.* Nec minùs Græca ipsa perplexa. Quorum tamen sensus est is quem ex Nice-

phoro nostro colligimus, Natali Urbis Equestre certamen esse commissum. Sed quoto demum Anno data illa Natalitia sunt? Si Urbis reuera fuerunt; de pentecoste falsum. Vide igitur an philippici ipsius Natalis dies fuerit, qui cum aliquot diebus post Natalem Urbis incidisset, Iunij videlicet III, ambo illi dies in vnum ab Historicis temerè conflati sunt.

Διὰ τερον ἔτος.) paulus Diaconus Annum vnum, & vi menses philippico tribuit. Reliqui duos Annos. Constant. Manass.

Διὸ γὰρ μόνοις ἔτεσιν ἐγένετο τῶ
σεφους.

Zonaras præter Annos duos aliquot menses addit. Theophanes A. 2. Menses 9. Chronicon Cleric. A. totidem. M. VIII

P. 152. Ἀρτέμιον Φιλιππικόν.) Con-
stantinus.

Ἦν δὲ βειθὺς καὶ δραστήκος, καὶ βίβλεις
τετραμύθος

Ἀνάκτων Ὑπογραμματις, ὃν φασιν
Ἀσκητήν.

Ἐκάτω τῷ ἐν τῇ πόλει.) Deest ver-
bum aliquod: puta διέπαθε.

P. 155. Ἐπὶ τὸν Φοίνικα ναυπηγησί-
μοις.) Deprauatus hic locus, quod
interpretatione ipsa exprimere
studuimus. Vera enim lectio
Genitium postulabat ναυπηγησί-
μων. Barbari, inquit, ad cæden-
dam materiam profecti. Quam
lectionem indicat Zonaras in
Anastasio. Μαθὼν ὅτι ἐξ Ἀλεξαν-
δρείας ὅπτι Φοινίκην πλοῖα παρσώρμιζ,
ἵνα ξύλα ἐκθῇεν κομίσων) ναυπηγήσιμα.
Vbi Phœniciam esse vult regio-
nem illam, ad quam Saraceni na-
uigarunt. At cùm Niceph. τὸν

Φοίνικα scribat, putauimus ad eius
 nominis oppidum, fluuiumque
 pertinere, qui Rhodo Insulæ vi-
 cinus est: de quo Stephanus. Tu
 vide an ita restituenda sit inter-
 pretatio nostra. Cum iam rumor
 percrebuisset, Saracenorum classem
 cadendarum ad nauium fabricam
 cypressuum caussa in Phœniciam tra-
 iecisse. Theophanes etiam τὸν Φοίνικα
 scripsit. Μαθὼν ὁ Ἀρτέμιος ὅτι εὐλοῖς
 τῷ Σαρακενῶν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ὅτι
 τὸν Φοίνικα ἀνέδραμε πρὸς τὸ χέλαι
 ξυλὴν κυπαρισίνῳ, &c.

P. 159. Τοῖς δὲ ἐν αὐτῇ ἀρχόντας.) Ne-
 que hic locus vitio caret. Leg.
 forte δι' αὐτῶν πιστωτόμος. Magi-
 stratus omnes, vnâ cum Germa-
 no Patriarcha Nicæam deduci
 iubet, vt iis conspectis Anasta-
 sius captam esse Constantinopo-
 lin sciret. Theophanes; Τοῖς ὁ ἐν

αὐτῇ ὑπάρχοντας τῷ Αρτεμίου ἀρχον-
 τας ἅμα Γερμανῶν τῷ Πατεϊάρχῃ Κων-
 σταντίνῳ πόλεως συλλαβόμενοι ἐν Νιχσίᾳ
 ἀπήγαγον, πρὸς πίπτωσιν Αρτεμίου, καὶ ᾧ
 σὺν αὐτῷ ὄντων. Porro eodem hoc
 Anno Augusti xi, Germanus è
 Cyzico translatus fuerat. Hic fuit
 Anastasi finis, qui imperavit A.
 I. M. III.

P. 163. Εἰς αὐτὸν ἕνα.) Ita Niceph. in
 Chronico, & Maximus in Ομολο-
 γισμῶν, cum Theophane. At Zo-
 naras, & Cedrenus Annos duos.
 Sed & Constant. Manas.

Ἐπεὶ μόνοις ἐν δυσὶ χιλιάρχοις τῷ
 χρόνῳ.

Λέων ὁ Πατεϊκός.) De huius ini-
 tio, sicut & de Annorum, quibus
 imperavit; numero non eadem
 Scriptores sentiunt. Theophanes
 A. eius Imperij ultimo; Εὐασίλδου-
 σεν (ait) ὅτι Λέων ἀπὸ καὶ τῷ Μαρτίῳ

μηνὸς τῆς ιε' Ινδ. ἕως μηνὸς Ιανίου τῆς
τῆς θ'. Ινδ. βασιλεύσας ἔτη κδ', μηνῶς
β'. ἡμέρας κέ'. Si Indictione xv,
Martij xxv Imperium cepit, An-
nus erat Christi ιcccxvii, desijtq;
A. ιcccxli, Iunij xviii, Indict. ix.
Itaque imperavit A. xxiv, M. ii.
D. xxv. Cedrenus, Zonaras, Chro-
nicon Cleric. alique annos toti-
dem assignant. At Nicephor. in
Chron. A. xxv. M. iii. D. xiv. Sed
& Theophanes ex Card. Joieusæ
Biblioth. præcisè A. xxv. Accedit
& Constantinus his versibus.

Ὡς δ' ἔτι χρόνους εἴκοσι τῷ κεχαίρετος
ἀπολαύσας

Συν' ἄλλοις πέντε δυσεβῶς, ἢ μᾶλ-
λον τυραννήσας.

Nos cum Illustrissimo Annalium
Scriptore Leonis exordium A.
ιcccxvi constituimus, cum ex
Gregorij P. Epistola iam tum ab

Indict. xiv eundem imperasse constet, vñaq; Nicephori Chronico, quod ad Imperij tempus attinget, libentius assentimur.

Εκ τινος δαυμονιακῆς αἰτίας.) Eiusmodi portenta Gnosticorum, & Euchitarum, ac Manichæorum consuetudo peperit. De quibus Epiphanius: sed & Psellus L. περὶ ἐνεργ. δαυμ. P. 22. Edit. nouæ, ab Euidito viro Gilberto Gaulmino Amico nostro doctissimis Notis nuperrimè locupletatæ.

P. 171. Πεντεκαδεκάτῃ δὲ τῷ εἰσιόντις.) Theophanes, Τῇ δὲ ιε'. τῷ Αὐγούστου μινὸς ἐκ τῆ πόλεως ἀπέρχοντες, καὶ αἰέμου σφοδρότατου πνύσματος οἱ μὲν ἐν Περγονήσῃ, ἔ τῆς ἄλλαις ἀκταῖς ἀπώλυντο, &c.

P. 172. Καὶ Θεοδόσιον.) Theophanes Theodotum hunc appellare videtur, Anno Leonis ιιγ, περὶ τῆς σινηκρήτιω,

σηκρήτω, hoc est Primum à Secretis. Imo etiam paulo post Nicephorus theoctistum eundem appellat. Fuerunt Constantino-
poli notariorū Ordines iii. Alij Notarij Tribuni, Tribunis Prætorianis æquati: Alij Domestici, qui Imperatori à Secretis erant. Tertij inferiores Tribuni Notarii, Vide Notit. Imp. Cassi. L. I. Var. IV. *Pater enim Candidatus sub Valentiniano Principe gessit Tribuni & Notarij laudabiliter dignitatem. Honor qui tunc dabatur egregijs: dum ad Imperiale secretum tales constet eligi, in quibus reprehensionis vitium nequeat inueniri.* Itaque ὁ θεωπρασικήτης est θεωρίτος τῆ βασιλικῆς γραμματέων.

P. 175. Πέμπτη εἰς εἰνάδι.) Theophanes. Τῷ τῷ πατρί, (Leonis IV) Ἰνδ. γ' τῇ ἡμέρᾳ 8 Πάσχα ἐτέφθη Κωνσταντῖ-

νος ὑπὸ Λέοντος τῆ Πατρὸς αὐτοῦ ἐν τῇ
 Τριβιναλίᾳ τῇ 18' ἀκκυσίτων , &c.
 Factum id A. 1555. Cyclo Lunæ
 xviii, Cyclo Solis Constantino-
 politano xxiv. Terminus Pascha-
 lis xxix Martij, cum qua περὶ 14 , & Concurrentes 1, (malè
 enim apud Scal. in Maximi Rota
 est Δ pro A in vtrâque Editione)
 dant Feriam vi. Ideo Pascha mar-
 tij xxxi Cyclo Solis Romano 1.
 Lit. Dom. F. Errat igitur Nice-
 phorus, vel pro εἰκάδι legendum
 τριακάδι.

P. 176. Δεκαεννέα Ακκυσίτων.) Theo-
 phan. in A. xxxi Iustiniani. Ὡς τε πα-
 ῖς ἐποὶς ἡρόδοτος ἀείσα 18' ἀκκυσίτων
 ἐπαυσεν, καὶ πλὴν τούτων ἐξοδὸν τοῖς πω-
 λῆς δέδωκεν. Quæ ita reddidit pau-
 lus Diacon. L. xvi. Sed & sancta
 Christi Natiuitate absque illa (co-
 rona) processit in Ecclesiam, ita

ut etiam prandia, quæ ex more fiunt in xix accubitus, cessare faceret, & eorum expensas egenis tribueret.

Οἶον ὃ καὶ τοῖς ξένοις.) A. Leonis x. De quo vide Theoph. hoc est Miscellam, & Cedrenum.

Τῇ ἰεραῇ καλουμένη νήσῳ.] Strabo Libr. i. De Thera, & Therasia Plinius L. 2, & Sen. vi. Nat. Quæst.

P. 179. Κοσμάς ὃ καὶ ἐπεφύησ.) Indic: x, Aprilis xviii victus est Cosmas, ait theoph. A. Leonis x.

P. 180. Καὶ συζητάφην.) For. συζητάφην. Hoc cōtigit Theophani A. Leonis xiii, nobis xiv. Depositus est vero S. Germanus Ianuarij die vii (ait Theoph.) Indiēt. xiii FERIA III. Sed perperam pro FERIA VII, aut certè Ianuarij III leg: Erat Cyclus Solis xi Litera A.

Quo die indictum sacris Imagi-
nibus silentiū, vt loquitur Theo-
phanes, ab hæreticorum huius
temporis signifero & execrando
Leone. Sedit Germanus A. xiv,
Menses v. D. vii. Ac Ianuarij
xxii suffectus ei est Anastasius.

Χρὸν δ' μεταξὺ.) Anno Leonis
xxiv Octobris xxvi, Indict. ix Fe-
ria iv, Hora viii vehemens ille
terræ motus accidit, vt scri-
bit Theophanes. Indictio ix cœ-
pit Ann. c. icccxl Cyclo Solis
xxi. Lit. Dom. B. Ita Oct. xxvi
Feria iv.

P. 183. Τέσσαρα καὶ εἴκοσι.) Leg. Μετὰ
τέσσαρα καὶ εἴκοσι. Vide quæ suprà
disputauimus. Addit Theoph.
Ἔπος αὐτῷ ἀπὸ αὐτῆς κτίσεως κόσμου καὶ Ρω-
μῆς, ἑσμὴν ἀπὸ Αδάμ. καὶ ὁ Αἴγυ-
πτίους ἤρουν Αλεξάνδρου, ἑορβ'. Απὸ ὁ
Φιλίππου καὶ Μακεδόνος, αζγ'.

Διάδοχον ὅ τῆς Δ' αἰ.]. Eodem A.
 1334 Indict. ix, Iunij xviii Con-
 stantinus Imperium capessit.

Αρτάβαζος δὲ.) Artabasdū hunc
 Theophanes appellat, de quo fu-
 sius agit.

P. 184. Τὸ πείδιον ὁ Κερασος.] A. Co-
 pronymi 11 incūte Iu. xxvii Ind. x.
 Proinde A. 1334, nō superiore,
 contigit quod hoc loco narratur.

Καὶ Βίσιον.) Corrupta hæc sunt,
 & ex Theoph. castiganda. Καὶ τὸ
 μὲν Πατείχιον Βισήρ τὸν Σαρακηνόφρο-
 να παρ' ὑπερτήτορτα ῥομφαία αἰδῶν.
 Ο δὲ Κωνσταντῖνος παλείπαι δ' ἄρ' ὄν ἐρω-
 μέδον, καὶ ὅτε βαλὲν εἰς αὐτὸ ἐφυγὼν εἰς τὸ
 Αμώριον, &c.

P. 188. Οπηνίκα εἰ.) Vitiosa sunt quæ
 deinceps sequuntur. Nos ita ver-
 timus, quasi scriptum esset, ἐπ. ἡ
 περ' ἐκείνοις πρὸς τῆς Δ'. ἀμὲν τὸ
 ἐμφ. &c. Quid sibi deinceps velit,

Theophanis verba declarant. A.
Constant. 11. Ο δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλε-
ξανδρῆς τοιαύτην καὶ τὴν Χριστιανῶν ἐν τοῖς
χρόνοις τοῦτοις ἤγαγε μαρτίαν, καὶ ἀλη-
θοσφάγαν, ὥστε τέκνα καὶ γονέων, καὶ
ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφῶν συγκαταβαίνειν ἀφ' ἑ-
αυτῶν εἰς σφαγὴν καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἐμπυρίσκειν
τὰς ἀλλήλους ὑποαρχούσας τῆς πίστεως, καὶ
οἰκείας.

P. 191. Εν τοῦτοις καθυπέρπερος.] An-
no Constantini iii, Indict. xii,
ineunte theoph.

P. 192. Ως οἴκοι) For. ἦκοι.

Καὶ καθ' οἷς τοῦτοις) Manca & de-
prauata sunt quæ sequuntur. Pe-
stis hæc A. 1555 & sequenti,
hoc est tota Indict. xiv tenuit,
Constantini vi.

P. 195. Τύποι τανυροφδεῖς.) Theopha-
nes. Αὐτίκα γονῶν ἤρξαντο ἀθρόως τε καὶ
ἀοράτως γίνεσθαι σημεῖα ἐν τε τοῖς τῶν
ἀδελφῶν ἱματίοις, καὶ εἰς τὰ τῶν Εκ-

κλησιῶν ἰσχυρὰ ἐνδύματα, ταυροὶ ἕνεσ
ἐλαμάδης πλῆστοι. Sigebertus A. 748.
In vestibus hominum, & in ve-
lis Ecclesiarum apparent cruci-
culæ, quasi oleo designatæ.

Ωσπερ δὲ ὄξεσθι γέτες.) Idem Theo-
phanes: Γενόμενοι δὲ ἐν ἐκστάσει ἐνό-
μιζον ξένοις υἱοὶ καὶ βεβαροῖς παροπώποις
στυγοδούσιν. οἱ καὶ ἀποκτίνοντας ὡς φίλους
δῆθεν παροπαροφύοντες διελέγοντο. Ad-
dit: Σημειόμενοι ὅτι τὰ πρὸ αὐτῶν λεγο-
μένων ἔσχατον ἐξηγουῦτο (For. τῶν πρὸ
αὐτῶν λεγ. ἔκαστον) ἐώρων ὅτι τοὶ αὐτοὶ καὶ εἰς
οἴκοις εἰσπερχομένοις, καὶ τοὶ μὲν τῷ οἴκου
αἰωροῦντας, τοὶ δὲ ξίφει ὑπερώσωντας.
στυγέβαινε ὅτι τὰ πλῆστα τῶν πρὸ αὐτοῦ λε-
γομένων γίνεσθαι οὕτως καθὼς εἶδον.

Εὐρω ξίφεσιν.) Corr. Eūron vel
ἐώρων.

P. 199. Μετὰ ταῦτα τέκεται.) Ianua-
rij xxv, Indiēt. iii, nascitur Leo;
A. D. ioccl. A. Copronymi. ix.

P. 200. Τὴν τῆς Ἀρχαίων κατὰ λειψιν.)
 theophanes hoc horribile prodigium eodem modo describit,
 eodem A. Copronymi. Sigebertus vero A. Christi iccccliii.

Μετὰ δὲ ταῦτα.) Indict. iv. Anno Copronymi x, ipso die Pentecostes Leo ab Anastasio coronatur.

P. 203. Χρόνὸς δὲ τίνος διαχρηκός.) A. Copronymi xiii moritur Anastasius, οἰκτὴς ὡς πάλαι τὰ λεγόμενα χορδάτω, κόπρον δὲ τὸ σῶμα τὸ ἐμείσας.
 theoph. Errat igitur Theophanis Codex alter, qui Anastasiū obiisse refert tempore pestilentiae, siue Indict. iii, qui fuit Copronymi ix.

Συνόδον ἀθερίῃ.) Iniiit hæc pseudosynodus ex A. D. iv Eid. Febr. & vsque ad vi Eid. Aug. celebrata est, Indict. vii. A. D. iccccliv.

De qua theophanes. Επομελῶν
 ἐν τῇ πόλει Σιών ὁδὸν στυαθερίῃ καὶ τῇ
 ἀγίων εἰκόνων ἐν Βλαχέρναις, ἐν ᾗ πολλῶν
 πολλὰ καὶ ἔκ κυρίου κεκολλησθῆναι, οἱ
 ἱερεῖς τῆς αἰχμῆς καὶ τοὶ μαρτύροι αὐτῶν
 χεῖρας εἰς ὕψος ἀρῶντες, καὶ ἀλαλάζον-
 τες ἑρρῆξαν πρὸ ἐλεφάντι φωνῶν, λέγον-
 τες. σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν.
 ὅτι σὺ Βασιλεῦ ἐλυτρώσω ἡμᾶς ἐκ τῆς
 εἰδώλων.

P. 204. Καὶ ὡσπερ νηπιωδῶς.) theophan.
 Καὶ τῇ καὶ τῷ αὐτῷ μινῶς, Au-
 gusti, αἰνῆλθεν ὁ Βασιλεὺς ἐν τῷ φόρῳ
 σὺν τῷ Κωνσταντίνῳ τῷ ἀνιέρῳ πατρί-
 θρῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς Ἐπισκόποις, καὶ ἔξε-
 φώνησαν ὅτι ἐαυτῶν κακὸς δόξον αἵρεσιν ἐνώ-
 πιον πόλεως τῷ λαῷ.

P. 207. Ωρα ἐνέστηκε.) theophan.
 Τῷ δὲ αὐτῷ ἔπει ἀπ' ἀρχῆς τῷ Οκτω-
 βεῖς μινῶς γέγονε κρύος μέγα καὶ πι-
 κρότατον &c. Indict. iv, A. Copron.
 xxiii notat theoph. Verum cum

primus Copronymi cœperit Indi-
dict. ix, Christi iccccli, constat
xxiii tertium eiusdem in A. qua-
drare iocclxiii Indict. I, adeo ut
horribilis hæc hiems Indict. II,
Octobri mense inchoata sit. Vi-
dendum itaque num hæc tem-
pestas in A. iocclxv, reiicienda
sit.

P. 212. Δι' αὐτῶν τε Ἰνέες.) Theoph.
Διὸ πᾶς ὁ βυλῳργικὸς ἀπὸ Σοφιστῶν εἰς
τὰ ἄγρια Μάμανται, καὶ εἰς πλεὺ πόλιν, καὶ
εἰς Χρυσόπολιν, ὡς ἀπὸ ξηρᾶς ἐβό-
διζεν, &c.

Χερῶν ὅτε ὀλίγων.) Atqui ve-
hementem illam hiemem motus
hic Bulgaricus præcessit. Quem
Theophanes A. tribuit Copron.
xxii Indict. I. Vbi & Characte-
rismus Feriæ. nam Iunij xxx fuisse
refert v Feriam. Conuenit hoc
A. c. iocclxiii Cyclo Solis xvi, Lit.

Dom. B. Anno Copron. xxiii
iam ineunte, ex A. D. xix Kal. Iul.
verùm ad xxii bona pars eius bel-
li pertinet.

Τοις μὲν ἐκ ξηρῶς, Theop. Οἱ δὲ
Βούλγαροι ἐπληθύναντες ἐφόνευσαν τοὺς
κυρίους αὐτῶν τοὺς ἀπὸ σφρῶς καπαρ-
μύνοις &c. Apud Stephanum Σίρες
ἔθνος Θράκης ὡς τοὺς Βουλγαρίους.
At Siræ Macedonia locus est, vt
ex Liuiο notauit Orteliuς. Et qui-
dem A. xviii Imperii sui, Copron.
in Macedonia cum armis profe-
ctus est aduersus Sclauinos. Qua-
re cum Sclauini Macedoniam te-
nerent, fieri potuit vt & eorum
gentiles è Siris profecti Bulgariae
dominati sint.

P. 216. Ωνείδιτε τὴν ἀξίαν) For. ἀπα-
ξίαν.

P. 219 Καμπαζάνον.) theoph. Pa-
ganum nominat.

P. 220. Μάλιστα δὲ τῶν μοναζόντων.)

Anno Copronymi xxiv, Christi præcipuè 1555 Ind. iv. Quo in sanctissimos Monachos nefandus ille sæpiit, & per Hippodromum ignominiosè traduxit. Ab hoc consceleratissimo Tyranno, eiusque profligatissimo parente Maurico Leone nuperi isti sacrarum Imaginum effractores cum amentia perfidiam hauserunt, iisque Magistris atque authoribus gloriantur. Ex horum factione vanissimus ille Nicephori Scholiastes Camerarius multa in sanctissimas illas religiones, earumque defensorem acerrimum Ioannem Damascenum furiosis illis in Commentariis euomuit. In quibus quot syllabæ, totidem vel nugæ, vel blasphemias sunt, ut excuculla-

ti pseudomonachi satellitem agnoscas.

P. 224. Εν τοῖς καλῶν παύοις.) Pelagij sepulcra quæ fuerint declarat Theophanes in historia Constantini Patriarchæ: Τὸ δὲ σῶμα ἔρριψαν εἰς τὰ Πελαγίᾳ σύρριπτες αὐτὸ ἐντα πορφυρῷ μὲν ὑποῖον ὁ τῆς ἁγίας μάρτυρος Πελαγίας ναὸς, ὃν ὁ θεομισὴς καταλύσας, καὶ τὰ φον κατὰ δίκων ποιήσας τὰ Πελαγίᾳ ἐκάλεισεν.

P. 227 Τῷ δὲ αὐτῷ ἔτει.) A. Copron. xxiv Indiēt. iv Ianuarij xxi contra Bulgaros mouit, ait Theophanes. Reuera A. eius Imperii fuit xxv, Christi icccclxvi Ab ea expeditione turpiter rediit Iulij xvii. Inde Augusti xxi totam hanc Tragœdiam contra Orthodoxos, ac præcipuè Monachos excitauit.

P. 228. Τὸ πρῶτον ἡμεῖς Ἀντίοχος) Eosdem

recenset theophanes , & paulus
 Diaconus. Λογοθέτης τῷ δρόμῳ di-
 citur hîc à Nicephoro ὁ τῷ δημο-
 σίων ἀρχματῶν τὰς ὑπομνήσας
 ἀνακεμήλων; quod Magistri Me-
 moriæ proprium erat. Qui, vt est
 in Notitia Imperij Orient. An-
 notationes dictat, hoc est scriptu-
 ras breues, quibus ea continen-
 tur, quæ principis nomine sta-
 tuuntur, aut confirmantur. Sed &
 precibus responderet; hoc est res-
 ponsa dictat, quæ princeps Li-
 bellis supplicibus dederit. Ad hæc
 Diplomata ad currendum nomi-
 ne Principis, vel Magistri Offi-
 ciorum dare muneris eiusdem
 fuit, à quo Λογοθέτης τῷ δρόμῳ di-
 ctus est. Cæterùm apud theo-
 phanem Constantinus, non An-
 tiochus, Patricius dicitur, & Λο-
 γοθέτης τῷ δρόμῳ. Cuius frater Stra-

regius Spatharius, & Domesticus
Excubitorum.

Ορχην κατ' αὐτὸν) For. ἐνόρκον. Au-
gusti xxx Indict. iv Constan-
tino Patriarchatum abrogat ὁ
ὁμώνυμος Constantinus ; eumque
primum in Hieria, inde in Prin-
cipum Insulam deportat. Theo-
phanes.

Νικήτορ δὲ.) Nouembris xvi die
Indict. v nicetas ab Imperatore
ad Patriarchalem sedem euectus
est. Id.

Φοεῖω ἐποχρυσόμενον.) Tam enim
crudeliter Imperatoris iussu va-
pularat, ut incedere nō posset. De
eius καταγρέσει & accusatione Theo-
phanes.

Εν τῷ καλαμάρῳ Μιλίῳ.) Adi Sui-
dam & Curopalaten ; siue Codi-
num. Ædificium quoddam Con-
stantinopoli fuit signis variis or-

natum. Quod & Miliarium Aureum in Notitia dicitur, Regione iv Constantinop.

Εἰς πλὴν τῆς Πελαγονίας.) Theoph. Τῷ ὁ σῶμα αὐτῶν δὴ τὰρτες καλωδίω τὸν πόδα μὲν τῶν βιοθανάτων ἐρρίψαν. Αὐτῷ paulo post, Αποτείλας γὰρ κατήνευκεν Πέτρον τὸν αἰδιδόμενον φυλίτην ἀπὸ Πέτρας, καὶ μὴ ὑπαρξάντα τοῖς δόγμασιν αὐτῶν ζῶντα δέσας τῶν ποδῶν ἐν τοῖς πελαγονίοις, &c.

Εκ τούτου βεβαιεῖται.)] Factum hoc A. Constantini xxvii.

Υπὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον.) Theoph. Τῷ δὲ αὐτῷ ἔπει Νικήτας ὁ ψευδώνυμος Πατριάρχης τὰς ἐν τῇ Πατριαρχίᾳ εἰκόνας τῶν μικρῶν Σεκραίων τῆς Ἐπικλῆς Ἐξουδεσχεφίας ἔσσης κατήνευκεν. καὶ τῇ λοιπῇ εἰκόνων τὰ παρόσωπα ἔχεισεν. Hic Secreta παρόδων οἶκοι vocantur à nicephoro, hoc est Processuum, quos παροχέουσας ætas illa nominavit.

navit aut Περχέας. Quæ vox tam processionem ipsam, quam stationem significat. Itaque Περχέας τῷ Βλαχερνῶν, in Alexand. Chron. pro Suburbano, & περχέας ποιεῖσθαι hoc est *procedere* apud Theophanem, & alios. Curopalates certos dies quotannis recenset; quibus Imperatores extra Palatium procedebant, & in patriarchio pernoctabant in Κελίοις, hoc est cellulis quibusdam. Hæ sunt fortasse, quas περόδων οἴκοις appellarunt.

P. 236. Καὶ κηερχύτου ἕλης.) Quam Græci κηερχαφίδω vocant hîc opinor expressit. Hinc vasa κηερχαφιδία χρώμασι ποικίλοις, apud Athenæum, ut observavit Interpres ad Theocr. Eidyl. i.

Τῇ ἐβδόμῃ Ἰνδικιόνι.) Theophanes A. xxviii Copronymi ista

Scribit: Τὸ πω παρ' ἑπει' ἔσται ὁ βασι-
 λεί πινὲν αὐτῷ γυναικα Εὐδοκίαν ὁ τεί-
 γαμος τείπιν οὐσὸν Αὐγούσαν ἐν τῷ
 Τειβναλίῳ τῷ 18' Ακκεδίτων, τῇ α' 8'
 Απριλίῳ μινὸς, 118. ζ' ἡμέρα Σαββά-
 τω, καὶ τοῖς 8' αὐτῆς δύο υἱοὶ Χειροφό-
 ρον καὶ Νικηφόρον. τῇ ἐπαύριον, ἢ τις ὅστι
 δουτέρα τῷ Απριλίῳ μινὸς ἡμέρα Κυ-
 ριακῇ 8' αἰὶς Πάσχα, παρεβάλετο Καί-
 σαρς ἐν τῷ αὐτῷ Τειβναλίῳ, τῷ
 Πατεϊάρχου ποιήσαντος πινὲν δὲ χλὺν, καὶ
 τῷ βασιλέως ὀπιτηθέντος αὐτοῖς τὰς τε
 Χλαῖνας, καὶ τὰ Καυσαίρια περικεφα-
 λαία, ὡσαύτως καὶ Νικήτορ τὸν ἔσχατον
 ἀδελφὸν αὐτῷ ποιησάμενος Νοβελήσι-
 μον, ἐπέθηκεν αὐτῷ Χλαῖνας χρυσῆν, καὶ
 τὸν στέφανον, καὶ οὕτω παρεῖλθον ῥίπτον-
 τες οἱ βασιλεῖς ὡσαυτίαι Τειμίσια, ἢ
 ἡμίσια κηνέργια ἕως τῇ μεγάλῃς Εκκλη-
 σίας. Annus erat Christi 1556, Lit. Dom. A.
 Cyclo Solis xxii, Lit. Dom. A.
 Cyclo Lunæ x. Pascha Apr. ii.

P. 239. Οὐδὲν δὲ Ἰνδικὸν.) Theopha-
 nes, Τῇ δὲ α' τῆ Νοεμβρίου μινῶς τῆς ἡ'
 Ἰνδ. εἰσῆλθεν Εἰρήνη, ὃς Αθηνᾶν ἐλθοῦ-
 σα ἀπὸ τ' Ἱερείας ἐν τῇ βασιλεύσει πό-
 λει, ὁρμμένων καὶ χελιδνείων πλείστον ἐστ-
 λισμένων σφεικοῖς παλλίοις, καὶ τῇ τῆς
 πόλεως ἀρχόντων σὺν γυναιξὶ πορο-
 γόντων αὐτῇ, καὶ τῇ γ' τῆ αὐτῆ Νοεμβρίου
 μινῶς, τ' Πατριάρχου ἀειλόντος ἐν τῇ
 Παλατίᾳ ἐν τῇ Εκκλησίᾳ τ' Φάρος, ἐγέ-
 νετο πᾶσι πρὸς τὴν Εἰρήνῃ τ' Βασιλέως
 Λέοντος ἀσπίνζα. καὶ τῇ ιζ' τ' Δεκεμβρίου
 μινῶς ἐπέφθη ἐν τῇ Τεικλίᾳ τ' Αὐγού-
 στῶς ἡ Βασιλίς Εἰρήνη, καὶ ἀπελθοῦ-
 σα ἐν τῇ Εἰκτικῇ τῇ ἁγίᾳ Σπυρίδων
 ἐν τῇ Δάφνῃ ἔλαβεν πᾶσι τ' γάμου σέφανα
 σὺν τῇ τῇ Κωνσταντίνῃ καὶ Λέοντι.

His finis Historiæ Nicephori,
 quam, ut scribit Photius, ad Con-
 stantini, & Irenes nuptias perdu-
 xit, hoc est Constāt. A. xxix, Chri-

ſti MCCCLXIX. Nos tamen eiſdem
Nicephori Fragmentum inueni-
mus apud Theophanē, in Codi-
ce Illuſtr. Card. Ioieufæ. Quod
quidem non alterius eſſe quàm
huius Nicephori manifeſtum ex
eo redditur; quòd & Patriarcha
à Theophanē Conſtantinopoli-
tanus appellatur, & de Coprony-
mi temporibus, quaſi vicinis æta-
ti ſuæ, loquitur: cum ait, non-
nullos adhuc ſuperſtites eſſe, qui
à Dyſonymo illo Tyranno ali-
qua corporis parte mutilati fue-
rāt. At nullus, vt initio ſtatuimus,
eiſ nominis Patriarcha, præter
hunc noſtrum, temporibus illis
extitit. Quòd autem dicendi ge-
nus paulo magis copioſum eſt,
ac Declamationis alicuius potiùs
quàm Hiſtoriæ ſpeciem præfert,
& eiſ præſertim Hiſtoriæ, cu-

ius præcipua est & à Photio notata, & à nobis animaduersa breuitas; nondum apud me statui; vtrumnam ex aliquo Nicephori opere contrà Iconoclastas, eorumque signiferum Copronymum sit illud à Theophane depromptum, an cum hac *Historia* velut Epilogus quidam continuari oporteat: sed ita tamen, ut antè reliqua Copronymi tempora eodem stylo perstrinxisse Nicephorum putemus. Cuius rei integrum erudito Lectori iudicium relinquimus. Fragmentum quidem ipsum paulò post hisce notis subbrunximus.

A D GREGORII TAV-
ROMINITATI ORATIO-
nem de Indict.

P. 259. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰνδικτου.)
In Græcorum Menologio, Kal.
Sept. Ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτου, ἥτις τῆ νέας
ἐστίν.

P. 260. Αφ' ἧς δὲ ὁ Αὐγούστου) Falsum
est, initium hoc Anni ab Augu-
sto constitutum: nec refutatio-
ne opus est. Strenuè porrò nu-
gantur Græculi quidam, qui In-
dictionem, hoc est Ἰνδικτου, inde
nominatam asserunt, quasi Ἰνδι-
κτιον, ab Ἀστυακῇ victoria, ut inter
cæteros Constant. Porphy. 2. de
Them.

P. 263. Κατὰ δὲ τοὺς Εβραίους Εὐάγγελ)
Leg. Εὐαγγ. tametsi neque hic
mensis princeps Anni fuit apud

Hebræos, sed Tisri. Arabes duntaxat ab Elul, hoc est Septembri Annum suum inierunt, ut Syromacedones ab Octobri. Tisri porro hebraicus partim Septembri, partim Octobri responderet.

Τὰς τῆς ἐορτῆς. .) Kalendis vii mensis, hoc est Tisri) זכרון תרועה hoc est, *monimentum clangoris, conuocatio sancta*. Decima die יום הכפרים *Festum Expiationis*. Quam diem Christiani veteres obseruarunt, propter Εὐαγγελισμόν Ζαχαρίου. Die verò xv, Festum סכות *Tabernaculorum*. Vide Leuit. xxiii, & Num. xxix.

P. 264. Καὶ κάλλιωθεα.) *Spatulas* vertimus; pro quo *surculos* irrepfit. Etsi vox Hebræa כפות *ramos* significat. Septuaginta Interpret. Καὶ λήψατε ἑαυτοῖς τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευτέρῃ καρπὸν ξύλου ὡραῖον, καὶ κάλλιω-

Ἰσρας Φοινίκων καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς,
καὶ ἰτέας καὶ ἀγνῶς κλάδους ἐκ χημάρρῶ.

In Hebr. tantum legitur להנהיג
hoc est *salices torrentis* : neque vox
vlla est quæ viticem significet.
Cæterùm eos ramos Hosanna
vocatos nemo est qui nesciat. De
quo Elias in Thisbi.

P.271. Εν ταύτῃ γὰρ.) In Menolo-
gio Græcorum, quod est in eo-
rundem Horologio, Kal. Sept.
Μνήμη τῶ ὁσὶς Παῖδες ἡμεῶν Συμεὼν τῷ
Στυλίου, καὶ ἡ σιωνάξις τῆς ὑποφωτίας
Θεοτόκου τῇ Μιασσηνᾷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Μαρ-
τυρῶς Αἰθθαλᾷ. καὶ τῇ ἁγίῳ Μαρτύ-
ρων μ' γυναικὶ. καὶ Ἀρμμουῶ Διακόνῳ,
καὶ διδασκάλῳ αὐτῇ. καὶ τῇ ἁγίῳ Μαρ-
τύρων Καλλίστης, Εὐέδου, ἔ Ερμολόου τῷ
αὐτοῦ ἀδελφῶν. καὶ μνήμη τῶ διχαίου Ἰησοῦ
ἔ υἱοῦ Ναυῆ. καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶ μεγά-
λου ἐμωρηνισῶ.

P.276. Κατὰ τὸ Ἰδουμῶν Δωήκ.) Sam.

CHRONOLOGICÆ. 201
siue Reg. I. C. XXI, pro eo quod
est in Hebr. אביר הרועים *potentissi-*
mus pastorum, vel princeps, LXX ver-
tunt ὁ νέμων τὰς ἡμετέρας Σαῶλ.

ADDENDA QVÆDAM
AD NOTAS IN NICE-
phori Breuiarium.

P. 31, Ante hæc verba: *Video me*,
adiici ista possunt. Postea tamen
qui Pascha xv Luna minimè cele-
brarent damnati sunt, atq. etiam
pro Hæreticis habiti. theophan.
Anno Copronymi xx. Τὸ πῶς τὸ
ἔπει γέγονε πλάνη ὡς Παράλιος. καὶ οἱ
μὲν Ορθόδοξοι καὶ πλεονέχουσιν τῇ
Ἀπριλίᾳ μὲν ἑπέσχασαν. οἱ δὲ πε-
πλανημένοι αἵρετικοὶ 17. Anno id cō-
uenit Christi 1551, Cyclo Lu-
næ I, Solis Constantinopolitanῶ
VIII, Concurrentes II. terminus

Paschalis Aprilis v: cuius Regulares totidem cum Concurrentibus ii dant Feriam vii. Igitur Pascha vi Aprilis, Luna xv, ab Orthodoxis celebratum est, ab aliis Luna xxii, hoc est Apr. xiii. Cyclus Solis Romanus erat xiii, Lit. Dom. E.

Neque audiendus Scaliger, qui Lib. 3. Isag. Can. P. 177. Anastasiū iisdem quibus Miscellæ Scriptor verbis ista narrantem oscitantæ ac stuporis arguit. *Quare* (inquit) *hæretici illi, quos vocat, viii dies post Terminum Pascha celebrarunt, quum translatio fiat tantum vii die, non octauo, quoties Terminus incurrit Dominicam? Hoc locum habebat, si Terminus incidisset in vi Aprilis, quæ eo anno erat Dominica, &c.* Itaque delirium hoc Anastasij esse concludit, qui ea somniat, quæ esse

non potuerunt. Sed in ea re quã-
toperè deliret Scaliger non alio
quam ipsomet teste conuincam.
Negat *Paschatis translatione* octa-
uo die fieri solitã, nec nisi vii. cum
Terminus incurrit Dominicam.
Adeone oblitus est quid ipse vii.
de Emendat, ad Hippolyti Cano-
nem obseruat *P. 686. Edit. 2. Ni-*
mirum; quoties Terminus Pas-
chalis incidit in Sabbatum trans-
lationem esse factam ab eo Sab-
bato in proximum; ita vt Pas-
cha à xv Luna ad xxii, hoc est
octauum diem, summoueretur?
Quod ipsum ex Victorini decre-
to in Galliis obseruatum ex Gre-
gorio Turonensi & nos antea
monstrauimus, & Scaliger eodẽ
in loco declarat. An non idem
A. 588, Cyclo Solis ix, Lunæ xix
contigisse scribit, cum Terminus

Paschalis in xvii Aprilis incidisset? Tùm enim *Pascha* celebratum non est Aprilis xviii, hoc est Luna xv, sed xxiv, siue Luna xxii; itaque in viii diem translatum. De quo in Περίκλειᾳ disputatum est.

P. 56. Post ista verba *militare reddidit*, adde. Vel potius idem est πολιτεύεσθαι, ac publicum in Republica munus gerere. Quo sensu forsitan *militare* à Paulo usurpatum est: quomodo & recentior ætas *militare* dixit, pro eo quod est functiones aliquas gerere, ut Officiales, Scribæ, Apparitores, &c. qui togatam militiam obibant.

P. 70. Vbi de Foro agitur hæc addenda sunt. Cuiuspalates lib. de Off. Κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ὁ Σεπτεμβρίος, τὸ Πατριάρχου μετὰ λιτομείας, καὶ τῶν ἀγίων εἰκόνων εἰς ὃ πορφυρεῖον κίονον

τῷ Ἰωάννῳ, ἐφ' ᾧ ὁ σαυρὸς ἴσταται, ὃ
 πάλαι ΦΟΡΟΣ ἐκαλεῖτο, ἀπέρχεται
 ὁ Βασιλεὺς. Cedrenus in Constan-
 tino: Καὶ πάλιν ΦΟΡΟΝ ἔκτισε μιπεί-
 γε τῶν δύο μεγάλων ἐμβόλων, καὶ ἐν αὐτῷ
 τῷ Φόρῳ κίονα μονόλιθον καὶ ἐλεπόρφυρον
 ἔστησεν, &c. Forum hoc igitur Con-
 stantinianum fuit.

S. NICEPHORI
FRAGMENTVM
ex Theophane.

*Qua de re S. Nicephorus Patriarcha
Constantinopolitanus hac scribit.*

QVoniam verò ab inimicis Christi nonnulla iactantur, ex mandacij parentis afflatu; age verò cuiusmodi sint ea consideremus. Nam ad Christi Domini, Ecclesiæque contumeliam mentiti ista solent: Diuturna vitæ spatia cum maximis voluptatibus pessimo huic Mam-mone esse concessa, eundemque felicitatis summa contigisse. Sed & insignes de Barbaris victorias, & egregia multa facinora tribuunt; quæ ne auditu quidem par est admittere. Sed ne imperitioribus, minimèque malis hominibus ea mendacia fraudi sint, redarguendi illi nobis erunt,

Τῷ εὖ ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν
 ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
 Κωνσταντινουπόλεως πρεσβολὴ ἐκ
 τῷ τῷ Θεοφάνει Χερνικῷ.

Πιεὶ ἔ καὶ ὁ θεὸς Νικηφόρος Πατριάρχης Κωνσταντι-
 νουπόλεως διάδε φησίν.

ΕΠὶ δὴ δὲ ἵνα πᾶσι τοῖς Χριστομαχίαις
 περὶ θρυλλῆται. ἀπὸ αὐτοῖς ὁ τῷ ψεύδους
 πατὴρ ἐμπνέουσιν, φέρε καὶ ταῦτα ἀφασκε-
 ψώμεθα. κατὰ ψεύδονται γὰρ οἱ εἰς Χρι-
 στὸν καὶ τὴν Εκκλησίαν αὐτὸν ὕβρει, χερόνους με-
 χήταις, καὶ πᾶσι ταῖς ἀντιθέταις ἐναντίον, καὶ βίον δι-
 πατῆ μεμετρημένον ὡς μαμωνᾶ καὶ θυμωδίου
 εἰς ἀκρον ἐλάσσει. νίκας τε καὶ βαρβάρων αὐ-
 τῶν καὶ αἰδραγαθήματα ὡς πλῆστα ἐπιγυ-
 φονται αὐτοῖς σώφροσιν, ἀπὸ δὲ εἰς ἀκρόασιν
 ἔρχεσθαι δίκαιον. ὡς δ' αὖ τῷ ἀπλυστέρων ἢ
 ἀμαθετέρων ἵνα τοῖς ἐκ τῆς ἀπάτης αἰα-
 πλαστοῖς μὴ βλέπῃεν ἴσους ἀπειθύνοντες,

ἕκαστον δὲ νοῖς λόγοις ἑαυτοῖς φανακίζοντες ἀ-
 ποφαίνωμεν τοῖς ματαιόφροσιν. ὅτι μὲν γὰρ οὕτω
 ἐκεῖνος πρὸς αἰχρῶν γέροντες, βδελυκτὸς τε Θεῷ,
 καὶ ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις τῶν ἀσεβέσιν ὑπὴρ-
 χεν, οὐκ ἀσυμφατὸς. καὶ γὰρ εἰς τὰ τῆς σαρκὸς
 πάθη κατασφύμενος, καὶ τοῖς ἀπηργασμένοις
 βαρβάρους καὶ ἔλλησι σῶμα, καὶ ψυχῇ ὁ δει-
 λαῖος ἐμμολιωόμενος, πῶς τὰ ἀλόγων ζώων
 πρὴν ἦεν κτηνωδία. καὶ ταῦτα οὐκ ὀλίγοις
 τῶν πρᾶγματος ἀντιμεινώνων ἀντιμεινώνων μέγας δούρος πε-
 ριόντες ἐπαγγέλλεσθαι. μὴ ὦν καὶ τὰ ἄλλα
 δι' αὐτὸν τὸ σῶμα αὐτῶν κατετίθησθαι. πόνοις
 γὰρ καὶ ἀλγηδόσιν ὀρεῖται, οἷα εἰχὲς ποιεῖ εἰλ-
 κωμένοις πόσιν, βαλλόμενος, πένθως ἄγαν
 καὶ ἀνέχεται διέχειτο. καὶ ἵνα τῶν μελῶν ὑπὸ
 τῆς ἐλκώσεως καὶ ὀρεῖσεως ἀπερρύηκτων
 αὐτῶν, ἐλεεινῶς κατετρίχετο. συνεχέσθαι δ' ὑπὸ
 τῶν ἐρευνῶν ἐκδοματόμενος πικρὰς τε καὶ
 αἰσχυρὰς πολλάκις τὸν νυκτερινὸν χρόνον διή-
 νυσε. πρὸς τοῦτο καὶ νῦν λέγει τὸ τῆς διαίτης
 ἀνδρὸς τε καὶ αἰχρῶν. ὅπως γὰρ αὐτὸς πρὸς ἀρετὴν
 βρώσεως καὶ τελέως κατεπόθεν τὰς αἰχρὰς ἐμε-

ut quantopere seipfos inanibus his
sermonibus ludificentur intelligant.
Igitur omnia illius quàm turpissima
fuisse, eumque Deo Angelis, ac re-
ligiosis hominibus execrabilem exti-
tisse, nequaquam est obscurum, Nam
cùm omni se in libidinum genere vo-
lutarer, iisque corpus suum & animum
conspurcaver, quæ tam Barbaris, quàm
Gentilibus sunt vetita, longè pecudes
ipsas fœditate superavit. Atque hæc
non pauci qui cum eo vixerunt, & ho-
dièque supersunt, testificari poterunt:
nec non & varia corporis incommo-
da quibus idem fuit obnoxius. Do-
loribus enim ac cruciatibus, qui expli-
cari dicēdo nequeunt, excarnificatus,
cuiusmodi ulcerosa corpora perpetuò
sentane est, pessimè ac sine vlllo reme-
dio erat affectus. Quare nonnulla mē-
bra ulceribus adesa, ac consumpta cū
intolerabili dolore diffleebant. Sed &
perpetuò intēperiis agitatus plerumq.
noctes insomnes ac molestissimas du-
cebat. Omitto victus acerbitatem ac
turpitudinem. Quicquid enim in prā-
dio cibi per fauces traieccrat, id sub-

inde vomitibus excernebat. Nā illam in famulos arrogantiam ac feritatem, atq. in exigendis obsequiis morositatē quis assequi dicēdo possit? Cædebātur quotidie virgis pluribus plurimorum corpora. In quos ille pugnis & calcibus insiliens nihilo se carniuoris bestiiis mitiorem præstabat. Iam membrorum, oculorumque mutilationes, ac reliqua id genus acerba supplicia, tūm innocentes homines ferro ac flāmis interemptos, præsertim Orthodoxos, quid attinet dicere? Etenim furoris illius satellites ac ministri nasos quamplurimos sanctis viris abscissos in disco, vt olim Herodi Præcursoris caput, sic nouo Herodi suauissimi loco muneris offerebant. Ad hæc effossa plerisque lumina, ambustasq. genas, & exhaustum sanguinem testantur ij, qui in hodiernū diem eatū cladium vestigia circumferunt. Inusitata porrò & horrenda mortis genera ab eodem excogitata non modo profunda no-

τοὺς ἐφθάνε κρινόμενον. ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἑσπε-
 ροπονοῦντας ἱππῶν καὶ θηριῶδες τῷ ἔργῳ, καὶ
 τῆς ἑσπερίας ὁ δύσασθισταρον. πῶς αἱ τις
 εἴποι τὰ φέροντα σώματα. μάλιστα γὰρ ἐκείνης
 ἡμέρας πολλὰς πολλῶν κατεξάμνοντο σώμα-
 τα· καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς παίων πυγμαῖς, ἐλάξαι δὲ
 λόφος ὁ δὲ τῷ ἄρκουδῳ θηριῶν φιλα-
 θρωπότερον ἔπαρσεν. ἐκ στόματος ὃ μελῶν καὶ
 ὀφθαλμοῦ πυρώσας, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα δὴνὰ
 κολασθήρια, καὶ σφαγὰς ἀδίκους ἀνδρῶν ἀ-
 θῶν, καὶ τοὺς ἀφ' πυρὸς πικροτάτους θανά-
 τους μάλιστα ὃ καὶ τῷ ὀρθοδόξου τῶν ὀπι-
 δέκνυμνοις πῆ χεὶρ καὶ λέγαν; οἱ γὰρ τῆς μα-
 νίας αὐτῶν δυσμενῆς ἑσπερίας καὶ δὴν φέ-
 ρει ῥῖνας μὲν ὡς πλείστας αἰθερῶν ὁσίως
 ἀποτεμνόντες, ὥσπερ πλὴν τῷ Πελοπόννησος πᾶ-
 λαι κεφαλὴν Ἡρώδη, οὕτω καὶ τὰς ἐφ' ἡμῶν
 Ἡρώδη οἷον δῶρον ἡδὺ καὶ ἐπέρασον ἐκόμε-
 ζον ὅτι πίνακος. ὀφθαλμοῦ δὲ ὀφθαλμοῦ, καὶ γε-
 ννάδος ἐμπνευστοῖς, καὶ αἱμῶν ἐκ χύσεως ἐ-
 μέρτυροισιν οἱ μέγροι καὶ νῦν τὰ σύμβολα
 πρὸς φέροντες. θανάτους ὃ βιῶντες τῷ τοιοῦτῳ

καὶ ὁξυμοίοις ὁ τῆς θαλάσσης βυθὸς ὀπίσταται·
 οἱ λίθοι κράζουσιν· αἱ δὲ περὶ πλάττουσιν αὐτῶν
 ἡμέραι οἱ ἐμβροτήσιοι ἐλυσσάδης ὁμόφρονες
 αὐτῶν, ἵνα μίας τῆς κρατίστου αὐτῇ ὀπιμνη-
 σθῶμεν, τοιαῦται εἶσιν. ἐπεὶ δὴ πρὸς καθ' ἅσπερ
 παρὰ τὸ ἐν δυσημῇ εἰσχωρισμένον Σκυθικὸν
 ἔθνος ἀμύνεσθαι, ἡ παρθενία πᾶσι τὸ ἑὸν
 αὐτῶν γράτευμα, καὶ εἰς χεῖρας τε τοῖς πολε-
 μίοις ἰὼν, ὅποιον αὐτῶν τῷ πολέμου κράτος κα-
 τάρθῃ, μάρτυρά τε φαινόμενα· μέγρι γὰρ καὶ
 τήμερον πᾶσι τῶν Αχελῶν καλουμένων πό-
 λιν κοῖλα καὶ πεδύσιμα χωρία, αὐτῇ εἰρημέ-
 νων ἐδέξαντο πᾶσι κῶλα, σαφῶς ὑποδείκνυσιν.
 ἔργον γὰρ τῆς Σκυθικῆς μαχαίρας ἀπὸν γε-
 δὸν τὸ γράτευμα τῇ Ρωμῶν γένει· εἰ δὲ τι
 μικρὸν καὶ οὐ πᾶν ἀξιόλογον ἔδρασθαι, τῷ το-
 ῦτο τοῖς γὰρ παρὰ αἰαντάς οἰκουῦντας βαρ-
 βάρους ἀκηκοὺς παρὶ τοῖς οἰκείοις ἡγεμόνας δεξ-
 σασθᾶντας, καὶ παρὰ τὸ ἐμφύλιον πόλεμον
 ἀπολαύσαντας, ληστρικώτερον πῶς μὴ ἢ τρα-
 τηρικώτερον ὡς λυσσῶν ὀπιτῶν τοῖς Αρμενίας καὶ
 Συρίας χωρίοις, τὸ ἐκείνοις φρεσὶν αἰρεῖ ὁμο-

runt maria, sed & ipsa propemodum
faxa personare videntur. Quòd verò
ad eas victorias spectat, quas illius fau-
tores rabidi ac furiosi homines falso
huic affingunt, vt de ea loquar, quæ
inter omnes præcipua censetur, eius-
modi sunt. Cùm ad propulsandos Oc-
cidentales Scythiæ populos expedi-
tionem parasset, collectis omnibus
copiis, commissoq. cum hoste præ-
lio, qualem inde victoriam retulerit,
quæ ad hoc tempus supersunt vestigia
declarant. Idque etiam hodie caua illa
ad Acheloû urbē, ac depressa planities
indicat, cæsum membris eodē tem-
pore constrata. Nam vniuersus penè
Romanorum exercitus Scytharum
gladiis confossus est. Quod si forte exi-
guum quiddam, & contemnendum
ab eo gestum est, eiusmodi istud fuit.
Posteaquàm Orientales Barbaros à
Ducibus suis dissidere comperit,
& ciuili bello destineri; latronis mo-
re potius quàm Imperatoris in Arme-
niam, & Syriam furibundus irrum-
pit: ibiq. incolarum deditioe occu-

patis aliquot castellis, eosdem illos in
 Thraciam transportat. Hæc sunt istius
 hominis egregia facta; hæc commen-
 titia de hostibus Trophæa; eiusmodi
 inquam sunt quæ insolenter ille con-
 tra veritatem & pietatem molitus est.
 Etenim citrà ullam verecundiam con-
 trà Deum bacchatus est, sacrasq. res
 ei tanquam donaria consecratas. Qui-
 netiam Angelicum illud & Apostoli-
 cum Monasticæ vitæ genus homo à
 Deo execratus, ac profanus, & à Chri-
 stiana religione falso cognominatus, *ὁ
 ἀνυμνωδῶν*, hoc est *illaudati*, appellatione
 notauit: *Abominatio enim peccatori est
 pietas*: & sanctus impurus est apud sce-
 leratos. Iam verò qualem in eos Tyrā-
 nidem exercuerit, quis pro merito, *ut*
antè dixi, commemorare possit? Quip-
 pe conuentiones illas pactaque, qui-
 bus Diuino se Numini obstrinxerant,
 rescindere coactos, ac sacris vestibus
 exutos Laïcorū ad cultū lata lege ne-
 farius ille transtulit. Quæ verò ad ho-
 norem Dei constituta erant Monaste-
 ria, ea in militum diuersoria, & equo-
 rum stabula, & latrinas stercoreus,

λογία τῷ παροισκουμένῳ καὶ ἐπὶ τῷ Θεῷ κίω
 αὐτοῖς μετήγαγε. Ἰσαῦτα μὲν οὖν τὰ ἐκείνη
 αἰδραγαθήματα, καὶ τὰ κατ' ἐξῆρων σχεδόν
 ζῶμα ζῶπαμα. Ἰσαῦτα καὶ τὰ κατ' ἀληθείας
 καὶ δισεθείας νεανιδύματα. ἀπηναιχύντην γὰρ
 κατὰ τὴν Θεῷ μανείς, ἔστι τὴν ἱερῶν αἰδρῶν,
 τὴν ὡς αὐτὴ αἰαθμὴ παροισκόντων. καὶ ὁ
 Ἀγγελικὸν δὴ τῷ τοῦ Ἀποστολικῶν ὁ Μοναχι-
 κοῦ βίον γῆμα βδελυθόμοσος ὁ θεομοσὴς περὶ
 βέβηλος, ἐπάνωθεν τὴν θεοσεθείας ὁ, ἀμνημόνευ
 τὴν, αὐτοῖς ἐπέγραψεν ὄνομα. βδελυγμὰ γὰρ ἀ-
 μώρτωλῶν θεοσεθείας. καὶ ὁ ὅσιος ἀκαθάρτος πα-
 ρὰ κακούργους. οἷα ὅτι παρὰ αὐτοῖς τυραννίδα
 ἐπιών ὁ τυραννος ἔδρασε, πῶς αὐτὸς ὡς ἔφην
 ἀξίως διηγήσεται; Ἰσὲς τε γὰρ παρὰ Θεῷ
 ἐπηγγελμένους αὐτοῖς ὁμολογίας, καὶ συνή-
 κας ἀπετεῖν ἐκβιαζόμοσος, καὶ ὁ ἱερὸν
 γῆμα ἀπορρίψαντας, ὁ τῷ λαίχῳ ὁ παρὰ
 νομος ἐνομαδέτησε μεταμφιέννυσθαι. τὰ δὲ
 εἰς δόξαν τῷ Θεῷ ἰδρυμένα Μοναστήρια,
 φραπῶν οἰκητήρια, καὶ ἰπποστάσια, καὶ κα-

παρῶνας, ὁ καὶ παρῶντες καὶ κοπαρῶνυμος πε-
 ποίηκεν. εἶπε παρῶς τὰ τέλη τῶ κακῶ καὶ τῶ
 θεοσυγῶς αὐτῶ βίᾳ θρόνυμος, καὶ πυρετῶ
 ὀξύτη, ἔ φλογώπει καὶ παρῶνυμος τῶ
 ἐκδεξοῦνυμος αὐτὸν Γεένυς παρῶνυμος πῶ
 φλόγα παρῶνυμος κατωπείζετο, ἔ τῶ α-
 κοιμήτου σκώληκος τὰ δῆματα, σκῶτονόν τε
 καὶ γαλῶνότερον ἐκβοῶν ἐκδελεχέσατο. τῶ Γεέν-
 υς τῶντα τὰ παρῶνυμος ἔ παρῶνυμος. τῶν-
 ται; οὐ καὶ τῶντα τῶντα ὑπαθείαις ἐπῶνυμος
 σῶνυμος, ἐφ' ὧν δὴ καὶ Διοκλησιανόν τε ἔ Μα-
 ξιμαρόν σκῶτελεθῶντας ἀκρῶνυμος. ἔτω κα-
 κῶς καὶ ἀθλίως ἀπολλύνυμος καὶ παρῶνυμος τὸν
 αἰχμῶν τε καὶ κακῶν βίον ὁ ἀσπονδός τῶ Χει-
 ροῦ καὶ τῶν αἰῶν αὐτῶ πῶντων ἐκρῶς καὶ πο-
 λέμυος δυσμενέσατος.

ΤΕΛΟΣ.

& à stercore cognominatus conuertit.
Tandem cùm ſcelerum ſuorum, &
execrabilis vitæ terminum attigiffet,
acutarum febriũ ardoribus exaſtuans,
Geennæ flammæ, quæ ſe poſt vitam
excepturæ erant, oculis uſurpabat, ac
peruigilis illius vermis morſus quo-
dammodo ſentiebat; in horrendos af-
ſiduè clamores, ac vehementes erum-
pens; quæ erant Geennæ quædam ini-
tia. Tot igitur tantisque delitiis ac-
quieſcens, quibus Diocletianũ, & Ma-
ximianũ olim immortuos accepimus,
atque hoc modo malè periens malus
ille, turpiſſimæ ſceleratiſſimæque vi-
tæ finem conſecutus eſt, homo
Chriſti ſanctorumque eius omnium
inimicus, atque hoſtis inſenſiſſimus.

FINIS.

AD NICEPHORI FRAGMENTVM.

P. 207 Μεμετρεῖται δὲ Μαμμωνᾶ.) mā-
monam; vt videtur, Copronymū
appellat: Nisi δὲ Μαμμωνᾶ, hoc est
opes legendum putemus, quas
vberrimè à Deo concessas asserat.

Αὐτοῖς σώφροσιν.) For. αὐτοῖς σώ-
φροσιν ὁδὸν εἰς ἀκρο. &c.

P. 208. Παρατηρησάμενων αὐτῶν.) For.
συνδιατηρησάμενων.

P. 211. Τὰ φέροντα σώματα.) Corru-
ptus locus.

Εκ σώματος δὲ μελῶν.) Neque hīc
diuinare attinet.

P. 216. Ταύταις καὶ ποσάταις.) Εὐπα-
θείαις hīc εἰρωνικῶς dictum, nisi
mendosus sit locus, quod fortas-
sè verum est.

*Quæ in hanc editionem incurrere vitia sic
emendanda sunt.*

In Nic. Hist. P. 4. Ver. antepen. leg. Socero.

P. 32. ver. ἐπὶ πλ. ἐπὶ πλεοίπει

P. 77 ver. antep. foliis vtrique litora

P. 98. ver. ad leg. Syllæum.

P. 129. Ver. Pen. pro Amphith. leg. Cynegio.

Ib. Ver. 5, & 11 leg. Blachernarum.

IN NOTIS.

P. 8. ver. 4. Indict. P. 16. ver. ζαντ. διαστροφῇ

P. 18. Ver. imp. dele, cum Quartadecimanis.

P. 19. Ver. fund. leg. xi Febr.

P. 22. Ver. ἰδρ. leg. νενομισμένω.

P. 33 ver. die leg. Martij die viii

P. 91. V. vult. leg. Quare mēdū est illo loco.

P. 38. v. ant. leg. Inde Chalcedonem

P. 83. ver. antep. leg. Σάλω appellat.

P. 97. ver. A. 15 leg. tribuendus est

P. 109. v. Ferria leg. Feria iv. P. 122. V. antep. leg. vasorum. P. 139. V. 5. leg. virilem.

P. 148. Ver. 9. leg. semel tantum miscet

P. 152. V. vlt. post Rauennatum, adde; hoc est Urbibus ipsis.

P. 153. V. 2. post Ortelium, adde: qui pīcenū duntaxat Pentapolin vocatam scribit: quæ non est Παγεννησία Πεντάπολις, sed πρὸς τῇ Παλίην, ut rectè Theophanes loquitur: nec aliam illūc esse puto.

P. 170. V. 3. post vocē incidere, omīssa sūt istæ: multoq. minùs in Sabb. post Pentec. vt &c.

P. 186. Ver. 3. dele, tertium.

Plura alia forsitan occurrent, quæ tu, candide Lector, pro æquitate tua condonabis.

SVMMA PRIVILEGII.

REGIO Diplomate Lutetiæ dato 22 Augusti, Anno 1616, subsignato LV-D · V · IOVS, & inferiùs, Per Regem in suo Consilio, CROISET, magnoque sigillo ceræ flauæ sigillato: Concessum esse Sebastiano Chappelet mercatori Parisiis Librario, Typis excudere toties quoties voluerit, & tali forma & caractere, quo ei videbitur, Librum qui inscribitur *S. Nicephori Patriarchæ Constantinopolitani Breuiarium Historicum, &c.* à Dionysio Perauo è Societate Iesu Latine redditum, &c. Et prohibitionem facta quibusvis Librariis & chalcographis, & aliis quibuscumque personis cuiuscumque fuerint status, Typis excudere, vel excudere facere supradictum librum, nisi post decennium, sine consensu & permissione dicti Chappelet: sub pœna mulctæ trium librarum millium, applicabiliũ: scilicet mediæ partis nobis, alterius supradicto supplicari: & confiscationis exemplarium impressorum in contemptum huius nostri Diplomatis, & omnium expensarũ dicti Chappelet, vt latius in dicto Diplomate continetur. Præterea vt summa huius Diplomatis eandem vim habeat, ac selectum & publicatum supradictis librariis, chalcographis, & aliis quibuscumque personis esset.

